

STEVEN JAMES

AT

BOWERS DOSYALARI 3

At
Number III of *Bowers Dosyaları*
Steven James
Kyrhos (2014)

Polisiye, Gerilim

Etiketler:

Birinci sınıf bir gerilim! RT, kritik Kalp atışlarınızı hızlandıran harika bir gerilim romanı! New York Times, çok satan yazar Eric Wilson Tünelin sonuna yaklaştım; kırpışan, parlak ışık tam karşımdaydı. Seslendim. Adı, tünelin tozlu atmosferinde ürkütücü biçimde yankılandı.Buna son vermenin zamanı geldi!Tebrikler Pat! dönemecin öte tarafından bir yerden cevap verdi.Öyküye hoş geldin!

At, FBI Kriminoloğu Özel Ajan Patrick Bowersı konu alan, çok satan Bowers Dosyaları gerilim serisinin Piyon ve Kaleyi takip eden  kit-abı.Ajan Bowers, ülkenin en tehlikeli suçlularının izini sürüp onları yakalamaktadır oysa bu kez katil onu izliyor gibi görünüyor... Katilin, işlediği suçların ayrıntılı bir planının eski bir el yazmasının içinde olduğunu fark edince bir sonraki cinayeti engellemek için zamana karşı bir yarıa balıyor.Cesaret dolu, dondurucu ve etkileyici bu psikolojik gerilim romanı, okuyucuyu gece boyunca uyanık tutmayı garanti ediyor.

Steven James

AT

Bowers Dosyaları 3

Terbiyeci, kaplanı nasıl eğitir bilmez misin? Kaplana yemesi için canlı bir şey vermeye cesaret edemez; çünkü onu öldürerek hiddetin tadını almasından korkar... Yiyeceğini bütün olarak vermeye cesaret edemez; çünkü onu parçalayarak hiddetin tadını almasından korkar...Kaplının ne derece iştahlı olduğunu ölçer ve ürkütücü yaradılışını tamamen kavrar.Kaplanlar insanlardan başka bir türdür. (-..) öldürülenler onunla zıtlaşanlardır.

- Çinli Filozof Chuang Tzu, MÖ 351

15 Mayıs Perşembe

Bearcroft Madeni

**Denver'in 64.37 km batısı, Rocky
Dağları**

17:19

Ölümün hazin, ağır kokusu terk edilmiş madenin girişinden sızıyordu.FBI ajanlarından bazıları bu kokuya, bu ana alışıyor ve bu, bir zaman sonra günlük rutinin herhangi bir parçası hâline geliveriyor.Bu, bana hiç olmadı.El fenerim, karanlığın içinde incecik bir hüزمة oluşturdu; fakat kadının giysilerinin hâlâ üzerinde olduğunu görebilecek kadar aydınlık sağladı; cinsel taciz belirtisi yoktu. Kadının etrafına dizilen on kalın mumun alevi tünele, başka bir dünyaya aitmişçesine ruhani bir görünüm katarak tozlu

havayı yalıyordu.Kadın on metre kadar ötede yatıyor, elleri göğsünde uyuyor gibi görünüyordu. Elleri arasında da buraya çağırılma sebebim duruyordu: Ağır ağır çürüyen bir insan kalbi.İkinci bir kurbanı dair bir iz yok.

Ve çevresindeki mumlar karanlıkta çırpınıyor...

Denver FBI saha ofisinde üstlendiğim görevlerin biri de Denver metropoleksinde işlenen en vahşi şiddet suçlarını, Denver Polis Departmanııla yürütölen ortaklaşa çalışmalarda incelemek, delillerin değeriendirilmesine yardım edip araştırma stratejileri öne sürmektir. Bu suçun da önceki gün Littleton'da işlenen başka bir çifte cinayetle bağlantılı görünüyor olması nedeniyle Teğmen Kurt Mason, benden yardım istemişti.Ne var ki bazı yerel emniyet görevlilerinin bölge içinde kalmaya eğilim göstermeleri sebebiyle timin helikopterinden yere adımımı attığım anda, olay yeri incelemenden dört adamın gelişime ne kadar

sevindiklerini gördüm. Kurt'un, onlar tüneli incelemeden önce,kendisiyle beraber mekâna göz atmamı istemesi de işleri muhtemelen kolaylaştırmamıştı.Tünel ancak ayakta durabilecek kadar yüksek ve aynı anda iki tarafa da dokunabilecek kadar genişti. Kalın direkler, her beş on metrede bir, duvarları ve tavanı destekleyerek göçüklere karşı ayakta tutuyordu.

Madencilerin geçmişte cevher çekçeklerini sürdükleri paslı raylar, tünelden içeri doğru uzanıyor ve karanlıkta, kadının bedeninin ilerisinde bir yerlerde kayboluyordu.Tünelden içeriye birkaç adım attıktan sonra Mike ayakkabılarımın yerde iz bırakıp bırakmadığını görmek için arkamı döndüğümde tabanın çok sert olduğunu gördüm. Bu durumda katilin ayak izlerini bulmamız da pek mümkün görünmüyordu.Her adımla hava daha da soğuyor 4 dereceye kadar iniyordu. Ölüm zamanı hâlen belirsizdi;ama serin hava bozulmayı

yavaşlatmış ve vücudun korunmasını sağlamış olmalıydı. Kadın öleli iki ya da üç gün olmuş olabilirdi.

Onu neden buraya getirdin? Neden bugün? Neden bu maden?

Ellerindeki kimin kalbi?

Olay yeri inceleme ekibinden birinin sesi, donuk sessizliği yardı: “Evet, Özel Ajan Bowers içinde. Pek acelesi yok.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bu, Teğmen Mason’dı ve burada olduğu için memnundum. Geldiğimden beri telefonda konuşuyordu, durup bana katılmasını bekledim.

El fenerini açtığı an, bir ışık hüzmesi beni sıyrarak yanımdan geçti ve bir saniye sonra Mason yanımda duruyordu.

“Bu işe el attığın için teşekkürler Pat.” Kısık bir sesle konuşuyordu; ölümlere hürmeten küçük bir jest. “Önümüzdeki hafta

akademide ders vermeye gideceğini biliyorum, umarım...”

“Gerekirse Quantico’da danışmanlık yaparım.”

Hafifçe başını salladı.

Metal çerçeveli gözlüğüyle ve zekâ fışkıran gözleriyle kırk bir yaşındaki, stil sahibi Kurt, bana deneyimli bir dedektiften çok yatırım bankacısı gibi görünüyordu; fakat tanıdığım en iyi cinayet dedektiflerinden biriydi. Onun için zor bir yıl olmuştu ve bu, yüzünden okunuyordu. Beş ay önce eşi Cheryl ile dışarıda oldukları bir akşam, on beş aylık kızları Hannah, bakıcısı arkadaşlarından biriyle salonda mesajlaşıırken küvette boğulmuştu. Kızı öldüğünde Kurt ve ben ancak birkaç aydır tanışıyorduk ve ben de yakın zamanda karımı kaybetmiştim; bu ortak acı hissi, bir biçimde dostluğumuzu

derinleştirmişti.Sessizce lateks eldivenleri giydik ve kadının cesedine doğru ilerledik.

“Adı Heather Fain!” İfadesiz sesi tünelde yankılandı. “Yeni öğrendim. Aurora’daki dairesinden pazartesi günü kaybolmuş. Erkek arkadaşını da o günden beri gören olmamış;Chris Arlington adında bir çocuk. O da şüpheliler arasındaydı... Şeye kadar...” Sesi kısıldı.

Kalbe bakıyordu.

Heather’ın hâlâ beş metre ötede yatan bedenine baktım ve isminin zihnimde dolaşmasına izin verdim.

Heather...

Heather Fain...

Bu sadece bir ceset değildi; burada bir sevgilisi, hayalleri ve Aurora Colorado’da bir hayatı olan genç bir kadından geriye kalanlar duruyordu. Tutkuları, umutlan ve kalp sızılıyla genç bir kadın...

Bu haftaya kadar...

Keder, bıçak gibi yüreğime saplandı.

Kurt'ün yorumu, bunun, Chris'in kalbi olabileceğine inanmak için geçerli nedeni olabileceğini düşünmeme yol açtı. "İkinci kurbanın kimliğini biliyor muyuz?" diye sordum.

"Chris olup olmadığını?"

"Daha değil." Sesine huzursuzluk hâkim olmuştu. "Ve ne düşündüğünü biliyorum Pat; farz etme, incele. Merak etme, öğreneceğim."

"Biliyorum."

"Bir yerden başlamamız gerek."

Fenerin ışığını kalbe doğrulttum. "Evet, haklısın."

Beraberce cesede yaklaştık. Mumlar, bozulan et kokusu ve madenin derinliklerinden gelen keskin sülfür kokusuyla karışan

bir vanilya esansı yayıyordu. Acaba bu mumlar, katilin, çürümeye başlayan cesedin kokusunu bastırmak için kullandığı bir yöntem miydi bunları nereden almış olabileceğini, ne zamandır yanıyor olduklarını merak ettim.

Detaylar...

Zamanlama...

“Şunu söylemeliyim ki...” dedi Kurt. “Yüzbaşı Terrell, bunun ortak bir çalışma olmasından pek memnun değil. İşi başından sonuna kadar yerel polisin götürmesini istiyordu.”

“Uyardığın için sağ ol.” üç metre geriden bile kalbin karmaşık, kalın damar yapısını görebiliyordum. “Bu konuyla sonra ilgileniriz.”

Heather’ın cesedinin başına geldik.

Beyaz. Yirmili yaşlarda, orta boylu, küllü kahverengi saçlar. Yeni sürülmüş ruj. Onu

gözümde hareket ederken, nefes alıp gülerken canlandırdım. Yüzünün kemik yapısına bakılırsa sevimli,utangaç bir gülümsemesi olmalıydı.

Cildinde renk değişimleri ve lekeler vardı, biraz da böceklerin etkisi olmuştu; fakat soğuk hava bunu minimum seviyede tutmuştu.Bir süre kalbi inceledim; kırmızımsı siyah kalp, kızın elleri arasındaydı. Göğsü üzerinde kapkara ve korkunç görünüyordu.Sonra bakışlarımı mumlara çevirdim. Yıllar geçtikçe şunu fark ettim ki bir suçun işlenme zamanını ve mekânını en iyi şekilde anlamak, incelemeye başlarken en önemli noktadır.Saatime baktım ve bacakların etrafındaki beş mumu üfleyerek söndürdüm. “Not düş, 17:28.”

Kurt, sayıları not defterine yazdı. “Parafin akışı?”

“Evet.” Daha sonra adli tıpçılar, bu marka mumu bu rakımda ve bu sıcaklıkta yakarak

erime oranını ve parafin akış miktarını karşılaştıracak ve bu şekilde bu mumların ne kadar zamandır yandığına karar verecekti. Bu bize katilin burada en son ne zaman bulunduğunu verecekti. Kurt'e bunların hiçbirini söylememe gerek yoktu; aynı frekanstaydık. Tünelin cevher damarlarını takiben dağın içine doğru ilerleyip sola doğru yaptığı kavisle bağlantılı olarak bedenin pozisyonunu değerlendirdim. Öyle görünüyordu ki Heather'ın cesedi, madene rastgele bırakılmamıştı. Katil, onu iki giriş arasına ortalayarak yerleştirmişti.

Madene girer girmez onu görmemizi istedi. Onu çerçeve içine alıyor. Bir resim gibi.

“Birkaç dakika daha.” dedi Kurt, beni düşüncelerimden uyandırarak. “Sonra OYİ'cileri içeri almam gerek.” Üzerine eğildi.

Gözleri kapalıydı.

Vücudunda görünür bir işaret yok.

Kıyafeti yırtılmamış; mücadele belirtisi yok. Siyah kumaş pantolon, kahverengi deri botlar ve kalpten akan kanla kararmış, sarı, turuncu, çiçek desenli bir bluz.Sol kulağını kapatan bir tutam saç geri çektim ve kulağının üç yerden delinmiş olduğunugördüm; fakat küpesi yoktu. Diğer kulağını kontrol ettim. Takı yok. “Kaçırıldığı gün küpe takıyor muymuş bir bakalım. Eğer öyleyse Vicap’ta cinayetlerinin hatırası olarak küpe toplayan diğer katillerin vakalarını kontrol et.”

Not defterine yazdı.

“Kurt, sen hariç kaç memur girdi buraya?”

“Sadece iki kişi.” Fenerini, bulunduğumuz tüneli keserek doğuya dönen bir tünele tuttu.

“Onlar girmeden önce tünelleri kontrol ettim. Temiz. Başka ceset yok.”

Madenin derinlerinde bir yerlerde, gözden uzakta su damlıyor, yankıları kulağıma geliyordu.

“Bu madenin sahibini biliyor muyuz?”

Başını salladı. “Burada maden hakları çok el değiştiriyor; miras kalıyor, yeniden satılıyor.

Takip etmek zor; Jameson bununla ilgileniyor.”

Yeniden tüm dikkatimi Heather’a yönelttim.

Yüzünde ezik, saçlarında kan yok, boynunda ip izi de.

Seni nasıl öldürdü Heather? Yüzüne yastıkla mı bastı? Suda mı boğdu, zehirledi mi?

“Zehirlenme raporu alalım.”

“Tıbbi muayene *uzmanı*, işlemleri başlatmak için yola çıktı bile!”

Sağ omzunun yanındaki mum titredi.Fenerimin ışığını kalpten uzaklaştırarak kıyafeti üzerindeki belli belirsiz kırıksıklıklara doğrulttum.Kurt, yanıma çömelerek önce omuzlarını sonra da bileklerini işaret edip

“üstündekiler toplanmamış!” dedi. “Onu buraya sürüklememiş; taşımış.”

“Öyle görünüyor. İki türlü de giysilerini düzeltmek için vakit harcamış ve saçlarını taramış.

Onunla zaman geçirmiş; poz verdirmiş. Her şeyin mükemmel olması için uğraşmış!”

Onun ve elleri arasında kalbini tuttuğu kişinin ölümünü düşününce yeniden üzölmekten kendimi alamadım. Işığı, vücudu üzerinde dolaştırırken kaç katilin, kurbanlarını attığı mekâna geri dönüp işlediğı cinayetin hissettirdiğı gerilimi yeniden yaşamak için geriye kalanlara saldırdığını düşündüm. Fakat burada kalanlara

dokunulduğuna dair bir işaret yoktu ve bu yüzden, hiçbir şey için değilse bile bunun için, minnet duyuyordum.

“Meden burada? Neden seni buraya getirdi?” Bir soruşturma sırasında kendi kendimle konuşmaya meyilliyimdir. Arkamdan bir kadın sesinin “Bize bir mesaj gönderiyor!” dediğini duyana kadar da bu iki sorumu düşünmekten fazlasını yaptığımı fark etmedim. Ardından hızlı, sağlam ve emin ayak sesleri... Işığı gözüne tutmamaya dikkat ederek fenerimi bize yaklaşan kadına doğru kaldırdım. Çiftlik kızlarına has doğal güzelliğiyle yüzünü ve kıvılcımsı sarı saçlarını gördüm.

“Dedektif Warren!” dedim.

“Ajan Bowers!”

Yirmi dokuz yaşındaki Cheyenne, Denver Polis Departmanına atanan en genç cinayet dedektifiydi. Zeki, ayakları yere basan, işine sadık biriydi ve ondan

hoşlanıyordum.Geçtiğimiz yıl, onunla altı görev gücünde birlikte görev yapmıştık ve her defasında beni daha fazla etkilemişti.Ben her ne kadar yedi yaş büyük olsam da aramızda kesinlikle bir kimya uyuşması vardı ve ilk adımı atarak bana iki kez çıkma teklif eden oydu; ama zamanlama doğru olmamıştı. Ne var ki şimdiki ilişkimde yaşadığım sorunları göz önüne aldığımda o iki teklifi düşünüyorum.

Bana bir bakış attıktan sonra gözleri, Kurt'un feneriyle aydınlanan bedene döndü. “Doğru pozisyonu bulana kadar uğraşmış.”

“Evet.” Fenerimi yeniden Heather’ın üzerine tuttum.

OYİ’den biri, Kurt’e seslendi. Dişlerini sıkıldığını gördüm; bir an sessizce durdu, sonra fenerini Cheyenne’e uzatıp izin isteyerek dışarı çıktı.Dikkatimi yeniden Heather’a yönelttim ve yüzüne doğru eğilip yaklaştıkça ağzının içinde bir şey

olduğunu fark ettim. Hafifçe alt dudağını çekip ne olduğunu görmeye çalıştım.

Dilinin üzerinde siyah bir cihaz duruyordu.

Onu, Cheyenne de gördü ve hemen yanımda diz çöktü. İlginin büyük kısmı, suç mahallinde kalırken bir kısmı Cheyenne e, kolunun koluma yumuşak dokunuşuna kaydı.İkimiz de nesneyi dikkatle inceledik. “O ne?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Hemen geliyorum.”

Ben cep telefonumla Heather’ın yüzünün ve ağzındaki şeyin ne şekilde yerleştirildiğinin fotoğrafını çekerken o madenden dışarı çıktı.Cheyenne, plastik cımbız ve bir delil poşetiyle geri döndü. “OYİ, bunu kaçırdığı için deliye döndü.”

“Eminim öyledir.”

Cımbızı bana verdi. Dikkatlice Heather'ın ağzına doğru uzatarak cihazı bulunduğu yerden çıkarmak için cımbızla sıkıştırdım.

Ve bir ses duydum: ***“Chicago’da...”***

Geriye devrildim.

“Görüşürüz...”

Bir kayıt.

“Ajan Bowers!..”

Nefesimi tuttum.

Kalbimin atışını duydum.

Bu küçük kayıt cihazına baktım. Bazı tebrik kartlarında bulunanlara benziyordu. İki tarafından bastırmak onu çalıştırmış olmalıydı.

Cheyenne, uzun bir nefes verdikten sonra “Evet. Bunu beklemiyordum.” dedi.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. “Ben de.”

23/10/2011

Mesaj tekrar etti: **“Chicago’da görüşürüz Ajan Bowers!”**

Daha fazlasının olup olmadığını görmek için bekledim; ama yalnızca bu dört sözcük, altı saniyede bir tekrar ediyordu. Kayıt cihazını dikkatle delil poşetine koydum.

“Chicago’yu biliyor.” dedi Cheyenne, elimden delil poşetini alarak. “Basque’m davasını...”Ertesi sabah, on üç yıl önce ilk dedektiflik günlerimde yakaladığım bir adamın, Richard Devin Basque adında bir seri katilin yeniden görülen davasında şahitlik etmek için Chicago’ya uçacaktım. Suçlu bulunmuştu ve o zamandan beri hapisliydi; fakat yakın zamanda ortaya yeni deliller çıkmıştı ve serbest bırakılma ihtimali vardı.

Şimdi bunu düşünmek istemiyordum.

Kayıt devam edip duruyordu:
“Chicago’da görüşürüz Ajan Bowers!”

Damlayan suyun geriden belli belirsiz gelen sesi...

Bir an tüneli dinledim, düşüncelerimi dinledim...

Kaydı bırakan her kimse, yalnızca yarın Chicago'da olacağımı değil, bugün burada, bu suç mahallinde olacağımı da biliyordu.

Ama nasıl?.. Ve bu cinayetin, Basque'm davasıyla ne ilgisi var?

Bir mum daha söndü. Karanlık; tünelin derinliklerinden üzerimize doğru süzülüyor ve Heather'ın elinde tuttuğu kalp, artık kırmızıdan çok tamamen siyah görünüyordu.

Arkamdan gelen sesler...

Kurt ve OYİ.

"Tamam." dedi Cheyenne. "İşte geliyorlar."

Kayıt, mesajı döndürüp duruyordu. Keşke nasıl kapatacağımı bilseydim.

Ekip yaklaşınca fenerimi Heather'm cesedinin üzerine tutmaktan vazgeçip duvarlara yönelttim. Dağın içinde gizli cevherden yansıyan parlaklığı incelemeye başladım. Yer yer çatlaklar ve birkaç santimetre kalınlığındaki ayırıklar, kaya boyunca ilerliyordu. Çok eski, uyduruk bir merdiven, cesedin dört metre ötesinde bir boşluktan aşağıya doğru iniyor ve burada kayboluyordu. Merdivene doğru ilerleyip fenerimi boşluktan aşağıya doğrulttum. Boşluk ancak bir kişinin inebileceği kadar genişti. Bir on metre kadar daha aşağıda başka bir tünelin başında sona eriyordu.

“Bu madenin ne kadar büyük olduğuna ilişkin fikri olan var mı?” diye sordum Cheyenne'e.

“Henüz değil; ama bu altın madenlerinden bazıları kilometrelerce uzunlukta.”

Ardından olay yeri inceleme ekibi geldi ve ben madenin girişine doğru ilerledim. Çıkışa

doğru giderken yanlarından geçtikçe insanları selamladım; fakat selamımı alan yalnızca Kurt oldu.

Cheyenne, yanıma gelerek “Mesajı bırakanın Taylor olduğunu mu düşünüyor-sun?” diye sordu.

Sebastian Taylor, FBI’nın en çok arananlar listesinde yer alan ve birkaç ay önce benimle özel olarak ilgilenmeye başlayarak bana alaycı mektuplar ve ailemin gizlice çekilmiş fotoğraflarını gönderen eski bir suikastçıydı. Bütün notlarını, şubat ayında San Diego’da üzerinde çalıştığım bir vakada iki katilin kod adı olarak kullandığı “Gölge” adıyla imzalıyor-du. Zarfların üzerinde bulunan DNA örneği, bize bu mesajları gönderenin Taylor olduğunu ve hatta onun bu iki katilden birinin babası olduğunu göstermişti. İki hafta önce bir polis memuru, Taylor’ın mektup postaladığı yerel bir posta kutusunun yakınındaki çamurlu arazide tekerlek izleri bulmuştu. Bu tekerlek izlerinin

onun aracına ait olup olmadığını henüz bilmiyorduk; ama iyi bir başlangıçtı bu ve Kurt'ün ekibi bunun üzerinde çalışmaktaydı.

“Bu, Taylor'ın işleyeceği bir suç gibi görünmüyor.” dedim Cheyenne'e. “Ayrıca daha önce gönderdiği mesajların hepsi el yazısıyla yazılmıştı, kayıt değildiler.”

“Sana kişisel mesajlar göndermeyi alışkanlık hâline getirmiş başka katil var mı?”

“Şu ara yok.”

Eğer gerçekten katil Taylor ise ve beni Chicago'da görmeyi planlıyorsa buna hazırlıklı olmalıyım. Bu nedenle Cheyenne'le birlikte girişe vardığımızda cep telefonumu çıkarıp “Bürodan bir arkadaşımı arayacağım. Bazı şeyleri ayarlamalıyım.” dedim.

“Dikkatli ol Pat!” Sesinde derin bir endişe hissediliyordu; bir meslektaşta olması

gerekenden daha derin... “Bu farklı, hoşuma gitmedi; hem de hiç!”

“Anladım.” Aramızda kısa, tuhaf bir an yaşandı sonra o madene döndü, ben de hızlı arama tuşuyla Ralph’i aradım.

Özel Ajan Ralph Hawkins, sadece FBI’nın tllüsal Şiddet Suçları Analiz Merkezi ya da NCAVC’nin vekil müdürü değil aynı zamanda benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi.Washington’da FBI Genel Merkezinde olduğu hâlde biliyordum ki yarın Chicago adliyesinde bulunmak üzere bir ekip oluşturabilecek biri varsa bu oydu.Cevap vermesini beklerken güneşin neredeyse dağların ardında kaybolmak üzere olduğunu ve günün geceye dönmeye başladığını fark ettim. Helikopterin indiği düz arazinin az ilerisinde,balta girmemiş ladin ormanları, yamaçlardan aşağıya uzanan fırçalar gibi görünüyordu,onların ötesinde, yer yer karla

kaplı zirveler gökyüzüne yükseliyordu.Cep telefonumun hattı kesildi, ben de helikoptere doğru ilerleyip yeniden denedim.Az ileride, madene çıkan çukurlu yolda bir araç, bir bar-iyerin önüne gelerek durdu ve içindenDenver'ın Adli Baştabibi Dr. Eric Bender indi. Kalın gözlükler, sakın bir yüz ifadesi...

Eric'in boyu neredeyse 1.85'ti ve incecik bir adamdı, her zaman dengesini bulmakta güçlük çeken biri gibi görünmesine neden olan kambur ve aylak bir yürüyüşü vardı. Telefonda olduğumu fark etmiş olmalıydı ki selam vermek için seslenmek yerine yalnızca başını salladı.Ben de ona selam verdim. Eric'le ilk kez geçen sene, üvey kızımınla birlikte Denver'a taşındıktan bir ay sonra tanıştık. Tessa kolaylıkla arkadaş edinen bir kız değildi, bu nedenle Eric'in kızı Dora'nın da liseye yeni başlamış olduğunu öğrendiğimde pek memnun olmuş,hatta kızların iyi anlaştığı, ortaya çıkınca daha da

sevinmişim. Ralph, telefonu açtığı sırada Eric de madene girip gözden kayboldu. Ona hızla mesajkaydından ve bunun Taylor olma ihtimalinden söz ettikten sonra “Tamam.” dedi. “Birkaç görüşme yapacağım. Chicago’ya bizzat geleceğim. Sen ne zaman şahitlik edeceksin?”

“Saat birde. Calvin beni havaalanından alacak.”

“Werjonic?”

“Evet.”

“Seninle adliyede buluşuruz.” Ralph nadiren gerektiğinden fazla sözcük sarf ederdi. “Eğer bu Taylor ise onu yakalayacağız.” telefonu kapattı.

Bölgedeki havaalanlarına fazladan monitör yerleştirilmesini sağlayabilirdik; fakat Taylor’ın, Chicago’ya gelmek isterse bir şekilde yolunu bulacağını hissediyordum. Yine de Denver, FBI saha ofisindeki

danışmanımı arayarak Batı ve Orta Batı'daki tüm havaalanlarına bir FAA alarmı vermesini rica ettim.Polis genel merkezinden beni buraya getiren ortak çalışma timi helikopter pilotu kokpite yaslanmış dikiliyordu. **Wall Street Journal** üzerinden gözlerini kaldırıp “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Birkaç dakika daha.”

Albay Cliff Freeman geçen yıl kırk dört yaşında hava kuvvetlerinden emekli olmuştu ve şimdi de federal yönetim için yarı zamanlı helikopter pilotluğu yapıyordu. On bir yaşında ikiz oğulları olan bir aile babasıydı. Kısa, kırpık saçları vardı ve hâlâ oldukça iyi bir fiziğe sahipti,yeni çıkan ileri teknoloji ürünü malları bulmakta becerikliydi.Heather'm' cesedine son bir kez göz atmak için tünele döndüm ve nihayet yeterli olduğunu düşündüğümde kokpitte Cliff e katıldım.Havalandığımızda az ötedeki ulusal Arapaho Ormanı'ndan geçerek dağlardan aşağı inen virajlı seyrek patikaları ve toprak

yolları fark ettim. Katilin kullandığı çıkış yolu, tespit edilemeyecek kadar zor olamazdı. Arazinin yapısını inceledim ve ayrıntılarını ezberledim.Sonra güneş dağların ardına kaydı ve Rocky Dağları'nın arkasından gece, yüzünü göstermeye başladı.

Mesaj kaydı, beynimde dönüp duruyordu: **“Chicago’da görüşürüz Ajan Bowers!”**

“Görüşürüz!” dedim kendi kendime.Dağların etekleri üzerinden geçerek ertesi günkü uçuşum için hazırlanabileyim diye Denver’a doğru uçtuk.

Bearcroft Madeni'nin 27 kilometre güneydoğusu;

20:12

Sebastian Taylor, yıllar içinde tedbirli olmayı öğrenmişti.CIA'de çalıştığı dönemde sorunlu insanlarla uğraşmanın yollarını ararken tedbirli olmuştu,politika yaptığı son-raki on yıl boyunca da önceki işini gizli tut-mak konusunda tedbirlidavrandı, ardından gelecekteki başkanlık yarışının altyapısını oluşturduğu dört yıllık KuzeyCarolina valiliği süresince çok daha tedbirli olmaya uğraştı. Tedbirli, tedbirli, her zaman tedbirli oldu.Duştan çıkıp kurulandı, ardından lava-bonun yanındaki setin üzerinde duran Glock'unu alıp yatak odasına açılan kapıyı araladı.

Her zaman tedbirli...

Hepsinin ötesinde, eski bir iş ortağını öldürerek FBI'nın en çok arananlar listesine girip itibarını kaybettikten bu yana geçen son yedi aydır hiç olmadığı kadar tedbirliydi. Sebastian yıllarca Amerika için sadece en iyi olanı yapmıştı. Ne var ki ülkesi ona geçen ekim ayında sırt çevirip kendisini aranan bir adam olarak kovalamaya başladığından beri, vicdanında farklı bir sadakat kapısı aralanmış ve paranın en az vatanseverlik kadar güçlü bir itici kuvvet olduğunu keşfetmişti.

Sebastian, giyinip silahını kuşanırken bütün bunları geçirmişti aklından, sonra da el yapımı Taryn Rose Chester marka Oxford ayakkabılarını geçirdi ayaklarına. İtalyan ayakkabıları, dünyada yapılan en iyi elbise ayakkabılarıydı, her ne kadar yaptığı alışverişleri dikkat çekmeyecek ölçüde tutması gerektiğinin bilincinde olsa da kendini birkaç kaçamak yapmakta özgür bırakıyordu. Yaşama bir küçük kalifiye dokunuş. Son birkaç aydır kendine yeni bir kimlik

oluşturmuş, Denver'ın yaklaşık elli kilometrebatisında, dağların arasında kuytu bir noktada bir ev seçmiş ve yanlış zamanda, yanlış yerde biten baş belası bir FBI ajanına karşı yapacağı ikinci hamleyi planlarken bıraktığı izleri dikkatlice örtmüştü.

Özel Ajan Patrick Bowers...

Ayakkabılarını bağlayan Sebastian doğruldu, el yapımı Anderson&Sheppard ceketini omzundaki silah kılıfını kapatmak üzere düzeltilti. Evet, kalifiye dokunuşlar...Tam da bu nedenle bu gece yeniden Brigitte Marcello'yu görmeye gidecekti.Elliye biraz geçmiş olması rağmen Sebastian kendine kusursuz biçimde bakmıştı ki bu,kadınlarını gençlerden tercih eden bir adam için kolaylık sağlıyordu.Yirmi yedi yaşındaki Brigitte, kıvrak ve çekiciydi; ilgiyi hak ediyordu. Geçen ay bir gece seviştikten sonra Sebastian'a kısık ve şefkatli bir ses tonuyla

“Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Babam olacak yaştasın.” demişti.

“Ve sen de...” demişti Sebastian, kızı kendine çekerek. “Benim gerçek aşkım olacak kadar yaşlısın.” Kız kollarında erimiş ve yeniden sevişmişlerdi. İşte; insanlardan istediğini almak için onlara yalnızca duymak istediklerini söylemek gerekir.İçinde Bowers’in üvey kızı Tessa’nın fotoğraflarının olduğu Ambalaj kâğıdından yapılmış zarfı alıp evrak çantasına koydu.

Saatine göz attı: 20:22

Saat 21:00’de Brigitte’i almadan önce fotoğrafları postalamaya yetecek kadar zamanı vardı.*Kesinlikle sekiz mektuptan sonra FBI neredeyse Denver bölgesindeki postanelerin tamamına yüz tanıma amaçlı güvenlik kameraları yerleştirmiştir. Federallerin, mektuplarının izini şehirde rastgele seçilen evlerde sürmesini sağlamak daha iyi olur; sadece mektuplarını gündüz yerine gece*

atan bir gerizekâh bul ve bayrağı havada duran posta kutusuna zarfını iştir.

Tedbirli ol.

Uyanık ol.

Sebastian Taylor, hafife alınacak biri değildi. Garaja girdi, ışıkları açtı ve haklı olarak spor bir araçtan ziyade lüks bir araç olarak tanımlanabilecek Lexus RX'ine doğru yürüdü. Sürücü mahallinin kapısını açtı. Ve bıçağın, soğuk temasını sağ aşil tendonunda hissetti. Davetsiz misafirin sol ayağındaki tendonu öncekinden daha da derin kesmesiyle bacaklarının güç kaybettiğini fark etti. Acıya dayanmak üzere eğitilmiş olmasına rağmen Sebastian'm nefesi gayriihtiyari kesildi ve yere yığıldı.

Ne var ki yere yıkıldığı sırada, Glock'unu çekmişti bile.

Nişan aldı; fakat adamın Lexus'un arkasına dolanmış olduğunu çok geç fark etti.

O dönüp ateş edene kadar adam üstüne çıkmış, sırtına dizini dayayıp göğsünü betona yapıştırarak sağ bileğini ve kolunu kavramıştı.

Hayır.

Sebastian, adamın ellerinin pozisyonunu fark etti ve ne olacağını anladı.

Hayır. ;

Ancak bu acayip vaziyeti yüzünden onu durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu.

Olamaz!

Adam, ani ve kesin bir güçle öne eğilirken her iki elini de bükmeye devam ediyordu. Sebastian'ın sağ bileğindeki kemikler parçalanırken güçlü bir çatırtı duyuldu. Adam, Sebastian'm tutmayan elinden Glock'u alarak mutfak kapısına doğru fırlattı. Sonraki bir dakika süresince Sebastian yalnızca koluna doğru yayılan ve bacaklarına

vuran acıyı duyabildi. Bunu kontrol altında tutabilmek için öylece uzandı.

Yapamadı.

Ayağa kalkan adam, Sebastian'ın her iki aşıl tendonunu da kestikten sonra elinden düşürmüştüğü usturayı buldu. "Bilek için üzgünüm Vali Bey. Silahını beklediğimden daha hızlı çektin. Yaptığın işte gerçekten iyisin."

Sebastian, saldıranın kim olduğunu görmek için sırtı üzerine yuvarlandı. Siyah kar maskesi. Siyah sweatshirt. Kot pantolon. Kahverengi deri eldivenler...Elinde tuttuğu usturadan parlak, taze kan, betona damlıyordu. Ama bu kimdi? Kimdi bu adam?

Geçmişinden biri mi?

Vuramadığı bir hedef?

Acıyış. hükmet. Acıya hükmet...

Hayır, bütün görevlerini harfiyen yerine getirirdi. Asla yarım bırakmazdı. Sebastian

çektiği acının bir nebzesini bile sesine yansıtmadan sordu: “Kimsin sen?”

Adam bir süre ona bir insana değil de kavanozdaki bir canlı türüne bakarmış gibi baktı. “Bana Giovanni diyebilirsin. Bu gecelik bu kadar bilgi yeter, ne dersin Gölge?”

Kim olduğumu nereden biliyor.

Sebastian gözlerini kısarak “Kar maskesine ne gerek var? Yalnızca korkaklar maskelerin arkasına saklanır.” dedi.

“Akıllı adamsın. Güvenlik kameralarından üç tanesini tespit edip devre dışı bıraktım; ama daha fazlası olabilir. Sen öldükten sonra polisin beni teşhis etme riskini göze alamam.”

Sebastian ölüm tehdidini düşünmedi. Bu gece ölmeyecekti. Giovanni olarak anılmak isteyen adam, Sebastian’ın ayaklarının dibinde oluşan kan gölüne uzun uzun baktı ve cebinden beyaz bir mendil çıkararak usturayı

temizledi. “O bilek gerçekten acıyor olmalı. Aşil tendonları da öyle. Duyduğum kadarıyla yalnızca doğum yapmak ve kırık kalça kemiği bu tendonların kesilmesinden daha fazla can yakarmış.” Sebastian böyle bir durumda kü-fretmenin, yalvarmanın ve ağlamanın fay-dasız olacağını biliyordu; bu nedenle baş döndürücü acıya rağmen sessiz kaldı. Sadece dinledi ve plan yaptı, cevap vermeye hazırlandı.

Adam usturayı temizlemeyi bitirdi ve kapatıp kotunun cebine soktu. Sebastian, bacaklarının seğirdiğini duyuyordu. Onlara hâkim olmaya çalıştı, istem dışı titremelerini engellemeye uğraştı. Ancak başaramadı ve Giovanni bunu fark etmiş olacaktı ki

“Utanacak bir şey yok.” dedi. Sebastian adamın sesinde bir hayranlık sezdi. “Cidden acıya dikkate değer ölçüde iyi dayanıyorsun.”

Sebastian, sol elini yavaşça yere dayayarak serin betondan destek aldı; yedek

silahını almak üzere uzanmak için sadece bir ana ihtiyacı vardı.

Tedbirli... İşte bu an, tedbirli davranmış olmaktan ötürü kendini takdir ettiği bir andı.

Bilek kılıfındaki Smith&Wesson yapımı M&P 340 skandiyum gövdeli 357'lik Magnum S&W tarafından üretilen en güçlü magnumlardan biriydi.

Kalifiye dokunuşlar...

Hafife alınmayacak bir adam...

Giovanni, Sebastian'ın dengesini kaybettiğinde yere düşürdüğü evrak çantasını aidi ve garajın bir tarafındaki tezgâhın üzerine koydu. “Vali Bey, alışveriş merkezlerinin park yerlerinde, evlerinin garajlarında insanların arabalarının altında bekleyen psikopatla ilgili anlatılanları duymadın mı? Tam arabalarına binecekken bu tendonlarını ke-sip onları etkisiz hâle getiriyormuş. Arabanın altına bakman gerekirdi.” Sebastian, adamın

çantayı açarak Tessa Bernice Ellis'in fotoğraflarının olduğu zarfı çıkardığını gördü. Cebinden siyah uçlu bir keçeli kalem çıkarıp üzerine, Sebastian'ın okuyamadığı bir şeyler yazdı.

Silaha uzan. Sadece silahına uzan.

Giovanni, belli ki önceden oraya sakladığı siyah bir çamaşır torbasını Lexus'un altından çekip çıkardı. "Aşil tendonunun adını nereden aldığını biliyorsun değil mi?" Sebastian'ın uzanamayacağı bir noktada yere serdi. "Aşil... En büyük Yunan savaşçısı ama onun da bir zayıf noktası vardı."

Sabır. Sabır...

"Savunmasız olduğu tek bir noktası vardı; bacağının arkasında, topuğunun hemen üzerindeki o tendon tek küçük açığıydı. Seninki neydi biliyor musun? Gurur. Hubris... İzlerini örttün; fakat asla bulunabileceğini düşünmedin."

Sebastian, kırık bileği yüzünden sadece sol elini kullanabiliyordu. Ama yine de bir silahı ateşleyebileceğini biliyordu.

Sakince bacağını beton üzerinde eline doğru yaklaştırmaya başladı.

“İhtiyatlıydın fakat dikkatli değildin. Yine de kötü hissetme, herkes böyledir. Herkeste okun saplanacağı tek bir nokta vardır.”

Giovanni çamaşır torbasının fermuarını açtı, sonra saatine baktı. “Birlikte geçireceğimiz zaman keyifli olacak demek istedim; ama maalesef işler biraz karışacak.”

Sebastian bacağını eline doğru biraz daha çekti.

Azıcık daha ve sonra elinde.

Biraz daha.

Giovanni bir maket bıçağı çıkardı ve bıçağını açarak tezgâha bıraktı.

Sebastián, bacağını hareket ettirdikçe topuğu yere sürtünüyor, aşıl tendonundaki yarık açılıyordu. Acıyı hafifletmek için derin bir nefes aldı, bacağını dinlendirdi, vücudunu dengeledi ve bir şekilde bağırmamayı başardı. Bu arada Giovanni, torbadan yaklaşık iki metre uzunluğunda bir halat çıkardı ve önüne, tezgâhın üzerine düzgünce koydu.

Sonra bir kerpeten.

Bir avcı bıçağı.

Sebastian fazla zamanının kalmadığını biliyordu.

Bacağını yakalayıp yukarı çekti, kesik iyice genişledi. Bacağına kramp girdi, gözlerini karartıp nefesini kesen bir baş dönmesine tutuldu; ama yine de bağırmadı. Sadece silaha uzandı.

Sebastian bir anda, içgüdüsel olarak kılıfı açtı, Magnum'u çekti ve Giovanni'ye doğrulttu.

“Elimde sana doğrultulmuş bir 357’lik var!” Sesinin o kadar acıya rağmen bu kadar sakin çıkmasına şaşırmişti.

Giovanni donup kaldı.

Koz Sebastian’a geçmişti.

“Kımıldarsan ateş ederim!” Fakat Sebastian onu öldürmeden önce kim olduğunu öğrenmek istedi. “Şimdi, ellerini kaldır, yoksa seni çok ama çok yavaşça öldürürüm. Ne de olsa az önce söylediğin gibi yaptığım işte iyiyimdir.”

Giovanni adıyla bilinmek isteyen adam kımıldamadı.

Sebastian bazı cevaplar alana dek onu öldürmek istemiyordu; ama eğer adam istediğini yapmazsa tetiği çekecek ve bir an bile yanlış bir şey yapmasına izin vermeyecekti. “Sana söylüyorum, şansını zorlamak istemezsin. Ellerini kaldır ve yüzünü dön!”

Giovanni, sakince ellerini kaldırdı ve dönmeye başladı.

“Kim yolladı seni?”

Yanıt yok.

“Kim yolladı dedim? Beni nasıl buldun?”

Giovanni, en sonunda yüzünü ona döndüğünde Sebastian, adamın boğazında belli belirsiz gergin bir titreme fark etti. Yine de cevap yoktu.

“Bu oyalanma sana pahalıya patlayacak!” dedi Sebastian. “Şimdi, çıkar maskeni!”

Giovanni gözlerini Sebastian’ın mutfak kapısının kenarında yerde duran Glock’una çevirdi; fakat o tek bakış her şeyi anlatıyordu.

O silaha doğru atıldığı anda, Sebastian 357’liğinin tetiğini çekti.

Klik.

O kadar.

Giovanni garajın diğer tarafına yuvarlandı. Sebastian yeniden ateş etti.' .

Klik.

Yine.,.

Silah nasıl boş olabilir? Her zaman dolu tutarsın. Her zaman!

Giovanni elinde Glock'la ayağa kalktı. Sebastian'a dönerek "Nasıldım az önce?" diye sordu.

"Korkmuş görünüyor muydum? Önceden aynanın önünde çalıştım da. Çok başarılı bir oyuncu değilim, hem doğaçlama yaparsam o kadar inandırıcı olmaz diye düşündüm ama inandın değil mi? Korkmuş görünüyordum."

Glock'u, Sebastian'ın yüzüne doğrulttu.

Hayır!.

Sebastian nefesini tuttu.

Giovanni ateşledi.

Yine;..!

Adam soğukkanlılıkla Sebastian'a baktı ve hüsrana uğramış gibi başını salladı. "Vali Bey,lütfen! Garaja gerçekten silahlarından herhangi biri dolu olarak girmene izin verir miydin sanıyorsun? Sen çok tehlikeli bir adamsın, bu benim açımdan pek akıllıca olmazdı. Tabancanı yatağının üstünde bırakmaman gerekirdi ya da bugün olduğu gibi Glock'unu banyo tezgâhına.

Birileri evine girip sen duştayken kurşunlarını boşaltabilir."

"Kimsin sen?" Sebastian sesindeki güvenin korkuya dönüştüğünü hissetti.

Giovanni'nin verdiği tek cevap; garaj tezgâhı üzerindeki halatlardan birini kapıp kedi çevikliğiyle Sebastian'ın yanına gelmek oldu. Giovanni, halatı Sebastian'ın sağlam bileğine doladı, kolunu tezgâha yasladı ve sonra bileğini tezgâhın ayaklarından birine sıkıca bağladı.

Şimdi ayaktaıdı ve diğır halata uzanıyordu.

Sebastian, Giovanni'nin diğır elini de bağlamasına izin veremezdi. Eğer bağlarsa tamamen çaresiz kalacak, her şey bitecekti. Bağlı bileğine doğru hamle yapıp halatı yakalayarak bağını çözmeye çalıştı; fakat bileği kırık olduğundan bunu yapacak gücü yoktu. Ardından Giovanni tekrar yanına yaklaştı. Sebastian ondan kurtulmaya uğraştıysa da saldırgan, bileğini acımasızca bükerek kolundaki kemiklerden birini kırdı. Sebastian bu kez dayanamayarak keskin ve içten bir acı çığlık kopardı. Ceketinin yenindeki tuhaf kıvrım, kol kemiğinin derisinden dışarı fırladığı yeri gösteriyordu.

“Sorun değil.” Giovanni kolunu arabaya doğru çekiyordu. “Birçokları şimdiye ağlamaya başlardı. Sana büyük saygı duyuyorum.” Derinden etkilenmiş gibi konuşuyordu. “Takdire şayan bir iş yapıyorsun.”

Sebastian bağlı bileğine uzandı; fakat Giovanni'nin attığı düğüm daha da sıkılaştı. Son bir gayretle Giovanni'yi üzerinden atmak istedi ama olmadı. Saniyeler içinde Giovanni, Sebastian'ın kırık bileğini yüz bin dolarlık, lüks Lexus RX'inin yedi kollu, alüminyum alaşımlı jantlarıyla kırk beş cm'lik tekerleğine bağladı; Sebastian Taylor kolları iki yana açık, bileklerinden bağlı hâlde, çaresiz, öylece uzanmaktaydı.

Giovanni, sağlam olduklarından emin olmak için bağları kontrol etti. "İşte!" Ayağa kalktı, çamaşır torbasına doğru ilerledi ve bir kütük testeresi çıkarttı.

"Bağırman sorun olmaz. Sadece bilmeni isterim ki eğer bağırırsan hakkında daha kötü düşünmem." Tekrar bez torbaya uzandı ve kalın bir parça kumaş çıkardı. "Şimdi, eğer istersen işimiz bitene kadar ağzını tıkayabilirim; bu, işleri kolaylaştırabilir. Gördüklerime dayanarak söylüyorum; bir şeyi ısırarak, acıya dayanamada insanlara yardımcı

oluyor. Gerçi bana iki türlü de uyar, seçimi sana bırakıyorum.” Sebastian, serinkanlıyı oynamaktan yorulmuştu. Bir dizi küfür saldıktan sonra “Sen öldün.

Kimle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok!” diyerek sözlerini bitirdi. Giovanni kuşak parçasını çantaya geri koydu. “Pekâlâ, o zaman. Haydi başlayalım.”

Testereyi alarak diz çöktü ve bıçağın keşkin kısmını, Sebastian’ın sol bacağına, diz kapağının tam altına yerleştirdi. Sonra diğer eliyle bacağı sıkıca betona bastırdı.

“Önümüzde uzun bir gece var. Bu ilk kesiği çok derin yapmak istemiyorum bu yüzden fazla kıpırdamamanı tavsiye ederim. Bu, işleri daha da zora sokar ve ben de daha yavaş davranmak durumunda kalırım. Bunu isteyeceğinden pek emin değilim ama seçim yine senin!”

Sebastian, derin ve ham korkunun içine işlediğini hissetti. Dişlerini kenetledi ve az

sonra olacaklara kendini hazırlamak için kendini kastı; tam bir çığlının yaklaştığını hissetmişti ki garajın dışındaki çakıllardan çıkan sesi duydu.

Bir araba...

Ve ufak bir ümit ışığı. Belki -sadece bir ihtimal- buradan canlı çıkabilirdi.

Giovarlını, koşarak elektrik düğmesine ulaştı ve ışığı kapattı. Yalnızca ön farların si-lik ışığı ve ayın pencerenin dışındaki aydınlığı kaldı.

Kumaş parçasını aldı. “Korkarım bu artık tercih meselesi olmaktan çıkmış gibi görünüyor.”

Sebastian yardım çığlıkları atmaya başladı; ancak yakarışları, Giovanni’nin kumaşı ağzına tikip uçlarını başının arkasından bağlayarak sağlamlaştırmasıyla hemen kesiliverdi. Pencerenin dışında farlar yanıp

söndü ve bir araba kapısının açılıp hızla kapandığı duyuldu.

Giovanni doğruldu. “Bu Brigitte olmalı. İyi zamanlama, çok dakik. Senin adına önceden gönderdiğim mesajı aldıktan sonra acele etmeye karar vermiş olmalı.” Giovanni torbadan bir halat daha çıkardı. “Sanırım planlarda değişiklik olduğunu söyledin ona. Unutulmaz bir gece planladığını söyleyerek biraz Çin yemeği kapıp getirmesini rica ettin. Bu şekilde daha kolay olacağını düşündüm; ikinizin de aynı yerde olmasının. Ayrıca Çin yemeği de severim ve eminim gecenin sonunda çok acıkmış olacağım. Böylesi herkes için en uygunu!”

Sebastian bağırmaya çalıştı, kumaş parçasını ağzından atmayı denedi; ama imkânsızdı. Garajın loş ışığı altında, Giovanni’nin usturasını çıkardığını gördü.

“Biliyorsun hikâyeye göre önce onu öldürmeli ve bunu, senin izlemeni

sağlamalıyım; o yüzden biz de böyle yapacağız.” Duraksadı ve Sebastiana gülümseyerek baktı. “Şey, tamam o zaman. Hemen geliyorum.” dedi ve eve açılan kapıdan girip gözden kayboldu.

Kendini Gölge olarak adlandıran eski suikastçı Sebastian Taylor, Tanrıya inanmazdı. İnansaydı dua eder, geçmişinde yaptıklarından ötürü ilahi merhamet için yalvarırdı; bunun yerine kendini esir alan kişiye, dünyaya ve tedbirsizliğine küfürler yağdırmaya başladı. Umutsuzca bağlarını çözmek için debelenirken tendon-larının parçalanıp garaj zeminine kan saçılmasına, 495 dolarlık İtalyan derisi ayakkabılarının topuklarına kan bulaşmasına neden oluyordu.

On kapının açıldığını duydu.

Brigitte içeri girmişti.

Bu son ve uzun gece şimdi başlıyordu...

16 Mayıs Cuma Denver Colorado

06:32

Uyandım.

Duş aldım.

Giyindim.

Cep telefonumu buldum ve baktım ki Cheyenne bir sesli mesaj bırakmış: “Adli tıpçılar Chris Arlington’ın DNA’sının kalbin DNA’sı ile örtüştüğünü buldular. Yani açıkça söylemek gerekirse...” Duygusuz değil de daha ziyade dobra dobra söylemişti. Artık şüpheli değil.”Dün Chris’in ikinci kurban olması oldukça büyük bir ihtimal gibi görünmüştü; bu nedenle mesajı beni pek şaşırtmadı.

Al işte sana çelişki: ***Burada, Colorado’da gerçekleşen ölümlerle dikkatini dağıtmak yerine düşüncelerini***

önündeki davaya odaklamanın bir yoluna bul.

Genelde birkaç davayla aynı anda ilgilenirim; fakat biriyle uğraşırken diğerini aklımdan çıkartmak sürekli bir çaba gerektiriyordu. Basque'ın davasıyla ilgili notlanma bir göz gezdirdim, sonra toplanmayı bitirip biraz kahve hazırladım ki sabahı atlatabileyim. Güçlü, ağzı dolduran bir Yemen türü olan San'a kahvemin yarısına gelmiştim ki üvey kızım Tessa, mutfak kapısının önünde belirdi; okula gitmeden önce kaşına pirsingini takmaya çalışıyordu.

“Hey!” dedi, üzerinde taşlanmış kot pantolon, kanvas ayakkabılar ve “Yeşil Yaşa ya da Öl!” yazılı bir tişört vardı. Annesinin ölümünden sonra kendini jiletlediği o birkaç aydan kalan kısa, ince izler sağ' kolunda ve diğer kolundaki kuzgun dövmesinin bir kısmı tişörtünün sol kolu altından görünüyordu. Farının, rujunun ve ojelerinin rengi, kuzguni siyah saçlarının rengiyle uyumluydu

ve narin yüz hatlarına keskin bir ifade veriyordu. Bu şekilde güzel; fakat biraz da tehlikeli görünüyordu. Tam istediği gibi...

“Günaydın.” dedim.

“Biliyorum, bu davanın nerede olduğunu söylemeyeceksin ama ben yine de soracağım.”

Duvardaki askıdan bir sweatshirt kaptı ve boynuna da son Hindistan gezimden dönüşte ona getirdiğim ipek fuları bağladı. “Nerede bu dava Patrick?”Kapkara saçları ve özgür ruhu yüzünden ona zaman zaman Kuzgun demeyi alışkanlık hâline getirmiştım, dövme olarak bu motifi seçmesinin nedeni kısmen buydu ve şimdi de “**Sanad**avadan söz edemem Kuzgun. Biliyorsun ki iş hayatımla aile hayatım birbirinden...” derken.

“Ayrı kalmalı. Biliyorum. Yine de bir sorayım dedim.” diyerek sözümü kesti.

Eşya kolilerinin bazılarının yanından geçip kendine bir kahve aldı.

İkimiz de biyolojik babasının kim olduğunu bilmiyorduk, ayrıca yakın akrabası da yoktu. Bu nedenle annesinin vefatının ardından birlikte yas tutup onun acısına birlikte dayandık ve en sonunda aramızda öyle bir sevgi bağı oluştu ki bu, gerçekten babasıymışım gibi hissetmemi sağlamıştı.

Saatime baktım. FBI ajanı olarak havaalanında uçağa bineceğim kapıya kadar güvenlik problemi yaşamadan doğrudan gidebilirdim; fakat trafik bir sorun teşkil edebilirdi.

“Dinle,gitmeme...”

“Bu farklı sanırım, öyle değil mi?” Gözlerini fincana dikmişti ve kahveyi karıştırıp duruyordu; hâlbuki ben içine herhangi bir şey eklediğini hatırlamıyordum.Bu sorusuyla ne ima etmeye çalıştığını sanırım biliyordum;

ama yanıldığımı ümit ettim. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani sen işte bunlara filan hazırlanıyordun.” Kahveden başını kaldırmadı. “Seni izledim...”

Anladım... Bu...”

Doğru sözcüğü bulmak için duraksamış olabilirdi; ama çok zeki bir kız olduğu için buna pek ihtimal vermedim. Devamını - muhtemelen **kişisel** sözcüğüyle- benim getirmemi istediği için beklediğini düşündüm; ama bunun yerine sadece “Evet. Bu farklı.” dedim.

Kısa bir duraksamanın ardından kahvesini alıp yanımdan geçerek odasına gitti. “Gel kolyemi takmama yardım et. Şu aptal kolye ucunu hiç açamıyorum.”

Havaalanına ulaşmak zor olacaktı; fakat aklında kolyeden çok daha önemli şeylerin olduğunu anlamıştım. Birkaç dakika daha

kalmaya karar verdim.Odasına geldiğimde o çoktan kahvesini dresuvarın üzerine koymuş, takı kutusunu karıştırıyordu. “Kim o? Şu adam, dava? En azından adını söyle bana.”

“Tessa, biliyorsun bunlardan bahsetmem...”

“Sadece adı?”

“O bir katil Tessa, tüm bilmen gereken bu. Onu ben yakaladım çok zaman önce. Annenle bile tanışmadan önceydi.”

“Eee, kurbanlarına ne yapıyordu?”

“Öldürüyordu.”

“Bundan fazlasını yapıyordu; aksi hâlde seni bu kadar rahatsız etmezdi.”

“Tessa...” “Hadi. Hep böyle yapıyorsun, bir şeyi ortaya atıp sonra sonunu getirmiyorsun.”

Gözlerimi kırptım. “Bunu ben ortaya atmadım. Sen attın.”

Ona geçen ekim ayında doğum günü hediyesi olarak verdiğim siyah turmalin taşlı kolyeyi çıkarttı. “Tartışma yaratmaktan vazgeç.” Kolyeyi elime tutuşturdu, yatağa oturdu ve beni aynasından izlemeye başladı.

“Tartışma yaratmıyorum.” Kolyeyi boynuna doladım ve takmaya çalıştım.

“Evet yaratıyorsun.”

“Hayır yaratmıyorum.”

“Tartışmacısın diyorum.”

“Ben de...”

Gülümsedi ve kaşını hafifçe kaldırdı.

“Bak!” Yeniyetmelerin bunu yapmasına izin verilmemeli. Bir kural olmalı. “Bunu sonra

konusacağız.”

“Şimdi de sorumu savuşturuyorsun.”

Hâlâ kolyeyle uğraşıyordum. Haklıydı; bu ince işti.

“Tessa, sen cesetlerle ilgili şeyler duymaktan nefret edersin. Kan falan; ki bu arada...” Favori grubu “Ölü Tırnak 13”ün posterlerine ve Edgar Allan Poe’nun çerçevesi resmine, odanın karşısından bana bakan kara, tedirgin gözlerine işaret ettim. “Ayrıca bu grup ve Poe ne iş?”

Yani, yazdığı her şey ölüm ve dehşetle ilgili şeyler.”

“Yalnızca benim çekici aykırılıklarımdan biri daha, beni bu kadar sevimli yapan şeylerin bir parçası.”

Çekici aykırılıklar...

Harika.

“Death metal dinliyorsun ve oyuncak ayıyla uyuyorsun!”

“Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun; ama işe yaramayacak. Benim için özetle, sadece ana hatlarıyla.”

Kolyeyi takmayı başardım. On yedilik birine Basque’ın yaptıklarını anlatmanın uygun bir yolunu bulmaya çalıştım ve nihayet “Bu adam, çok kötü şeyler yaptı.” demiş bulundum.

“Yapma ya? Kötü şeyler yapan bir katil mi? Ne tuhaf!” Hâlâ beni aynadan izliyordu. “Bu hiç aklıma gelmemişti.” Bir süre sonra ben cevap vermeyince sesi inceldi, ciddileşti. “Ne kadar kötü?”

Duraksama...

“Kuzuların Sessizliği”ndeki türden bir kötülük.” dedim sonunda.

Aynasından bana baktı. “Ondan korkuyor musun?”

“Bak, artık kapatalım bu konuyu. Havaalanına gitmem gerek.”

“Eee, korkuyor musun?” Yüzünü aynadan çevirip doğrudan gözlerime baktı.

Herhangi birinden korktuğunu itiraf etmek gözü pek bir FBI ajanının yapacağı iş değildi; ama eğer ona doğruyu söylemezsem bunu anlayacağını fark ettim. Küçük bir nefes aldım. “O kadınlara yaptığı şey... Bazı şeyleri sorgulamama neden oldu... Ne kadar kötülük isteyen biri olabildiğimizle ilgili, birbirimize ne kadar...”

Bir süre bana dikkatle baktı; onun sınırsız merakının ölümle ilgili hassasiyetiyle boğuştuğunu görebiliyordum. “Yani...” dedi sonunda. “Ondan korkuyorsun.”

Ona doğruyu söyledim: “Evet!”

Uzun bir müddet sessiz kaldı. “İyi.” dedi. “Buna sevindim.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Aramızda ne olduğu belli olmayan bir hava oluştu ve hemen gitmem gerektiği hâlde onu cinayet

ve ölüm düşünceleriyle yalnız bırakmak istemedim.

“Sınavlarında başarılar!”

“Pazartesi başlayacaklar.”

“Anladım. Bu gece de Dora’da kalacaksın değil mi?”

Evet anlamında başını sallayınca devam ettim: “Dr. Bender’ı bütün gece ayakta tutmayın.”

“Tamam.”

Ben seyahatleyken Tessa, genelde anne babamın, Denver’ın on beş dakika kadar dışındaki evlerinde kalır. Bu hafta babam, kardeşim Sean’la birlikte Wisconsin’da balık tutmaya gideceklerdi; ama annem evdeydi. “Bir sorun olursa Martha’yı ara.”

“Aranm.” Karyola başında asılı duran gri, bol, kanvastan şapkayı kapıp kafasına geçirdi.

“Sabah eve geri döndüğünde birkaç koli hazırla olur mu?”

Gözlerini devirdi. “Neden onca şeyi almamız gerektiğini anlamıyorum. Sadece yazı geçireceğiz, bu şey değil ki...”

“Sadece biraz hazırlık yap, tamam mı?”

“Her neyse.”

“Ki bu, senin ‘Seni seviyorum ve bunu senin için yapmaktan mutlu olurum Patrick!’ deme biçimin değil mi?”

Küçük bir gülücük... “Muhtemelen.”

Odasından çıktık, odamdan bavulumu ve bilgisayar çantamı aldım. Onunla ön kapıda karşılaştım. “Tamam. Yarın öğlen gibi dönmüş olürüm. Birlikte bir öğlen yemeği yeriz.” Çantalarımı yere koyup sarıldım. “Gitmeliyim.”

“Bekle.” Beni kolumdan yakaladı. “Bırakılma ihtimali var mı?”

“O ihtimal hep var.”

Ağırbaşlı, sarsıcı bir bakış atarak “Eğer seni korkutursa... Yani... Burada... Sen işini iyi yap,tamam mı?”

Tüm yapabileceğim doğruyu söylemek.

“Tamam.” dedim.

Sonra Tessa’yı alnından öpüp çantalarımı aldım ve Chicago’ya doğru yola çıktım.

Cook Eyalet Ceza Mahkemesi 26 Batı ve Güney Kaliforniya Bulvarı köşesi Chicago, Illinois

11:52 Merkezî Saat

Mahkeme binasının çevresini kuşatan ölüm cezasını protesto eden kalabalık ve karşı protestocular yüzünden Güney Kaliforniya Bulvarı kapanmıştı; bu nedenle Dr. Calvin Werjonc ve ben, bir blok öteye park ettik. Arabasından çıktık, gözlerimi bardaktan boşalırcasına yağan yağmurdan korumaya çalıştım. Fırtınaya rağmen, keskin nişancılar, mahkemenin her yanına konuşlanmışlardı. Sebastian Taylor'ın ortaya çıkma ihtimali nedeniyle Ralph, Chicago Polis Departmanı ve federal polisin bir kolu olan Cl.S. Marshals Service ile güç birliği yapmıştı; bu desteğe rağmen Taylor'ın yerini tespit etmekte başarılı olacağımızdan

şüpheliydim. O tanıdığım en kurnaz ve tehlikeli adamlardan biriydi ve onu yakalayabilecek kadar iyi olan pek fazla kimseyi de bilmiyordum. Madendeki mesaj kaydı bana karşı net bir tehdit içermiyordu; fakat Taylor buradaysa onu deliğinden çıkarmak istiyordum. Bu nedenle adliye binasının altında güvenli bir kapalı garaj olmasına rağmen aşağı inmememizde ısrarcı oldum. Açık alanda olmayı, beni bulabilmesini istiyordum.

Ben o anda bozukluk bulmak için ceplerimi karıştırırken yetmişli yaşlarının ortasında ve rüzgâra kapılıp uçacakmış gibi duran Calvin de London Fog marka trençkotuna sıkıca sarındı.

“İçeride buluşuruz oğlum.” Hafif İngiliz aksam, her sözcüğüne bir tat katıyordu.

“Tamam.”

Puslu havada gözden kaybolurken gökyüzünde bir şimşek çaktı ve ardından gök gürüldedi.

Parkmetreye bir çeyreklik attım.

PhD, Calvin Werjonc, dokuz yıl önce çevre kriminolojisi üzerine doktora programına başladığım dönemde, benim danışmanlığımı yapmıştı. O yıl, Milwaukee Polis Departmanındaki dedektiflik görevimden FBI ajanlığına geçiş yaptığım yıldır aynı zamanda.Sonraki dört yıl boyunca bir yandan kendimi lisansüstü çalışmalarına verirken bir yandan da tam zamanlı olarak FBI'nın Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezinde çalışıyordum. Zor yıllar,çok kısıtlı bir özel hayat... Yalnızca birkaç arkadaşım vardı; ki doktoramı tamamladıktan sonra, Calvin de profesörüm olmaktan çıkıp onlardan biri olmuştu.

Parkmetreye parayı attıktan sonra suları sıçrata sıçrata yolun karşısındaki mahkeme binasına doğru yürüdüm, gözlerim protestocuların üzerindeydi. Bu gök gürültülü fırtınanın onları engelleyeceğini düşünmüştüm fakat hava şartlarına rağmen üç yüz dört yüz kişi toplanmış gibi görünüyordu.

Kimin FBI ajanı; kimin sivil polis olabileceğini düşündüm. Binaya girerken Heather'ın ağzındaki kayıt cihazını bırakanın Taylor olmayabileceği fikriyle meşguldü zihnim. Doğrusu, bu kalabalık arasından herhangi biri olabilirdi. Tanıdık yüzler ve benimle gereksiz göz teması kuran ya da bundan özellikle kaçınan birilerini aradım; ama tuhaf bir şey görmedim. Ölüm cezasını savunanlar en azından 150 kişi vardı; bazılarının elinde kurbanların büyütülmüş fotoğraflarının yapıştırılmış olduğu tabelalar, bazılarında da “Kısasa kısas.”,

“Kanı kan temizler.” yazan pankartlar vardı.

Yolun karşısında toplanmış insanlar da “Ölüm adalet değil!” ve “İslah, et, katletme!” yazan tabelalar sallıyorlardı. İki grupta birbirlerinin seslerini bastırmaya çalışıyordu.

İki adalet yorumu...

Denklemin iki ucu...

Neyse ki polis, yolu protestoculardan temizleyip barikatlarla önlerini kesti. Böylece adliyenin merdivenlerine ulaşabildim. Adliye ve yanındaki idare binası arasındaki koridorda esen rüzgârın savurduğu yağmur, yüzüme çarparken ben de merdivenleri atlaya atlaya çıktım. Calvin’le holde karşılaştığımızda trençkotundaki yağmuru silkeliyordu. “Dışarıda epey bir nümayiş kopuyor.” dedi.

“Şaşırmadım.” Saçlarımda kalan suyu silktilim. “Kimin yargıldığını düşünürsen...”

İçeri girmiş olmamıza rağmen sıcaklık değişmemiştir. Havalandırma sistemi düzgün çalışmıyor olmalıydı. Sanırım içerisi 16 derece falandı, belki de daha soğuktu.

Calvin, bir süre sessiz kaldıktan sonra “Seni hatırlamadıklarına biraz şaşırdım oğlum.” dedi.

“On üç yıl oldu.”

“Evet.” dedi düşünceli düşünceli. “Sanırım öyle.”

Habercilerin ve lobide duran insanların yüzlerini çaktırmama-ya çalışarak inceliyordum. Kurbanların yakınlarından bazıları kollarına siyah bantlar bağlamıştı. “Ayrıca katiller, onları yakalayanlardan çok daha hatırdan kalıcı oluyor. Kimse bir FBI ajanı ya da polis memuru için hatıra kartları basmazken üç tane şirket, seri katiller için bunu yapıyor.”

“Bu biraz rahatsız edici.”

“Biraz mı?”

Bir grup muhabir bize doğru bakıyordu, Calvin’i tanıdıkları açtı, zira grup hâlinde bize doğru geliyorlardı, gözler ona kilitlenmişti. CNN’in en sık davet edilen kriminoloji uzmanı olması nedeniyle Calvin, medyanın ilgisine alıştı. Bu nedenle bu duruma şaşırmaııştım; fakat şahsen röportaj yapmayı, kamyoncu lokantalarında verilen kahve kadar seviyordum ve sanırım Calvin bunu biliyordu. Çünkü onları karşılamak üzere “Mahkemede görüşürüz.” diyerek önüme geçti.

Teşekkür ettim ve altı polis memurunun üç metal dedektörü-nün yanlarında nöbet tuttıkları güvenlik kontrol noktasına doğru ilerledim. Eğri büğrü bir kubbeyi andıran kırpılmış saçlarıyla güdük bir adam olan memurlardan biri, öne adım atmam için işaret etti. Ceplerimi boşaltmam bir dakikamı aldı; anahtarlarımı, kilit açma setimi, mini Maglite el fenerimi,

birkaç bozuklukla beraber X-ray cihazından geçirdim.

Görevlinin sormasına fırsat vermeden kimliğimi çıkararak “FBI” dedim.

Ardından 357’lik Sig Sauer P229’umu ve Ralph’in verdiği bıçağımı -siyah bir Randall King marka otomatik Tsavo - Wraith- çıkararak onları da teslim ettim.Wraith kişisel olarak seçeceğim bir bıçak değildi; ama Ralph iyi bir tanesine sahip olmam gerektiğini söyleyerek geçen ay bunu vermişti. Tessa, Wraith için “Acayip.” diyordu.

Aslında bu, iyi bir betimlemeydi.

Kolundaki bröveden adının Jamel Fohay olduğunu öğrendiğim memur, silahımı ve bıçağımı yanındaki masaya koyup kimliğime baktığı sırada ben de bilgisayarımı bandın üzerine koydum. “Federal ha?” dedi. “Büyük adam biraz önce buradan geçti.”

Ralph olsa gerek.

“Ajan Hawkins.”

“Siz ifade vermeye mi geldiniz?”

“O geçen ay verdi, ben de birazdan vereceğim.”

Kimliğimi geri vermek için pek acele etmiyor gibi görünüyordu ve arkamda binaya girmek için bekleyen muhabir ordusu hızla büyüyordu. Bu yüzden kimliğimi elinden kaptım, içeri adım attım, o da geri çekildi.

Wraith’ime işaret ederek “Altmış dört nokta yetmiş beş gram. EMS-34 paslanmaz çelik bıçak.ABD yapımı. İyi seçim!”

“Bıçaktan anlıyorsun.”

“Delil odasında çalışıyorum.” diye açıkladı. “X-ray cihazının başında bakıcılık yapmadığım zamanlarda! Bir sürü bıçak gelip geçiyor. Bir Randall King görmek her zaman güzel; ama burada bırakman gerek. Sauer’i de. Kuralları biliyorsun.” Onları

duvara monte edilmiş küçük metal bir dolaba koydu, anahtarı çevirdi ve bana verdi.

Bilirkişi olarak çağrıldığım bunca zamandır mahkeme kurallarını ve protokollerini iyice öğrenmiştim. Yetki alanları arasında farklılıklar bulunsa da burada, Illinois'te ana kapıda bekleyen iki güvenlik görevlisi dışında kimse, mahkeme salonuna silahla giremezdi. Bazı eyaletlerde hâkimin de kürsü altında silah bulundurmasına izin veriliyordu.

Ama Illinois'te değil.

Kişisel eşyalarımı toparladığım sırada Memur Fohay'in ilgisinin kontrol noktasında sıralanmış muhabirlere kaydığını fark ettim. “Şahitlik ederken...” dedi. “O kadınları hatırla.”

Her gün aklımdalar, diye geçirdim içimden.

Ama cevap vermek yerine eşyalarımı alıp ariansörlere yöneldim.

Doğru, onları hatırlıyordum, üstelik şimdi her zamankinden de fazla aklımdaydılar; çünkü katillerini yakaladığımda yaptığım bir hata, onun serbest bırakılmasına yetebilirdi.

Basque, terk edilmiş bir mezbahada kalıyordu.

Kadınlan buraya getiriyordu. Onlara burada işkence ediyor, her seferinde akciğerlerinin kendisi tarafından ameliyatla çıkarılıp bir parçasının yendiğini görmelerine yetecek kadar bir süre canlı kaldıklarından emin oluyordu.Adli tıp uzmanının raporlarına göre, zaman zaman kurbanlarını on iki saatten fazla canlı tutabildiği anlaşıyordu ki bu gerçek, hâlâ tüylerimi ürpertiyor.Onu mezbahada bulduğumda Sylvia Padilla'nın üzerinde ayakta durmuş elinde bir bisturi tutuyordu.

Bıçağı atması için ona bağırmıştım; fakat o, bir Smith&Wesson Sigma'yı ateşleyip beni sol omzumdan vurarak kaçmaya yeltenmişti. Atışım ona isabet etmeyince üzerine atılmış ve yüzüne bir et kancası savurmuştum. Başını eğdiğinde onu yere yatırıp ke-lepçelemeyi başarmıştım. Ardından Sylvia'nın yanına koşarak onu kurtarmaya çalıştım. Ben bunu yaparken kadının çektiği acıyla dalga geçmişti... Ve acısı son bulduğundaysa bu sefer de ölümünü alaya almıştı.

Ardından, benim hatam...

Ona vurmuştum. Sert. İki kez. Kelepçeli olduğu, kaçmaya çalışmadığı ve tutuklamaya karşı koymadığı hâlde. Yaptıklarına duyulan karanlık bir öfke anında, bisturiye uzanmış ona vurmuştum; ama neyse ki kendimi tutmayı başarmıştım. Görünen oydu ki sadece çenesini kırmıştım. Daha sonra, neden olduğunu hiç anlayamadığım bir sebepten, sorgu memurlarına, ona hiç dokunmadığı hâlde et kancasının, yüzüne çarptığında

çenesini kırdığını söylemişti.O dönemde hiçbir şeyin davayı tehlikeye atmasını istemediğimden resmî raporumda gerektiği kadar açık anlatmamıştım olanları. “Bir tartışma yaşandı.” yazmıştım. “Daha sonra zanlının çenesinin tutuklanması esnasında kırıldığı fark edildi.” Evet, doğruydı ama hepsi bu değildi.

Fiziki deliller onu mahkûm etmeye yeterliydi ve savunmada bu kırık çeneyi olay hâline getirmemişti. Özellikle de Basque’in kendisi bunun bir kaza olduğunu söyledikten sonra.Kavga anının spesifik şartlan, dava sırasında ortaya hiç konmamıştı. Suçlu bulunmuş, cezası verilmiş ve her şey bitmişti.

Ama her şey bitmemişti.

Anısını hâlâ içimde taşıyordum. Bir zanlıya fiziki saldırıda bulunmuş ve sonra da raporumda olması gereken ilgili bilgiyi hasıraltı etmişim. Bu, hiç de gurur duymadığım bir sırdı ve Basque bunu biliyordu. Eğer

birisi sırlarınızı bilirse üzerinizde güç sahibi olur.Psikopatlar, her şeyin ötesinde güç ve kontrol duygularının açlığını çekerler. Belki de sebebi buydu; bunca yıl işte bu yüzden sessiz kalmıştı. Bilmenin imkânı yoktu...

Ancak bir şeyi biliyordum: Basque'in hiç kimse üzerinde güç sahibi olmasından hoşlanmıyordum. Özellikle de benim üzerimde...

Ralph'i asansörlerin yanında beni beklerken buldum.Benim kadar uzun boylu olmasa da 1.80'in üzerindeydi ve geniş omuzlarıyla neredeyse tüm koridoru kapatıyordu. Son zamanlarda, FBI'a katılmadan önceki komandoluk günlerindeki kadar çok ağırlık kaldırmaya çalışıyordu. Bir orta yaş mevzu-suydu bu belki; emin değildim.En son duyduğuma göre 225 tekrar yapmıştı ki bu, en fazla 405 tekrarı görebileceği

anlamına geliyordu. Kırkma merdiven dayamış bir adam için hiç fena sayılmazdı.

“Haydi, arka taraftan çıkalım.” dedi. Ağzına draje büyüklüğünde beyaz atıştırmalıklar tikiştiriyordu. Yakındaki bir kapıyı iterek açtı, onu arka merdivenlere çıkan dar koridor boyunca takip ettim.

“Taylor’la ilgili bir gelişme var mı?” diye sordum.

“Henüz yok. Eğer buradaysa o bir hayalet.”

Bir pencerenin önünden geçtik ve yolun tam karşısında duran etrafı dikenli tel bariyerle çevrili Cook Eyalet Hapishanesini gördüm; Basque’i burada tutuyorlardı. Daha MPD’de bir dedektifken Basque davasıyla uğraştığım dönemde, Ralph onu bulmakta bize yardım için atanan FBI ajanıydı. Basque, tutuklandıktan sonra Ralph beni, FBI Akademisine başvurmam konusunda cesaretlendirmişti. Davetini kabul etmem

birkaç yıl almıştı, fakat sonunda isteğini yerine getirmiştim; o günden bu yana da yakın arkadaş olmuştuk. Son gördüğümünden bu yana, Ralph saçlarını kazıtmıştı ben de bunun bir yorumu hak ettiği kanaatine vardım.

“Güzel tıraş.” dedim.

“Brineesha’nın fikri!” diye homurdanırken koca pençesini başında gezdirdi. “Söylediğine göre seksi oluyormuşum. Bilaro topu gibi hissediyorum kendimi.”

“Karın haklı, iyi görünüyorsun dostum.”

Koridorun diğer ucundan birkaç kişi geçtiği hâlde binanın nispeten daha تنها bir kısmına geldik. Ralph belki de burayı özellikle, kimse konuşmalarımızı gizlice dinlemesin ve rahatça konuşalım diye seçmişti.

Atıştırmalığından biraz daha attı ağzına. “Bu lafı ettiğini ona söyleyince Lienhua kışkanacak.”

Ralph onun adını söyleyince bir pişmanlık çöktü içime. Lien-hua son dört aydır görüştüğüm kadındı; meslektaşımı, profilci bir FBI ajanıydı. Ralph, ilişkimizin son demlerinde olduğunu bilmiyordu ve söylemek için de çok uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu; o yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim:

“Ne yiyorsun?”

Mahkûmları hapishaneden adliyeye transfer ettikleri merdivenler karşımızdaydı.

“Yoğurt kaplı kuru üzüm.” Elini cebine attı ve bir avuç dolusu daha çıkarıp ağzına attı.

“Şaka yapıyorsun!”

“Brineesha alıştırdı geçen hafta.” Ağzı dolu konuşuyordu. “Denedin mi? Bunlar inanılmaz!”

Cebinden bir avuç dolusu üzüm çıkartıp uzattı. Bir yumak pamuk lifi de onlarla beraber gelmişti.

“Yok, sağ ol.” dedim. “Ben pek yoğurt sevmem.”

“Keyfin bilir.” dedi ve elindekilerin hepsini ağzına attı; pamuk yumağı dâhil. “Sen kaybedersin.”

“İdare ederim.”

Bir çeşmenin yanından geçtik ve merdiven boşluğunun yanındaki bir tuvaleti işaret etti.

“Tuvalete gitmeliyim.”

Önümüzdeki birkaç saat boyunca mahkeme salonunda kapalı kalacağımı düşünerek ben de küçük bir mola vermeye karar verdim. Ralph çeşmenin başında durup birkaç yudum aldı, ben de yanından geçip erkekler tuvaletinin kapısını itip açtım ve yarı yolda kalakaldım. Bir metre ötemde, tam

karşımda, izbandut gibi iki Cook Eyaleti Şerif Departmanı memurunun arasında Richard Devin Basque duruyordu. Basque'i görür görmez kalbim daraldı, keskin bir öfke ve pişmanlık dalgası, mengenede sıkıştırılıyor-muşum gibi hissetmeme neden oldu. Keşke Sylvia öldükten sonra sükûnetini koruya-bilseydin... Keşke mezbahaya biraz daha erken gidebilseydin; belki hâlâ yaşıyor olurdu... Keşke olayı bir gün önceden çö-zebilseydin.

Bana bakıp gülümseyerek “Dedektif Bowers!” dedi. Dişlerinin hepsinin yerli yerinde, kusursuz olduğunu, çenesinin de mükemmel görüldüğünü fark ettim. Cerrahlar iyi iş başarmışlar. “Yo, bir dakika... Şimdi artık Dr. Bowers oldun değil mi? Bir FBI ajanı? Zaman ne de çabuk uçup gidiyor. Seni yeniden görmek ne güzel.”

Cevap vermedim.

Ralph, kapının ağzında yanıma yanaşarak yolu kapattı.

“Hadi.” diye hırladı memurlardan biri, Basque’i kolundan tutup kapıya doğru iteleyerek. “Yürü.” Fakat Ralph elini adamın omzuna koydu. Görevli, elini silkeleyecekmiş gibi görünüyordu; fakat Ralph’in kolundaki kas bağlarını fark ederek durdu.

“Arkadaşım, sorun yok. Bırak gitsin.” Ralph kolunu indirdi.

“Biraz konuşalım. Tuvaleti kullanmaya geldik sadece.” dedi ama içeri girmeden, geçişi engelleyecek şekilde kapının önünde dikiliyordu.

Aklından ne geçtiğini merak etmeye başladım. Basque bir hareket yapsa da onu yere indirirsem diye düşünüyor, diyordu içimden bir ses. Kötü. İşlerin o yöne doğru kaymaması için dua ettim.

“Bilginiz olsun diye söylüyorum öyleyse...” dedi Basque. “Avukatımın yanımda bulunması için tüm haklarımdan feragat ediyorum. Bir sohbet iyi olabilir”

“Gördünüz mü?” dedi Ralph memurlara.
“İşte böyle.”

İkisi de Ralph’i tarttılar ve kimse bir harekette bulunmadı. Geri çekildiler ve hepimiz karşı karşıya kaldık.Emniyet açısından, hükümsüz yargılama gerçekleşmesine sebebiyet vermemek adına, şahitlik etmeden önce Basque’la konuşmamaya karar verdim.Bana baktı. On üç yıllık hapis hayatı onu pek değiştirmemişti. Hâlâ büyük bir jönün çekici ve kendinden emin görüntüsüne ve kurbanlarını arabasına almasında büyük işe yarayan dokunaklı ve teskin edici bakışlara sahipti. Aynen Ted Bundy ve diğer birçok katil gibi Basque da cazibe ve karizmasını en etkili silahı olarak kullanmıştı.Yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti; hapiste geçirdiği zaman, sadece özelliklerini keskinleştirmesine yaramış, göz kenarlarına birkaç çizgi eklemiş ve vücudunu, avukatlarının dava için gözlerini kırpmadan aldıkları özel tasarım takımının

içinde kalın ve şekilli bir kas katmanıyla örtmüştü. Hepsinin ötesinde, hiç olmadığı kadar havalı, kendinden emin ve GQ'den fırlamış gibi görünüyordu; hatta belki daha da fazlası.Yakışıklı, saygın görünümlü ve yamyam bir katil!

En dehşet verici suçları işleyen, kurbanlarına işkence edip onların iç organlarını çıkaran,çürümekte olan cesetlere tecavüz eden ya da onları yiyen insanlarla karşılaştığımda şoke olurdum; zira bu saldırganlar çoğunlukla beklediğimiz gibi tipler olmuyor. Canavara benzemek yerine yıldız takım koçu, kolej öğretmeni veya kilise azizlerinden ya da yan komşunuzmuş gibi görünüyorlar; çünkü sıklıkla gerçekten öyleler.Basque dikkatini Ralph'e yöneltti ve otuz iki dişini birden gösterecek şekilde sırttı.

“Özel Ajan Hawkins. Geçen ayki şahitliğiniz çok hoşuma gitti. Çok ikna edici olduğunu düşündüm.

Brineesha nasıl? Adı buydu değil mi? Küçük tatlı şey. Umarım ona iyi bakıyordur.”

Ralph’ın yüzü karardı ve öne doğru bir adım attı.

“Bu şekilde değil.” diye onu engellemeye çalıştım sessizce; ama Basque ve görevlilerin beni duyduğundan emindim. “Burada değil.” Basque’a eskortluk eden iki adama doğru yürüyüp “Götürün onu buradan.” dedim.

Biri Basque’i kolundan yakaladı; fakat o yerinden kımıldamadı. On üç yıl boyunca her gün demir pompaladıktan sonra onu yerinden hareket ettirmek için ikisinin de çaba sarf etmesi gerekecekti. Daha da kötüsü, Ralph hâlâ kapıyı tutuyordu.

Havanın daha da gerginleştiğini hissediyordum.

“Hadi!” dedim Ralph’e ama kıpırdamadı; Basque ve görevliler de.

Basque, tekrar bana dönüp yumuşak ve etkileyici bir gülümsemeyle “Bunca yıl beni hapiste ziyaret edersin diye umdum Patrick. Ancak çözülmesi gereken çok vukuat vardı sanırım, ne dersin? Birçoğunu gazetelerden okuyorum. Meşgul bir adammışsın...” Dudaklarını ıslattı.

“Seni özledim doğrusu!”

Ralph boynunu kütürdetti. “Evet, orada insan kendini oldukça yalnız hissedebilir. Eminim sen bir sürü...”

“Bazen yalnız koca dostum; ama asla tek başına değil!” Ralph’in bakışlarına karşılık verdi.

“Tanrı yanımdayken değil.”

Ah! Neredeyse unutuyordum. Richard Basque, yedi ay önce hapisshanede imana geldi; aynen bir şartlı tahliye ya da yeniden yargılanmayı bekleyen bir sürü mahkûmun yapıyormuş gibi görüldüğü gibi. Özgürlük

beklentisi, Tanrı'yla arayı düzeltmek için oldukça güçlü bir güdü olmalı.Ralph'in gözleri çeliğe dönüştü. Elimi onu engelleyebilmek için omzuna koydum; fakat eğer Ralph; Basque'a bir şey yapmak isteseydi onu nasıl durdurabileceğimi hayal edemiyordum.Basque'in yanındaki güvenlik görevlileri de gerilmişti. Her şey yanlış yöne ilerliyordu.Basque, ışıldayan kara gözlerini Ralph'in gittikçe köpüren öfkesiyle besledi.

“En son duyduğum..:” dedi Ralph, ellerini yumruk yapmış sıkıyordu. “Tanrı kuzuların yanındadır, kurtların değil. Senin gibi biri cehennemde...”

“Kimse affedilmez değildir Ajan Hawkins.”

Ralph'in kolunu yakaladım. “Haydi, mahkeme salonuna gitmem gerek.” dedim.

Nihayet Ralph kenara çekildi ve görevliler, Basque'i çabucak koridora çıkardılar. Onlar giderken omzunun üzerinden bana

seslenerek “Patrick, bunlar sona erdiğinde umarım daha az tuhaf şartlar altında yeniden bir araya gelebiliriz, belki birlikte ekmek kırarız. Et ve kana ithafen.”

Kapı kapanırken ağzından çıkan et ve kan sözcükleri koridor boyunca yankılandı ve Ralph mekânı, Basque’in tozu yeni temizlenmiş Incil’inde bulacağından şüphe ettiğim sözcüklerle doldurdu.

Saatime baktım. Zaman akıyordu, acele etmeliydim.

Lavaboda işimizi bitirdik, merdivenleri koşarak çıktık ve tam da granit suratlı kadın memur kapıları kapatmaya hazırlandığı sırada, salona vardık.

12:25

Salondaki herkes yerlerine yerleşmekteydi. Bu salona daha önce hiç gelmemiştim bu nedenle panelli duvarları, yapay mermerden kolonları ve dümdüz ahşap

sandalyeleriyle binanın inşa edildiği yaklaşık yüz yıl öncesini anımsattığını düşünmeden edemedim.Loş ışık altında her şey olduğundan daha azametli görünüyordu; hâkimin geniş kürsüsü,salonun zemininden yaklaşık iki metre kadar yüksekte duran şahit sandalyesi ve salonda iki yüzden fazla insanı ağırlayan sandalyeler... Toz ve eski kitapların kokusu odayı dolduruyordu.Odanın diğer ucundaki savunma masasında oturan ince, kırklı yaşların başında, ciddi görünümlü bir kadın, Basque'la konuşuyordu. İnce dudakları ve çubuk gibi parmakları vardı.Geçen hafta bir Fox Haber röportajı için seçtiği pantolonlu füme döpiyesi giymişti. Onu hemen tanıdım: Priscilla Eldridge-Gorman, Richard Basque'in baş avukatı. Hukuk ekibi,arkasında oturuyordu.

On üç yıl önce Basque, Wisconsin, Delafield Eyaleti'nde yargılanıp suçlu bulunmuştu. O günden bu yana masumiyetini her daim korumuş ve sonuç olarak Michigan

Devlet Üniversitesi'nden bir hukuk profesörünü davasına yeniden bakması için ikna etmişti. Profesör Renée Lebreau, üç yıl boyunca dava hükümlerini ve belgelerini yüksek lisans öğrencilerine inceletmiş ve onlar da en sonunda DNA delillerinde ve Basque'i cinayet mahallerinden birinden ayrılırken gördüğünü iddia eden şahitlerden birinin ifadesinde bazı tutarsızlıklar olduğunu ortaya çıkarmışlardı. Bayan Priscilla Eldridge-Gorman, Basque'in cezasının hafifletilmesini talep etmiş; ancak Yedinci Bölge Mahkemesi dikkatli bir incelemenin ardından kararını yeniden yargılanma yönünde vermişti.

Ve işte şimdi buradaydık.

Otuzlu yaşlarının sonunda, çok iyi giyimli hispanik bir adam aceleyle salona girdi; düşüncelerimi bölerek yanımdaki sandalyeye oturuverdi. “Seni gördüğüme sevindim Pat.”

“Emilio.” Savcı Yardımcısı Emilio Vandez’i geçen ay davaya hazırlanmak üzere yaptığımız brifing toplantısından tanıyordum.

Evrak çantasından bir tomar dosya çıkararak önümüze yığıdı. Bunları düzeltmek için oldukça zaman harcadı. “Bugün iyi durumdayız gibi görünüyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Emilio dosya yığınının yanına iki tane kurşun kalem koydu ve bunları dikkatlice birbirine paralel yerleştirdi. Derin bir nefes alıp “Bu klimanın nesi var anlamıyorum. Bir kazak getirmeliydim.” Sonra neden bu kadar soğuk olduğunun nedenini arar gibi odaya şöyle bir göz attı.

Priscilla Eldridge-Gorman’ın iyi olduğunu -cidden iyi olduğunu- duymuştum ve Emilio Vandez’in onun dengi olup olmadığını düşünmeden edemedim. Ardından mübaşir, herkesin ayağa kalkmasını söyledi,

hâkim odasından geldi ve Richard Devin Basque'in davası görülmeye başlandı.Yirmi dakika önce, protestocu kalabalığın arasına saklanarak gözden kaybolan Giovanni,Patrick Bowers'ın adliye binasına girişini izlemiş, şimdi de polis barikatından bir blok ötede park ettiği kiralık otosuna dönmüştü.Uçakla buraya gelerek sahte bir isimle bir araba kiralamış ve "Ölüm adalet değil!" yazılı pankartı sallarken kendini kamufle etmişti.

Burada olduğunu kimse bilmiyordu.

Yakındaki bir sokağa gelip Denver'in dispeç departmanını aramış ve Sebastian Taylor'la Brigitte Marcello'nun cesetlerinin bulunduğu yere ilişkin bir ipucu vermişti. Sonra da tek kullanımlık cep telefonunu bir çöp bidonuna atmıştı.

İşte böyle...

Her şey yerli yerindeydi...

Bağlantıları sayesinde Sebastian Taylor'ın, jüri üyelerine Basque'ı serbest bırakmaları için rüşvet vermeye çalıştığını öğrenmişti. Taylor'ın, Basque'ı neden beraat ettirmek istediğini hâlâ bilmiyordu; vali, bunun nedenleriyle ilgili olarak malum gece boyunca, üstelik işler daha rahatsız edici boyutlara ulaşmaya başladığı hâlde, dikkate şayan bir biçimde ketum davranmıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin bir önemi yoktu. Jüri bir karara bile varamayacaktı.

Hayır, Giovanni kendine göre bazı adımlar atmıştı. Bu öğleden sonrasının olaylarını takip etmek için beraberinde getirdiği polis telsizini açtı. Ve hikâyenin çözüme bağlanmasını bekledi. Geçen sonbahar sonlarında başlaması planlanan dava, aylardır yasal bir çıkmazdaydı. Hukuki incelemeler, bol miktarda verilen aralar ve kesintilerle beş kez ertelenmişti. Ne var ki bu benim adıma iyi haberdi; böylece bitmek bilmeyen açılış beyanları, iddialar ve karşı savlar silsilesi

süresince öylece oturmak zorunda kalmayacaktım. Sadede gelebilecektik.

Davanın başlangıcındaki ritüeller ve Emilio tarafından bir saat sorgulanmanın ardından Bayan Eldridge-Gorman, mahkeme salonunun ortasında uzun adımlarla yürüyerek çapraz sorgulamasına başlamak için çantalar, fotoğraflar, karalamalar ve diğer fiziki delillerin bulunduğu masanın yanında bir an durdu.Yavaşça yüzünü jüriye döndü- “Başlamadan önce jüriye şunu hatırlatmak isterim ki ülkenin başlıca DNA analistlerinden üçünü dinledik ve üçü de müvekkilimin suçsuzluğunu doğruladı.

Bay Basque, sistemin bir kurbanı olarak son on üç yılını...”

“İtiraz ediyorum Hâkim Bey!” Priscilla daha cümlesini tamam-layamadan Emilio ayağa fırlamıştı bile. “İşte yine başlıyoruz. Şahidi mi sorgulayacak yoksa iddiasını mı yineleyecek?”

Lawrence Craddock adında, beyaz saçlı, atmaca gibi bir adam olan hâkim, önce Vandez'e ardından Priscilla Eldridge-Gorman'a bakıp "Sorularınıza devam edin. Sanık hakkında ne hissettiğinizi çoktan biliyoruz. Son dört aydır bunu gayet açıkça ifade ettiniz." dedi ve sanki salondaki havanın yarısını içine çekerek derin bir nefes aldı.

Söyleyecekleri bitmemiş gibi geldi bana; ama kendini tuttu.

Kadın, başını salladı. Muhtemelen bu itirazı bekliyordu ve sadece Basque'm masumiyetine ilişkin iddialarını vurgulama fırsatını değerlendirmişti. Sistemi, müvekkilinin avantajına işletmek üzere oynanan bir oyun daha. Bu tavırlardan ve bu tip gösterilerden nefret ediyordum. Gerçekleri ve delilleri gereğinden daha sık gölgeliyorlar ve sonuçta adaleti baltalıyorlardı.

“Dr. Bowers...” diye devam etti Bayan Eldridge-Gorman. “Lütfen mahkeme adına isminizi ve pozisyonunuzu söyler misiniz?”

“Özel Ajan Patrick Bowers. FBI’ya bağlı Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezinde Çevresel Kriminoloji Uzmanı olarak görev yapıyorum. Şu anda Denver’daki saha ofisinde bulunmaktayım ve gerektiğinde Denver Polis Departmanı ile ortaklaşa yürütülen şiddet suçları görev gücünde yer alıyorum.”

“Ama daha önce bir dedektiftiniz.”

“Evet. Milwaukee Polis Departmanında altı yıl görev yaptım. Sanığı tutuklayan bendim.”

“Evet.” dedi hızla. “Sizsiniz. Ama oraya az sonra geleceğiz. Kalifikasyonlarınızı sıralar mısınız lütfen?”

Bütün bunların üzerinden Emilio’yla geçmiştik zaten; fakat kalifikasyonlarınızı

saymanızın istenmesi savunma tarafının bir klasiğidir; onları jürinin gözünde azımsayıp gözden düşürerek ifadenizde delikler açmaya çalışırlar.Öz geçmişimi tekrar etmek, yapmak istediğim son şeydi; ama iddia makamının davasınıhiçbir şeyin etkilemesini istemiyordum. Bu nedenle bunu aşmaya karar verdim.

“Dokuz yıldır FBI’ın Şiddet Suçları Bölümündeyim ve az önce ifade ettiğim gibi altı yıl cinayet masası dedektifi olarak çalıştım. Son on beş yıldır, yedi bölgede toplam 618 vakada ya başmüfettiş ya da müfettiş yardımcısı olarak görev aldım ve 91 suç davası ve sivil davada bilirkişi olarak bulundum. Wisconsin-River Falls üniversitesinde ceza hukuku lisansımı tamamlayıp Marquette üniversitesinde kriminoloji ve hukuk çalışmaları yüksek lisansı yaptım ve doktoramı da Simon Fraser üniversitesinde çevresel kriminoloji konusunda tamamladım.Ayrıca Denver

Colorado'daki  lusal Emniyet Teşkilatı ve Ceza Teknolojileri Merkezinde danışman olarak çalıştım, Amerikan Adli Tıp Bilimleri Akademisi Kurulunda yer aldım ve askeriye-
nin jeouzamsal araştırmasının yasa uygu-
layıcı z mreninkiyle entegrasy-
onunu sağlamaya yardımcı olmak amacıyla  lusal Jeouzamsal İstihbarat Dairesi ve FBI arasında aracı olarak hizmet verdim.”

İşte. Yaptım. Bu kadar yeter.

Bayan Eldridge-Gorman hızlı adımlarla yanıma yaklaştı. Topuklu ayakkabısının çıkardığı sesler, odanın duvarlarında yankılanıyordu. “Ve beş yıl önce Yasa  ygu-
lama Buluşu kapsamında verilen Başkanlık  rnek Hizmet  d l n  de almamış mıydınız?., üstelik jeouzamsal soruşturmayla ilgili olarak biri ‘Gerçek Suçta Mükemmeliyet’ başlığı altında verilen gümüş nişan  d l n  alan iki de kitap yazdınız, öyle değil mi Dr. Bowers?”

“Evet, doğru.”

“Mütevazı' olmanıza gerek yok, siz çevresel kriminoloji ve jeouzamsal araştırma alanında dünyanın başlıca uzmanlarından birisiniz.”

Bu gidişat hoşuma gitmedi.

“Bunlar uzmanlık alanlarım.”

“Öz geçmişiniz oldukça etkileyici doktor.” Bana her fırsatta doktor diye hitap ederek beni entel dantel sınıfından biri gibi göstermeye çalıştığını sanıyordum. Başka bir taktik, farklı oyunlar... Bir dakika sessizliğin tadını çıkardı ve sonra “Tebrikler!” dedi.

“Teşekkür ederim.” Bir savunma avukatının sizi başarılarınızdan ötürü tebrik etmeye başlaması, hiçbir zaman iyi alamet değildir. Bana yapay bir gülücük fırlattığı an, benden sadece bilgi koparmaya çalışmadığını; fakat beni çoktan bir çeşit tuz-ağa doğru çekmiş olduğunu anladım.

“Bir jeouzamsal araştırmacı olarak suçun zamanlama, mekân ve gelişimini inceliyorsunuz,değil mi?”

“Evet.”

“Ve bilgisayar modellerini ve jeouzamsal analizi kullanarak şüphelilerin sayısını azaltmak ya da soruşturmayı belirli bir alana odaklamak amacıyla ‘coğrafi profil’ olarak bilinen şeyi geliştiriyorsunuz?”

“Eğer vaka coğrafi profile elverişliyse evet. Bu doğru.”

Bakışlarımı ondan ayırıp salona doğru çevirdim ve odanın gerisinde Calvin’i fark ettim.Şahitlik etmeye değil, sadece gözlemlemeye. gelmişti ve bir şeyler fark etmiş olacaktı ki elindeki bloknotu hızla karalayıp duruyordu.

“Ve bu lokasyonları incelemek için de savunmanın uydusundan gelen

bilgiyi kullanıyorsunuz.” Notlarına göz attı. “FALCON adıyla bilinen bir sistem.”

“Evet. Federal Hava-üzay Konumlayıcısı ve Gizli Operasyon Ağı; bu, dünyanın en gelişmiş jeouzamsal dijital haritalama programıdır.” TONU, övgü dolu olmaktan çıkıp küçümseyici olmaya başlamıştı.

“Yalnız şunu belirtmekte fayda var ki yönteminiz biraz ihtilaflı öyle değil mi Dr. Bowers?”

“İtiraz ediyorum!” diye çıkıştı Vandez. “Burada yargılanan Dr. Bowers’in soruşturma teknikleri değil, Bay Basque’tir”

Hâkim Craddock “Sorusu davayla bağlantılı.” diye sertçe yanıt verdi. “Bir teknik, ihtilaflı fakat yine de etkili ve iyi yapılandırılmış olabilir.” Hâkim, Priscilla’ya baktı. “Ancak Bayan Eldridge-Gorman şahidi aşağılamadığından ya da gücendirmedeğinden emin olacaktır.”

“Elbette Sayın Hâkim.” Bir dakika düşündü. “Sorumu yenilememe izin verin. Soruşturma stratejileriniz bazıları tarafından alışılmadık olarak addediliyor mu?”

“Soruşturmalar, beylik olanı takip etmekten ziyade...” dedim. “Gerçeği bulmakla ilgili olmalıdır.”

“Siz nedenini araştırmıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Veya davranışsal ya da psikolojik profil çıkarmıyorsunuz?”

“Hayır.”

“Aslında...” Notlarına baktı. “Şöyle bile yazmışsınız, ben de alıntı yapıyorum: ‘Birinin bir suçu neden işlediğini umursamıyorum. Ben ona psikoanaliz yapmaya çalışmak yerine onu yakalamayı tercih ederim.’ ”

Doğrusu, bu yazdığımdan gurur duyuyordum gibiydim. “Evet. Onu ben yazdım ve paragrafın geri kalanını da yazdım: ‘Dedektifler

neden diye sormaktan vazgeçmeli ve nerede diye sormaya yönelmeliler. Saldırganın suçu neden işlediğinin bir önemi yok, bizim amacımız onun nerede olduğunu bulmak.’ ”

“Siz ayrıca DNA analizini de alaya almıştınız, doğru değil mi?”

“Onu alaya almış değilim, sadece ona bağlı kalmıyorum. Suçlular da CSI.izliyorlar.

Soruşturmayı yanlış yönlendirmek için suç mahalline başkasının kanı, saç, tükürüğü hatta menisini bırakmaları, onlar için görülmemiş bir şey değil. Sistemi bize karşı kullanıyorlar ve bunu iyi başarıyorlar.”

“Öyleyse siz coğrafi profil çıkarmayı tercih ediyorsunuz!” Bunu bir soru olarak yöneltmemişti.

“Seri suçlar kapsamında şüpheli listesini daraltmak adına bildiğim en etkili yöntemlerden biridir.”

“Ama Dr. Bowers...” Sözcüklerini gittikçe yükselen bir iğneleyicilikle tatlandırdı: “Ortada ancak beş ya da daha fazla suç mahalli varsa coğrafi profil işe yarar hâle gelmiyor mu? Doğru bir profil oluşturmak için gereken asgari rakam bu değil mi?”

“Olaylar ne kadar bağlantılıysa o kadar kati olabiliyoruz, evet. On iki ya da daha fazla mekânla saldırganın yaşaması muhtemel bölge sayısını aza indirmekte yüzde 97 gibi bir orana kadar başarı sağlayabiliriz.”

Şimdi aptalı oynuyordu. “Pek iyi ama bir seri olayın birbirle-riyle bağlantılı olduğunu nasıl anlıyorsunuz? Diyelim iki eyalette iki yıl içerisinde on altı cinayet işlendi, hepsinin failinin aynı kişi olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?”

“Bağlantı analizi.” dedim. “Diğer bir deyişle karşılaştırmalı olay analizi, bu genelde yerel yasa uygulayıcılarının görevidir.

Karşılaştırmalı olay analizi, saldırganın başlattığı bağlantılar, şahit ifadeleri, suçun işlendiği yerler, buralarda bulunan fiziki deliller ve mağdur bilimi yani kurbanların suçlar arasında bir bağlantı olduğuna işaret eden özellikleri veya ilişkileri gibi verilerin çok dikkatle incelenmesiyle gerçekleştirilir. Bay Basque'in itham edildiği on altı cinayetle ilgili olarak da verileri bizzat ben inceledim ve cinayetlerin aynı kişi tarafından işlendiğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.”

“Ama yanılmış olabilirsiniz?”

Bakışlarım delil masası üzerine saçılmış korkunç fotoğraflara kaydı. “Mümkün. Her dedektif ihtimaller çerçevesinde hareket eder, kesinliklerle değil.”

Bu söylediğime takılır diye düşünmüştüm; fakat onun yerine “Ve işe sizin dedektif bakış açınızla bakıldığında, saldırganın sabit bir başlangıç noktası olması

gerektiği doğru değil mi? Bölgeden yalnızca geçiyor olması mümkün değil mi?”

Araştırmasını yapmıştı, en azından bu kadarını vermeliydim ona. Suç ve Alanı Anlamak adlı kitabımın on beşinci bölümünden neredeyse aynen alıntı yapıyordu.

“Bu doğru.” dedim. “Gezginci yani bölgeden geçen saldırganlar sonuçlarda çarpıklığa neden oluyor. Bir dolabın içinde ayakta duran bir adam düşünün, kendi çevresinde dönerek duvara spreyle boyuyor. Eğer işin tam yarısında durursa ayakta durduğu noktayı tam olarak tespit etmek, duvarlardaki boyanın yoğunluğunu analiz ederek mümkün olabilir. Ancak adam boyayı sıkarken dolabın içinde hareket ederse bunu yapmak açıkçası imkânsızlaşır.”

“Evet, ama ya hareket ediyorsa Dr. Bowers? Ya saldırgan şehre sabah gelip akşam dönen biriye? Şehre arabasıyla geliyor, suçu işliyor, sonra da banliyödeki evine

dönüyorsa? Bu mümkün öyle değil mi? Hem bu, coğrafi profili tamamen işe yaramaz ya da en iyi ihtimalle yetersiz kılıyor, değil mi?”

Bu itirazları daha önce de duymuş, kitabımda detaylarıyla açıklamasını yapmış ve daha önce davaların görülürken Emilio’nun incelemesi sırasında bir kısmını ele almıştım. “Herhangi bir soruşturma tekniği gibi coğrafi profil çıkarmanın da belirli kısıtlamaları vardır.”

Bayan Eldridge-Gorman tam ağzını açmıştı ki ben cevap vermesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim: “Ancak her metodun böyle sınırlamaları vardır. DNA’yı eşleştirmeden önce DNA bulmanız gerekir. Parmak izi için de aynısı geçerli ya da saç ya da ısırık izi analizi için de.” Küçük bir nefesten sonra devam ettim: “En yeni coğrafi profil yazılımında sizin az önce sözünü ettiğiniz bazı konulan bertaraf etmekteyiz. Yazılıma uzamsal geçici hareket analiz sistemini ekledik. Bu şekilde suçun

ortalama olarak merkezini yalnız suçun işlendiği alana değil, suçun işlendiği zamana dayanarak da hesaplayabiliyoruz. Bu bizim suçların başlangıç noktasında bir kayma olup olmadığını görmemize yardımcı oluyor. Geliştirilmiş geçici sanal topografler suç örüntülerinin belirli bölgelerdeki eş zamanlı ve art zamanlı değişikliklerini açığa çıkartıyor. Aynı zamanda Bayes Teoremi bağlamında bir de suça yolculuk modeli de ekledik, bu da mevcut araştırmayı ...”

Jüri üyelerinin ısıldayan gözlerini fark ettim.

Ah. Bu çok zekiceydi Bay Entel Dantel. Çok zekice.

Belki çok değişkenli istatistikten yararlandığımdan da söz etmeliydim. Bu iyi olurdu; ya da uzamsal yoğunluk analizi ve zihinsel haritalarla ilişkilendirilen psikolojik engellerin etkilerini azaltmaya yönelik

işlemlerden bahsetmeliydim. Eminim bu, onları gerçekten etkilerdi.

Priscilla, beni terminolojik bir dil kullanmaya kıskırtıp başarılı olduğu için memnundu.

“Herkesin anlayacağı bir dille söylersek müvekkilimin on üç yıl önceki tutuklanmasından bu yana teknolojiyi geliştiriyor ve yaklaşımınızı rafine ediyorsunuz.”

“Doğru”

“O hâlde müvekkilimin tutuklandığı dönemde, soruşturma stratejinizin iyileştirilmeye ihtiyacı olduğunu itiraf ediyorsunuz.”

“Tam olarak ...”

Belli belirsiz bir sırtıma...

“Soruma dönüyorum; eğer bu teknik yalnızca bir başlangıç noktası bulunan ya da sabit bir evi olan bir saldırganda işe yarıyorsa...” Ellerini dramatik bir gösterişle ve şaşırmış gibi havaya kaldırdı. “Onu

yakalamadan önce bu kriterlere uyup uymadığını nereden biliyordunuz?” dedi ve bana yapmacık bir gülümseyerek baktı. “Cevap şu ki; bilmiyordunuz, değil mi Dr.Bowers?”

“Hayır.”

“O zarnan vardığınız sonuçlar tamamen. Bunu yeterince çekmiştim.

“Her soruşturma bütüncül bir süreçtir. Delilleri mütemadiyen değerlendirir ve soruşturma stratejinizi gerektiği ölçüde yenilersiniz.” Sesim kabalaşmış ve tartışmacı bir ton almıştı ki bu muhtemelen onun istediği bir şeydi. Sesimi alçaltmaya çalıştım. “Coğrafi profil, kapsamlı bir soruşturmanın sadece bir yüzüdür.”

“Kapsamlı soruşturma” sözcükleri ağzımdan döküldüğü esnada masanın üzerindeki delillere gözüm takıldı: Juanita Worthy’nin üzerine sıçrayan koyu renk damlalarla

lekelenmiş soluk pembe bluzu... Richard Devin Basque'i tutukladığım sırada elinde tuttuğu bisturi... Kimliği belirsiz on altı kurbanın büyütülmüş Associated Press fotoğrafları... Her bir suçun işlendiği bölgenin kırmızıyla işaretlendiği bir Orta Batı haritası... Hâlâ üzerinde kan bulunan bir el baltası...

Bayan Eldridge-Gorman konuşmaya devam etti; fakat dikkatim deliller üzerine yoğunlaşmıştı; onu yarım yamalak dinliordum. "Müvekkilim..." Doğru ifadeyi bulmak için duraksadı. "Şüphelisi olduğu... suçları araştırırken işlenen suçların zamanlarını şüphelilerin mesai saatleriyle karşılaştırarak şüpheli listesini daraltmaya çalıştınız, doğru değil mi?" Jürinin önünde teatral bir biçimde yürüyordu.

Yeniden Priscilla'ya odaklandım. "Evet. Bu suçların doğası, saldırganın da işlendikleri sırada orada mevcut olmasını gerektiriyordu." Ne var ki aklım masanın üzerindeki

eşyalara takılmıştı; plastik delil torbalardan çıkartılan, Basque'in bana ateş ettiği Smith&We'sson Sigma. Mezbahada, dört kadının akciğerlerini içinde tuttuğu derin dondurucunun anahtarı...Deliller masaya bir garip yerleştirilmişti. Bu işte bir tuhafılık vardı.

“Dr. Bowers!” Priscilla Eldridge-Gorman salonu arşınlayarak yanıma yaklaşmıştı. “Sizce bir adamı izin günlerine dayanarak birinci derece cinayetle suçlamakla adalet yerine gelmiş oluyor mu?”

Araştırmamı eğip büküyor, onu sulandırmaya çalışıyordu. Jürinin bana bakışına dayanarak hiçbir jüri üyesinin onun sorgulama biçimine itimat edeceğine inanamasam da en azından bazıları ona inanmış gibi görünüyordu.

Oda hâlen ısınmamıştı.

Hâlâ ürperticiydi.

Deliller...

Delillerde bir şey var...

“Vakaların mekân ve zamanı göz önüne alındığında Bay Basque’in mesai saatleri, onun her bir cinayet mahallinde olmasına elverişliydi.”

Bayan Eldridge-Gorman bir klasörü havaya kaldırarak “Çalıştığı yatırım firmasının diğer elemanlarından en az altı kişi gibi!” diyerek klasörü gürültüyle masaya çarptı. “Kontrol ettim,üstelik bu tek bir şirkettir. O suçları binlerce kişi işlemiş olabilir.”

Colorado’daki mesaj kaydı “Chicago’da görüşürüz!” diyordu.

Heather Fain ve Chris Arlington’ın katili mahkeme salonunda mı?

Gözlerimi delillerin durduğu masadan odadaki insanların yüzlerine çevirdim; fakat Priscilla Eldridge-Gorman önümde dikildi ve

görüş açımı kapattı. “Müvekkilimin fiilen Sylvia Padilla’ya saldırdığını gördünüz mü?”

Salondaki adamlardan biri, benimle göz teması kurdu ve ardından hemen gözlerini kaçırdı.

“Hayır. Bay Basque ben geldiğimde onun üzerine doğru eğilmişti.”

Adamın kolunda siyah bir bant vardı ki bu, bir kurbanın yakını olduğunun işaretiydi.

Ama hangisinin? Hangi kurbanın?

“O hâlde müvekkilimin...” dedi Bayan Eldridge-Gorman. “Sylvia Padilla’nın çığlık-larını duyup ona yardım etmeye gelmiş olabileceğini itiraf ediyorsunuz; herhangi vicdanlı bir vatandaşın yapacağı gibi ve siz üzerine atıldığınız sırada o zavallı kadına yardım etmek için elini uzatmaya çalışmaktaydı.” Anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı. “Kuşkusuz bir kanun adamı olarak görevinizi yerine getirmek gibi basit bir niyetle hareket

etmiştiniz; siz silahınızı ona doğrultunca o da gayet anlaşılır bir biçimde hayatından endişe etmiş, yasal ruhsatlı silahını ateşleyerek kendini korumak durumunda kalmıştı. Bu mümkün öyle değil mi?”

“Elinde bisturi vardı.”

Kolunda siyah bant olan adam, hâlâ göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Müvekkilim, onu kadının göğsüne saplanmış hâlde bulmuş ve kanamayı durdurmak için çıkarmıştı.”

Sabırının yine tükendiğini hissediyordum. “Kadın son nefesini verirken onunla dalga geçti.”

Bir klasörü havaya kaldırdı. “Sizin yazdığınız polis raporuna göre müvekkilim ‘Bence bir ambulansa ihtiyacımız olabilir dedektif!’ ve ardından da ‘Sanırım artık ambulansa ihtiyacımız olmayacak!’ demiş.

Açıkça anlaşıyor ki kadın için endişelenmiş.”

Tam bir rezaletti!

Kurbanların yakınlarının yüzlerini geçirdim aklımdan. On üç yıl olmuştu ve izlemekte olduğum adam yüzünü saklıyor, saatine bakıyordu... Yüzünü net olarak bir görebilseydim...

“Dr. Bowers!” dedi Priscilla, düşünce zincirimi bir kez daha kırarak. “Yanlış adamı tutuklamış olabilir misiniz?”

“Bundan çok eminim ki biz doğru...”

“Ama yine de mümkün olabilir mi?”

“Mümkün olabilir.” dedim sabırsızlık içinde. “Evet.”

Sonunda kolu bantlı adam bana doğru baktı.

Evet. Hatırladım onu; bu, bilinen kurbanların sondan ikincisi Celeste Sikora'nın

babasıydı.Parçaları birazcık daha hızlı birleştirebilmiş olsaydım kurtarabileceğim kadınlardan biriydi

Celeste.

“Ancak...” dedim cevabımı zihnimde ölçüp biçerek ve içimde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışarak. “Biraz önce de belirttiğim gibi tüm soruşturmalar bir ihtimal çerçevesinde işler;kesinlikler çerçevesinde değil. Mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz. Jüriden, bir insanın suçlu olup olmadığına mutlak kesinlikle değil mantıklı bir kuşkunun ötesinde bir karar vermesi bekleniyor...”

“Amerikan adaletinin yasal gerekliliklerinin oldukça bilincindeyim Dr. Bowers.”

Evet, Celeste’in babası Grant... Eski asker... Onu hatırlıyorum; çünkü kızının yaralarının ölümcül olduğunu bildirdiğimde verdiği tepki o kadar aşırı olmuştu ki kendisine yatıştırıcı verilmesi gerekmişti. ';

Dava Patrick. Davaya odaklan.

“Ancak söylediğim gibi...” diyerek devam ettim konuşmaya; fakat dikkatim dağılmıştı.

“Deliller şiddetle şu sonucu gösteriyor ki Richard Basque...”

“Dr. Bowers!” Sesi buz kesmişti. “Müvekkilime fiziki şiddet uyguladınız mı?”

Oda etrafımda dönmeye başladı, gözüm karardı, renkler birbirine karıştı, ardından her şey yerli yerine oturdu.

Aramızdaki mesafeyi daraltarak “Mezba-hada?.. Onu kelepçeledikten sonra?..” dedi.

Öyleyse Basque ona söylemiş. Biliyor...

Grant Sikora, duvardaki saate baktı. Al-nında bir ter damlası parıldadı.

Gerçeği söyleyeceğine yemin ettin, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleyeceğine...

“Richard Basque’in çenesini yumruklayarak kırdınız mı?” diye sordu. “Kelepçelendikten sonra ona saldırdınız mı?”

Basque’in yürüyüp gitmesine izin veremezsin. Biliyorsun Pat. Ona vurduğunu itiraf edemezsin.

Zaman yavaşladı.

Ter? Sikora neden terliyor?

Grant Sikora’dan Priscilla’ya çevirdim bakışlarımı. Onun arkasında, bunca yıldır beklediği an en sonunda gelmiş gibi sırttan Basuque’i gördüm. Eğer doğruyu söylersem, serbest kalabilir;ama söylemezsem yalan beyanda bulunmuş olacağım ve bütün bu yıllar boyunca uğruna çalıştığım her şeye karşı gelmiş olacağım.

Sikora’nın alnında bir ter damlası daha oluştu.

Salon ter dökmek için çok soğuk. Fazlasıyla soğuk.

Yoksa.

“Dr. Bowers!” Bayan Eldridge-Gorman adımını önüme doğru attı ve ellerini de beline koydu; dirsekleri kemikli kanatlar gibi dışarı fırlamıştı. “Mezbahadaki o geceyi hatırlamakta zorlanıyor musunuz?”

Grant Sikora, koridora doğru hafif hafif kaymaya başlamıştı. Bir dava görülürken insanların mahkeme salonundan çıkmaları görülmemiş bir şey değildi; bu nedenle bu durumu kimse fark etmişe benzemiyordu. Gözler benim üzerimdeydi.

Delil masası.

El baltası... Bıçak... Tabanca... Bir silah... Bir silah almaya mı gidiyor?

“Bir kez daha soruyorum...” Sözcükleri, hiç hareket oimayan salona bir bir düşen soğuk kaya parçaları gibiydi. “Gözetiminiz altına girdikten sonra, Richard Devin

Basque'a, mezbahada,fiziki şiddet uyguladınız mı uygulamadınız mı?"

Yalnızca gerçeği.

Cevap ver ona Pat. Soruya cevap vermek zorundasın.

Gözlerimi delil masasına diktim, üzerinde duran eşyaların pozisyonunu inceledim. Sigma'nın,kullanan kişinin, pirinç mermi kovanına sürülmüş mermi olup olmadığını görmesini sağlayan küçük bir çentik olan röper deliğini fark ettim.Bayan Eldridge-Gorman'ın sesi cınladı: "Hâkim Craddock, lütfen şahide soruyu cevaplaması gerektiğini hatırlatır mısınız?"

Röper deliğinde pirinç rengi bir parıltı gördüm...

"Dr. Bowers, avukatın sorusuna yanıt verin lütfen!"

O parıltı ancak bir tek anlama gelebilirdi.

Bayan Eldridge-Gorman ellerini havaya kaldırdı.

O silah doluydu.

“Avukatın sorusuna cevap verin!” dedi hâkim.

Sikora silahı almaya gidiyor.

“Hayır.” diye fısıldadım.

“Hayır mı?” diye bağırdı hâkim.

Grant Sikora, koridora çıkıp delil masasına doğru koştu.

Silahı almasına izin veremezsin.

Durdur onu Pat. Onu durdurmak zorundasın!

Şahit kürsüsünün tırabzanına yapışıp kendimi kenardan ortaya attım.

Ayağımı yere bastığım an kayarak yere yapıştım. Nihayet kal-kabildiğimde Grant Sikora silahı ele geçirmişti bile.Sonraki üç

saniye hiç geçmek bilmedi ve her şey bir anda oluverdi.Ona doğru atıldım. Zaman daraldı, sonra uzadı. Bir dizi korkunç fikir cirit attı beynimde.

Silah dolu. O, Celeste'ın babası. Basque'ın peşinde.

Sikora silahı kaldırdı, mahkeme salonunun ana girişinde bekleyen iki güvenlik görevlisi silahlarını çekti.İçgüdüsel olarak Sauer'ime uzandım; ama bulduğum boş bir kılıf oldu.Çevremde sesler boğuklaştı; katetikleri mesafe boyunca ya-vaşlıyormuş gibi gelen elastik sözcükler zaman katmanları arasında havada hareket ediyordu sanki. Çığlıklar, bağrışmalar,kendilerini korumak üzere yere eğilen insanların itişip kakışmaları... Kendimi merminin havada ağır çekimde hareket ettiği bir film sahnesindeymişim gibi hissettim; ama bu kez tetik henüz çekilmemişti ve benim bunu durdurmak için bir şansım vardı.Hâkim, kürsünün arkasında kaybolmuş ve Richard

Basque yerinden kalkarak yüzünü Sikora'ya dönmüştü. Basque, ölüm kadar hareketsiz, Grant'in tabancayı, silahını atmasını söyleyen görevlilere bir yay çizerek çevirmesini izledi.

Göz ucuyla Ralph'in salonda oturan insan kalabalığını yara yara Grant'e doğru ilerlediğini gördüm; fakat ben daha yakındım. Çok daha yakın...

Priscilla Eldridge-Gorman, salonu inleten cırtlak sesiyle Basque'a yere yatması için bağırdı:

“Yat yere!” Kendisi masanın altına girmiş; fakat o hiç kıpırdamamıştı. Metin ve sakindi.

Neredeyse Sikora'ya ulaşmıştım.

İki görevli nişan aldı. Tetiği çeken görevlinin silahından çıkan kurşun burnumun dibinden geçip arkamdaki ahşap şahit kürsüsünü parçaladı. Sikora'ya ulaştım; ancak

onu yakalayamadan o bir el ateş etti ve güvenliklerden biri acı bir çığlıkla geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Daha önce salonun kapısını kapatan bayan görevli, yerdeki ortağına bir an bakarak tereddütte kaldı.Namluya bakakalan Grant Sikora, tetiğe gerçekten bastığına inanamayarak afallamıştı.

Ardından ben üzerine atıldım.

Kolunu yakalayıp silaha uzandım; ama ellerimin arasından sıyrılarak kurtuldu ve çabucak silahı suratıma doğrulttu. “Çekil yolumdan!”

Zaman, gerçekliğin içinde kaybolarak dondu. Yüzüme daha önce de silah doğrultulmuştu;ama bunun başınıza kaç defa geldiğinin bir önemi yok; buna asla alışamıyor. Kalbimin göğüs kafesime vurduğunu duyuyordum. Sakin **ol Pat. Sakin.** Ellerimi zarar vermek

niyetinde olmadığımı anlatmak amacıyla havaya kaldırdım.

“At silahını!” diye bağırdı yara almamış olan görevli. Ancak o anda fark ettim ki kadının tam önündeydim. Sikora’yı değil; beni vurabilirdi.

Diğer görevlinin yerde oturduğunu göz ucuyla görebiliyordum, kurşun yarısından akan kan,gömleğinin kolundan sızıyordu; ama yalnızca kolundan yara almıştı. Hayati tehlikesi varmış gibi görünmüyordu. ***İyi. Bu bize biraz zaman kazandırır.***

“At silahını!”

“Kes sesini!” diye haykırdı Grant. “Herkes kessin sesini!” Bana bir adım daha yaklaştı.

Yerdeki güvenlik görevlisi ağır ağır silahına uzanıyordu. “Bırakın silahlarınızı!” diye bağırdı görevlilere Sikora. “Ya da FBI ajanı ölür.”

Üç metre solumda Ralph, savcılık makamının yanına kaykılarak sessizce pozisyon aldı. Basque hariç herkes ya yere uzanmış ya da çömelmişti. Birkaç kişi, sandalyelerin ve sıraların kenarlarından başlarını uzatmış olup biteni izliyorlardı. İki görevli de silahını bırakmadı.

Basque, hâlâ ayakta sessizlik içinde, olayların gelişimini takip ediyordu.

“Onları yere bırakın!” diye seslendi Grant. “Buraya yollayın!”

Tetiğin üzerindeki parmağını gördüğüm an kalbimin sıkıştığını hissettim. O noktadan beni

iskalaması imkânsızdı. Hiç şansım yoktu.

“Atın onları!” diye bağırdı Ralph. “Dediğini yapın!”

Başka birinin de böyle bağırması, Sikora’nın umurundaymış gibi görünmüyordu, gözleri bana takılı kalmıştı. Silahını da

sabit tutuyordu.İki görevli bir an durum değerlendirmesi yaptıktan sonra silahlarını yere bırakıp bize doğru ittiler.

Sikora bağırdı: “Başka kimse kıpırdamasın!” Sonra Ralph’e bakarak “Sen de. Geri çekil.Hemen!” dedi.

“Sakin ol!” Ralph ellerini kaldırıp bizden bir adım uzaklaşarak duvara yanaştı. “Geri çekiliyorum tamam mı?”

“Daha uzağa!”

“Gidiyorum.” Bir adım daha attı.

“Devam et.”

İki adım...

Grant, ortağının yanında ayakta duran görevliye baktı. “Çık dışarı! İçeri kimse girmeyecek.Girmeye çalışan olursa -kim olursa olsun- Bowers ölür!” Başıyla sol tarafa işaret ederek

“Mübaşir ve hâkim, siz de onunla gidiyorsunuz. Gidin!” dedi.

Bir dakika sonra hâkim, saklanmış olduğu kürsünün arkasından çıktı. Yüzü sinirden gerilmişti ama tek kelime etmedi. O ve mübaşir, görevlinin peşinden salondan çıktı ve görevli, kapıyı arkalarından kapattı. Ralph ve benim, Sikora’yı alaşağı edebilecek kadar yakınlaşmak için fırsatımız vardı hâlâ;ama bunu yapabilmek için önce adamın dikkatini üstümde toplamalıydım.

“Sen Grant’sin değil mi?” diye sordum. “Adın Grant Sikora mı? Seninle kızının ölümünden sonra mı karşılaşmıştık?”

Bana baktı ama cevap vermedi. İki kesik nefes aldı.İşaret ederek “Vurduğun görevli iyileşecek.” dedim. Onu sakinleştirmek amacıyla yavaş yavaş konuşuyordum. “Bundan hemen vazgeç. Kızgınsın, anlıyorum...”

“Hayır!”

“Kızmaya hakkın var...”

“Hayır!”

“Ama insanları vurmanın bir...”

“Sus!” Sesinde hiddet vardı ve çenesi titriyordu. Sol gözüden bir damla yaş süzülüyordu.

O üzgün, çok üzgün.

“Başka kimsenin yaralanması gerekmiyor.” Ona yaklaştım. “Sen katil değilsin.”

Başını şiddetle salladı. “Onu öldürdü. Celeste’ımı öldürdü!”

Salonda başka ajanlar da var mı? Meredeler?

Sikora, Richard Basque’m bulunduğu tarafa doğru bağırdı: “Kızımı öldürdün, seni o...”

“İnanıyor muydu?” diye sordu Basque, Grant’in lafını keserek. “Ne?”

“Tanrı, yaşarken ona inananların asla ölmeyeceğini söylüyor. Kızın inanır mıydı?”

“Kes sesini!” Öfke ve acının ele geçirdiği Grant titriyordu. “Kes; kes, kes!”

Gözleri yeniden Basque’a kilitlendi. Kararını vermişti. Silahı bana doğrultmaktan vazgeçip kızına işkence ederek öldüren ve onu yiyen adama çevirdi.

Şansım... Tek şansım...

Ya şimdi ya asla!

Şimdi!

Sikora’ya doğru atıldım, parmaklarımı bileğinde kenetleyerek silahı almaya çalıştım. Aynı anda etrafımda dönerek ve Grant Sikora’nın ellerimden kurtulmasına bu kez mahal vermeden namluyu kalabalık salondan başka yöne, kuzeye bakan duvara doğru çevirdim. Parmağı tetikten kaymış olmalıydı, zira Sigma ateş almadı. Adrenalinin verdiği kuvvetle yeniden kurtulmayı denedi,

ben de kolunu sırtına doğru büküp onu kontrol altında tutmaya,silahını bıraktırmaya çalıştım. Ancak diğer eliyle delil masasından bir şey kapıp böğrüme indirdi. Müthiş bir acı hissettim ve kaburgalarımın birini kırmış olabileceğinden endişe ettim.Eline geçirdiği her ne idiye bana bir kez daha vurdu; ama onu bırakmadım.Şimşek gibi bir hareket... Ralph bize doğru geliyordu; ama bana yardıma yetişmesi için bir iki saniye daha gerekliydi.Sonra Grant'ın, Basque'ın kurbanlarından üçü üzerinde kullandığı el baltasını almış olduğunu fark ettim. Neyse ki bana bıçak kısmını değil yalnızca sapını vurabilmişti; fakat bu bilennefesimi kesmeye yetecek kadar acı veriyordu.Baltayı bana bir kez daha indirmeye çalıştığı sırada derin bir nefes alıp koluna bir darbe indirdim, böylece onu elinden düşürmüştüm oldum.Şimdi sıra silahta.Sigma aramızda, karşı karşıya duruyorduk. Onu almak için çekiştığımız sırada

Grant dönüverdi ve ikimiz de şahit kürsüsüne çarptık.

“Silahı bırak!” Ralph üzerindikileri sağa sola saçarak delil masasını bir kenara itmiş, aceleyle yanımıza gelmişti.

Grant Sikora’nın yüzü kararlılıkla kaskatı kesilmişti. O an, ***Basque benim sevdiğim birini öldürmüş olsaydı ben de en az onun kadar kararlı ve öfkeli olurdum***, diye düşündüm. “O...” Bana karşı koymak için sarf ettiği çaba nedeniyle dişlerini kenetlemişti. En sonunda konuşabildi: “O... Kızımı... Öldürdü!”

“Lütfen.” dedim. Canım o kadar yanıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. “Yapma...”

“Onu yedi!” dedi Grant. “Celeste’ımı yedi!”

Namluyu yarama bastırıldığını hissettim. O anda ayağı kaydı ve birlikte duvara

çarptık.İşte o an silah patladı.Her şey bir saniyede değişebiliyor.Geri tepen silahın şok dalgasının kolumdan yükselerek omzumu sarstığını hissettim.

Demek buymuş.

Zaman işliyordu.

Bu kadar sene sonra, bu şekilde bitecekmış.

Kurşunun acısının vücuduma yayılmasını bekledim.Hiçbir şey hissetmedim.Sonra Bay Sikora'nın yüzünü gördüm.

Hayır.

Gözleri kaymıştı ve kolumu sıkın eli gevşiyordu.

Hayır, lütfen, hayır!

Sıcak kan, karnıma doğru yayılıyordu; fakat yara bende değildi. Ralph yanı başımdaydı.

“Ambulans çağır!” dedim. Sikora’yı sırtüstü yere yatırdığım sırada Ralph, cep telefonunu bulmak için ceplerini karıştırıyordu. Silahı elinden alıp bizden uzak bir köşeye fırlattıktan sonra bir taraftan başını olabildiğince yavaş bir şekilde yere koyarken diğer elimle kurşun yarasına baskı uygulamaya başladım.Yazık ki kanamayı durduramadım.

“Ona izin verme...” Grant nefes almaya çabalarken öksürüyordu.

Her şeyin yoluna gireceğini, endişelenmesine gerek olmadığını ve yarasının ciddi olmadığını söylemek istedim; ama pek iyi bir yalancı değilim. “Rahatla...” dedim sakince. ***Yalnızca gerçeği...*** “Yardım geliyor.”

Nefesi kesildi, soluk almaya çabaladı; ama bir şey söylemedi.Grant’in göğsünden akan kan, köpüklü ve parlaktı; bu, kurşunun akciğerine isabet ettiği anlamına geliyordu,

kalbini sıyrıp geçmiş olması da mümkündü. Ambulans bir iki dakikaya gelse bile kurtulabileceğini sanmıyordum.

“Ambulans geliyor.” dedim. Colorado’daki mesaj kaydını ve buradaki yüksek güvenlik önlemlerini göz önünde bulundurursak silahı kendi doldurmuş olamazdı. “Silahı senin için kim doldurdu Grant?”

Nefes almaya çalıştı.

“Haydi!”

“Yoldalar. Bana bir isim ver. Kimdi o?”

Yutkundu ve büyük bir nefes aldı. “Onu yaka... Acele...”

Dört memur koşarak içeri dalıp etrafımızda toplandılar. İçlerinden biri yerdeki S&W’u aldı, diğerleri de silahlarını Sikora’nın yüzüne doğrulttular.

“Geri çekilin!” dedim. “Ona biraz yer açın.”

Tereddüt ettiler.

“Geri basın!”

Onlar geri çekildikleri esnada Grant Sikora beni kendine çekti ve “Lütfen...” derken öksürdüğü için yanağıma bolca kan sıçrattı. Onu duyabilenin yalnızca ben olduğumdan emindim.

“Söz ver bana bir kez daha yapmasına izin vermeyeceksin!”

“Grant, senin...”

“Söz ver bana!” Aciliyet... Cjmutsuçluk...
“Onun için, Celeste için!”

Bir şey söylemek zorundaydım. “Söz veriyorum.” dedim yavaşça. “Söz veriyorum tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Şimdi lütfen. Bana silahı kimin doldurduğunu söyle. Bir isim!”

Ne yazık ki cümlenin sonunu duyamadı. Ben konuşurken gözlerini yumdu, kolumu tutan eli düştü ve Grant Sikora öldü.

Hayır!

Onu geri getirebilmek için kan akışının devam etmesini sağlamalıydım. Kalp masajı yapmaya başladım; fakat birkaç dakika sonra doktor henüz ortada yokken Ralph'i yanımda hissettim, elini omzuma koymuştu.

“O öldü!..” Ralph sesini yapabildiği kadar yumuşatmıştı. “Pat...” Yanıma diz çöktü, eli omzumda “O öldü...” dedi yeniden.

Devam ettim. Belki yanıliyordu...

İki tane daha, üç daha, dört daha... Ama yeterli değildi, asla yeterli olmayacaktı. Bir sağlık ekibi salona doluştu. Onlar Grant'i geri getirme işini devraldıkları sırada, ben nefesim kesilmiş bir hâlde geri çekildim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sakin olup nefesimi düzenlemeye çalıştım; ama pek beceremiyordum. Salonun her yerindeki izleyiciler ve jüri üyeleri saklandıkları yerlerden çıkıyordu. Richard Basque, yanımda durmuş beni izliyordu. Derin, düşünceli

gözleri bana dokunup geçti,psikopatça bir sükûnet ve samimiyet karışımının üzerimden geçtiğini hissettim. “Teşekkürler Dr. Bowers.” Bu sözleri yalnızca benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söylemiş sonra dudaklarına bir gülümseme kondurmuştu. “Sana hayatımı borçluyum!”

İşte bu.

Ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım.Bu sefer engel olma sırası Ralph'teydi.

“Boşver Pat.” Elinden kurtulmak için silkindim; ama beni bırakmadı. “Demin söylediğin gibi bu şekilde olmaz.”

“İyim ben!”

Elinden kurtulmaya çabaladım. En sonunda beni serbest bıraktı ve yüzüme bakmaya başladı.

“Gerçekten. İyiyim ben!”

“İyi...” dedi yavaşça. “Çünkü şu sıra gerçekten öyle olman gerek.” Yakında duruyordu.

Beden ue kan...

Hâlâ gergin ve öfkeli.

Sağlık ekibi, Grant’i bir ritim düzenleyiciye bağladı; ancak ekibin şefinin yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu ki Grant geri dönmesini bekledikleri bir hasta değildi. Acılı bir baba ölmüş, amansız bir katil sağ kalmıştı ve ben tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vermiştim. Her şey bir saniyede değişebiliyordu.

6 dakika sonra

Giovanni, ambulansın mahkeme binasından ayrılışını izledi. Dinlediği polis telsizinden ambulansın Richard Basque yerine Grant Sikora’nın bedenini taşıdığı bilgisini edinmişti ve dışarıda bekleyen güvenlik görevlilerinin birinden onu durduranın

Özel Ajan Patrick Bowers olduğunu öğrenmek için referanslarını kullanmıştı.

Yani...

Giovanni Sikora'nın mahkemeden bir seyyede üzeri örtülü vaziyette çıkacağını biliyordu; fakat deniz kuvvetleri topçu çavuşu geçmişini göz önüne aldığı anda onun öncesinde görevini başarıyla tamamlayabileceğini düşünmüştü. Kurban yakınlarının içinde en iyi seçenek oydu. Ne var ki Bowers'i geçecek kadar iyi olamamıştı ki bu da Giovanni'nin öngördüğü birdurumdu; Özel Ajan Bowers on numaralı hikâye için biçilmiş kaptandı. Öyle görünüyordu ki planlarda küçük bir değişiklik yapılacaktı. Denver'a dönme zamanı gelmişti. Beş numaralı hikâyeyi anlatma sırasıydı şimdi...

Canım acıyordu.

Yüreğim sızlıyordu.

Grant Sikora başaramamıştı.

St. Francis Tıp Merkezine varmasının ardından ölüm saati ilan edilmişti; yarım saat önce.Vurduğu görevlinin toparlanmak için biraz zamana ve fizik tedaviye ihtiyacı olacak; fakat nihayetinde kolunu eskisi gibi kullanabilir hâle gelecekti. Bir trajedi yaşandıysa da en azından bir diğeri savuşturulmuş gibi görünüyordu.Basque'm da canını kurtarmış olduğunu sayarsak iki trajedi.Bulunduğumuz salon suç mahalli olmuştu, bu yüzden mübaşir, jüri üyelerini jüri odasına yönlendirmiş, tüm medya mensubu ve kurban yakınları aşağıya lobiye indirilmişti. Sağlık ekibi, emniyet görevlileri ve benim gibi davaya müdahil birkaç kişi de koridorun karşısındaki daha küçük bir salona alınmıştık.Chicago polisi dedektiflerinden birini bulup ifademi verdim. Gerçi salonda bulunan yüzden fazla şahit sayesinde yaşananlar hakkında pek de bir belirsizlik yoktu.

Konuşulması gereken konulan çözümlerin ne yeri ne de zamanı olmasına rağmen, vurulmanın eşiğine gelmiş bir adam olarak Lien-hua'yla konuşmaya, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Numarasını çevirdim; ama açmadı. Mesaj bırakmamaya karar verdim. Hâlâ Grant Sikora'nın kanıyla ıslak gömleğimi, olay yeri incelemeyen birine teslim ettim, Ralph, arabasının bagajındaki bavulundan temiz giysiler almak için Calvin'i bulmaya gittiği sırada, yardımcı hekimlerden birinden vücudumdaki berelere bir göz atmasını rica ettim. Hızlı bir muayene yetmişti.

“Kaburgalarda kırık olup olmadığının tespit edilmesi için röntgen çektirmen gerek.” dedi.

Bu gibi boğuşmalardan geçmişte de payımı yeterince almıştım, bu nedenle incinmiş birkaburgayla kırık bir kaburganın tedavisinin pek de farklı olmadığını biliyordum; bandajla sar, kendini fazla zorlama ve

bolca ağrı kesici al. Röntgen çektirmeden önce bu durumun beni ne kadar rahatsız ettiğini görmek için biraz beklemeye karar verdim.

“Teşekkürler.” dedim.

Göğsümün etrafına elastik bandaj sardı ve şişin inmesi için soğuk kompres verdi. “Buna dikkat et, tamam mı?”

“Tamam.” O uzaklaşırken Ralph’in, elinde temiz bir gömlek ve kot pantolonla bana doğru geldiğini gördüm. Giysileri alıp teşekkür ettim ve temizlenip üstümü değiştirmek için bir lavabo aramaya gittim.

Birkaç dakika sonra, kemerimin tokasını açarken telefonum çalmaya başladı ve ben de Lien-hua’nın cevapsız çağrımı görüp aradığını düşünerek açtım: “Hey, naber?”

“Selam Pat.” Arayan Dedektif Cheyenne Warren’dı. “Orada neler olduğunu duydum. İyi olduğuna sevindim.”

“Ben de!” Arayanın Lien-hua yerine Cheyenne olmasına üzülmeyi fark ettim.

Uzatmadan konuya girdi: “Madendeki mesajı Taylor bırakmış gibi görünmüyor.”

“Ne? Nereden biliyorsun?”

“Onu bu sabah bulduk, ölü olarak, yanında bir kadın da vardı. Aslında biz tek bir kadın olduğunu düşünüyoruz. Söylemesi zor.”

Söyledikleri tek bir şey ifade edebilirdi. “Parçalanmış mı?”

“Evet. Katil onu Cherry Creek Eyalet Parkı’nda kuzey sahilinden suya atmış; ama Taylor’inevinde öldürmüş, iki mekândaki kan örnekleri uyuyor.”

Mahkeme salonuna dönerken Cheyenne’e kulak kesilmiştim. “Taylor’ın Denver’da evi mi varmış?”

“Dağda. Evergreen yakınlarında. Başının bedeninden ayrıldığı yer orası; ama önce işkence edilmiş. Hâlen başını arıyoruz.”İnanılmaz!Gelen mektupların hepsi, Denver metropleksinden postalan-mıştı, bu nedenle Taylor’ın bu bölgede yaşıyor olabileceğinden şüphelenmiştim; ama yine de bu kadar yakınımızdayken onu bulamamış olduğumuzu duymak endişe vericiydi.

“Şüpheliler?” diye sordum.

“Henüz kimse yok.”

Mübaşır, jüri üyelerini salona aldığı sırada Cheyenne’in söylediği her şeyi aklımda ölçüp biçiyordum. Yalnızca birkaç küçük soru sormaya vaktim vardı. “Parçalamanın dışında...”dedim. “Heather Fain’in cinayetiyle ilişkilendirilebilecek delil var mı?”

“Henüz fiziki delil yok; fakat aynı Heather’ın vakasındaki gibi kim olduğu bilinmeyen birinden bir ihbar gelmiş 911’e.”

Hâkim Craddock ve iki tarafın baş avukatları hâkim kapısından girdiler. Karşılaştığım suçlular arasında Taylor'ı bulup onu alt ederek öldürmüş olabilecek kim var diye düşündüm ama listem oldukça kısaydı.

“Başka bir şey?”

“Sabah suç mahallini incelemeyi tamamlamak için Taylor'ın evine gideceğiz. Erkenden, saat 7'de. Kent merkezinden yaklaşık yarım saat uzakta; belki benimle gelersin ve karbon salmımımızı azaltmış oluruz.”

Normal şartlarda insanların “karbon salınımı” klişesini kullanarak doğaya karşı aşırı korumacı tutum takınmaya çalışmaları beni sinir eder ama söyleyen Cheyenne olunca kulağıma oldukça doğal geldi.

“Gelirim...” dedim. “Ama programa göre Denver'a ancak yarın öğlene doğru varabileceğim.”

“Uçuş saatini değiştir o zaman. Bu gece gel.”

Bu da ihtimaller arasındaydı.

Yargıcın hükümsüz yargılama kararı vereceğini düşünmüştüm; öğrenmek için birkaç dakikam daha vardı. “Ayarlayabilirsem öyle yaparım. Daha fazla bilgi edindiğimde seni ararım.”Hâkim Craddock, kürsünün arkasında yerine yerleşti ve oturumu başlattı. Telefonu kapatmam gerekiyordu. “Bana bir iyilik yap. Ajan Ralph Havvkins’e mesaj at ve onu da bilgilendir.”

“Tamam.”

Ona Ralph’in numarasını verdim, görüşmeyi bitirip telefonu kapattım. Herkes yerini aldıktan sonra Hâkim Craddock jüriye dönüp boğazını temizleyerek “Bay Sikora’nın neden olduğu bu olayın görülmekte olan davayla hiçbir ilgisi yoktur. Biz burada sanık Richard Devin Basque’la ilgili bir dava

yürütüyoruz, az önce onu vurmaya teşebbüs eden kişiyle değil. Eğer bu olayın hukuki süreci etkilemesine müsaade edilirse hukuk sistemimiz fazlasıyla kırılğan ve etkililiği çabucak manipüle olur bir nitelik kazanacaktır.” dedi.Derin bir nefes aldı. “Bütün bu faktörleri göz önünde bulundurarak hükümsüz yargılama kararı almıyorum. Pazartesiye kadar mahcuzsunuz. Basın yok. Dış bağlantı olmayacak.Mahkeme size hafta sonu boyunca ücretsiz olarak bağımsız psikolojik danışman atayacak, bu saldırı olayıyla ilgili duygularını tartışmak isteyen jüri- üyelerine özel danışmanlık seansları sağlayacaktır. Yargılamaya pazartesi sabah saat tam 9’da, Dr. Bovvers’ın kürsüye tekrar geçmesiyle başlayıp devam edeceğiz.”Söylediklerine inanamıyordum ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa jüri üyeleri de inanamamışlardı. Böyle bir durumda neyin normal olacağını bilemiyordum. Fakat yargılamaya pazartesi günü devam etmek...

“Bu talihsiz olayın hukuki süreci enkaza çevirmesine izin vermeyeceğim. Benim mahkeme salonumda bu olmayacak.” Her bir jüri üyesinin gözlerinin içine bakarak devam etti: “Bu dava görülecek. Yargılamayı gerçekleştirecek, bir karara varacağız ve adalet yerini bulacak.”

Kararı karşısında şaşkına dönmüş olsam da düşündükçe mantığını anladığımı fark ettim. Burada söz konusu Grant Sikora'nın hareketi değildi, bu nedenle davanın sonucuna etki etmesine izin verilmemeliydi. Biz ne kadar çok beklersek jüri üyelerinin zihinlerini saldırıyla meşgul ederek davanın detaylarını unutma ihtimali o kadar artacaktı. Bayan Eldridge-Gorman'ın yargıcın kararma şiddetle itiraz etmesini bekledim ki aynen öyle de oldu. Eğer Basque suçlu bulunursa temyize gidecekti; beraat ederse de eyalet aynısını yapacaktı. Ne karmaşa!

“İtiraz reddedildi.” diye bağırdı Hâkim Craddock. “Çıkabilirsiniz!”

Tokmağını vurdu, ayağa kalktı, odasına girdiği sırada cübbesini kısmen çıkarmıştı bile. Aynen benim gibi jüri de yargıcın hükümsüz yargılama kararına varacağını düşünmüş olacaktı ki oturdukları yerde kalakalmalardı ve birçoğu gık bile demeden boş gözlerle yargıcın odasının şu anda yavaşça kapanmakta olan kapısına bakıyordu.

Bir an durup düşündüm.

Taylor'ın öldürülmüş olduğu suç mahallini gerçekten görmek istiyordum. Saat daha beş olmamıştı; daha erken bir uçuşu yakalayabilir ve bu gece evde olabilirdim. Pazar akşam da Chicago'ya geri dönerdim. Hava yolu şirketiyle hızlı bir görüşmenin ardından bu gece on on buçuk gibi Denver'a varacak bir uçak olduğunu öğrendim. Cıçanın kalkış saatine bir buçuk saat vardı daha. Yani, cuma gününün mesai saati trafiğine rağmen yetişebilirdim. Uçaktaki yerimi onaylatarak görüşmeyi sonlandırdığım

sırada Bayan Eldridge-Gorman odanın diğer tarafından bana doğru geliyordu. Yanıma yanaşarak yalnızca benim duyabileceğim kısık bir sesle “Mezbahada ne yaptığınızı biliyorum Dr. Bowers. Pazartesi sabahı, bugün soruya cevap vermediğiniz için mahkemeye itaatsizlik ettiğinizi ileri süreceğim.” dedi.

Önümüzdeki hafta kürsüye çıktığımda aleyhime kullanabileceği bir şeyler söylemem için bana yem atıyor olabilirdi. Yanıt vermedim.

“Doğruyu söylersen jüri, ifadeni göz ardı edecek ve müvekkilimle empati kuracak.” Her bir sözcüğüyle karanlık bir tatmin duygusu sızıyordu dudaklarından. “Eğer doğruyu söylemezen yalan yere yemin etmiş olacaksın. İki türlü de Richard serbest bırakılacak Dr. Bowers ve teşekkür edilmesi gereken kişi sen olacaksın.”

Her şey birdenbire daha da karmaşık bir hâl almıştı. “Size iyi bir hafta sonu diliyorum Bayan Eldridge-Gorman.” dedim.

“Öyle olacak.” dedi hafif bir tebessümle ve evrak çantasını toparlayarak “Ayrıca pazartesi günü sizi yeniden görmeyi iple çekeceğim.” diye ekledi.

O uzaklaşırken Ralph’in bizi izlemekte olduğunu fark ettim. Bana doğru yürüdü ve kadın bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında “Bütün bunlar da neydi?” diye sordu.

“Bir yanlış anlama.” Mezbahada yaşananları ona hiç anlatmamıştım ve şu an da bu konuya girmek için uygun bir zaman değildi.

Hırıltılı sesini her zamankinden daha da alçaltarak “Bana söylemek istediğin bir şey mi var dostum?” diye sordu.

Seçeneklerimi gözden geçirdim; arkadaşlığını, davayı, geleceğimi... Ve işlerin

şimdilik askıda kalması gerektiğine karar verdim. “Hayır, yok bir şey.” Kapıya doğru ilerledim.

“Çıkıyor musun?” ‘

“Basına açıklama yapmam gerek. Görev yerindeki kıdemli ajan olarak... Biliyorsun.”

“Anladım.”

Habercilerle konuşmak konusunda ne kadar heyecanlı olduğuna dair bir iki seçkin sözcük sarf ettikten sonra nefes almak için duraksadığında “Daha erken bir uçuşa yer ayırttım.

Havaalanına gitmeliyim.” dedim.

“Yarın ararım seni.”

Başımı salladım, o da yavaş yavaş uzaklaştı. Bıçağım ve Sau-er’imi aldıktan sonra adliye binasının girişi önünde kümelenmiş medya ordusundan kaçabilmek için arka kapıya yöneldim. Yolda Cheyenne’i arayarak ona yarın sabah yedideki toplantıya

yetişebileceğimi bildirdim. “6:30 gibi sende olurum.” dedim.

“Ben kullansam nasıl olur? Tabii eğer sürücü koltuğunda oturan bir kadınla ilgili birtakım sorunların yoksa?”

İçimden bir ses, tek arabayla gitmekteki amacının sadece tasarruf etmek olmadığını söylüyordu; fakat o sulara girmemeye karar verdim. Tam “Tamam beni götürebilirsin.” demiştim ki bu sözcüklerin de en az onunkiler kadar anlam çeşitliliği gösterebileceğini fark ettim.

“Bana uyar.” dedi, sesinden gülümsediği hissediliyordu. “6:30’da görüşürüz.”

Daha önce evime hiç gelmemişti, bu nedenle telefonu kapatmadan önce adresimi verdim. Ardından havaalanına taksiyle gideceğimi ve pazartesiye kadar bavulumun onda kalabileceğini haber vermek için hızlı arama tuşuyla Calvin’i aradım. Telefonu açmasını beklerken adliyenin arka

kapısından çıktım. Calvin merdivenlerde durmuş, çiseleyen yağmurdan korunmaya çalışıyor, bir taraftan da çalmakta olan telefonunu ceplerinde arıyordu. “Ah! İşte buradasın evlat, ben de senibekliyordum.” Telefonu buldu, ekrana baktı, sonra da bana. “Yüz yüze mi konuşalım yoksa cepten mi?” diye sordu.

Ona baktım. “Bu taraftan geleceğimi nereden biliyordun?”

“Haberlere çıkmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Gel. Seni havaalanına bırakayım.”

Trençkotunu düzeltip yağmura çıktı.

Tereddüt ettim. “Biletimi değiştireli beş dakika olmadı. Sen nereden...”

“Sevgili oğlum, tüm sırlarımı açık edemem ya.” Arabasının anahtarlarını çıkarttı. “Gel, sana yolda sormak istediğim bir şey var.”

Calvin arabayı, yaklaşık yirmi dakika boyunca hiç konuşmadan kullandı. Belki de Sikora'nın ölümünü hazmetmem için bana imkân tanıyordu; bilemeyeceğim.Yağmur yavaşlamaktaydı; fakat üzerimizde hâlâ ağır, gri bulutlar vardı. Güneşin batmasına birkaç saat daha olmasına rağmen gün çoktan geceye dönmeye başlamış gibi görünüyordu.Kennedy'ye doğru döndük.Biraz daha zaman geçti.Direksiyonu kırıp önümüze geçen aracın şoförü, Calvin'e daha önce yalnızca birkaç kez New York sokaklarında gördüğüm, oldukça ayrıntılı bir el hareketi çekti. Bu, bir an için bana o şehirde geçirdiğim yılları, Christie'yi, orada tanışıp âşık olduğum, evlendiğim ve orada bıraktığım kadını hatırlattı.

Ölüm...

Etrafımı sarıyor...

Ne yöne dönsem hayatıma dokunuyor...

Yetmezmiş gibi bir de bu hafta eklenenler: Davaya dâhil olduğum günün öncesi, çarşamba günü, iki kurban daha... Heather Fain ve Chris Arlington...

Dün... Sebastian Taylor ve kimliği belirsiz kadın ve şimdi de Grant Sikora...

Dünümde, bugünümde çok fazla ölüm var. Bu kariyeri ve bu hayatı kendime ben seçtim ama bazen...

“Bazı habercileri aralarında konuşurken duydum.” dedi Calvin yumuşak bir sesle düşüncelerimi bölerek. “Sen o sırada polise ifâdeni veriyordun. Medya sana şimdiden kahraman gözüyle bakıyor evlat. Sana bir madalya takmak niyetindeler.”

“Ben kahraman filan değilim Calvin.”

“Bir adamın hayatını kurtardın.”

“Kimin?” Bu konuşmak istediğim son konuydu. “Basque’ın mı? O ölmeyi hak

ediyordu,Sikora da yaşamayı. Bu, beni nasıl bir kahraman yapabilir ki?”

Calvin, bir an düşündü. Cevap vermemeyi tercih etti; ben de sessizliğinin bir çeşit tekzip olduğuna kanaat getirdim.

En sonunda, “Bugün seninle gurur duydum.” dedi. “Hocan olmaktan gurur duydum.”

Sözcükleri, o günle ilgili basit bir yorumdan öte, verdiği bir dersin sonunda özet yaparmış gibi bir kesinlik taşıyordu. Bu, beni germiştir. “Ne var? Neler oluyor?”

Bir kez daha cevap vermemeyi yeğledi ki bu ondan beklenen bir davranış değildi. İşte şimdi dikkatimi tam olarak üzerine çekmeyi başarmıştı.Önümüzde ilerleyen bir çöp kamyonundan ekşi bir egzoz kokusu yayılıyordu.Calvin ondan kurtulmak için sol şeride geçti.Aramızdaki.sessizlik uzayınca soruma cevap vermeyeceğini anlayarak benimle ne konuda konuşmak istediğini tahmin etmeye

çalıştım en sonunda. “Kürsüde söylediğim bir şey mi sana... ” Doğru sözcüğü bulmaya çalıştım. “Yanlış ya da temsil bakımından...”

Elini, reddeder gibi havada salladı. “Saçmalama evlat; tabii ki hayır. Öyle bir şey değil.” Devam etmesini bekledim; fakat bulduğum yine sessizlik oldu.

Sözcüklerini, Calvin Werjonc kadar dikkatle seçen birini daha görmemiştim; ama artık bu, kaçamak davranmak oluyordu. Ona baskı yapmak istemiyor; fakat neler olduğunu da merak ediyordum.

“Patrick, hükümetler, hukuku ve antlaşmaları, kendi milletin menfaati için her gün ihlal ediyor, üstelik bu gerekli de. Zira kanunlar; kendilerinden daha yüce bir amaca hizmet etmek için oluşturulur.”

“Adalet.”

“Evet.”

Bu sözlerini günün olayları çerçevesinde değerlendirdim. “Ama Calvin, adalet, mahkemelerin üzerinde karara varacağı bir husustur.”

“Evet. Evet; tabii ki. Doğru cevap. Kitabı cevap.” Daha önce fark etmemiştim; ama bulutlar nedeniyle kararmış olan gökyüzünün ışığı altında, Calvin’in, zamana karşı koyamayarak sonunda aşman yüce bir dağ gibi naif ve yorgun göründüğünü fark ettim. “Ama senin cevabın değil.”

“Adalet arayışı, bir yanıtı değil bir çelişkiye götürür; onun tecelli ettiğini görmek için bir insan ne kadar ileri gidebilir?” Calvin yeniden sağ şeride geçti. Sözlerinin davayla ne şekilde bağlantılı olabileceğini anlamaya başlıyordum ve yanıldığımı umuyordum.

“Gerçeği söylemeye yemin etmiyor muyuz ‘gerçeği, bütün gerçeği ve yalnızca gerçeği’

söylemeye? Gerçek sansürlendiğinde adalet yerini bulmuş olmaz.”

“Evet, kesinlikle.”

Şaşırtıcı bir cevap daha: “Fakat?”

“Fakat savunma ve savcılık makamları avukatlarının aynı yemini etmelerinin gerekmediğini fark ettin mi? Bütün gerçeği söylemekle yükümlü olmak yerine, söylemeye dilim varmıyor ama söylememeleri bekleniyor. Onların hukuki yükümlülükleri gerçekliğin yalnızca kendi iddialarını destekleyen kısmını söylemektir. Avukatlar değil, sadece şahitler bütün gerçeği söylemek üzere yemin etmek durumundalar. Me var ki senin de az önce söylediğin gibi gerçek sansürlendiğinde adalet yerini bulmuş olmuyor.”Ne söyleyeceğimi bilemedim. Sıkışık trafiğin ortasında kalmıştık. İş çıkış saatiydi.

“Amacımızdan saptık Patrick. Bizim hukuk sistemimiz, doğruluk veya adaletten

çok cezalar ve temyiz davalarıyla ilgileniyor. Bunun doğru olduğunu biliyorsun; sadece itiraf etmek konusunda ketum .davranıyoruz.”

İki noktada haklıydı; bu doğrudu ve ben itiraf etmekten hoşlanmıyordum. Savcılık ve savunma makamlarının ikisi de kendi iddialarını destekleyen şahit ve delillere bağlı kalmaktaydı. Diğer tarafa faydası olacak bir delil bulduklarında onu mahkemeye sunmuyorlardı; bu, suçsuz bir adamın hapse girmesini önleyebilmek ya da cani bir katilin hapsedilmesini garantilemek anlamına gelse bile. Bir hukuk sistemi, kişisel hakları; gerçeklik arayışı ya da adaletin uygulanışından daha öncelikli bir konuma oturttuğunda olan buydu.

Calvin konuşmaya devam etti: “Ancak adaletin yerine geldiğini görmek, bu sektöre girmemizin ilk nedeni değil mi? Bu, bir davanın kazanıldığını görmekten daha önemli değil mi?”

“Şeyi haklı çıkarmaya mı?..”

Yorgun bir iç çekiş... “Yetmiş altı yaşındayım evlat. Haklı çıkarmaya ya da haksız bulmaya değil, yalnızca fikir yürütüp muktedir olduğum sürece, bir şeyler yapmaya zamanım kaldı.”

Calvin’in. bu sözleri söylediğini duymak, tuhaf hissettirmişti. Yıllarca hukuk sisteminin çeşitli açılarını bizzat sorgulamış; ancak kaygılarımı kimseye dillendirmemiştim.

“Evet...” dedim sorusuna dönerek. “Ben bu sektöre bu yüzden girdim.”

O’Hare Havaalanının çıkışına yaklaşmıştık; fakat ben henüz sadede gelemediğimizi hissediyordum. “Calvin, adli-yede bana bir soru sormak istediğini söylemiştin.”

“Ah, evet.” dedi. “Şimdi vereceğim farazi örnekte, üvey kızın Tessa’yı kullanırken

kesinlikle bir saygısızlık etmek istemediğimi bilmelisin.”

“Söyle.”

“Birinci derece cinsel taciz suçuyla yargılanan bir adam düşün. Şahit olarak çağırılıyorsun; adamın suçlu olduğunu ve senin ifadenin verilecek hükümde etkili olacağını biliyorsun...”

Biraz gerilmeye başlamıştım. “Tamam.”

“Ancak deliller bir hükme varmaya yeterli değil ve sen eğer sadece dava unsurlarından bahsedersen adamın beraat edip Tessa’ya tecavüz edeceğini de biliyorsun ya da belki onun yaşında başka bir kıza. Ne var ki eğer sen ifadende işlediği suça ilişkin gerçekleri gölgelersen adam suçlu bulunacak. Ne yapardın?”

Anlattığı bu farazi durum, beni kısıkvrak yakalamıştı.

“Kararı belirleyecek tek faktörün benim ifadem olduğunu göz önünde bulundurarak...”

Boğazımın kuruduğunu hissediyordum. “Kızı korumak için yalan söyledim.” Ni-hayet Calvin’in ne demeye çalıştığını ve bunun, bugün yaşanan olaylarla nasıl bağlantılı olduğunu anladım.

“Evet.” dedi nazikçe başını sallayarak. “Çünkü masum insanları korumak her şey-den önemlidir.”

Başını çevirip uzun uzun yüzüme baktı. Yaşına rağmen gözlerinde hiç olmadığı kadar delici bir dikkat ve kesinlik vardı. Bu kez lafı uzatmadan konuya girdi: “Richard Basque’ın o cinayetlerin suçlusu olduğuna inanıyor musun?”

Aklımda hiç soru işareti yoktu. “Evet öyle ve muhtemelen daha bilmediğimiz pek çok-larının da sorumlusu o.”

“Bildighin üzere davayı yeniden gözden geçirdim ve ben de aynı sonuca vardım.”

Havaalanı çıkışına gelmiştik. Calvin buradan saptı.

Bir fikir...

Hayır, olamaz.

Ama belki de olurdu.

“Calvin, silahı sen doldurdun öyle değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm; ama dışarıda benim gibi düşünen biri daha olmalı.”

Belki ona inanmamam gerekirdi ama inandım. Sonuçta He-ather ve Chris’i öldüren ve madendeki o alaycı mesajı bırakan bir başkasıydı. Bu durumda Calvin’in yorumu ancak tek bir anlama gelebilirdi... “Sikora’yı engellememeliydim o zaman sana göre?”

Cevabı hazırdı: “Yo hayır; yaptığın hiçbir şeyi sorgulamıyorum. Senin yaptığın asil bir hareketti, kahramancaydı.”

“Ama doğru olan değildi, öyle mi?”

“Eğer sen hızlı davranmış olmasaydın bugün bir yerine iki insan ölmüş olacaktı. Sikora’nın canlı kalmasına izin vermezlerdi, bunu biliyorsun.”

Soruma cevap vermediğini fark ettim. “Pek iyi; eğer yaptığım şeyi sorgulamıyorsan ne yapıyorsun?”

“Kendimi ifade ediyorum.”

Birinci terminalin önünde durdu.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Calvin vitesi boşa aldı. “Elli yıldan fazla süredir doğruyu söyledim ve katil, tecavüzcü ya da çocuk tacizcisi olduğunu bildiğim insanların özgür bırakıldığına şahit oldum.” Hafifçe titreyen parmaklarını muhtemelen

ben fark etmeyeyim diye direksiyonun üzerine koydu; ama fark etmiştim.

“Ve tekrar saldırdılar.” dedi. “Yeniden tecavüz edip yeniden öldürdüler. Eğer doğrulan söylersem adaletin yerine geleceğine inanmıyorum. Adalet yerini bulmuyor ve şimdi masum insanların acılarını vicdanımda ağır bir yük olarak taşıyorum.”

Yüzüme baktı; gözlerinde gri bir ateş yanıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu.

“Belki onlara yardım etmek için fazlasını yapabilirdim.” “Belki de yapamazdın.”

“Doğru.” dedi. “Her iki türlü de olanı değiştirmek için çok geç. Ancak yalnızca şu anda olanı ve gelecekte olacakları değiştirme şansımız var.”

Bir polis memuru arabaya yaklaştı; ya hareket etmemiz ya da benim bavulumu kapıp kontuara gitmem gerekiyordu.

Kendimi federal ajan olarak tanıtabilirdim; fakat cüzdanım bagajda,bilgisayar çantamın içindeydi ve bütün bunlarla uğraşmak istemedim. Sadece bu konuşmayı bitirmek istiyordum. “Bunca yıl boyunca gerçeği söyleyerek doğru bir iş yaptığından emin değilsin artık.”

Calvin, pencereden dışarıya, yağan yağmura bakıyordu. Sessizliği, beklediğim cevaptı.

Tecavüzcüyle ilgili farazi sorusunu hatırladım. “Eğer ifadende kendi işlediğin bir suçu gizlersen hüküm giyecek... Ne yapardın?”

Bizim mahkemelerimizde, gerçeklik ve adalet her zaman bir çekişme içerisinde. Bütün bu yıllar boyunca gerçeğin tarafında olmuştum; Calvin de öyle. Belki de yanlış taraf seçmiştik.

“Söz ver.” demişti Bay Sikora.

“Söz veriyorum.” demiştim.

İçimde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissedebiliyordum. Adalet sistemine olan daimî güvenim aniden fazlasıyla naif ve iyimser göründü.

“Serbest bırakıldığı takdirde Basque’ın yeniden birilerini öldüreceğini düşünüyor musun?” diye sordu Calvin.

“Evet.”

“Ben de.”

Polis memuru pencereyi tıklattı. Bir dakika izin vermesi için parmağımla işaret ettikten sonra Calvin’e “Bir şey yapacaksın değil mi?” diye sordum.

Sessizlik...

“Nedir? Ne yapacaksın?”

Ellerini direksiyon üzerinde kavuşturdu. “Dikkatle izleyeceğim...” Kararlı ve

kendinden emin bir hâlde söylemişti bunları. “Ve bakacağım neler olacak.”

Ne söyleyeceğimi düşündüm. Polis memuru kapıyı açarak inmemi istedi ve ben de inmek zorunda kaldım. Calvin’e işaret ederek “Gitmesi gerek.” dedi.

Arabadan indiğim sırada penceresini açan Calvin’e “Seni arayacağım.” dedim.

“Tamam, .bir alo de bana.”

Çantalarımı toparlayarak Calvin’in ardından gidişini izledim; arka farlarının ışığı, ıslak asfaltta yansıyor. Bulanık bir yansıma...

Polis memuru hâlâ yanımda dikiliyordu; ben öylece durmaya devam ettiğimden “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Hayır. Değil. Asla da olmayabilir.

“Evet.” dedim. “Her şey yolunda.”

Ardından, **Sikora'nın Richard Basque'i öldürmesine izin vermeli miydim ya da acaba silahı doğrultmasına yardım mı etmeliydim?** diye düşünerek terminale girdim. Calvin'in söyledikleri, ben salona doğru ilerlerken aklımda dönüp duruyordu: "Dikkatle izleyeceğim ve bakacağım neler olacak."

Madem öyle, ben de aynısını yapacaktım.

Baptist Memorial Hastanesi Denver, Colorado

19:51 Dağ Saati

Kılık değiştirerek güvenlik görevlisi gibi giyinen Giovanni, Baptist Memorial Hastanesinin alt katından, güvenlik kamerası olan koridorlardan geçmemeye dikkat ederek morga doğru ilerledi. Elinde su geçirmez, siyah bir çamaşır torbası vardı. Uçağı yaklaşık bir saat önce inmiş, bu da ona hazırlanması için yeterli zamanı ***tanımişti***. Şimdi, morg kapısının kilidini açarak içeriye girip kapıyı arkasından kapatmış, çamaşır torbasını yere bırakıp fermuarını açmıştı. Ardından yeni gelenlerin tutulduğu soğuk depo kısmına geçmişti.

Giovanni, cinayet suçundan hiç hapis yatmamıştı; ki bu işlediği cinayetlerin

sayısı düşünöldüğünde biraz şaşırtıcıydı. Hatta birini itiraf etmiş olduğu da göz önünde bulundurulduğunda...Ne var ki hiçbir suç, ilki bile, sicil kaydına işlenmemişti; zira itirafta bulunduğunda yalnızca on bir yaşındaydı ve yargı sistemi onun, eylemlerini kavrayamayacak kadar küçük olduğuna karar vermişti; daha bir çocuk olduğuna vesaire...

Vesaire...

Vesaire...

Cezaevine girmek yerine altı ay özel bir hastanede kalmış, ardından yatılı bir okula devam etmiş ve haftanın üç günü duyguları hakkında konuşmak üzere bir danışmanla görüşmüştü. Ancak hem danışmanı hem dava vekillerinden ve hâkimlerden herhangi biri hem de mahkemece atanan avukatlardan biri, onun, on ikinci yaş gününden iki gün önce büyükannesini öldürürken ne yaptığının gerçekten **farkında** olduğunu

anlayamamıştı. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Hatta şu an bile, bunca yıl sonra dahi, her şey zihninde berraktı.

Kadavraların bulunduğu bölüme açılan metal kapının kolunu indirdi, içeri adımını atarken soğuk hava dalgasının yüzünü, kollarını yalayıp geçtiğini duydu. Burası madenden sadece bir iki derece daha soğuktu. Cesetleri birkaç gün saklamaya yetecek kadar serin; fakat onları donduracak kadar soğuk değildi. Geçen hafta işlenen sekiz cinayetin ya da eğer rahip hâlen hayattaysa muhtemelen yedisinin failiydi; bu nedenle bu soğuk saklama bölümündeki cesetlerden birkaçını tanımış fakat varlıklarını, herhangi bir his ya da tatmin duymaksızın algılamıştı. Onlar anlatmakta olduğu epik hikâyenin karakterleriydiler sadece, başka bir şey değil.

Giovanni, Travis Nash'in yattığı tekerlekli sedyeyi inceleme ve otopsi odasına

sürdü,soğutucunun kapısını kapattı.Cesedin üzerinde beyaz bir çarşaf vardı, örtüyü kaldırıp herkesin on iki saat önce kalp krizi nedeniyle öldüğünü sandığı kurbanının aıçı beyazı çıplak vücudunu açığa çıkardı. Otopsi istenmemişti.Giovanni, eğer öyküye tam anlamıyla bağlı kalacaksa karısının, Travis'in mezarını kazarak başını bir bıçakla kesmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı; fakat defin işlemleri on dördüncü yüzyıldan bu yana bir miktar değişmişti. Ayrıca Travis'in kremasyonunun ertesi sabah yapılmak üzere kaydedildiği göz önünde bulundurduğunda cesedini morgdan çıkarmak,topraktan çıkarmakla eş değerdı.O gün erken saatlerde gerçekleşen ölümünden bu yana, Travis Mash'in kanı karın boşluğunda toplanmış olmalıydı; böylece ortalık çok fazla dağılmayacak yalnızca biraz sızıntı olacaktır.Çamaşır torbasını açtı, Vali Bey ve Brigitte üzerinde kullandığı çapraz dişli testeresini

çıkardı,bıçağı Bay Nash'in soğuk ve şişkin boynuna dayayarak işe koyuldu.

Giovanni büyükannesinin öldüğü geceyi hatırladı.Onu mutfakta ayakta, lavaboya eğilmiş hâlde o incecik parmaklarıyla bu-laşıkları ovalar,ovalar, ovalar, ovalarken canlan-dırabiliyor; tiz sesiyle ona bardakları dolaba, tabakların yanma koymasını rica ediyor ve yazı kendisiyle geçirdiğine mem-nun kalıp kalmadığını,sonraki salı babasının yanına dönmeye hazır olup olmadığını soruyordu. Ardından o gün erken saatlerde, ver-andada görerek bütün yaz boyunca okuduğu kanaatine vardıği **Canterbury Hikâyeleri** adlı kitabını almayı unutmamasını hatırlatıyordu.Üzerinde, bir buket zambak deseninin işlendiği beyaz, rengi solmuş bir önlük vardı.Çiçeklerin sağında solunda yemek yaparken parmaklarını sildiği zamanlardan kalma sarı tavuk suyu lekeleri mevcuttu.Evet, hepsini hatırlıyordu;

lavabonun üzerindeki açık pencereden esen tatlı Kansas esintisini;dışarıda karanlık gölgeler arasında öten cırcır böceklerinin seslerini; büyükannesinin, kokusu limon esanslı bulaşık deterjanınıninkiyle karışan yaşlı kadın parfümünü ve en sevdiği çorba olduğu için büyükannesinin tavuğun artakalan parçalarından yaptığı tavuk suyu çorbanın uçmakta olan kokusunu...

Evet, büyükannesinin yanındaki tezgâhta sabırla bekleyen bıçağı da hatırlıyordu.Yeniden büyükannesinin sesini duydu: “Bardakları yerleştirmeden önce iyice kurula olur mu canım. Eğer ıslak kalırlarsa üzerlerinde su damlacıklarının izi kalıyor biliyorsun.”

“Büyükannesi çocuğa bağır mıydı? Sözlü şiddet mi uygulamıştı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır Sayın Hâkim.”

“Babasıyla nasıl bir ev hayatı vardı? Herhangi bir biçimde ihmal edildiği olmuş muydu?”

“Öyle görünüyor ki normal, istikrarlı bir terbiye almış Sayın Hâkim. Annesi doğum esnasında hayatını kaybetmiş; fakat diğer aile fertlerinden fiziksel ya da zihinsel şiddet gördüğüne ilişkin bir işaret yok.”

Bıçağın sapı çok parlak, pürüzsüz ve çekiciydi.

Bunu da hatırlıyordu. Parmaklarıyla onu kavrayarak eline aldığını ve sağlam, dengeli ağırlığını hissettiğini hatırladı. Mutfaktaki ışığın, kesici kısmı üzerinde kayıp dans edebilmesi için bıçağı hareket ettirdi. Işığın yansıması, parlak yüzey üzerinde bir o yana bir bu yana kaydı, kaydı, kaydı ve çevresini saran havanın içerisinde kaybolmadan önce bir an duraksadı. Bıçak elleri arasında; tam olması gerektiği yerdeydi.

Evet, hatırlıyordu.

Büyükannesi arkasını döndü ve bıçağın elinde olduğunu gördü; ellerini önlüğüne silerek bununla ne yaptığını sordu. Onu yerine koymasını çünkü bıçakların tehlikeli olduklarını, dikkatle tutulmaları ve onun yaşında bir çocuğun bunu bilmesi gerektiğini söyledi. Giovanni, büyükannesi, yüzünü ona döndüğünde duyduğu memnuniyeti de hatırlıyordu; çünkü bıçağı sırtına saplamak istemiyordu. Böylece beklediği an geldiğinde yüzünün alacağı şekli izleyebilecekti.

“Sayın Hâkim, çocuk davranışlarını idrak edemeyecek kadar küçük. On dört yaşın altındaki bir çocuğun birinci derece cinayetten hüküm giydiği emsal bir vaka mevcut değildir. O, psikolojik yardıma ihtiyaç duyan, ciddi sorunları olan bir genç adam. İhtiyacı olan şey destektir, mahkûmiyet değil.”

Her şey çok açıldı.Büyükannesi bıçağı bırakmayacağını anlayınca tereddütle bir adım geri çekilerek lavaboya yaslandı. Hâlen elinde tuttuğu bulaşık bezinden damlayan sabunlu sular damalı marley zeminde, kadının ayaklan dibinde düzensiz bir birikinti oluşturunuyordu.Bunca sene sonra bunu dahi hatırlıyordu.

Giovanni, Travis'in boynuyla işini bitirmiş; sarı, kıvrırcık saçlı başı plastik bir torbaya koyarak büyük, beyaz, pamuklu bir çarşafa sarmış ve çamaşır torbasına yerleştirmişti.Temizlenip yanında getirdiği ameliyat önlüğünü üzerine geçirmesi yalnızca bir dakikasını almıştı. Güvenlik görevlisi giysilerini de çamaşır torbasına tıktırdıktan sonra cesedi -üzerini yeniden örterek- soğutucuya itti.

Kelsey, on dakikaya kadar orada olurdu.

iyi...

Testereyi yıkayıp iğneyi hazırlamak üzere lavaboya gitti.

Nedendir bilinmez, Giovanni büyükannesine doğru adım attığında cırcır böcekleri ötmeyi kesmişti. Belki biliyorlardı, belki de az sonra olacakları sezmişlerdi. Büyükannesinin gözleri büyüdü, elindeki bulaşık bezi yere düştü, çocuğu itmeye çalıştı fakat o, yaşma göre güçlü bir çocuktuk; kendisinden daha güçlüydü, bu yüzden onu engelleyemedi, hem de hiç. Giovanni, daha önce biftek kesmişti; et kesmenin zor olduğunu ve büyükannesinin vücudunda da et vardı; herkesin vücudunda et olduğu gibi. Bu nedenle bıçağı karnına batırmanın zor olacağını düşünmüştü; ne var ki bu beklediğinden kolay olmuştu. Doğrusu, oldukça kolaydı. Dışarı çekmek ise içeri itmekten çok daha basitti; çünkü parlak bıçak, kan ve bilmediği başka sıvılarla kayganlaşmıştı. Kadın çığlık atmamış ya da

bağırmamış yalnızca hafifçe öksürmüştü. Biraz sendeleyip lavabonun yanındaki tezgâha doğru eğildikten sonra yere düşmüştü.Giovanni üzerine eğildi; bıçağı her saplayışında iş biraz daha kolaylaşıyordu, özellikle de büyükannesi öyle titremeyi kestikten sonra. Üstelik genzinden tuhaf sesler çıkarmadığı için ortalık artık daha sessizdi.

Giovanni morgun kapısının çalındığını duydu. İlgili bir doktorun metanetli ifadesini takınarak kapıyı açtı ve karşısında, koridorda dikilen Kelsey Nash'i buldu.Kaybı için ne kadar üzgün olduğunu belirterek böyle geç saatte aradığı için özür diledi; ardından bu gece, kremasyondan önce, kocasıyla ilgili sorması gereken birkaç soru olduğunu söyledi. Bu, kocasının ölümüne ilişkin bazı durumları açığa kavuşturmada faydalı olabilirdi.Kelsey; tutamadığı bir damla gözyaşını sildi; ama içeri

girmedi.Giovanni, polisın Travis'in öldürülmüş olabileceğinden şüphe ettiğini ekledi ve tüm bu gidişattan ne kadar üzgün olduğunu yineleyerek bunun sadece bir dakika alacağını ve sonra bir daha kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini söyledi.Kadın çekinerek içeri girdi sonunda.Giovanni, bıçağı tezgâha bıraktığında cırcır böceklerinin yeniden yavaş yavaş ötmeye başladığını duydu. Bu hoşuna gitmişti. Dışarıda dünyanın hâlâ normal akışında olması,gerçekten fazla bir şeyin değişmemiş olması güzeldi.

Marley üzerinde yolunu bulmaya başlayıp mutfak zemininde düzgün, parlak çizgiler oluşturarak yayılan ılık kan gölünün içinde kımıldamadan yatan büyükannesi için durum farklıydı.Bu, düşünmekten zevk aldığı bir şeydi. Kadının yattığı yerden uzaklaşan kırmızı çizgiler,okulda resim kâğıdının köşesine çizdiği güneşten yayılan ışınlara benziyordu.Kanın parlak zeminde derzler arasında katettiği yolu izledi; güneş

ışınlarının büyükannesinin bedeninden ayrılışını takip etti.

“Giovanni, baban sana hiç dokundu mu?”

“Dokunmak?”

“Evet, kötü bir yere. Mayo giydiğinde mayonun içinde kalan bölgelere.”

“Orası kötü bir yer mi?”

“Yo, yo... Yani bir antrenör, herhangi biri? Koç Simmons, hiç orana dokundu mu? Ya da büyükannen?”

“Kötü yere mi?”

“Mayonun içinde kalan yere?”

“Hayır. Kimse. Sadece iyi yerlere. Sadece güzel kucaklamalar. Kötü yere dokunmadılar.”

Giovanni soğutucuya yöneldi. “Cesedi hemen burada hanımefendi.”

Kelsey, eşinin kısa zaman önceki ölümü nedeniyle çok kırılgan ve bitkin görünüyordu. Bir adım attı ve durdu.

“Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.” Korkmasın diye elini şefkatle kadının omzuna koydu. “Söz veriyorum, bunun mümkün olduğunca acısız olmasını sağlayacağım.”

Ve sol eliyle şırıngayı cebinden çıkarttı.

Büyükannesinin gözlerine bakabilmek için üzerine eğildi. Çok tuhaf görünüyorlardı, hiç kımıldamaksızın mutfak lambasına bakıyorlardı. Yuvalarından her an fırlayacakmış gibiydiler. Öyle yuvarlak ve ısıltılıydılar ki dev bilyelere benziyorlardı.

“Nasıldı büyükanne?” Sesi boş mutfak kaplıyor, güçlü ve erkeksi çıkıyordu. Sesinin bu yetişkin tonunu seviyordu; ona cevap veremeyeceğini bildiği hâlde soruyu tekrar

etti. Artık cevap vermeyecekti. Bir süre, belki hareket ederler diye, o cam gibi gözleri izledi; zira yalnızca on bir yaşında olmasına rağmen böyle şeylerin zaman zaman olabileceğini duymuştu. Gerçekten, böyle şeyler oluyordu. İnsanlar bazen öldükten sonra hareket ediyordu. Refleksler...

Ama hayır. Büyükannesi hareketsizdi. Kan yayılmayı durdurana ve kararıp garip bir görünüm alana kadar beklediği hâlde -o an bile- büyükannesi gözünü kırpmamıştı. Hafifçe parmağını batırdığı kurumakta olan kanın yapışkan ve kıvamlı bir hâl aldığını gördü. Artık tüm yaz boyunca yüzünü okşayan güneşin ışınları gibi ılık ve yumuşak olmadığını fark etti. Bakır gibi ve taze kokuyordu. Teninde uyandırdığı his de hoşuna gitmişti. Giovanni, Kelsey'yi nazikçe yere yatırdı. Kas gevşeticinin etkisiyle vücudunun kontrolünü kaybetmiş fakat bilinci açık kalmıştı. Giovanni, kadının olan bitenden haberdar olduğunu ifade eden gözlerinin

hareketini görebiliyordu. Dudakları sessiz heceler mırıldandı. Asla oluşturulamayan sözcükler...

Kocasının cesedini soğutucunun sürgüsünden çekip üzerindeki örtüyü kaldırdı.

“Resmî kayıtlara göre senin kederden ölmen gerekiyor.” dedi. Kadın, teyakkuz hâlinde onu izleyen gözleri, belli belirsiz kıpırdayan dudakları ve her nefesle yükselip alçalan, inip kalkan,göğüs kafesi hariç hareketsiz yatıyordu. Giovanni, ***Bilinçli olup hareket edememek yalnızca başına gelecekleri beklemek nasıl olurdu? diye düşündü. Acaba Kelsey ağlayabilecek mi?***

Emin değildi.

Ona zarar vermeden yerden kaldırmak amacıyla bir kolunu belinin altına, diğerini de bacaklarının altından şefkatle uzattı.

“Bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulmak için düşündüm; fakat bir şey bulamadım.”

Kadını başsız cesedin yanındaki bir se-
dyeye yatırdı.

“Sanırım buna ikinci en iyi seçenek diyebilirsin.”

Direnç gösteremediği için çok esnekti; böylece onu yan yatırarak bir kolunu kocasının çıplak göğsüne yerleştirmesi kolay olmuştu.Yüzünü Travis’in başının olması gereken yere doğru çevirdi; sol yanağı, başın kesilip ayrıldığı yerden akan kanın oluşturduğu pıhtılaşmış kan birikintisi üzerindeydi.

“Kendine çok iyi bakmışsın, bu işe yarayacak. Vücuduna yalıtım sağlayacak pek fazla yağ yok. Yakında Travis’le birlikte olacaksın.”

O durumuna rağmen zayıf bir yardım çağrısı olarak değerlendirilebilecek belli belirsiz bir nefes alma sesi çıkarabiliyordu.

Bu sesler, yıllarca önce büyükannesinin çıkardıklarını hatırlatmıştı Giövanî'ye. O gün mutfakta çıkardığı sesleri.

Bulaşıkları bitirdikten sonra polisi arayıp gelmelerini istemişti. Büyükannesi kımıldamıyordu. Onlara, onu bıçakla öldürmüş olabileceğini düşündüğünü söylemişti; zira yerde etrafa yayılan çok fazla kan vardı. Polisin gelmesini beklerken dikkatlice bardakları, kurulamış ve bıçağı onun midesine itmeden ve yere yıkılmadan önce söylediği gibi yerleştirmişti.

“Ne kendine ne de bir başkasına doğrudan tehlike arz ediyor Sayın Hâkim. Biz çocuğun danışmanlık almasını ve on sekizinci yaş gününe

kadar gözetim altında tutulmasını ve zihinsel açıdan dengeli olduğu belirlendiği takdirde kefaletle serbest bırakılmasını öneriyoruz. Hepsi bu Sayın Hâkim!”

“İddia makamının son olarak ekleyeceği bir şey var mı?”

“Biz çocuğun akıl sağlığının ileri derecede bozuk olduğuna dair kanaatimizi koruyor ve bir kliniğe yatırılarak gerekli psikiyatrik bakımı alması hususuna katılıyoruz. Ne var ki bu durumun birinci dereceden cinayet sıfatıyla zorunlu müebbet biçiminde olması gerekmektedir. Psikiyatrik tedavisinin tamamlanmasının ardından cezasının geri kalanını, bu korkunç suçun faili olarak hapiste geçirmesi önerisinde bulunuyoruz.”

“Pekâlâ. Kısa bir ara vereceğiz ve kararımı saat birde yeniden toplandığımızda açıklayacağım. Duruşmaya ara verilmiştir.”

Sonraki birkaç yıl boyunca Giovanni'nin avukatları, hâkimler, tüm doktor ve danışmanları ona, o gün büyükannesinin mutfağında ne yaptığını gerçekten anlamadığını tekrar tekrar söylediler. Bir süre sonra Giovanni de onlara neredeyse inanmaya başlamıştı.

Ne var ki aslında, içinin derinliklerinde bir yerde onların yanıldığını biliyordu...

Ne yaptığını biliyordu...

Evet, biliyordu...

Büyükannesini öldürmüştü; çünkü birinin öldüğünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu görmek istemişti. Onun için bir şey ifade edip etmeyeceğini, kötü hissedip hissetmeyeceğini görmek istemişti.

Kötü hissetmemişti.

Giovanni, Travis'in üzerindeki örtüyü kaldırıp Kelsey'nin üzerine örttü. Çarşafı kadının boynunun altına sıkıştırdığı sırada on bir yaşındayken Kansas'ta geçirdiği o yazı sevgiyle hatırladı. Güneş ışığı, cırcır böcekleri ve anılar. Okuduğu kitaplar. Çıkardığı dersler...

Sedyeyi soğutucuya sürdü ve Kelsey'nin yüzüne düşen bir parça saç geriye atmak için durdu. Bir an kadının boğazından gelen sesleri dinledi; büyükannesini anımsatan sesleri. Ardından oradan ayrıldı ve kapıyı arkasından sürgüledi. Yeniden güvenlik görevlisi üniformasını giyip ameliyat önlüğünü de eşya çantasına yerleştirdikten sonra Giovanni, arabasını tüm trafik ışığı kameralarından dikkatle sakınarak eve sürdü. Yarın yoğun bir gün olacaktı.

**17 Mayıs, Cumartesi 1833 Cherry
Sokağı,**

Denver, Colorado

04:59

Kötü rüyalar gördüm.

Yeniden mezbahada, Basque'ın peşindeyim. Havada kanın belirgin, kesif kokusu var.Uzakta damlayan bir suyun sesi karanlıkta yankılanıyor.Etrafımdaki et kancaları bir esinti olmadığı hâlde sallanıyor, birbirlerine çarpıyor. Fenerimi bu zifirî karanlıkta gezdiriyorum ve bu sırada bir kadın beliriyor. Bir adım atarak durup yüzüme donuk, cansız gözlerle bakmaya başlıyor. Onun, Basque'ın son kurbanı Sylvia Padilla olduğunu fark ediyorum. Karnı onu bulduğum gibi yarılıp açılmış vaziyette. Tüm kanını kurutmuş olan ölümle ve fenerimden

çıkan ışıkla tamamen renksiz hâle gelen yüzü iki kat'daha beyaz.

“Beni neden kurtarmadın Patrick?”

O sadece dudaklarını oynatıyor; fakat ben söylemek istediğini açık seçik duyuyorum.

Soğuk dudaklar...

Fısıldıyor...

“Neden Patrick?”

Ardından arkamda ayak sesleri duyuyorum. Hemen dönüyorum ve fenerim, üzerime yürümekte olan bir sürü ölünün yüzlerini aydınlatıyor.

“Neden Patrick?”

Çevremi sarıyorlar.

“Neden?”

Onları iteklerken ellerimin ılık, ıslak yaralarına değdiğini hissediyorum; karanlıkta koşmaya başlıyorum, fenerim çılgınca

sallanıyor, etrafımda bir görünüp bir kaybolan gölgeler arasında koşuyorum. Sonra bir tarlada koşarken zaman içinde yolculuk yapıp altın madeni tüneline geliyorum yeniden, Heather'ın üzerine eğilmişim. Gözlerini açıyor ve yüzünde cansız bir sırıtmayla elindeki kalbi bana doğru uzatıyor.

Dudakları...

Soğuk dudakları...

“Senin için.”

Ama bu artık Heather'ın yüzü değil, Lien-hua'nınki; bana kalbi uzatan oymuş. “Al Par-tick, kalbim. Senin için.”

Leş kokan bir kalp.

“Hayır!” diye bağıriyorum...

Tökezleyerek geriye düşüyorum.

O, ayağa kalkarak ölülerin arasına karışıyor.

“Hayır!”

Hepsi bana sesleniyor, sözcükleri, kalp atışları gibi yankılanıyor kafamın içinde: “Neden

Patrick? Neden?”

Sonra uyandım, odamı perdelerin arasından sızan güneş hüz-mesi aydınlatıyordu hafifçe.Rahatlamaya, rüyayı unutmaya çalıştım; ama peşimi bırakmak istemiyordu. Saate baktım;beşi henüz geçtiği hâlde yenden uyuyup rüyaya geri dönmeyi göze alamayarak yataktan kalktım.Görüntüler'beynimde bir film gibi akıyordu. Eşofmanlarımı ve tırmanış ayakkabılarımı giyip garajımıza yaptırdığım mini tırmanma parkuruna gittim.Tessa, arkadaşı Dora Bender'ın evinde yatıya kalmış olduğundan onu uyandırmak gibi bir endişem yoktu. Bu nedenle seksenlerden kalma müzik setimi çıkarıp bir CJ2 kaseti koyarak sesini rüyayı unutturacak kadar çok açtım. Arabayı dışarı çektikten sonra düşersem kendimi gereğinden fazla

yaralamayayım diye yere birkaç büyük minder koydum.On dakika kadar duvarlarda ısınma turları attıktan sonra başa-şağı asılarak tavana geçtim.Parmaklarımla tırmanma tutacaklarını sıkıca kavırıyor, ayak uçlarımı küçük çatlaklara sokuyorya da geçtiğim tutacıklara basıyordum.Tavanın bir ucundan diğer tarafına ve geriye.Kollar şişmiş, karın kasları çıglık çığlığa. Dün aldığım balta darbesi yüzünden yan tarafım ağrıyor; fakat sandığım kadar acı vermiyordu; kaburgamda kırık yoktu galiba. Yine de canım acıyordu, özellikle de tutacağı kaçırıp sırtüstü yere düştüğüm her seferde.

Minderlerin.biraz faydası olmuştu; ama çarpmanın etkisini kesinlikle hissediyordum.Kırk beş dakika kadar burada çalıştım; ama hareketlere ne kadar kendimi vermeye çalıştıysam da kafamı boşaltmadım. Bu nedenle en sonunda vazgeçip tekrar yukarı çıktım ve Cheyenne'le buluşmaya hazırlandım.

Bazı insanlar, eğer bir katil, yetkililerle yaptığı görüşmelerde, bir dedektifin adını anar ya da onu veya ailesini tehdit edecek herhangi bir şey yaparsa o dedektifin derhâl başka bir davaya atanacağını düşünür. Bu masal, bir suç romanı için iyi bir örüntü ya da “polis arkadaşlar” temalı bir film için iyi birsenaryo olsa da gerçek hayatta işler böyle yürümüyor. Bir kez, bir davayı üstlendiğinizde-özellikle de bir seri katilin dâhil olduğu ve insanların da haberdar olduğu bir davayı- ne kadar tehdit telefonu alırsanız alın, katil ne kadar fotoğraf ya da mesaj kaydı gönderirse göndersin o davada kalırsınız. Bu şekilde olmak zorunda, aksi hâlde bir dedektif, katile yaklaşmaya başladığında, katil basit bir tehdit notu bırakır ya da telefonla arayıp alay eder ve bingo: Onu yakalama ihtimali en yüksek kişi görevden alınır. İşler bu şekilde yürümüyor.

Böylesi kötü adamlar için çok kolay olurdu. Ne var ki adınız geçtiğinde işin kişiselleştiği de doğrudur. Taylor ve Basque'la olay, şahsi bir boyuta taşınmıştı ve şimdi Heather Fain'in ağzına o mesaj kaydını bırakan bu yeni katil için de aynı **duyguyu, aynı gizli** öfkeyi hissediyordum. Duştan çıktım, üzerimi giyindim, kahvaltı namına bir şeyler atıştırdım; fakat bütün bu süre boyunca o mesaj kafamın içinde dönüp duruyor, her tekrarında dava biraz daha kişisel bir hâle geliyordu.

“Chicago’da görüşürüz Ajan Bowers.”

Belki kahvenin yararı olurdu. Bana bir doz kafein verin ve başka şeyler düşünmemi sağlayın. Honduras'ta yetiştirilmiş Fransız çekirdeğinde karar kıldım. Sonuçta bu sabah Dedektif Warren bana şoförlük yapacak idiyse ona en azından birinci sınıf bir kahveden bir miktar sunmalıyım. Otuz iki gram edecek kadar çekirdek öğütüp

tetematıyla hazırladım ve iki termos kupaya doldurdum. Kendiminkine biraz krema ve bal ekledim; bir kâse yulaf ezmesini mideye henüz indirmiştim ki Cheyerine kaldırıma yanaştı. Bilgisayar çantamı omzuma atıp ve iki termos kupayı da yanıma alıp kapıdan çıktım. Daha önce onunla aynı arabaya binmemiştim. Şimdi ise onun 2002 model dökük bir Sedan Satürn'ü olduğunu görüyordum. Kahverengi, her tarafı çizik, çamur içinde. Samimi...Vakit hâlâ erken olmasına karşın gökyüzü, batıda yüksek bir sirus bulut katmanı haricinde, çoktan açılmış ve maviydi. Etrafta hafif, serin bir rüzgâr dolaşmaktaydı; ama onun dışında ortalık sessiz ve hareketsizdi.

Cheyenne camı indirdi. “Günaydın Pat.”

“Günaydın.” Kupaları arabanın üstüne koydum ve hafifçe arabaya vurarak “Seni daha ziyade kamyonet tarzı bir kız olarak düşündüğümü söylemek zorundayım.”

“Beni sınıflandırmak zordur. Çantayı arkada bir yere atıver.”

Kapıyı açtım ve bu talimatı yerine getirmenin söylenişi kadar kolay olmadığını gördüm. Koltuğun üzeri ve yerler, kâğıt yığınlarıyla kaplıydı. Arabada KFC’ye yapılmış en az dört ziyaretten artakalanlar, üç buruşturulmuş atış poligonu hedefi, bir çift paslanmış buji kablosu, bir dağ bisikleti tekerleği, hakkında soru sormamamın daha iyi olacağını tahmin ettiğim çok eski bir çift erkek kovboy çizmesi ve bir helikopter uçuş talimatnamesi vardı. Sonuncusuna işaret ederek “Uçtuğunu bilmiyordum.” dedim.

“Dersler daha bitmiş değil, solo uçuşumu geçmem gerek.”

Bilgisayar çantama yer açabilmek için hedefleri kenara ittim. Şimdiye kadar gördüğüm en sıkı atışların yapıldığı hedefler ara-sındaydılar; bu nedenle bilgisayarımı

koltuğa yerleştirirken sordum: “Ne sıklıkla talim yapıyorsun?”

“Pazartesi ve salıları. Bir hafta bile kaçırmamaya çalışıyorum.”

Kapıyı kapadıktan sonra arabanın üstündeki kupaları kapıp ön koltuğa, Cheyenne’in yanına oturdum. “Öyle görünüyor ki 12’yi de ıskalamamaya çalışıyorsun.”

“Bir çiftlikte büyümenin faydaları. Çakalları, dörtnala giden sürüden uzak tutmak zorundasın.” “Bundan sakın üvey kızıma bahsetme. Avcılıktan hiç hoşlanmaz: Kaşı gözü olan bir şey asla öldürülmemelidir.” Kupalardan birini uzatarak “Kahve?” diye sordum.

“Yok. Kahveye elimi sürmem.”

“Ah, ama bu kahve iyidir.”

“Bu bir oksimoron.” dedi.

Tamam, bu biraz kötü oldu. “Ben de senin zevk sahibi bir kadın olduğumu sanıyordum.”

Göz ucuyla bir bakış attıktan sonra, “Öyleyim. Bazı konularda.” dedi.

Pekâlâ... Bu kadın açık sözlüydü.

Ona kurnaz bir cevap vermeme fırsat bırakmadan gösterge panelinin üzerinden bir manila dosyayı uzattı. “Yolda okuman için bir şeyler.”

“Teşekkürler.”

Dosyayı aldığım sırada Assisili Aziz Francesco’nun maskotunun aynasında asılı olduğunu fark ettim. Dindar bir tip olduğu hiç aklıma gelmezdi.Sınıflandırması gerçekten zor bir kadındı.

Trafikte ilerleyen Cheyenne, 1-70’e döndü. “Bu arada...” dedi. “Heather Fain zehirlenmiş.Çarşamba günü ölen Ahmed Mo-

ammed Shokr'un vücudunda bulunan zehirle aynı."

Ahmed, çarşamba günkü çifte cinayetin kurbanlarından biriydi. Kız arkadaşı Tatum Maroukas, bir kılıçla öldürülmüştü. Birini zehirlenmenin yalnızca dört yolu vardır: Zehri teneffüs ettirmek, yedirmek, enjekte etmek ya da emilimini sağlamak. Bū nedenle Cheyenne'e sordum: "Nasıl uygulandığını biliyor muyuz?"

"Enjekte edilmiş. Potasyum klorür."

"Bu durumda..." diye mırıldandım. "İntravasküler ortamda aşırı miktarda potasyum buldular; fakat vitröz salgılarda potasyum yoktu." Bu, bir sorudan çok bir gözlem.

Anlamaya çalışan gözlerle bana baktı ve "Nereden bildin?" diye sordu.

"Bu, potasyum klorürü hatırlatan büyük bir ipucudur; ama aynı zamanda apaçık bir delil.

Katil bunu bulacağımızı biliyor olmalıydı.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Pek çok katilin böyle bir şeyi bileceğinden şüpheliyim.”

“Bu adam bilirdi. Peşinde olmamızı istiyor.”

“Sadece bir hata yapmadığını nereden biliyorsun?”

“Geçen gün madende söylediğin gibi maksat mesaj vermek. İzlerini kapatmaya çalışmıyor,onları özellikle bırakmayı seçiyor.”

Yanıt vermeden önce biraz durdu. “Bir şey daha var. Cherry Creek Baraj Gölü’nde bulunan parçalar tek bir kadına aitmiş.”

“Küçük de olsa bu iyi bir haber sayılır.”

Bir an sessiz kalan Cheyenne, derin düşüncelere dalmış gibi görünürken yavaşça, “Katil arayıp yerini söylemeden önce on

yaşında bir kız, cesedin parçalarını bulmuş.” dedi.

Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim ve içimde bir yerlerde, o en önemli noktada, bu adamı yakalayacağıma yemin ettim. Klasörü açtım ve dosyalara göz atmaya başladım.

06:45

Dora'nın aptal saati çalmasaydı Tessa bir iki saat daha uyuyabilirdi. Dora diğer tarafına dönüp saati duymazdan gelince Tessa alarmı kendi kapattı ve portatif yatakta dizlerini karnına çekerek oturup Dora'nın masasına, bilgisayarına ve duvarlara baktı. Dora'nın nefes alışını yeniden istikrarlı hâle gelmişti. Son birkaç aydır arkadaşı gerektiği kadar dinlenemiyordu; bu yüzden Tessa onu uyandırmadı. Buna ihtiyacı vardı. Geçen kış, Dora'nın ebeveynleri, babasının arkadaşı Teğmen Mason ve eşiyle dışarı çıkmışlardı. Mason'ların bebeğine bakan kız, Dora'ya

mesaj atarak onların ne zaman geri döneceklerini sormuş ve Dora da mesaja cevap yazmıştı. Onlar mesajlaşırken bakıcı, bebeği küvette yalnız bırakmıştı. Minik kız da kayarak suya batmıştı. Bu aklına geldikçe Tessa ürperiyordu. Melissa'nın mesajlaştığı kişinin Dora olduğunu çok az kişi biliyordu ve Tessa'nın bildiği kadarıyla Dora, bu konu hakkında yalnızca kendisiyle konuşmuştu.

“Eğer ona mesaj atmasaydım...” demişti Tessa'ya bir seferinde. “Melissa, bebekle ilgileniyor olacaktı.”

“Saçmalama!” demişti Tessa. “Bu senin hatan değil.” Ama bunun ve söylediği hiçbir şeyin faydası olmamıştı; onun için bu konuyu bir daha açmadı.

Tessa, bir müddet, Dora'nın bilgisayarında ekran koruyucu olarak geçip duran aile fotoğraflarını izledi. Tessa'nın hiçbir zaman iki ebeveyni birden olmamıştı etrafında; annesi ölmeden önce Patrick'in de onlarla

birlikte olduğu birkaç ay sayılmazsa.Bütün bunlar, Dora'nın iki mutlu ebeveyniyle birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakmayı güçleştiriyordu.Tessa cep telefonunu açtı, fotoğraflar menüsüne geldi, görünümünü film karesi biçimine ayarladı ve daha iyi hissetmesini sağlar umuduyla annesinin fotoğraflarına bakmaya başladı;fakat bu, aksine daha da kötü hissetmesine sebep oldu. En sonunda telefonu bir kenara bırakarak yatakta diğer tarafa döndü ve duvarlara bakarak arkadaşının uyanmasını bekledi.Sebastian Taylor'ın evine doğru ilerlerken Cheyenne, sessizliğini hiç bozmadı. Bu sükûnet,bana dava dosyalarını derinlemesine inceleme fırsatı verdiği için hoşuma gitmişti.Heather'ın çevresinde yakılan mumlar, neredeyse mum satan dükkânların tamamında ve büyük mağazaların bu bölümünde satılan bir marka olan Chantel'di. Bu nedenle satın alanın izini sürmek, samanlıkta iğne aramak kadar

zordu.Ayrıca, ses kayıt cihazı da herhangi bir elektronik eşya mağazasından satın alınmış olabilirdi,aynı mumlar gibi takibi mümkün değildi.

Mumlar ve cihaz üzerinde iz yoktu.

Adli tıp ekibi, mumların yaklaşık iki saat-tir yanıyor olduklarını tespit edebilmişti.Mumların yakıldığı anla cesedin yerinin kim olduğu bilinmeyen biri tarafından telefonla bildirilmesi arasında geçen zaman, katile, Denver metropleksinde herhangi bir yere arabayla ulaşacak kadar zaman tanımış olmalıydı.Sebastian Taylor ve Brigitte Marcello'nun cesetlerinin yerini bildirmek amacıyla cuma günü yapılan anonim ihbar ben mahkemedeyken gelmişti.Acil Tıp Servisi, gelen iki çağrının da nereden yapıldığını tespit etmeyi başaramamıştı.Dava, dosyalarında her iki 911 görüşmesinin de dökümleri mevcuttu; her iki vakada da arayan kişi dikkatimi çeken bir söz sarf etmişti:

“Şafak yaklaşıyor. Dördüncü gün, çarşamba günü sona eriyor.”

Tekrarlayan cümleler, perşembe ve cuma günü işlenen çifte cinayetleri kesinlikle birbirine bağlıyordu; bu da merakımı uyandırmıştı.

Şafak yaklaşıyor...

Dördüncü gün, çarşamba günü sona eriyor...

Şafak... Ölüm için bir mecaz mı?..Dördüncü gün... Ayın günleri mi? Cinayet şenliğinin süresi mi? Yar-atılışın günleri olabilir mi? İncil’de Tanrı ’nın dördüncü günde yarattığı şey neydi? Belki bununla ilgili bir şeydir.

Bilmiyordum. Araştırılması gereken bir konuydu.

Bütün bunları düşünürken Sebastian Taylor’ın evinde işlenen cinayetlerle ilgili

bilgilerin olduğu sayfaya geçtim.Beş izleme kamerasıyla çok gelişmiş bir güvenlik sistemi vardı. Bunlardan üçü etkisiz hâle getirilmişti, diğer ikisi de yalnızca normal beden ölçülerine sahip, kar maskeli bir adamın birkaç kısa görüntüsünü içeriyordu.Ayrıca katil işi bir kez daha kişisel bir boyuta taşımış ve Sebastian Taylor'ın garajındaki tezgâhın üzerine, benim için bir not bırakmıştı: “Gölge, seni daha fazla rahatsız etmeyecek Ajan Bowers.” Bu durumda katil, Taylor'ın kendisini “Gölge” diye adlandırdığını hatta bana mesajlar göndermekte olduğunu da biliyordu.

Ama nasıl? Bunların hiçbiri basına yansıtılmamıştı. Hem Taylor'ı nasıl bulmuştu?

Sayfayı çevirdim.

Onları öldürdükten sonra katil, Brigitte'in vücut parçalarını göle taşımış; fakat Sebastian Taylor'ı garajda bırakmıştı. Bu

senaryo, kişisel düzeyde beni derinden rahatsız ettiği hâlde profesyonel düzeyde merakımı uyandırıyordu. Genelde katiller, vücut parçalarını ya onlardan kurtulmak için bir yerden bir yere taşır ya da hatıra olarak evlerine götürürdü. Madem öyle, neden cesetlerden biri garaja, diğeri şehrin diğer ucuna götürülerek halk plajına bırakılmıştı? Şunu düşündüm: Bana bıraktığı iki mesaj dikkate alınırsa katil, kim olduğumu, perşembe öğleden sonra suç mahallinde olacağımı ve de Chicago'da şahitlik edeceğimi biliyordu. Bu durumda üzerinde çalıştığım projeyi de biliyor olması mümkündü. Eğer bu doğruysa ya çok aptaldı; çünkü hepsini bir araya getirdiğimde onu bulmama yardımcı olacak bu kadar çok mekân kullanmıştı ya da çok zekiydi; zira terk edilmiş madeni ve halk plajını yalnızca soruşturmayı yanlış yöne çekmek amacıyla seçmişti. Ülkedeki başka hiçbir emniyet mensubunun yapamadığını yaparak Sebastian

Taylor'ın yerini bulması, bana bu katilin hiç de aptal olmadığını düşündürtmüştü.

Hem de hiç aptal değildi.

Cheyenne arabayı dağların tepelerine, Taylor'm evinde doğru sürerken kahvemi bitirdim ve eğer o, kendisinininkini sonra denemeye karar verirse tazeliğini kaybetmiş olacağından ondan hoşlanmayacağını ve sonuç olarak dünyanın en mükemmel içeceğine âşık olmayabileceğini fark edip ona bir iyilik yaparak diğer kahveyi de içtim.

“On dakikaya kadar orada oluruz herhâlde.” dedi.

Ben de muhtemel şüpheliler listesine geri döndüm. Tessa, Dora'nın yatakta dönüp durduğunu fark etti; fakat kalkmaya hazır olup olmadığını görmek için bekledi. Arkadaşının gerçek adı aslında Pandora'ydı; fakat o, kutuyu açarak tüm kötülükleri dünyaya salan kadınla ilgili hikâyenin sürekli olarak kendisine

anımsatılmasından hoşlanmıyordu. Bu yüzden hemen herkes ona sadece Dora diyordu. Dora tarçın rengi saçlı, kahverengi gözlü, çekingen, kolay unutulabilir, sıradan yüze sahip bir kızdı. İki kız neredeyse ortak hiçbir şeyleri olmamasına rağmen tanıştıkları ilk anda birbirlerine bağlanmıştı. Ah! Tabii Dora'nın babasının adli tabip olması ve iki kızın da babalarının sürekli ölümlerle uğraşıyor olmaları dışında... En azından bu, ortak noktalarıydı.

Nihayet Dora **yatağın** kenarından eğilerek "Tessa uyandın mı?" diye sordu.

"Hı hı."

"İyi uyudun mu?"

"Evet. Sen?"

Bir duraksama ve ardından "Sürekli uyanıp durdum... Şeyi düşünerek... Biliyorsun." dedi.

“Evet.” Tessa bebeğin ölümünü Dora’nın aklından uzaklaştıracak bir şey bulmaya çalıştı.

“Hey! Syrup Dive’in yeni çektiği süper klibi duydum. Bir ara izlemeliyiz.”

Dora ona tereddütle baktı. “Syrup Dive’dan nefret ettiğini sanıyordum. Yaptıkları müziğin pangelo bilmem ne olduğunu söylemiştin.”

“Panglosyan.” Tessa omuz silkti. “Şey belki fikrimi değiştirmi-şimdir. Hadi izleyelim, küp güzelmiş diye duydum.”

Böylece Tessa gerçekten Syrup Dive’in müziğinin saf bir iyimserlik taşıdığını düşündüğü hâlde, Dora’nın bilgisayarının başına geçerek YouTube’u açtı.

Artı kazanç: Dora’nın gülümseyen ebeveynlerinin durmadan ortaya çıkıveren fotoğraflarını mütemadiyen görmek zorunda kalmayacaksın.

“Panglosyan...” Dora ayaklarını sarkıttı.
“Yunanca mı?”

“Latince. Ben Yunanca öğrenmedim hiç.
Sadece Latince. Biraz da Fransızca.”

Dora bilgisayarın yanına gelerek Tessa’ya katıldı. “Bilmediğin bir şey var mı?”

“Kendimi gıdıkladığımda neden gülmediğimi bilemiyorum.”

Klibi buldu.

“Ve...” dedi arkadaşı. “Benim hikâyemi, Pandora’nın Kutusu’nu. Onu da bilmiyorsun. Ne kadar çok okuduğun göz önünde bulundurulursa bunu gerçekten hiç okumamış olmana inanamıyorum.”

Yunan mitleri, Tessa’nın pek ilgisini çekmezdi. “Bence gayet iyi biliyorum: Pandora merak etmiş. Kutuyu açmış ve bütün acılar, zararlı şeyler, dünyanın hastalıkları dışarı çıkmış.”

“Evet ama sadece bu değil.” diyerek esnedi Dora. “Sürpriz bir sonla bitiyor.”

“Bu hafta bakarım, söz.”

Ardından “oynat” tuşuna bastı.

Cheyenne’in kahvesini yeni bitirmiş ve dava dosyalarının üçte ikisini okumuştum ki sessizliği bozarak “Geldik.” dedi.Kâğıtlardan başımı kaldırıp baktığımda Sebastian Taylor’ın evine giden uzun rampayı, çakıllı garaj yolunu tırmanıyorduk.Taylor çıkmaz bir sokakta yaşamayı seçmişti ve mevcut durumu düşünülürse bu bana trajik biçimde ironik göründü.Rustik fakat sofistike, koyu sarı ve taba rengi bu ev, gereksiz ilgi uyandıracak kadar gösterişli olmamakla beraber tam da Taylor’ın istediği gibi olduğundan şüphe etmediğim bir bolluk sergiliyordu.Brigitte Marcello’nun garaj yolunda duran arabası dışında iki cip ve Kurt’ün arabası ile beraber iki sivil araç, evin

önünde park hâlindeydi.Yarı uyur hâlde diki-
len nöbetçi memura kimlik kartlarımızı gös-
terdikten sonra Cheyenne ve ben, Sebastian
Taylor'ın salonuna girdik.Şık halılar, deri
mobilyalar. İç savaş dönemi ıvır zıvırları. Bir
servet değerinde olduğunu tahmin ettiğim
Art Nouveau tablolar. Duvarlarda ne
Taylor'ın eski eşlerinin ne de
dört çocuğundan herhangi birinin resminin
asılı olmadığını fark ettim ve bu beni şaşırt-
madı.Yemek odasının kapısının yanında zen-
gin bir içki büfesi duruyordu.Olay yeri in-
celeme ekibinden bir memur, yemek
odasında fırçasıyla parmak izi aramaktayken
diğer OYİ'cilerin de muhtemelen cinayetlerin
işlendiği garajda olduklarını düşündüm. Bir
dava üzerinde çalışırken genelde kotumun
arka cebinde bir çift lateks eldiven taşırım;
ama sehpanın üzerine bizim için fazladan el-
divenler bırakılmıştı,Cheyenne ve ben
bunları taktık. “Yukarıdan başlayalım.”
dedi.Başımı salladım ve yukarı

çıktık. Merdivenlerde yarı yolda hafifçe boğazını temizleyerek “Evinden ayrıldığımızdan bu yana müthiş sessizsin Pat. Aklından neler geçiyor?” dedi.

Düşüncelerimi toparlamak için bir saniye durdum ve sonra “On beş yıllık FBI ajanlığı hayatımda, katilin iki kurbanı parçalara ayırdığı ve birini, yerinin kolayca tespit edilip saatler içinde belirlenebilecek ikinci bir mekâna taşıdığı bir çifte cinayetle daha karşılaşmadım.” dedim.

“Doğru.” dedi düşünceli düşünceli. “Normalde ya ikisini de götürür ya da ikisini de oldukları yerde bırakırdı.”

Sahanlığa ulaştık. “Kesinlikle.”

Taylor’ın evinin üst katı küçüktü. Sadece içinde banyosu olan bir yatak odası, tamamen boş bıraktığı ikinci bir oda, ortak banyo ve içinde bilgisayar bulunan, çalışma ortamı hâline getirdiği bir sahanlık vardı. Koridor ve odalar, halılarla uyumlu olmasına dikkat

edilerek toprak tonlarında eşyalarla dekore edilmişti. Büyük yatak odasına Cheyenne önden girdi. “Katil yalnızca cesetlerden birini sahile götürerek bize ne demek istiyor sence?”

“Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum.” dedim. “Ama şu ana kadar edindiğimiz bilgileri hesaba katarsak bana tek bir şey söylemeyi başardı.”

“Neymiş söylediği?”

Yatak odasının halısı yeni süpürülmüştü, bunu muhtemelen ipucu arayan OYİ’ciler yapmıştı.

Oda, içindekilere kimse dokunmamış gibi duruyordu, her şey yerli yerindeydi.

“Çok orijinal bir düşünce yapısı olduğu.” Eğilip yatağın altına göz attım hiçbir şey bulamadım. Ayağa kalkıp Cheyenne’e baktım.

“Diğer bir deyişle...” dedi Cheyenne. “Sınıflandırması zor olduğu.”

“Hemen hemen.”

“Bana okuduğum bir şeyi hatırlattı: Bir dedektifin, düşmanının zekâsını, eğitim düzeyini, derinliğini anlaması ve buna göre hareket etmesi hayati önem taşır.”

Duraksadım. “Benim makalem bu, geçen ayki.”

“Evet. Bu sene yazdıkların içinde iyi olanlardan.” Odayı tarayan gözleri, kesin bir simetriyle dolaşan dikkatli gezegenlere dönüştü.

Arada hafifçe dudaklarını oynatıyor; hemen ardından gözlerini kısarak başını sallıyor, sanki sessizce kendi kendisiyle konuşuyordu. “Vardığın sonuçların tümüne katılmıyorum; ama az ya da fazla zeki bir insanın alışlagelmiş biçimlerde hareket etmesini beklemediğini anlattığın bölümü onayladım.”

Banyoya girdik.

“İşte o noktada, övgüyü hak eden yalnızca benim demek yanlış olur.” Tezgâhın üzerinde tıraş kremi ve jilet duruyor. Köşede bir kirli sepeti var. En üstte duran havluyu kaldırıp nazikçe yanağıma sürdüm. Hâlâ biraz nemliydi. “Direkt bir alıntı değil ama olgu, C. Auguste Dupin’nm ‘Çalınan Mektup’undaki yaklaşımından geliyor. Dipnotlarda ona atıfta bulundum.”

“Biliyorum.” dedi. “Okudum.”

İşte tam benlik bir kadın.

Dava dosyalarından olay yeri inceleme ekibinin duş giderinde, Taylor’ın saçlarını bulduğunu biliyordum; ama ben o bölgede kayda değer başka bir şey göremedim.

“Ama...” dedi. “Kurgu bir öyküden alıntı yapman beni şaşırttı.”

“Şey, kızım, yani üvey kızım, o tam bir Poe hayranıdır. Beni, dedektif öykülerinden

üçünü okumam konusunda ikna etmişti. Fena değildi doğrusu."

"Öyküleri okumam gerekecek o zaman."üst kattaki odaları incelemek için yeterli vakti ayırdıktan sonra alt kata inerek Teğmen Kurt Mason'ın olay yeri inceleme ekibinden birini Brigitte'in arabasını incelemek üzere görevlendirmekte olduğunu gördük.O ayrıldıktan sonra Cheyenne, Taylor'm içki dolabına yaklaşıarak yarısı boş bir şarap şişesine işaret etti. "Brunello di Montal-cino, 1997. Güzel. Bu adam ağzının tadını biliyormuş."

Dizilmiş şişelere yönelerek "Fakat burada bir yığın şişe var. Sence bir alkol problemi olabilir mi?"

Kurt başını sallayarak "Alkol sorunu olan biri, yarısı dolu şişeleri etrafta bırakmaz ya da bir dolap dolusu mazotu böyle ortalık yerde bulundurmaz. Dolaplara saklar, yatağın altına ya da çekmecelere koyar." Kurt

fark etmiş miydi bilinmez ama sesi her sözcükte gitgide yumuşuyordu. Eğilip bir şişe votkaya gözlerini dikti. “Hayır. Taylor’ın alkol sorunu yoktu.

Bir hobisi vardı.”

Cheyenne’le birbirimize baktık. Kurt’ün içmediğinden emindim, ne var ki eşi Cheryl’in geçen kış bebekleri öldükten sonra bu alışkanlığı edindiğini biliyordum, üstelik geçen ocak ayında, beni ortaklaşa yürütülecek bu soruşturmaya katılmaya davet ettiği zamandan bu yana, evlerine yaptığım onca ziyarette ortalıkta hiç yarı dolu şişe de görmemiştim.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

“Parmak izi ve DNA.” dedim. “Henüz bir şey çıkmadı mı?”

Kurt doğrulup başını salladı. “Tek bir şey bile yok.”

Mutfak çöpüne baktım; bir kahvaltılık gevrek kutusu, birkaç buruşturulmuş peçete, portakal kabukları... Kapağı kapayıp “Bakın, bir süredir mağdur biliminden daha derinlemesine yararlanmamız gerektiğini düşünüyorum.” dedim.

Cheyenne, aklımı okurcasına konuştu: “Kurbanların yaşam biçimleri, geçmişi, alışkanlıkları hakkında ne kadar çok şey bilirsek katil hakkında o kadar çok şey öğreniriz.”

“Evet.” Geçen yıl yazdığım makalelerden birini okuduğu da besbelliydi. Etkileyici... “Onları nasıl seçiyor? Hayatı onlarınkiyle nerede kesişiyor? Daha derine inelim. Tipik olan, sadece ortak tanıdıklar, çalışılan yer, ev adresleri, dernek üyelikleri değil. Kurbanlarımızın işe giderken hangi yoldan geçtiklerini bilmek istiyorum, filmlerini nereden kiraladıklarını, benzinlerini nereden aldıklarını...” Emirler verdiğimi fark ederek kendimi tuttum. “Özürdilerim. Demek

istediğim izlememiz gereken yol bu olmalıdır diye düşünüyorum.”

“Robinson ve Kipler’ı bu iş için görevlendiririz.” dedi Kurt. Tonlamamdan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Cheyenne araya girerek “Kipler’la her hâlükârda konuşacağım zaten.” dedi. “Onları ben ararım.” Cep telefonunu çıkardı ve yemek odasına doğru yürüdü.O gidince Kurt mutfağın diğer ucundaki kapıya bakarak “Garajı gördün mü?” diye sordu.

“Daha görmedim.”

“Haydi. Geç bile kalmışsın.”

Taylor’ın garajı, duvarların arasına tam ortalanarak park edilmiş olan yeni cilalanmış Lexus Siiv’ı için pırıl pırıl aydınlatılmış bir mabetti. Batı yönündeki duvarda bir tezgâh uzanıyordu.Oda, katilin işini yapmış olduğu yer haricinde tertemiz görünüyordu.Taylor’ın bağlandığı halatlar, ağzına

tıkılan kumaş parçası ve cesedin kendisi dâhil delillerin büyük kısmı, garajdan çoktan toplanmış ve laboratuvara gönderilmişti; ancak katilin el yazısıyla benim için yazıp tezgâha bıraktığı manila zarf, yerinde duruyordu: “Gölge, seni daha fazla rahatsız etmeyecek Ajan Bowers.”

Fotoğrafları zarftan çıkardığımda bunların Tessa’nın okuldan çıktığı sırada farkında olmadan çekilen kareleri olduğunu gördüm. Taylor, “Çok kolay bir hedef olacak. Ona daha iyi göz kulak olmalısın. Gölge.” yazan bir not da iliştirmişti. Parmaklarım kasıldı; fotoğrafları tezgâha bırakırken insan hayatına ne kadar değer versem de Sebastian Taylor’ın ölmüş olmasından fazlasıyla memnuniyet duyduğumu fark ettim. Dava dosyalarına göre Gölge’nin kullandığı posta kutularının birinin yanında iki hafta önce bulunan tekerlek izleri, Taylor’ın SüV’inin lastiklerine uyuyordu. Kurt’e “Taylor’m her

iki silahı da laboratuvara gönderildi mi?” diye sordum.

“Evet.”

“İkisi de ateşlenmemiş, ikisi de boşmuş öyle mi?”

“Doğru.”

Kapı açıldı ve Cheyenne yeniden aramıza katıldı.

“Sanırım adamımız, Taylor duştayken silahları boşaltmış.” dedim. “Çok özenli ve sapıkça bir oyun bu.”

Cheyenne’in kafası karışmış gibiydi. “Şunu, bana etraflıca anlatır mısın?”

“Taylor iyi eğitimliydi. Asla şarjörü boş bir silah taşımazdı, ayrıca iki silahından biri bile dolu olsaydı büyük ihtimalle davetsiz misafirine en azından bir kurşun sıkmış olurdu. Katilin,Taylor’ın evine girip silahları bulduğunu ve o, garaja girmeden önce bir ara boşalttığını düşünüyorum. Silahları

boşaltmak için en uygun zaman Taylor'ın duşta olduğu süre olabilirdi.”

Bir iz bulmak amacıyla kapı tokmağını fırçalayan bir OYİ görevlisi, işini bırakarak önümüze çıktı. Kahverengi saçlı. Otuzlu yaşların başında. Meraklı yüz ifadesi... Onun perşembe günü Heather'm cesedini incelediğimiz sırada, madenin girişinde bekleyen adamlardan biri olduğunu anımsadım. Henüz tanışmamıştık; onun için bu birimde yeni olduğunu düşündüm.

Elimi uzattım. “Özel Ajan Patrick Bowers.”

“Reggie Greer.”

Tokalaştıktan sonra sürücü koltuğuna doğru eğildim; o da yanımda çömeldi. “Şuradaki kanı görüyor musun, arabanın altındaki? Arabanın altına saklanmış olmalı katil, Taylor aracın yanma gelerek kapıyı açtığı sırada da saldırmış olmalı.”

Katilin bıçağını nasıl kullandığını taklit ederek elimi salladım. “Bir. İki.- Önce sağ bacak.Şuradaki sıçramayı görüyor musun?” Kurt ve -Cheyenne onayladılar; Reggie dikkatle kan damlalarına bakıyordu.Parmağımla sıçrayan kanın izlediği yolu takip ettim. “Katil sol aşıl tendonunu kestiği sırada

Taylor yere düşmekteymiş zaten.

Sağ baktan sıçrayan kanın, araca nasıl dik açı ile başlayıp paralel bittiğini görebilirsin. Bu demek oluyor ki Taylor yere düşerken saat yönünün tersinde hareket etmiş. Muhtemelen sırtüstü düştü. Bunda çok emin değilim gerçi. Kan lekesi analizi benim işim değil sonuçta.”

Ayağa kalkıp etrafa bakındım.

Reggie bana bakıyordu. “Kan izleri, sizin uzmanlık alanınız değil mi?”

“Değil.” Brigitte’in arabasını inceledim. Eğer garajın ışıkları ka-patıldıysa farları, odayı kısmen aydınlatmış olmalıydı.

Reggie az önce Kürt’le yaptığım konuşmayı dinlemiş olmalıydı ki “Ama eğer katil eve gizlice girip silahları boşalttıysa neden Taylor’ı duşta savunmasız hâldeyken öldürmedi? Neden bekledi?” diye sordu

“Belki de bu sadece öldürmekle ilgili değildir. Bunun çabucak bitmesini istediğini sanmıyorum: garajda kıştır, etkisiz hâle getir; ama kurtulabileceğini düşünmesini sağlamak için silahları ona bırak. Fareyle oynayan bir kedi gibi.”

“Öldürmek yetmiyor.” dedi Cheyenne kısıp bir sesle. “Önce onların kıvrandığını görmek istiyor.”

Bir telefon sesi duydum ve Kurt de ben de ceplerimize el attık. Cebimden çıkardığımda telefonumu açmayı unuttuğumu fark

ettim. Kurt ekrana tıklatıp “Buna bakmam gerek.” diyerek uzaklaştı.

Telefonumu açtım, Reggie kapı tokmağını fırçalamaya devam etti ve Cheyenne bir an yanımda sessizce bekledikten sonra “Dava dosyaları arasında delil listesi sayfasına kadar gelebildin mi?” diye sordu.

Telefonumu cebime koydum. “Hayır.”

Tezgâhın ucunda duran bir fişi gösterdi. “Çin lokantasından. OYİ üç boş.yemek kutusu buldu.”

“Hadi canım!” Fişin saatine baktım. 20:18’de teslim edilmişti.

“Evet. Brigitte buraya gelirken uğrayıp almış; ama midesinden hiçbirisi çıkmamış.” Şüphesiz Brigitte’in parçalanmasını ima ederek merhametsizce ekledi: “Bunu anlamak için otopsiye gerek yoktu.”

Fakat Taylor düş almış, giyinmiş ve arabasına binmeye hazırlanıyordu

saldırıya uğradığı sırada... Hazır yemek beklemiyordu, oradan ayrılmaktı niyeti...

Brigitte'in telefonuna gelen arama ve mesajları kontrol edebilirdik; ama şu an için bana öyle geliyordu ki katil bir şekilde onunla irtibata geçerek onu yemek getirmeye ikna etmişti. Ayrıca OYİ onları bulduğunda kutular boştu. Bu da iki insanı öldürüp parçalara ayırdığı sırada, katilin yemek yiyor olduğu anlamına geliyordu. Bu adam gerçekten anasının gözüydü. Olabileceklerinin en soğuk ve rahatsız edicisiydi.

“Dr. Bender, Taylor'ın otopsisini bitirmedi mi henüz?” diye sordum Cheyenne'e.

Başını salladı. “Bilmiyorum.”

Hızlı aramayla doktoru aradım ve Eric telefonu açtığında böyle erken saatte aradığımı için özür diledim ve ardından kızların geceyi nasıl geçirdiklerini sordum.

“İyi.” dedi. “Kızlar, Dora’nın odasında bilgisayarın başındalar şu anda.” Tessa’nın bu saatte uyanık olması beni şaşırttıysa da konuyu dağıtmadım. “Eric, Sebastian Taylor’ın otopsisini ne zaman yapılacak?”

“Yarım saate kadar çıkıp hastaneye gidiyorum.” dedikten sonra ağırbaşlı bir üslupla ekledi: “Yoğun bir haftaydı. İşleri ancak yetiştirebildim. Saat on gibi başlamayı planlıyorum.”

Otopsi izleme delisi değilimdir. Saatime baktım. 09:09’u gösteriyordu.

Kırk sekiz saatten az bir süre sonra yeniden Chicago’da şahit sandalyesinde olmam gerektiğini fark ettim. Bunu düşünmeme-ye karar verdim. “Başlamadan önce uğrayıp cesede bir göz atmamın senin için sakıncası var mı?”

“Yok tabii ki. Lance Rietlin’i seni alması için gönderirim. Bu seneki asistanım;

ihtiyacın olan her şeyi ayarlar. Aradığın özel bir şey var mı?”

“Yaralar hakkında sormak istediğim birkaç şey var. Saldıya uğrama biçimiyle ilgili. Orada görüşürüz.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonumu cebime atıp Cheyenne'e döndüm. “Bırakalım OYİ buradaki işini bitirsin. Şimdi çıkarsak sanırım Dr. Bender işe başlamadan önce gidip cesede göz atmak için yeterli zamanımız olur.”

Anahtarlarını çıkarıp “Etrafa son bir kez bakayım, seninle arabada buluşuruz.” dedi.

Tessa ve Dora, küplerden başlarını bir süre kaldırarak duş alıp giyindiler, soğuk pizzadan ibaret kahvaltılarını ettikten sonra yeniden bilgisayarın başına geçerek Facebook sayfalarına girdiler.

On dakika sonra Dora masaya vurdu.

“Sana göstermek istediğim diğer videonun ne olduğunu hatırladım.” Söylediği her sözcükten az önce ağzına attığı çilekli sakız yüzünden şapır şupur sesler geliyordu. “Rubik küpünü gözleri bağlı yapan şu çocukların videosunu gördün mü?”

“Yoo.” Tessa, Rubik küpüyle ilgili bu videoları duymuştu ve bir süredir bunların varlığından haberdardı; fakat pek de ilgisini çekmemişti. Ne var ki şimdi bu konu, Dora’yı mutlu edebilirdi; onu uykusuz bırakan konunun aklından biraz uzaklaşmasını sağlayabilirdi; bu nedenle ilgisini çekmiş gibi davrandı. “Evet tabii, hadi bakalım.”

“Bu çok acayip.” Dora tuşlara vuruyordu. “Sen hiç yapmayı denedin mi?”

“Yok.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Neden ki?”

Dora omuzlarını silkti. “Bilmem. Sen yapbozlar gibi şeylerle ilgileniyorsun ya.”

Hemen hemen kendi yaşlarında, elinde Rubik küpü olan Çinli bir kızı gösteren video görüntüsünü açtı. “Bu en iyisi. Bir dakikadan daha kısa zamanda yapıyor.”

“Oynat” a bastı ve Tessa, birinin gözünü bağlamasını beklerken elindeki karmaşık küpü inceleyen kızın videosunu izlemeye başladı; kız küpü tamamen çözülmüş hâle gelene kadar, yalnızca elli yedi saniye boyunca, evirip çevirdi; ardından yere bırakıp gözünün bağını çözdü ve gülümsedi.

“İnanılmaz değil mi?” Dora kendi Rubik küpünü rafından indirerek Tessa’ya uzattı. Her yüzü karmakarışık. “Başta hareketleri ezberlemiş olabileceğini düşündüm; ama bilmiyorum küpü kırk elli kez filan çevirmiş olmalı.”

“Yeniden izleyelim.”

İzlediler.

“Yetmiş iki.” dedi Tessa.

“Yetmiş iki ne?”

“Küpü yetmiş iki kez çevirdi.”

Klavyeye uzanarak imleci kaydırıp “oyna”nın üzerine geldi ve tıkladı. Bu arada Dora da fırsattan istifade aynada saçlarını düzeltmeye başladı.Klip bittiğinde Tessa, Dora’nın eline tutuşturduğu küpü incelemeye başladı.

“Çok çılgın değil mi?” dedi Dora. “Ben yapamam. Milyarlarca filan değişik kombinasyonu var.”

Tessa bunu hesaba kattı... Altı kenar... Her yüzde dokuz kare... “Muhtemelen daha da fazladır.” diye geveledi.

“Yaa, görüyor musun?” dedi Dora. “İşte bu yüzden o çocukların küpü gözü kapalı çözmesi inanılmaz!”

“Sanırım yapabilirim.”

“Yapabilirsin? Çözebilir misin?”

“Evet.” dedi Tessa. Küpün nasıl işlediğini, her bir hareketin diğer yüzlerdeki renk kombinasyonlarını ne şekilde etkileyebileceğini anlamaya çalışarak kenarları çevirmeye başlamıştı bile.

“Şey, evet, belki on bin kere filan ...”

Dora’nın babası diğer odadan seslendi, Dora parmağını havaya kaldırarak “Lafını unutma.” dedi.

Arkadaşı odadan çıktığı sırada Tessa, küpü inceliyordu. Çözmek için en azından üç yol vardı. Bir; hile yaparsın, çözüme internetten bakarsın. Belki bu konu hakkında bilgilendirici bir video izlersin. Ama onun yapacağı bir iş değildi bu. İki; küpün örüntüsünü içgüdüsel olarak algılayana kadar küple uğraşırsın, aynı daktiloyla yazmayı ya da bir müzik enstrümanı

çalmayı öğrenmek gibi. Ancak bu, günler hatta haftalar alabilir, belki daha da uzun sürebilirdi. Hayır, bunu kısa sürede çözmek için farklı bir yaklaşıma ihtiyaç vardı. Cevap; matematik. Elli dört karenin her birine ayrı bir numara vererek küpü çözmek biraz- tamam belki birazdan da fazla- karmaşık, üç boyutlu, cebirsel bir denkleme dönüştü. Ayrıca orta karelerin hareket etmemesi ve diğer her karenin de küpün bitişik yüzündeki komşu kareye bağlı olarak hareket etmesi nedeniyle küpü çözmek için yapılacak dönüşlerin sayısı katsayısal olarak azalıyordu. Bunu anlamıştı; yüzler ne kadar karışık olursa olsun küp her zaman kırk dönüşten az hareketle çözülmüştü. Muhtemelen otuz hareketten de az. Videodaki kız, çözümünde yeterince başarılı değildi.

Dora geri dönerek kendini Tessa'nın yanına, yatağa atıverdi. "Annem ortalıkta olmadığından babam bu hafta kendini bayağı kaybetmiş vaziyette."

“Yine nerede ki annen?” “Seattle’da, bir gayrimenkul konferansı var galiba. Çarşamba dönüyor. Her neyse, babamın hastaneye gitmesi gerek bir otopsi için ve bazı ayak işleri için de bana ihtiyacı var. O yüzden seni evine saat on gibi bırakmak zorundayım.”

Yarım saatleri vardı.

“Sorun değil.” Tessa aklından elli dört karenin her birine bir numara atadı. “Ben hazırım.”

“Öyle diyorsan.” Dora elini açtı. “Ver karıştırayım.”

“Zaten karışık.”

“Daha da karıştıracağım.”

“Her neyse.” Dora’ya küpü uzattı.

Dora arkasını döndü; ama Tessa küpün her hareketinin sesini duyuyordu. Aslında küpü karıştırmak bir deste kâğıdı karmaktan farksızdı. üç kez karmakla yirmi kez karmak

arasında bir fark yoktu; kartların sıralanışında sağlanan rastlantısallık istatistiksel açıdan birebir aynıydı. Beş dakika, baş saat ya da beş gün karıştırıp karsanız onu çözmek için yapmanız gereken hamle sayısı pek de değişmeyecektir.

Otuz saniye kadar sonra Dora geri dönerek küpü Tessa'ya verdi.

Tessa küpü biraz inceleyip 360 derece çevirdi; renk kombinasyonlarını ezberledi.

“Zaman tut.” dedi Tessa ve gözlerini kapattı.

“Ciddi olamazsın.”

Gözlerini açan Tessa “Ne?” diye sordu.

“Gözlerin kapalı mı yapacaksın?”

“Çinli kız yaptı.”

“Milyonlarca yıl çalışmıştır o muhtemelen.”

“Belki de hiç çalışmamıştır. Kim bilir? Yapabilirim.”

“Hiç şansın yok.” “Peki, sütlü kahvesine iddiaya var mısın? Çözebilirim eve giderken bana bir tane alırsın.”

Sakızını çiğnemeye devam eden Dora omuzlarını silkti. “Pek iyi, çözemezsen de sen bana **alırsın**. Gözlerini bağlayayım mı yoksa sana güvenebilir miyim?”

Gözlerini kapayarak “Güvenebilirsin.” dedi Tessa.

“Anlaştık kızım.” Bir duraksama. Tessa, Dora’nın saatine baktığını düşündü. “Bekle... Hazır...Başla.”

Tessa, elli dört sayının birbirleriyle olan ilişkisini düşündüğü sırada Dora “Zamanı başlattım.” dedi.

“Şşşşt.” Tessa her hareketinde sayıları kafasında yeniden şekillendirerek küpü çevirmeye başladı; küp şeffafmış gibi ve her

rakam karelerin üzerinde yazıyormuş gibi onların sağa sola kayıp birbirleri çevresinde dönmelerini gözünde canlandırıyordu. Toplayıp çıkarıyor, pozisyonlarını, hareketlerini, örüntülerini yeniden hesap ediyordu. Sandığı kadar zor değildi bu iş.

“Otuz saniye oldu.”

“Sessiz ol!”

Zihninde her bir yüzün oluştuğunu, kırmızı yüzün tamamlandığını, beyaz yüzün sadece bir kare eksik olduğunu görebiliyordu. Duraksadı. Düşündü. Çevirdi. İşte. **İki yüz. Yakıtı.**

“Elli saniye.”

“Dora sus!”

Çevir, çevir.

Çevir.

Evet. Tüm sayılar yerli yerindeydi.

İşte... Küpü yatağa attı ve gözlerini açtı.

Bitti.” “Bir dakika dört saniye.” dedi Dora. İkisi de en az Önceki hâli kadar karışık olan küpe gözlerini dikmiş bakıyordu. “Vay!” Dora dostane bir- alaycılık takınmıştı. “Etkileyici. Sanınm ben büyük boy alacağım.”

Tessa homurdandı: “Hadi be. İşe yaraması gerekiyordu.”

“Al.” Dora, küpü Tessa’nın sırt çantasına attı. “Al bunu senin olsun.”

“Hayır, olmaz öyle şey.”

“Gerçekten. Bu şey benim için fazla zor.” Tessa’nın onu almasını bekledi. “Haydi.Alabilirsin.”

En sonunda Tessa hediyeği kabul etti. “Süper, teşekkür ederim.”

“Ah!” dedi Dora. “Buna inanamayacaksınız. Köpek alıyoruz.”

Dora, tesadüfler kraliçesiydi.

“Köpek mi?”

“Evet, babam bunun iyi geleceğini düşünüyor. İşler biraz zor oldu biliyorsun şeyden bu yana...”

“Evet anlıyorum.”

“Biliyorum, bu durumda köpek almak biraz tuhaf ama...”

Tessa tüm “hayır”lan tek sözcüğe sığdırarak “Yo-yo-yo-yo!” dedi. Acı ve suçluluk hissetmekle başa çıkmanın kolay olmadığını biliyordu. Son zamanlarda duygularını tanımlayabilmek için günlük tutuyor ve şiir yazıyordu; fakat annesi öldükten kısa bir süre sonra keder ve yalnızlıkla baş edebilmek için kendini yaralamaya, kollarını jiletlemeye başlamıştı. Evcil bir hayvan edinmek, bundan daha iyi bir yoldu.

“Açıklamana gerek yok. Ama köpek bu! Onun yerine kedi alın bari.”

Hevesi kaçmış gibi görünen Dora “Köpeğin nesi var? Köpekler insanın en iyi dostudur.” dedi.

“Şey benim bir prensibim var: Dostum popomu koklamaya ve kendi kusmuğunu yemeye başladığında yeni bir dost bulma vakti gelmiş demektir.” “Hmm.” dedi Dora. “Vay be. Bu açıklama için teşekkürler.”

“Sorun değil.”

“Belki de bir kedi almalıyız.”

“İyi seçim.”

Ardından Dora, geçen yaz Orlando’daki kuzenini ziyareti sırasında, onun nasıl kedi aldığını anlatmaya başladı ve onu Disneyland’da çalışan şu gerçekten çok yakışıklı çocukla tanıştırdığından, -iç çekerek- bu yaz DC’deyken Tessa’yı ne kadar özlediğinden ve tamamen hazırlıksız olduğu final sınavlarını atlattıktan sonra Elitch Gradens’ta bir iş bulmayı ne kadar çok arzu ettiğinden bahsetti.

O, bunlardan söz ederken Tessa'nın dikkati yeniden bilgisayarın ekran koruyucusuna kaydı. Gözlerini başka yöne çevirip arkadaşını dinliyormuş gibi yaptı. Kurt, yanıma geldiğinde Taylor'ın evinin önünde Cheyenne'i bekliyordum. Pek mutlu görünmüyordu. "Az önce aldığım çağrı..." dedi. "Arayan şefti. Sana söylemem gereken bir şey var."

Kurt'ün ses tonundan, şefin bizi iş çıkışı iki tek atmaya çağırmadığını anladım. "Nedir?"

"Senin yöntemlerinden pek hazzetmediğini biliyorsun..."

Başlıyoruz...

"Eee?"

"Şey, dün akşam bürodaki danışmanıyla konuştu, Müdür Yardımcısı Wellington'la."

Harika...

Birkaç sene önce bir iç işleri teftişi sırasında, hakkında verdiğim bir ifade nedeniyle kariyer planlan geçici olarak biraz aksayan Margaret Wellington, didik didik bir açığımı arıyordu.

Kendimi kötü habere hazırladım.

“Yüzbaşı Terrell’a, Basque’in davası ve dünkü silahlı saldırı olayı nedeniyle dikkatinin dağılmış olabileceğinden endişe ettiğini, pek de formunda olmadığını düşündüğünü söylemiş.”

Tansiyonumun yükseldiğini hissettim. “Formumda olmadığımı!”

“Bunlar onun sözleri benim değil. Davada bizimle çalışması için başka birini gönderiyormuş.

Yüzbaşı Terrell, imzayı çoktan atmış bile. Şef, şu profil çıkaran televizyon programlarının hayranıdır, bu yüz...”

“Bir profilci mi gönderiyor?” Eğer Margaret, Lien-hua’yı gönderiyorsa işler çok kısa zamanda çok tuhaf bir hâl alacaktı.

“Evet.”

“Kim olduğunu söyledi mi? Özel Ajan Ji-ang mı? Lien-hua Ji-ang?..”

“Hayır... Soyadı Vanderveld olan bir adam; ancak adını söylemedi.”

Off! Bu daha da beterdı. “Jake Vanderveld.”

“Tanıyorsun o hâlde.”

“Ah evet, tanırız.”

Kurt, sözlerimin altında ne yattığını anlamaya çalışan gözlerle bir an bana baktı. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

Margaret, Jake hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Muhtemelen onu bu nedenle davaya atamıştı.

“Profilcilerin büyük hayranı olmadığının farkındasıdır herhâlde”

“Fark etmiş olabilirim, evet.”

“işte sebebi o şahıstır.” Cheyenne’in sürücü koltuğuna yerleştiğini gördüm. “Sana bir ara anlatırım. Ne zaman geliyormuş?”

“Öğlen civarında burada olması gerek. Sanırım büyük ihtimalle bu öğleden sonra merkez ofiste bir brifing verilmesini isteyecektir. Daha fazla bilgi edindiğimde sana da haber veririm.”

Cheyenne, pencereyi açıp anahtarı kontaga soktuktan sonra “Ne oldu?” diye seslendi.

“Yolda anlatırım.” Arabanın kapısını açtım. “Gidip morga bir bakalım.”

Oda 404, Araştırmacı Gazetecilik Dairesi

Denver News gazete binası

Kent Merkezi, Denver 09:22

Amy Lynn Greer iç geçirdi.

Kocası Reggie, bir davada olay yeri inceleme ekibindeydi; bu nedenle üç yaşındaki oğullarını yarım saat önce kreşe bırakmak zorunda kalmıştı; öğlene kadar editörüne teslim edilmek üzere yetiştirmesi gereken iki makalesi olduğu hâlde.Köşesinde yerel politika üzerine makaleler yazmak ya da steroid kullanan profesyonel beyzbol oyuncularının çocukları arasındaki uyuşturucu kullanımıyla ilgili şu yazı dizisini tamamlamak yerine, Reggie'nin araştırdığı cinayetleri işlemeyi çok isterdi; ama ne yazık ki patronu Reggie'nin vakalarıyla ilgili ne türden olursa

olsun yazı yazmasını kabul etmemiştir. Reggie bu işe ilk başladığı zaman Amy Lynn, kendi mesleği açısından, Denver'm olay yeri inceleme biriminden bir adli tıp uzmanıyla evli olmanın avantaj sağlayabileceğini düşünmüştü. Ne var ki eğer **herhangi bir zamanda, herhangi bir** soruşturma ile ilgili en ufak bir detayı karısına söylerse işsiz kalacağı gibi daha karısının hikâyesi yayımlanmadan yargı karşısına çıkacağını, işe başladığında kendisine ifade eden Teğmen Kurt Mason'ın gözü, Reggie'nin üzerindeydi. Nokta. Amy Lynn, Teğmen Mason'la bizzat tanışmış ve onun sözünün eri bir adam olduğunu anlamıştı. Steroidlerle ilgili hikâyenin taslağını hazırlamaya kısa bir ara verip e-postasını kontrol etti ve kitap teklifini gönderdiği yayıncıların her birinden bir tane olmak üzere, beş adet ret yanıtı geldiğini gördü.

Bir günde beş tane.

Bu, eski rekorunu egale edebilirdi.Çalman kapıyla düşünceleri bölündü.

“Buyurun?”

Kapı açıldı ve hayal meyal hatırladığı bir ses “Sana bir şey getirdim.” dedi.

Amy Lynn, kafasını kaldırdığında sekreterlerden birinin -adını asla hatırlamadığı şu açık kumral, kalın bilekli kadının-kapıda durmuş, içinde iki santim boyunda morumsu beyaz çiçeklerin fışkırdığı parlak yapraklı bir bitkinin bulunduğu, çok büyük, seramik bir saksı taşıdığını gördü. Saksı o kadar büyüktü ki kadın iki eliyle birden kavramak zorunda kalmıştı.

“O nedir?”

Kadın, sanki Amy Lynn, elindeki ne olduğunu anlayamamış gibi “Çiçek.” dedi. Sesi dev saksıyı taşıırken sarf ettiği çaba nedeniyle zor çıkıyordu.

“Bunları bir yere bırakabilir miyim?”

“Tabii ki.” Amy Lynn masasının üzerindeki kâğıtları sağa sola iterek saksıya yer açtı. Kadının adını hatırlamaya çalıştı; fakat başaramadı; belki Britt ya da Brenda’ydı, Brett de olabilirdi veya buna benzer kokoş ve kızsal bir şey.

Sekreter, saksıyı masaya bıraktı. “Eee, bugünün anlam ve önemi nedir?”

Amy Lynn çiçeklere baktı.

“Hiçbir şey.”

Çiçekler?

Sana kim çiçek gönderir? Reggie, bunu asla yapmaz.

Tüylü beyaz çiçeklerin üst üste katlar hâlinde büyümüş yaprak çiftleri, her katmanda birbirlerinin tam aksi yönünde uzayarak yoncamsı bir görüntü oluşturunuyordu. Güçlü nanemsi kokusu bir şekilde tanıdık geliyordu; fakat bir o kadar da yabancıydı. Birkaç tip çiçeği ayırt etmeyi biliyordu;

ama bunlar çoğunlukla herkesin bildiği çiçeklerdi zaten; zambaklar, papatyalar ve güller. Masasındakilerin ne olduğuna ilişkin en ufak fikri yoktu. Ancak bunların ne olduğundan ziyade, gönderenin kim olabileceği merakını daha çok uyandırıyordu. “Not var mıydı?”

Unutulmaya pek müsait isimli sekreter, yaprakların arasına düşmüş küçük bir zarfı eline aldı. Zarf, fildişi rengindeydi ve üzerinde el yazısıyla yazılmış yalnız üç kelime vardı: “Amy Lynn Greer’e.”

El yazısının kocasına ait olmadığını anında fark etti; eğer çiçekleri gönderen o olsaydı soyadını yazmazdı. Fakat eğer Reggie değilse kimdi? Bilgi aldığı birkaç adam vardı; arkadaş olmaktan biraz öte bir iki arkadaşı. Ne var ki onlardan hiçbiri, kendisine çiçek göndermeye cüret edemezlerdi. En azından Amy Lynn böyle düşünüyordu.

Sekreter sinsice “Açmadım.” dedi zarfı işaret ederek.

“Teşekkür ederim... Şey, bekle... Pardon adın neydi?”

Kadının bu soru karşısında kalbi kırılmış gibiydi. “Brett Neil-son. Burada...”

“Teşekkürler Brett, evet, üzgünüm. İsimlerle aram pek iyi değildir.”

Brett “Önemli değil.” dedi fakat odadan ayrılmadı, çiçeklere bakıyordu. “Kocam bana hiç çiçek yollamaz.”

Amy Lynn, buna ne cevap vereceğini bilemedi. Sonunda geveleyerek “Bilirsin erkekler işte.” diyebildi. Söylendiğinde kulağa acınası gelmişti; fakat dudağının kenarında yarım bir gülümseme beliren Brett’ı bir biçimde tatmin etmiş gibiydi, geri geri yürüyerek odadan çıkıp kapıyı kapattı. Brett gittikten sonra Amy Lynn, yeniden çiçeklere döndü. Romantik nitelik taşımaktan

ziyade daha resmî ve fonksiyonel bir görünümüleri vardı. Peki ya kokusu... Bu bir baharat mıydı?

Ve kim göndermişti?

Hiçbir fikri yoktu.

Not...

Zarfı yırtarak açıp içindeki ufak kartı çıkarttı, üzerine el yazısıyla kısa, şifreli bir mesaj yazılmıştı:

Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye?

Lütfen Bayan Greer, kalpsiz olma.
-John

John?

John kim?

El yazısını tanıyamadı.

Amy Lynn tanıdığı tüm John'ları düşündü ve hepsini neredeyse anında

çiçekleri göndermiş olabilecek insanlar listesinden siliverdi, özellikle de böyle şifreli bir mesajla birlikte gönderilen çiçekleri. Belki de işlediği bir konuyla ilgiliydi? Kederle ilgili? Trajedi? Birinin ölümü? Amy Lynn bilgisayarına döndü ve o sabah ilk kez içinde heyecanın kabardığını hissetti. Çiçekleri kimin gönderdiğini ortaya çıkarmak yerel politika analizi yapmaktan ya da uyuşturucu müptelası beyzbolcuların ailelerinden çok daha enteresandı. Editörü bekleyecekti. Notlarını bir kenara iteledi, bilgisayarının tuşlarına basarak yazdığı makaleler arasında John adına yapılmış atıfları aramaya başladı.

Cheyenne ve ben, Colorado Eyaleti'nin en eski ve en saygın hastanelerinden biri olan Baptist Memorial Hastanesine saat 9:46'da vardık. Hastane yönetimi, doğu kanadını son altı aydır yenilemekteydi ve yapmaları

gereken daha çok iş olduğu açıktı. Yerel basın, “hastaya sağlanan bakım”m sürmekte olan onarım işlemleri sırasında en ufak aksaklığa uğratılmadığından söz etse de son yıllarda basın açıklamalarına ne gibi dalaverelerin karıştığını bildiğim için hastane yönetiminin dikkatle seçtiği sözcüklerle oluşturulan basın bildirisi, beni pek ikna edebilmiş değildi. Cep telefonum çaldığında arabadan iniyordum.

“Cep telefonlarından önce nasıl yaşıyorduk acaba?” diye sordu Cheyenne iyi niyetle.

“Daha az trafik kazası yapıyorduk.” Ekranı kimin aradığını gösteren resme baktım: Lien-hua Jiang.

Pekâlâ bu bayağı uygunsuz bir durumdu. Cheyenne yüzüme baktı. “Bir dakika izin verir misin?” dedim.

“Tabii ki.” diyerek otoparkta ilerlemeye başladı, ben de o yeterince uzaklaşana kadar bekledim.

“Evet!”

“Selam Pat. Nasılsın?”

“İyi. Her şey oldukça yolunda gidiyor.” Katı ve anlamsız bir cevap. Konuşmamı duymayacak kadar gerisinde kalarak Cheyenne’in peşinden yürümeye başladım. “Nasılsın?”

“İyiyim. Sorduğun için sağ ol.”

“İyi sevindim.”

“Evet.” Biraz bekledikten sonra imalı imalı konuştu: “Pat neden aradığımı biliyosun sanırım.”

Vay. Pekâlâ, hiç zaman kaybetmiyorsun değil mi?

“Sanırım tahmin edebilirim diye düşünüyorum.” Sözcüklerim biraz iğneliydi biliyordum; ama önemsemedim.

“Lütfen. Bunu telefonda yapmak yeterince zor zaten. Daha da zorlaştırmaya çalışma.”

“Çalışmıyorum...” Gerçekten bunu yapmak istemiyordum. Şimdi, bura'da değil. Yirmi metre önümde Cheyenne hastaneye giriyordu.' “Bak, bunu sonra konuşabilir miyiz? Belki gün içinde daha sonra?

“Bir görevle Boston'a gidiyorum ve bunun aklımı kurcalamasını istemiyorum. Sana karşı özel bir şey değil Pat, biliyorsun.” Sesinde suçlamadan ziyade kırgınlık hissediyordum. Bana hâlen değer veriyordu, beni suçlamıyordu ve bu tavrı her şeyi daha da güçleştiriyordu.

“Sadece...” dedi. “Aramızdaki... Yürümüyor.”

Bir aydan fazla bir süredir ilişkimiz çöküşe gidiyordu ve ikimiz de ne söylememiz gerektiğini bildiğimiz hâlde, bundan kaçınmaya çalışarak konunun etrafında dolanıp duruyorduk.

“Gerçekten Lien-hua, iyi bir...”

“Bitti, Pat.”

Keskin bir acı duydum, derin bir son ve pişmanlık duygusu... “Hayır, bunu sonra konuşacağız. Belki hafta sonuna doğru DC’ye geldiğimde oturup...”

“Hayır, lütfen. Benim için çok zor olur.” Sesinde acımasızlıktan çok kararlılık vardı. Uzun bir sessizlik izledi sözlerini. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Doğru sözcükleri bir araya getirmeye çalıştım. “Öyleyse...”

“Evet.”

Hastanenin sensörlü kapısının önüne vardım ve kapı açılıver-di. İçeri girdiğim sırada ruh gibiydim.

Daha iyi ,bir zamanda ya Lien-hua ya da ben, ikimize de daha iyi hissettirecek ya da yardımı olacak birkaç söz bulabilirdik telefonu kapatmadan önce; fakat bugün ikimiz de yapamadık.Bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra en sonunda o “Hoşça kal!” dedi. Ben “Hoşça kal!” diye karşılık verdim ve konuşma bitti. Hem de ben buna hiç hazırlıklı değilken.

Otomatik kapı arkamdan kapandı ve Cheyenne’in varlığını yanımda hissedene dek, telefon ekranına boş boş bakarak öylece dikildim.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.”.Yalan söyledim.

Telefonu cebime koyduğumda bunun hiç olmadığı kadar tuhaf ve rahatsızlık verici olduğunu hissettim.

Yüzüme ilgi ve endişeyle bakıyordu. “Hayır değil.”

“İyiyim ben.” dedim; gözlerine bakmadan. “Gidelim.”

Birkaç dakika sonra, yirmili yaşlarının sonlarında, yerinde duramayan bir adam olan Lance Rietlin, koridorda bize eşlik ediyordu. Tüm yolu Cheyenne'e, Dr. Bender gibi deneyimli ve saygıdeğer birinin yanında çalışmaktan ötürü ne kadar müteşekkirdiğini anlatmakla geçirdi; ama ben söylediklerini pek dinlemedim. Onun yerine Uen-hua'yla arkadaş kalabileceğimiz, birbirimize duyduğumuz derin hisleri bir kenara bırakmayı başarabileceğimiz ve yeniden, çıkmaya başlamadan önceki günlere

dönebileceğimiz konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum.Çünkü insan böyle zamanlarda kendisine böyle telkinlerde bulunur.Kendi kendine bunları söyler, safdilliliğe sığınır; çünkü gerçek, itiraf edemeyeceğin kadar can yakar.Ve gerçek olan şuydu ki şu andan itibaren Lien-hua'yla çalışmak zor olacaktı; başka erkeklere göstereceği ilgiyi kıskanacak ve ***Acaba ilişkimizi kurtarmak için daha fazla şey yapabilir miydim?*** diye düşünüp duracağım.

Lance, bizi merdivenlerden bir kat aşağı indirip sarf malzemeleri dolaplarının ve fizik tedavi odasının bulunduğu koridordan geçirdi. Kapıya yapıştırılan “Bozuktur.” yazısının önünden geçerken “Asansörlerde bakım gibi bir şey yapıyorlar da.” diye açıkladı. “Bir saate filan çalışır hâle getirmeleri gerekiyor. Ama ben pek umutlu değilim.”Yeniden Lien-hua'ya düşündüğümde aslında bazı şeylerin açığa kavuşmasının

bir biçimde rahatlatıcı olduğunu fark ettim, her ne kadar ayrı yollara gitmek hiç istemediğim bir şey idiye de.

Morga vardık ve Lance kapının kilidini açtı. “Bu hafta bayağı yoğundu burası. Dr. Bender ve ben... Şey...”

Daha fazla konuşmasına gerek yoktu.

“Buyurun bakalım.” Kapıyı ardına kadar açtı. Hastane dezenfektanlarının kokusu ortalığı sardı. “Eric on dakikaya kadar burada olur.”

Cheyenne’in, saatine baktığını fark ettim.

“Ben yukarıda olacağım.” dedi Lance. “Tabii kalmamı istemezseniz?”

“Hayır.” diye yanıt verdim. “Biz hallederiz.”

Ufak bir onaylama jesti. “Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa danışmayı arayın. Bana haber verirler.” Numarayı söyledi, ben de teşekkür ettim ve o gittikten sonra

Cheyenne'le birlikte ölümün teşhir ve tahlil edildiği beyaz, steril odaya girdik.Oda, geçmiş on beş yıl içinde gördüğüm tüm morglar gibiydi: paslanmaz çelik tezgâhlar,parlak florasan lambalar, mikroskoplar, tartılar, tıbbi atık poşetleri, alet tepsileri, boş bir sedye...

Ve tabii ki içindeki hassas beyne zarar vermeden kafatasları-nı kesmek için kullanılan elektrikli Stryker marka testere, vücut boşluklarını dikmek için Hagedorn iğneler, kafatası kesikleri, kemik testereleri, kaburga makaslan.

Zanaat edevatı...

Cenazelerin tutulduğu sedyeler soğutucularda olmalı.Odanın diğer tarafında ilerlerken morgları ne kadar da kimliksiz ve kurumsal tasarladığımızı düşündüm. Cesetlerin ortalığı ne denli batırdığı ve ne denli mide kaldırıcı oldukları düşünüldüğünde incelendikleri yeri ne kadar parlak, temiz ve

özenle mikroplardan riandırılmış hâlde tutuyoruz, çürüme kokusunu bastırmak için.Belki de bu ölümle baş etme biçimimizdi, parçalara ayırdığımız bu insanın mutlulukları,gözyaşları ve kahkahalarını unutmaya çalışma yöntemimiz.Belki de iyi bir şeydir bu, unutabilmek.

Soğutucuya yaklaştık ve bir an kapısına baktık.

“Tamam.” dedim sakince. “Vali Bey’e bir göz atalım.”

Morg soğutucusunun kapağını ardına kadar açtım.

Bir soğuk hava dalgası üzerime çarpıp etrafımı sardı. İçeride beş tane sedyeye görünüyordu.Ölü dudaklar kulağıma fısıldıyor: ***“Neden? Neden bir şey yapmadın? Neden daha erken gelmedin?”***

Her sedyede bir kadavra. Cİç kadavranın yüzünü hatırladım; bunlar bu hafta başından

beri gerçekleşen cinayetlerin kurbanlarıydılar. İlginç bir şekilde cesetlerin hiçbirinin üstü örtülü değildi ve cesetlerden ikisinin başı gövdesinden ayrılmıştı. Bir değil, iki. Yalnızca Sebastian

Taylor'ınki değil.

Neler olu...

Ardından soğutucuya doğru ilk adımı attığım sırada onu gördüm. Bir kadın, odanın diğer ucunda duvara dayanıp oturtulmuştu, kadavraların üzerinde olması gereken örtüler omuzlarından ve kollarından aşağı sarkıyordu. Gözleri açıktı.Yanımda Cheyenne'le aceleyle kadına doğru ilerledim.Kadına doğru eğilip nabzını kontrol ettiğim sırada onu düzenli olarak gittiğim kafelerin birinde daha önce görmüş olduğumu fark ettim. Adını bilmiyordum; ama bir şekilde kadını hatırlamamla her şeyi acilen çözmem gerektiğini düşündüm. Teni soğuktu. Dudakları mavimsi bir renk almış,

donmanın etkisiyle morarmıştı; ama hâlâ nefes alıyordu. Zayıf bir kalp atışı duydum. “Yaşıyor.” dedim

Cheyenne’e.

“Tanrı’ya şükür. Onu buradan çıkaralım.”

“Bayan...” dedim. “Sana yardım edeceğiz.” Dudaklarını oynattı ama ses çıkmadı.

Titremediğini fark ettim ki bu, hipotermi- nin ileri aşamasında olduğunu gösteriyordu. Cheyenne, kadını kaldırmak için bir tarafından koltuğuna girdi.

“Dikkat!” Kaya tırmanışı için yaptığım seyahatlerden biliyordum ki ağır hipotermi geçiren insanları yerinden hareket ettirmek onları şoka sokabilir ve kalp ritimlerini bozabilirdi; ama bunu kadının burnu dibinde seslendirmek istemedim. “Onu ben taşıyım.” Olabildiğince yavaş bir şekilde kaldırdım kadını. Minyon yapılıydı; ama yine de Grant’in önceki gün balta sapıyla

kaburgama vurduğu yerde keskin bir sızı hissettirdim. Kadını inceleme odasındaki boş sedye üzerine taşıdığım sırada Cheyenne de yanımda geliyordu; intercom tuşuna basarak bir doktorun morga gelmesi gerektiğini bildirdi; kırmızı kod!

Kadını sedye üzerine yavaşça yatırdım. “Seni ısıtacağız.”

Bilinci açık olduğu sürece iyi olacaktır.

“Her şey düzelecek.” dedi Cheyenne; fakat kadının durumunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmiş olacak ki kulağıma eğilip “Doktoru bekleyebilir miyiz emin değilim.” dedi.

“İyi olacak.”

Ne var ki ben doktoru bekleyip beklememiz gerektiğini ya da gidip birini getirmemizin daha mı iyi olacağını düşünürken kadının gözlerinin kaydığını gördüm.

Cheyenne hafifçe yanağını tokatladı; onu ayık tutabilmek için. “Benimle kal.” dedi. “Benimle kal!”

Ama kadının nefes alışları daha da yavaşlıyordu. Cheyenne “Pat!” dedi.

“Biliyorum.”

Kadın titremeye başladı. Cheyenne tekrar yanağına vurdu fakat bu kez kadın tepki vermedi.

Sedyeyi bir ucundan yakalayarak koridora doğru ittim. “Onu hemen ısıtmamız lazım. Şimdi!”

Kapıdan geçtiğim esnada bu katta asansörlerin çalışmadığını hatırladım.

Hayır!

Doğada olsa bu durumdaki birinin giysilerini çıkarır ve yanına uzanır vücut ısınısını paylaşırsın; ama bir hastanede olduğumuza göre daha iyisini yapabileceğimizi düşündüm.

Morga gelirken önünden geçtiğimiz odaları düşünerek koridora doğru baktım.

“Fizik tedavi odası.” diye mırıldandım ve sedyeyi olabildiğince hızlı o yöne doğru sürmeye başladım.

Cheyenne bana yetişerek “Ne, ne oldu?” diye sordu.

“Buraya gelirken fizik tedavinin önünden geçtik. Bir jakuzileri olmalı.”

Cheyenne önümden giderek kapıyı açtı. Sedyeyi içeriye ittim. “Sana yardım edeceğiz.” dedim kadına. “Merak etme.”

Kadını nazikçe kucağıma aldım.

Onu ***morga kilitledi. Katil onu dondurarak öldürmek istedi.***

İşlediği suçların sadist, zalim doğası beni afallatmış, midemi bulandırmıştı.

Odada kimse yoktu ama; Cheyenne'in odanın diğer ucundan bana doğru geldiğini gördüm.

“Jakuzi bu tarafta.”

Jakuzi yere ankastre olarak monte edilmişti. Ben merdivenleri inip ılık suya girerken Cheyenne'in kontrol paneline uzandığını gördüm. “Jetler kapalı kalsın.” dedim. “Bünyesine şok etkisi yapabilir.”

“Doğru.”

Kadını kontrollüce suya soktum; ama titremeye ve zayıf sarsıntılar geçirmeye başladı. Biraz kaldırıp yeniden suya indirdim; daha yavaş. Cheyenne de jakuzinin kenarından sakinleştirmek için onunla konuşuyordu. Birkaç dakika sonra kadın öksürerek gözlerini hızla kırpmaya başladı. Yüzüne renk geliyordu.

“O...” Fısıldayarak da olsa konuşuyordu. “Beni bıraktı...”

“Biliyorum.” dedim. “Kimdi o? Bunu sana kim yaptı?” Başını iki yana salladı; bilmiyordu.

“Adın ne?”

Güçlkle soludu, bir nefes aldı. “Kelsey.”

“Seni ısıtacağız Kelsey. İyi olacaksın.”

Hafifçe başını salladı onaylayarak.

Dakikalar geçiyor, sudan yükselen sıcak buhar, etrafımızda kıvrımlar yapıyordu. Kelsey’nin nefes alış gittikçe normale dönüyor, daha düzenli bir hâl alıyordu. Ardından koridorda koşan birinin ayak sesleri duyuldu.

“Doktor bu.” dedim Cheyenne’e fakat o çoktan kapıya yönelmişti. Bir saniye sonra doktor önlüğü giymiş bir adam, bir hemşire ve Lance Rietlin aceleyle odaya daldılar. Kelsey’yi sudan çıkarıp adımımı dikkatle jakuziden dışarı atarken “Buraya!” diye seslendim.

“Onu sedyeye yatıralım.” dedi Lance ve onu yatırmama yardım etti. Kadının eline hafifçe dokunarak “Adın ne?” diye sordu.

“Adı Kelsey.” dedi Cheyenne ve ıslak bir tutam saçı kadının yüzünden çekti.

“Seni bu giysilerden kurtarmamız lazım.” dedi hemşire, Kelsey’ye. “Olur mu?”

Kelsey başını salladı ve hemşireyle Cheyenne, giysilerini çıkarırken Lance çarşaf dolabından birkaç havlu ve battaniye alıp hemşireye verdi. Hemşire, kadını hızla ve tamamen kuruladıktan sonra battanileri üzerine örttü. Ellili yaşlarında, saçları seyrelmeye başlamış ve yüzünde daimî bir endişe ifadesi olan doktor, bir cep feneriyle Kelsey’nin gözlerini kontrol etti.

“Onu jakuzide ısıtmak kimin fikriydi?”

“Benimdi.” dedim. “Onu ısıtmanın başka yolu yoktu. Bu katta doktor yoktu, asansörler

de çalışmıyor. Şoka girmek üzereydi. Bir şeyler yapmalıydık.”

“Asansörle indik biz.” dedi. Bu, bir suçlama gibi geliyordu kulağa.

“Onları buraya getirdiğimde henüz çalışmıyordu.” diye açıkladı Lance.

Doktor bir an düşündükten sonra, bu açıklamayı kabul etmiş gibiydi. “Tamam, pek iyi.Neyse, götürelim onu buradan.”

Cheyenne beni daha sonra bulacağını söyledi. Ortalıkta bir koşturmaca ve insan kalabalığı vardı. Tıbbi ekiple birlikte ayrıldı ve ben odada yalnız kaldım.Bir havlu kaparak yüzümü ve kollarımı sildim. Artık Kelsey’nin yanında ona yardım eden yeterince insan vardı; bu nedenle morga dönüp etrafa bir göz atmaya karar verdim; bir cinayet girişiminin suç mahalli olduğundan dolayı.

Havluyu yığının üzerine fırlatıp koridora yöneldim.

Kapının girişinde bir adam duruyordu. “Hey Pat, seni görmek ne güzel.”

Profilci, Özel Ajan Jake Vanderveld, buradaydı!..

“Selam Jake.” dedim.

Odaya girdi. Benden dört yaş genç. Yakışıklı. Zeki. Önü açık. Darmadağınık saçlı, sarışın. Masmavi gözlü. İtinayla taranmış bıyıklarını, markası gibi taşıyor. Cornell üniversitesinden anormal psikoloji konusunda master derecesiyle mezun olduktan on yıl sonra dahi, Division’de yüzdüğü yıllarda sahip olduğu o çakı gibi vücudunu koruyordu.

“Evet, Müdür Yardımcısı Wellington, bana burada biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi.” Üzerinden sular damlayan kıyafetimi süzüyordu. “Neyse ki müsaittim.” Sırıtiyordu.

“Öğleden sonra geleceksin sanıyordum.”

“Programımda değişiklik yaptım. Burada işlerle ilgilenecek fazladan biri daha olsa memnun olursun diye düşündüm. Şu kadın; koridorda gördüğüm, neler oldu?”

Ona bir özet geçerken Kelsey’yi odaya taşıma karmaşası içinde giysilerinin yerde kalmış olduğunu fark ettim. Onları yerden alırken Jake beni izliyordu ve kafasında bin tilki dolaşıyormuş gibiydi. “Onu jakuziye mi soktun?”

“Evet.”

“Keşke ben de orada olsaydım.”

Sözlerinin iki anlama gelebileceğini hemen sezdim: Ya gerçekten endişe ifadesiydi bunlar ya da ucuz ve tamamen uygunsuz bir şaka. Ses tonu, bana bu seçeneklerden İkinci olduğunu düşündürdü; ama benim cevap vermeme fırsat kalmadan telefonum çaldı. Sudan etkilenmemiş olmasına şaşırmıştım.

Ekranada Tessa'nın yüzü belirdi; Jake'e bir dakika beklemesini söyleyerek telefonu açtım.

“Meşgulüm Tessa. Şimdi konuşamam.”

“Hmm, yarım saat kadar önce Dedektif Jiang aradı. Telefonuma mesaj bırakmış. Önce seni aradığını söylemiş.”

***Sen telefonunu açmadan önce ara-
mış olmalı,***

“Sana gerçekten ulaşmaya çalışıyor olmalı.” diyerek devam etti Tessa. “Onu araşan iyi olur.”

Cheyenne'in yanı başında Lien-hua'yla konuşmak yeterince kötüydü; bunu şimdi de JakeVanderveld'in önünde yapmayı kesinlikle istemiyordum. Ses gitmesin diye telefonu göğsüme bastırdım. “Hey, bana biraz izin verir misin?.. Haberleşmeyi ara da bir OYİ ekibi gelip morga baksın.”

Hafifçe sırtarak “Yakında görüşürüz Pat.” dedi Vanderveld.

“Tamam Jake.”

Jake uzaklaştı ve ben de Tessa’ya “Ajan Jiang’la yirmi dakika önce konuştum.” diyerek konuşmaya devam ettim.

“Ve?”

“Ve ne?”

“Resmileşti mi?”

Bu kız birlikte çalıştığım pek çok dedektiften daha iyi gözlem yapıyordu.

“O kadar belliydi öyle mi?”

“Sanırım evet.” “Galiba öyle de diyebiliriz, evet resmileşti. Dinle, öğle yemeği...”

“Senin kalrann mı onun mu?”

“Kimsenin kararı gibi değil, daha çok uzlaşma.” Koridora çıkıp yürümeye başladım.

“Yapmam gereken şeyler var, belki bir ara ararım seni.”“üzüldüm Patrick.” Bunu içten söylemiş gibiydi. “Ayrılmak berbat bir şey.”

“Koca adam oldum Kuzgun, idare edebilirim.”

“Ne kadar büyük olduğun önemli değil.” duraksadı. Bir şeyden bir yudum aldığını duydum.

“Yine de berbat.”

Buyur buradan yak, yeni yetme bir kızdan ilişkilere dair akıl alıyorum.

Ne diyeceğimi bilemedim. “Tamam, sağ ol.”

Giysilerim sıırılsıklam olduklarından morga bir göz attıktan sonra üstümü değiştirmem gerekecekti, bu da eve uğrayacağım anlamına geliyordu. “Öğlen hâlâ birlikte yemek yiyor muyuz?”

“Evet. Şu yeni vejetaryen yeri düşünüyordum: Fruition. O tabelaları biliyor musun; ‘Fruition sizi çağırıyor’ ”

Ne heyecan verici... Fasulye ezmesi, ıspanak ve nohut...

“Hâlâ Pandora’larda mısınız?”

“Eve bıraktı beni.”

“Tamam.” Neredeyse morga varmıştım. “Yarım saate kadar evde olurum sanırım.” Ben gelene kadar birkaç koli hazırlayabilirsin.”

“Şey, aslında oldukça meşgulüm.”

“Ah gerçekten mi? Cumartesi sabahı? Ne işin varmış?”

“Dora bana Rubik küpünü verdi, onu çözmeye çalışıyorum. Ve tabii bir de yüzde elli kremayla çırpılmış, üç kere çekilmiş, yumuşak içimli, buzlu, bal kabağı turtası baharatı karışıklı sütlü kahvemi bitirmeye çalışıyorum.”Yürümeyi bıraktım ve boş boş

duvara bakarak “Şaka yapıyorsun. Lütfen bana şaka yaptığını söyle.” dedim.

“Bu, Dora’nın en sevdiği; bir deneyeyim dedim. Güzelmiş. Sana da biraz bırakayım mı?”

Bu çok rahatsız ediciydi. “İtiraf et. Sırf beni gıcık etmek için aldın onu.”

Bir yudum daha aldığını duydum. “Öyleyse bile bunu hak ediyorsun. Sen tam bir kahve manyağsın.”

“Manyacı değil, meraklısı... Bekle bir dakika. Bal kabağı turtası baharatı mevsimlidir. Sadece sonbaharda çıkar.”

“Arka tarafta biraz varmış.”

“Lütfen bunu yapmadığını söyle.”

“Yaptım.”

“Toptan üretim, fabrikada paketlenmiş ve en az altı ay önce kavrulup çekilmiş kahve mi içiyorsun sen?”

Yeniden kocaman bir yudum aldığını duydum höpürdeterek. “Ohh. Harika. Belki gidip sana da alırım bir tane.”

“Yarım saate görüşürüz. Git toparlan ve biri beni çocuk istismarından tutuklamadan önce o şeyi bir kenara bırak.”

Büyük bir yudum daha... “Görüşürüz.”

Morga vardığımda Dr. Eric Bender’ın içeride hâlihazırda kimliği tespit edilmemiş başsız cesedi soğutucudan çıkardığını gördüm. Kısa bir selamlaşmadan sonra az önce kurtardığımız kadınla ilgili bilmesi gerekenleri anlattım. Zaman zaman başını sallayarak dikkatle dinledi ve bitirdiğimde “Adının Kelsey olduğunu söylemiştin pleğil mi?” dedi.

“Evet.”

“Bu durumda bu adam kocası oluyor.” dedi Eric önümüzde yatan cesedi işaret ederek. “Travis Nash. Dün sabah getirildi.

Mi-yokart enfarktüsü. Otopsi istenmemiş, her şey doğal nedenlere işaret ediyordu.” Bir dosya uzatarak Travis’in başı bedeninden ayrılmadan öncesine ait bir fotoğrafını gösterdi.

“Bu adamın gerçek ölüm sebebini bulmamız gerek.” dedim. “Ancak bu oda artık bir suç mahalli hâline geldi. Ya onu buradan götürmen gerekecek ya’da OYİ ekibinin buraya gelmesini beklemelisin.”

Eric pek memnun olmamıştı; ama tartışmaya da girmeden “Tamam.” dedi.

“Taylor’a bir bakabilir miyim?”

Eric başıyla onaylayarak beni soğutucunun önüne getirdi. Taylor’m başsız, parçalara ayrılmış cesedine baktım. Vaka dosyasında işkence edildiği yazıyordu; fakat yaraların ne kadar çok olduğunu şu ana dek bilmiyordum. Eric yaralara dikkatle baktığımı fark etmiş olacaktı ki “Bu adam pek de çabuk ölmemiş.” dedi.

Sebastian Taylor'un saldırıya uğrama biçimini zihnimde canlandırmaya çalıştığım sırada, Eric cesedin sağ ön kolundaki kemik çıkıntısını göstererek "Şuraya bak. Dirsek kemiği kırılmış; fakat kırığın etrafında hiç kontüzyon yok, bileği de aynı şekilde."

"Ne anlama geliyor bunlar?"

"Dıştan yüzeysel bir incelemeye kesin bir şey söyleyemem ama yüksek ihtimalle katil eldiven kullanmamış." Ön koldaki kırığa işaret etti. "Bu açık, sarmal kırığın açısına bakılacak olursa saldırgan alışılmadık biçimde güçlü ve muhtemelen eğitim..."

"Dövüş sanatları, yakın muharebe eğitimi ya da bir çeşit yakın dövüş tekniği."

"Evet."

Katil, Taylor'ı bulmuş... Güvenlik kameralarını bozmuş...

Savunma sanatı konusunda bilgili olması ihtimal dâhilinde...

Askerî istihbarat eğitimi mi?

Eski bir emniyet mensubu olabilir mi?

“Pekâlâ, beni haberdar et gelişmelerden.”

Başını salladı. “Ederim.”

Cheyenne, 228 numaralı odanın kapısı önünde durmuş birine mesaj yazıyordu. Yaklaştığını görüp başını kaldırarak “Kelsey şimdi çok daha iyi.” dedi.

“Harika.”

“Vücut ısınısını yükseltmek için ılık serum fizyolojik IV bağladılar.” Mesajı yazmayı bitirip telefonu cebine koydu. “Bir polis memuru odayı gözetim altında tutmak için buraya geliyor; katil ölmediğini öğrenip başladığı işi bitirmeye gelebilir.”

“İyi. Kelsey kendisine saldıran adamla ilgili bir tarif verdi mi sana?”

“Konuşmak istemiyor. Sorduğum zaman gözlerini kapatıp kafasını salladı.”

Zaman zaman kurbanların, bu gibi hayati bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıkları durumlar hakkında konuşmayı başarabilmeleri birkaç haftayı bulur; bu nedenle Kelsey’nin bir morga kilitlenmek kadar travmatik bir olayın ardından ortaya koyduğu bu tepkiye şaşırmamıştım; fakat bu, bizim işimizi de pek kolaylaştırmayacaktı.

“Takip ederiz.” dedi Cheyenne. “Konuşmak isterse robot resminin çizilmesi için birini isteriz.

Ah, bu arada Ajan Vanderveld uğradı.”

“Harika.”

“Kendinden çok emin bir adammış gibi görünüyor.”

“Böyle de söylenebilir tabii.” Jake hakkında konuşmak istemiyordum. “Bak-sana, memurlardan birini, hastanenin

güvenlik kamera görüntülerini incelemeye gönderelim,bakalım Kelsey hangi saatte gelmiş. Belki de ona saldıran kişinin hastaneye girerken ya da çıkarken kaydedilmiş bir görüntüsünü yakalayabiliriz.”

“Tamam, ben hallederim.”

Cheyenne’e, kısaca Kelsey’nin kocasından söz ettim. Ağır ağır başını salladı ve saatine baktı.

“Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum. Biraz daha burada kalacağım; konuşmaya karar versin ya da vermesin şu anda birinin yanında olmasına ihtiyacı var.”

“Bir şey daha...” dedim. “Eve gidip üzerimi değiştirmeliyim. Senin arabayı ödünç alabilir miyim?”

“Ne zaman istersen.”

Ona Kelsey’nin ıslak giysilerini verdim, o da bana anahtarları verdi ye yola koyuldum.

Bir saat önce çiçekleri aldığından bu yana Amy Lynn Greer, geçen yıl yazdığı tüm makaleleri incelemekte, John, Jonathan ya da Johnson isimli insanlarla ilgili öykülerle olabilecek bağlantıları araştırmaktaydı. Birkaç isim ihtimal dâhilindeydi; fakat görünürde çok da alakalı bir şey yoktu.Üzerinde şahsen çalıştığı makaleleri eledikten sonra arayışını, diğer gazetecilerin yazdıkları makaleleri de içerecek biçimde genişletti.

Hâlâ dişe dokunur bir şey bulamamıştı.

İnsanların gözyaşlarıyla ilgili cümle onu biraz tedirgin ettiyse de bir araştırmacı gazeteci olarak çözemediği gizemlerden hoşlanmazdı.Bir süredir kafasının içinde dönüp duran fikir, gitgide kendini belli etmeye başlamıştı.Kocası ve olay yeri inceleme biriminin diğer üyeleri, Denver tarihinin en dehşet verici suç dalgasını araştırdıkları sırada, böyle esrarengiz biçimde bu çiçekleri alması belki de sadece tesadüf değildi.

Cümleyle ilgili bir şeyler bulup bulamayacağını görmek için bir saatini daha ayırmaya karar verdi. “Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye?” Ardından, üzerine vazife olmadığı hâlde, kocasını arayacak ve bunun üzerinde çalıştığı herhangi bir vakayla bir ilgisi olup olmadığını soracaktı.

Pekâlâ, öyleyse bir saat daha...

Patrick’le telefonda konuşup ona bal kabağı turtası baharatlı kahveyle ilgili işkence etikten sonra Tessa, odasında müzik dinleyerek biraz vakit geçirdi, Rubik küpünü çözmeye çalıştı;ama başaramadı. Gözleri açıkken bile.

Ve bu, onu gerçekten rahatsız etti.

iPod’u müzik setine takılı duruyordu ve çalma listesindeki sıra Vigilantes of Love’ın ***Audible Sigh*** adlı CD’sine geldiğinde yoğunlaşabilmek için sesi kıstı. Biraz retro, biraz R.E.M. havalı alternatif rock tarzı bir

müziği bu ki onun sevdiği sert gruplar gibi değildi pek, ama güzel sözleri vardı. Bili Mallonee sözcüklerle harikalar yaratıyordu.

“Black Cloud O’er Me” çalmaya başladığında elinde olmadan Patrick’le yaptığı görüşmeyi anımsadı. Lien-hua’yı gerçekten sevmiştir ve çok da önemli değilmiş gibi davranıyorsa da ondan ayrıldıktan sonra canı epey yanıyor olmalıydı.

Tessa, ikisinin birlikte olduğu fikrine alışmaya başlamış; fakat ilişkilerinin son birkaç haftadır kötüye gittiğini fark etmişti ve ayrılma kararını şu sıra almaları belki de daha iyiydi; ikisinden biri daha kötü yaralanmadan önce. Okulda, birçoklarının, işi gereğinden fazla uzatıp ondan sonra ayrıldıklarını görmüştü. Bu hoş değildi.

Kalp katliamı...

Bili Mallonee’nin yazacağı türden bir şey.

O zaman, Patrick'in istediği şeyi yap; toparlan, onu biraz neşelendir.

Açıkçası, Doğu'ya yalnızca üç aylığına gittikleri için her şeyi almalarına gerek yoktu; sadece yatak odalarındaki eşyanın büyük bir kısmının gitmesi gerekiyordu. Önceki akşam Patrick'in dolabını boşaltıyorlardı, belki o gelmeden bu işi bitirebilirdi. Patrick'in odasına girmek ona hep biraz tuhaf hissettirirdi -özel mülkiyete tecavüz gibi- ama birlikte geçirdikleri zaman arttıkça bu, ona daha da normal gelmeye başlamıştı. Aile olmanın bir yönü... İyi taraflarından biri.

İçeri girip etrafa göz attı.

Buruşuk çarşafı yatağı, bitişiğindeki sehpanın üzerinde duran yarısı okünmuş

Pascal'ın **Pensées** adlı kitabı, pencerenin altında yere atılmış tırmanma aletleri. Duvarda tırmandığı yerlerden olan Half Dome ve El Capitan kayalıklarının Ansel Adams tarafından yapılan baskıları. Dresuarı üzerinde iki fotoğraf. Biri aile fotoğrafı: Annesi, Patrick ve Tessa; Staten Adası feribotunda; annesi kemoterapi yüzünden saçsız. Diğer fotoğraf, Patrick, Apalachiân Dağları'nda, üniversitede doğa rehberi olarak çalıştığı zaman çekilmiş. Tessa, Patrick'in bu atkuyruklu fotoğrafına bakarken onun epey evrim geçirmiş olduğunu düşündü. Beş tane ağır eşya kolisi, odanın çeşitli yerlerine dağılmış vaziyette duruyordu. Dolabın yanında duran koliyi açtı. Köşeleri kıvrılmış kriminoloji kitaplarıyla **Journal of Environmental Psychology** ve **Journal of Forensic Sciences** yayınlarının eski sayılarıyla yarıya kadar doldurulmuş olduğunu gördü. Üstlerine de kalem, makas, ataç, kalem

tutacakları,(JSB kabloları, paket lastiği gibi bazı ofis malzemeleri, bir çift erkek ayakkabısı ve birkaç buruşuk gömlek öylece atılmıştı. FBI ajanlığı hayatında bu kadar özenli olup “evdeki bekâr adam” hayatında böyle pasaklı olması Tessa için bir gizemdi.Gerçi kutuda hâlâ biraz yer vardı; hem pek fazla kolileri olmadığını da biliyordu; bu nedenle dolabı açtı; yerde iki çift koşu ayakkabısı ve eski bir sırt çantasından başka bir şey yoktu.Fakat yukarıda tavana yakın bir raf daha vardı ve buradan bazı kamp malzemeleri sarkıyordu.Katlanan bir sandalyeyi dolaba doğru çekti, üzerine çıkarak ilk yardım çantasını ve küçük bir sırt çantasını hızla alıp aşağı indirdi.Uyku tulumunu aşağı indirdikten sonra arkasında duvara dayalı duran ayakkabı kutusunu fark edebildi. Kendisiyle kutu arasında kalın bir toz deryası uzanıyordu ki bu, insan vücudunun her saat iki milyonun üzerinde ölü deri hücresi döktüğü ve evlerde bulunan

tozun neredeyse yüzde altmış beşinin insan derisi kalıntıları olduğu düşünüldüğünde çok ama çok iğrençti.

“iğg”

Büyük bir dikkatle, kutuyu deri kalıntıları katmanına dokunmadan çıkarmayı başardı.Sandalyeden indi, gözlerini kapadı ve ölü deriyi kutunun üzerinden üfleyerek uzaklaştırdı.Yeniden gözleri açıldı ve bunun eski bir Keds kutusu olduğunu gördü. Bu biraz tuhaftı, zira Patrick'in çocuğu yoktu, ayrıca kutu onun ayakkabılarının sığacağı kadar büyük de değildi.İçinde bir şeyler vardı; fakat ağırlıklarından bunların bir çift ayakkabı olmadığı anlaşılyordu.Dolaptan Patrick'in tişörtlerinden birini alarak kutuyu sildi.Kenarında, siyah tahta kalemikle adının yazılı olduğunu gördü.Ama bu Patrick'in el yazısı değildi; annesininkiydi.Tessa kucağında ayakkabı kutusuyla yatağa oturdu.

Açtı.

İçinde küçük bir deste kart postal, iki Twins oyunu bileti koçanı, üç orijinal okbaşı rozeti, iki düzine kadar okunup yeniden zarfına koyulmuş mektup, birkaç fotoğraf, BarabooWisconsin'deki Sirk Dünyası Müzesinin broşürü ve Tessa'nın küçükken çizdiği yamuk yumuk kalpler olan ve boya kalemlerle "Seni seviyorum annecim!" yazılı birkaç resim vardı.

Ve kaplumbağa resimleri.

Sekiz tane kaplumbağa resmi.

Küçük bir çocukken kaplumbağaların resmini **yapmayı** severdi; muhtemelen kolay olduğu için. Sadece büyük bir yuvarlak çiz sonra dört ayak ekle ve başı için bir yuvarlak da ucuna.İşte bir kaplumbağa. Küçükken bunlar başyapıt gibi görünürdü ona.Ama şimdi ne kadar aptalca olduklarını görüyordu.Yine de ö küçük bir kızken annesi bunları buzdolabının üstüne yapıştıracak bir yer bulurdu her zaman.Tessa, kaplumbağa

resimlerini gördüğünde bunun ne cins bir koleksiyon olduğunu idrak etti; herkeste olan ve başka hiç kimsenin anlayamayacağı parçalardan oluşan o en özel koleksiyon... Sana bir kuruş bile kazandırmayacak küçük salak şeyler; ama kurtarmak için yanan bir binaya tereddütsüz gireceğin nesneler...

Tessa'nın da böyle bir kutusu vardı, yatağının altında.

Fakat annesinin, adını oracıkta koyuverdiği hatıra kutusunu incelerken kalbi göğüs kafesi içinde bir şeye takılı kalmış gibi hissediyordu.

Neden Patrickbunu sana vermedi? Annenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Bunu senden neden saklasın ki?

Belki unutmuştu, bulunduğu yere itmişti bir gün ve sonra da aklından uçup gitmişti.

Belki de öyle olmamıştı.

Kısmen ihanete uğramış gibi hisseden Tessa kutunun içindekilere daha dikkatle bakmaya başladı, her birini çıkarıp tek tek yatağa yerleştirdi. Birbirine dolanmış bir uçurtma kuyruğu buldu ve annesinin bunu neden saklamış olabileceğini düşündü. Ardından bir deniz kabuğu çıkardı kutudan; bunu on yaşındayken Superior Gölü'ne yaptıkları bir gezide bulduğunu hatırlıyordu. Kabuğu yatağın üzerine bırakırken annesinin hatıra kutusunun dibinde duran şeyi fark etti.

Parmakları titriyordu.

Bir hamilelik testi.

Küçük artı işareti on yedi yıl sonra hâlâ görülebiliyordu.

Eline aldı.

Annen buna ilk baktığında sen içinde büyümeye başlamıştın bile.

Bu açık seçik bir gerçeklikti.

Tessa için bu, içe işleyen bir andı.

Annesinin bir çocuk sahibi olacağına ilişkin ilk delili, Tessa Bernice Ellis adını vereceği bir kız çocuğu olacağının delilini elinde tutuyordu. Tessa'nın adı, onun en sevdiği yazarlar arasında ermiş bir kadın olan Avılalı Azize Teresa'dan ve annesinin büyükannesi Bernice'ten geliyordu. Artı işaretine bakarken Tessa, annesi için buna bakmanın nasıl bir duygu olmuş olabileceğini düşünüyordu; üniversitede okuyor, bekâr ve çıktığı çocuk tam bir ezik. Hiçbir zaman kızının hayatının bir parçası olmamış bir adam... Ziyaretine bile gelmemiş bir adam... Bir kez bile! Tessa o eski öfkeyi duydu yeniden, geçmişteki nefretin ve yal-' nızlık hissinin yeniden yükseldiğini hissetti.

Çocukken bile neredeyse tüm arkadaşlarının bir yerlerde bir babası olduğunun farkındaydı. Anne babası

boşanmış ya da ayrılmış olanların dahi babaları ara sıra kendilerini gösterirdi,yazın mesela birkaç haftalığına ya da salı akşamları veya her ay bir iki hafta sonunda. Tabii ki her zaman değil; fakat ölmediği sürece genelde onların hayatlarının bir parçası olurlardı.Bu şekilde Tessa, altı ya da yedi yaşındayken annesine babasının ölüp ölmediğini sormuştu.

Başta annesi söylememişti; ama Tessa söyletene kadar uğraşmıştı. “Bilmiyorum Tessa.

Bebeğim olacağını söylediğim günden beri onu bir daha görmedim." Ardından Tessa'ya sarılıp eklemişti; bunu hâlâ hatırlıyordu: “Ama babanın burada olmaması senin sevilmediğin anlamına gelmez. Ben seni iki kat daha fazla seviyorum. Her ikimizin yerine seviyorum.”

Fakat Tessa geri çekilip “Ama neden gitti anneciğim? Neden gelmiyor?” demişti.

Önce biraz tereddüt eden annesi de “Önemli olan benim seni seviyor olmam ve ben asla bir yere gitmeyeceğim. Söz veriyorum.” diye cevap vermişti.Ama sonra annesi de gitmişti; istemeden de olsa ve ölürken dahi Tessa’ya babasıyla ilgili hiçbir şey söylemeden.Tessa, annesinin biyolojik babasının kim olduğuyla ilgili gerçeği, muhtemelen ondan nefret ederek büyümesini diye sakladığını düşündü.

Ve eğer plan bu idiyse işe yaramadı.

Bu kadar yeter!

Hamilelik testini bırakıp yeniden kutuya baktı ve üzerinde bir gayrimenkul şirketinin reklamı olan, özenle katlanmış bir dergi yaprağı buldu. Bir dergiden yırtılarak alınmış yarısı olmayan bir sayfa. Bu sayfada dört beş yaşlarında sarı saçlı bir kız çocuğunun annesininmiş gibi duran topuklu ayakkabıları ve kolyeyi denerken görülen bir resmi vardı. Reklam metninin bir

kısmı yoktu; ama kâğıtta şunlar yazılıydı. “Evler yalnızca değildir.” Hepsi buydu. “Evler yalnızca” bir şey “değildir.”

Fakat Tessa’nın ilgisini esas çeken, metin değil, fotoğraftaki kızın arkasındaki dresuarm üzerinde duran takı kutusuydu.

Bir dakika.

Kutuya daha dikkatli baktı ve kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını duydu. Elinde kâğıt parçasıyla ayağa fırlayıp odasına koştu.Dresuarına. Kendi takı kutusuna.

Evet. Evet.

Resimdekiyle neredeyse tıpatıp aynıydı. Annesi bunu ona küçükken-vermişti, hemen hemen bu dergi reklamındaki kız kadarken.

Bu sen misin? Mümkün olabilir mi? Resimdeki sen misin?

Hayır, saçları farklıydı, hem kız kendisine de pek benzemiyordu. Ayrıca kızın boynunda,kendisindeki gibi bir ben de yoktu.

O zaman neden? Bunu sana neden verdi? Sadece tesadüf olamaz?

Patrick'in odasına dönerek ayakkabı kutusunun içinde kalanlara göz attı bir cevap bulmak için; ama bulamadı. Ne var ki kendini aşırı meraklandırıran son bir şey daha gördü; bir yüzünde 18 sayısı bulunan plastik bir anahtarlığa takılı bir anahtar; anahtarlığın diğer yüzünde "Tess'e..." yazıyordu.

Tüm hayatı boyunca kendisine Tess demesine izin verdiği tek bir kişi olmuştu: Annesi. Normal bir anahtar deliği için fazla küçük bir anahtardı bu. Takı kutusunun anahtar deliğine girebilirdi. Ancak şekli farklıydı. Emin olmak için denedi; ama uymamıştı.

Ön kapının açıldığını duydu.

Fatrick... Onu yemeğe götürmek için gelmişti.

Tessa kapının açıldığını duyar duymaz mektupları okumak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu fark etti. Ayrıca Patrick'in bunları bulduğunu bilmesini istemiyordu; bu yüzden cebine attığı anahtar hariç her şeyi yeniden kutuya doldurup çaktırmadan odasına götürerek kendi hatıra kutusunun yanına, yatağın altına yerleştirdi.

“Tessa hazır mısın?” diye seslendi Patrick.

“Hemen geliyorum!” Odasının kapısından bağırdı: “Bir dakika.”

Şimdi, bunu soracak mısın sormayacak mısın?

Küçük kızın resmini, kutudaki eşyaları, okumaya fırsatının kalmadığı, zarflarına geri konmuş o mektupları düşündü.

Bunu senden sakladı. Bunları sana vermeliydi.

Ama belki sadece unutmuştur.

Her türlü gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Ama zor bir gün geçiriyor, unuttun mu? Ayrılık? Kalp katliamı? Senden sakladığı için onu suçlama. Bu doğru olmaz.

O zaman sadece sor; ama diplomatik davran.

Evet, bu sorun olmaz.

İçeri girdiğimde Tessa'nın odasından bağıarak bir dakikaya kadar hazır olacağını söylediğini duydum ki bu aslında en az on dakika demektir. Bu süre, bana kurulanıp üzerimi değiştirme fırsatı vereceğinden iyi olmuştu. Bir taraftan da morgda olup delil aramak istiyordum; ama benim işim tek tek olay yerlerini incelemek değil soruşturmanın gidişatına yön vermeye yardımcı olmaktır.

Fakat bu sefer düşündüğümde da.ha zorlu oluyordu.Odamda kolilerden birinin açılmış; fakat içine hiçbir şey eklenmemiş olduğunu gördüm. Bu beni biraz kızdırdı, zira Tessa bütün sabah boştu ve çarşamba günü DC'ye gitmek üzere yola çıkacağımızı biliyordu.

Bununla sonra ilgilenirim.

Üzerimi değiştirdim ve Sauer'imi kılıfına yerleştirirken Grant Sikora'yı ve yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce kafama doğrulttuğu silahı düşündüm. Silahı, mahkeme salonuna gelmeden önce doldurmuştu nasıl olduysa...

Ya da dolduracak birini bulmuştu.

Hızlı arama tuşuyla Ralph'i aradım.

“Ne haber?” dedi

“Hâlâ Chicago'da mısın?”

“Evet. Buradaki saha ofisine, saldırı konusunda yardım ediyorum; önümüzdeki hafta için daha sıkı güvenlik önlemleri

alınmasına çalışıyorum...” Sesi boğuk, sözcükleri karmaşıktı; ağzında bir şey varmış gibi.

“O ses ne? Şu yoğurtlu kuru üzümlerden yemiyorsun hâlâ değil mi?”

Sessizlik anı. Bir yutkunma sesi.

“Hayır.”

“Dinle Ralph, aramamın sebeplerinden biri şu saldı. Sen de delil odasını düşünüyorsun değil mi?”

“Evet.” dedi. “Silah mahkeme salonuna getirildiğinde mühürlü bir delil poşetindeydi. Birinin tek yapması gereken, delil odasına girip, silahı doldurup salona getirilmesini beklemektir. Sonuçta neden bir insan on üç yıl öncesine ait bir vakanın mühürlü poşette bulunan silahının dolu olup olmadığını kontrol etmek istesin ki?”

“Kesinlikle. Memur Fohay’le bir konuş bakalım. Dün güvenlik geçiş noktasını o kontrol ediyordu.”

“Onunla ilgili bir durum mu var?”

“Hayır. Ancak Basque’in suçuna ilişkin sert görüşleri vardı ve delil odasında çalıştığını söylemişti. Silaha ulaşmış olabilir. Eğer Sikora’yla aralarında kişisel herhangi bir bağlantı varsa...”

“Anladım. Başka bir şey?”

“Calvin için endişeleniyorum.”

“Me? Werjonic için mi?”

“Evet.”

Bir iki dakikada, önceki gece Calvin’le yaptığımız konuşmanın özetini geçtim. Ben sözümü bitirdiğimde Ralph, ne yapmasını istediğimi sordu.

“Ofisi orada, Chicago’da. Acaba diyorum, ona göz kulak olabilir misin? Hafta

sonunda Basque'a karşı bir harekette bulunabileceğinden endişeliyim."

"Harekette bulunmak mı? Atıyorsun."

"Hayır. Hiç de bile."

Bir duraksama. "Basque güvende. Canına kastedilen o saldırıdan sonra yanına kimseyi yanaştırmıyorlar."

"Kimden söz ettiğimi unutma. Calvin gelmiş geçmiş en zeki suç bilimcilerden biridir. Ona ulaşmak isterse..."

"Tamam, pek iyi." dedi. "Bay Basque'a iadeiziyarete bulunmamasını sağlarım. Merak etme."

"Teşekkürler." Görüşmeyi sonlandırdık, odamdan çıktım ve Tessa'yı girişte beni beklerken buldum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet." diye cevap verdi. "Hadi Fruition'a gidelim."

Tessa, restoranın arka tarafındaki koltuklu bir masada Patrick'in yanına oturdu. Kendine Kaliforniya usulü yonca salatası sipariş ederken Patrick de menüde ete en çok benzeyen şey, belki de o olduğundan bir falafel burger istedi. Patrick, falafel sandviçinin içini ketçapla doldurduğu sırada Tessa bir süre salatasından yedi. Isırıklar arasında o sabah erken saatlerde bir kadının hayatını kurtarmak için tam zamanında yetişebildiğini anlattı.

“Ciddi misin? Neler oldu? Bekle, dur tahmin edeyim, anlatamazsın değil mi?”

“Hayır. Tüm detayları değil. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki bir kez olsun vakitinde yetişebilmek güzeldi. Başardığımı hissettim.”

Tessa birkaç dakika Patrick'in yemeğini yemesini izledi ve onunla gurur duyduğunu fark etti; geçinmek için yaptığı işten ötürü, fark yarattığından ötürü.

“Şey. Süpermiş.” dedi. Biraz öylesine söylenmiş gibiydi; ama Patrick içten olduğunu düşünüyor gibiydi. En sonunda uygun zaman olduğunu hissettiği an, ona kutuyu sordu: “Şey, hmm, eşyaları toplarken, merak ediyorum da yani, annemden kalan bir şeyler var mı etrafta hâlâ?” Kök birasını kafasına dikti.

“Hani belki bana henüz vermediğin?”

Patrick falafel burgerinden, zevk alamayacak kadar hızlı yiyordu. “Yoo.”

“Emin misin?”

Yutkunup çenesini peçeteyle sildi. “Oldukça.”

“Hah, öyleyse bu biraz garip kaçıyor; çünkü ayakkabı kutusunu buldum.”

“Ayakkabı kutusu mu?”

“Evet.”

“Hangi ayakkabı kutusu?”

“İçinde annemin şeylerinin olduğu kutu ve onu bana bugüne kadar neden vermediğini bilmek istiyorum.”

Yemeyi bıraktım.

“Evet?” dedi.

“Onun bende olduğunu unutmuşum bile.”

“Nasıl unutursun? Bunlar onun özel eşyaları!” Yemeğin atmosferi bir anda değişmişti ve benim vaziyeti toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.Denver’a taşındığımızda kutuyu öylece dolaba attığımı ve önüne birtakım kamp malzemesini yığdığımı anlatmaya çalışarak benim için zor bir dönem olduğunu ve bunu daha fazla düşünmediğimi anlamasına yardımcı olmaya çalıştım; ama bunu pek yemedi.Bitirdiğimde elinde bir anahtar tutuyordu. “Bunu da buldum. Neyin anahtarı bu?”

Tam emin değildim; fakat neyin anahtarı olduğunu bildiğimden pek şüphe etmiyordum.

Kolama uzandım ve içtiğim süreyi vakit kazanmak için kullanırken düşüncelerimi toparladım.

“Evet?” diye üsteledi Tessa.
“Bekliyorum.”

Ona söylemen gerekmiyor. Kaybolduğunu ya da zarar gördüğünü söyleyebilirsin. Onu okumasına izin vermek zorunda değilsin.

İçeceğimi masaya bıraktım. “Tam emin değilim; ama sanırım bu annenin günlüğünün anahtarı.” Ayrıntılara inmeden cevap vermesini bekledim. Falafel burgerimi bitirdim.

Ketçabın bile bir faydası olmamıştı.

“Günlüğü mü?”

Başımı sallayarak onayladım. “Ölmeden önce vermişti; ama şunu da söylemişti ki...”

“Annem günlük mü tutuyordu?”

“Evet, biz tanışmadan önce. Sanırım üniversitedeyken. Ayrıca bunu sana vermem gerektiğini de söylemişti, sen...”

“Nerede peki. Okumak istiyorum.”

“Tessa sözümü kesme. Annen on sekiz yaşına gelene dek onu sana vermememi söylemişti.”

Kısa tuhaf bir sessizliğin ardından “Neden?” diye sordu.

“Bilmiyorum; ama önemli olan eğer sana şimdi verirsem annene verdiğim sözü...” Çalan telefonum cümlemi tam ortasından bölmüştü. Ekranı baktım. Arayan Kürt’tü. “Bir saniye.” dedim Tessa’ya.

Ben telefonu açarken anahtarı masanın üstüne tam önüne bırakarak parmaklarıyla

davul çalarmış gibi yapmaya başladı. “Ne haber?”

“Bir şey yakalamış olabiliriz. Birisi **Denver News’ten** bir muhabire çiçek göndermiş. Bir de not varmış: Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye?”

Bir şeyler eksik gibi geldi. “Eee?”

“Muhabirin kocası OYİ ekibindenmiş, Reggie Greer. Hani bu sabah tanışmıştın.”

Alnımı ovaladım. “Karısı muhabir miymiş?”

“Merak etme. İncelediği vakalarla ilgili karısına hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyor.Ama şu var; karısı arayarak çiçekleri kendisinin gönderip göndermediğini sormuş. Çiçeklerin fotoğrafını e-posta olarak göndermiş, notu da. Adam da nottaki el yazısının, Taylor’ın garajında senin için

birakılan mesajdaki el yazısıyla aynı olduğunu hemen fark etmiş.”

İşte şimdi ilgimi çekmişti. “Devam et.”

“Reggie hâlen Taylor’ın evinde. İki polis memuru, Cheyenne’i hastaneden aldılar, şimdi gazeteye doğru gidiyor. Sen de oraya gelebilir misin? Biz çiçeklere bakmadan önce başka kimsenin onlara eli değsin istemiyorum. Cheryl’le ilgili bir sorun çıktı, ben evdeyim; ama olabildiğince çabuk gelmeye çalışacağım.”

Denver News binası bir iki kilometre uzaklıktaydı.

“Beş dakikaya orada olurum.”

“Tamam. Muhabirin adı Amy Lynn Greer.”

Telefonu kapattık. Ağzımı açıp Tessa’ya bir laf edene kadar o konuşmaya başladı: “Bana günlüğü vermek zorundasın.”

“Şimdi işleri zora koşma Tessa ve benden böyle bir istekte bulunma.” Gitmek için ayağa kalktım.

“Okuyacak kadar büyüğüm. Sonbaharda on sekiz oluyorum.”

“Günlüğü sonra konuşuruz. Bunu biraz düşünmem gerek. Annen bayağı ısrar.

“Babamın kim olduğu yazıyor mu?”

Bu soru, tüm savunmamı bertaraf etmişti.

“Günlüğü okumadım. Annenin isteklerine saygı göstermek istedim...”

“Babamın kim olduğu yazıyor mu?” Sesi katı ve soğuk bir hâl almıştı.

“Tessa sözümü kesme.” üzgün oluşunu anlıyordum; fakat konuşmaya her başladığımda sözümün kesilmesini kaldırabilecek bir ruh hâlinde değildim.

“Sen on sekiz olana kadar bekleyeceğime söz verelim, ayrıca senin de şimdi bana bu sözümü bozmak için ortam sağladığın söylenemez.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Fakat söyleyeceği şeyi bir daha düşünmüş olacaktı ki tek söz etmeden kapattı. Bana attığı öfkeli bakışta çok daha derin bir şeyler vardı; derin bir keder ve hayal kırıklığı... Böyle mutsuz olduğu için içim acıdı.

“Bunu sonra konuşuruz şimdi gitmem gerek.” Hâlen masanın yanında ayakta duruyordum;ama Tessa yerinden kıpırdamıyordu. “Haydi.”

Mihayet kalktı. “Olay mı var? Beni bir suç mahalline mi götürüyorsun?”

“Sadece bakmam gereken bir şey var. Belki sen Dora’yi ararsın ve gelip seni oradan alır.”

Denver News'e giden yol boyunca Tessa pencereden dışarı bakıyor; ama aslında görmüyordu.

Çoğunlukla düşünüyordu.

Annesinin bir günlüğü vardı.

Bir günlük.

Seniri onu almanı istemiş; ama on sekizine kadar değil.

Ama neden?

Ve neden Patrick bunu bu kadar büyütüyor? Onu bekletmek haksızlıktı; özellikle de şimdi artık günlükten haberdarken. Birkaç ay erken okusa ne zararı olurdu?

Saatine baktı.

Dora, saat birde onu almayı kabul etmişti, hâlâ yirmi dakika vardı. Eğer Dora onu eve götürürse belki günlüğü arayabilirlerdi

ama bu, kolileri boşaltmak anlamına geliyordu; hem Patrick onu tesadüfen bulunmasın diye ofisine götürmüş olabilirdi. Eğer evde kendi yaşlarında biri olsaydı kendisi de böyle yapardı.

Günlükten önce hatıra kutusundaki diğer şeyleri okuman gerek...

“Tessa.” ’

“Ha?” Gazete binasına varmışlardı; fakat annesini, günlüğü ve hatıra kutusunu düşünmeye öyle kaptırmıştı ki kendisini, geldiklerini fark etmemişti bile.

“İşim bitince seni cepten ararım.” Patrick’in sesi gergindi, acelesi vardı; ki bütün bunlar restoranı neden aniden terk edip buraya koşturduklarını anlamaya çalışan Tessa’nın merakını katlıyordu.

“Tamam.”

Torpidonun üzerine “Federal araç - Resmi Görev” yazılı bir kartı koyduktan sonra dışarı fırlayıp kaldırıma zıpladı.

Tessa aptal değildi. Onun polislerle ortak yürütülen bir çalışmaya dâhil olduğunu biliyor ve son birkaç gündür seri hâlde işlenen cinayetleri televizyondan takip ediyordu. Hangi vakayla uğraştığını kestirmek için dâhi olmaya gerek yoktu.Saatine baktı. Dora’nın gelmesine daha on beş dakika vardı.

Hmmm.

Bu süre yeterli olabilirdi.

Denver News’m lobisinden girdim ve cüzdanı açıp kimlik kartımı, asansörün yanındaki danışma bankosunun arkasında oturmuş oje süren kadına göstererek Amy Lynn Greer’in ofisinin kaçınıcı katta olduğunu sordum.

“Dört.” derken bankonun üzerine bir ziyaretçi kartı bırakıp bir not panosu uzattı ve “İmza atmanız gerek.” dedi.

Not panosuna takılı kâğıda adımı yazıp giriş kartını turnikeye okuttuktan sonra asansöre doğru yürüdüm. Birkaç dakika sonra Cheyenne, beni dördüncü kat asansörünün az ilerisinde karşıladı. “Seni görmek güzel.”

“Seni de.” Koridorda bana eşlik ederken birtakım plaketlerin ve ödüllerin önünden geçtik.

Bunlar belli ki gazetenin kazandığı ödüllerdi. “Kelsey’nin durumuna ilişkin yeni bilgi var mı?”

“İyileşiyor. Ben hastaneden ayrılırken vücut sıcaklığı yedi derece artmıştı. Neredeyse normale döndü. Sanırım bunu atlatacak. Gerçi daha konuşmuyor. Hâlâ fazlasıyla sarılmış hâlde. Ama kendisine saldıran adamın, Asyalı, Afro-Amerikan, beyaz olup olmadığını sorduğumda beni tam oralarda

durdurup onayladı. En azından elimizde bu kadarı var.”

“Dün gece neden morga gittiğini biliyor muyuz?”

“Hayır; ama hastanenin güvenlik kamerası görüntülerinde saat 20:19’da oraya geldiği görünüyor; ama saldırgana ilişkin bir kayıt yok. Görüntüye girmemeyi başarmış.”

Altında yatabilecek anlamları düşündüm.

Çalışanların mola vermesi için ayrılmış odanın önünden geçerken Cheyenne “Söylemeyi unuttum; Ajan Vanderveld yolda, buraya geliyor. On beş dakikaya kadar burada olur herhalde.” dedi.

“Muhteşem.”

Ardından o tatlı pervasız edasıyla sordu: “Sizin aranızda ne var ki?”

Sorusunu geçiştirecektim; fakat en sonunda olanları anlatmam gerekeceğini düşündüm ve de söyleyip kurtulmayı tercih

ettim: “Altı yıl önce Albuquerque’de bir vakada coğrafi profil çıkarmakla uğraşıyordum. 13 ila 19 yaşları arasındaki erkek çocuklar kayboluyordu, üç ceset bulunmuştu ve üç de kayıp vardı.”

“Bunu duyduğumu hatırlar gibiyim. Okuldan sonra evlerinden kaçırılıyorlardı değil mi?”

“Evet. Ebeveynleri hâlâ isteyken. Şerifin şubesi, uyguladığım tekniğin, şey, şöyle söyleyeyim, pek heveslisi değildi.”

“Şaşırmadım.”

“Biliyorum.”

Koridor genişçe bir çalışma alanına açıldı ve Cheyenne bana küçük bölmelerden oluşan bir labirentin içinde rehberlik etti. Cumartesi olduğu için odanın çok kalabalık olmasını beklemiyordum; bu nedenle neredeyse iki düzine çalışanın bir şeyler yazdığını, internette dolaştığını ve cep telefonlarıyla

hızlı hızlı konuştuklarını gördüğümde afalladım.

“Neyse, büro bir davranışsal profilci göndermeye karar vermiş ve Jake’i seçmişti; beni de oradan alıp New York’ta gerçekleşen bir dizi saldırıyla ilgilenmem için atadılar.”

“Seni davadan aldılar yani?”

“Evet.” “Sonra ne oldu? Vanderveld işi eline yüzüne mi bulaştırdı?”

“İki günlük saha çalışmasının ardından yirmi dört ila yirmi yedi yaşları arasında, hiçevlenmemiş, yalnız yaşayan, çocuklarla çalışma geçmişi olan ve onların güvenliğini kolay kazanan beyaz, erkek bir homoseksüel aramamız gerektiği konusunda ikna olmuştu. Bir lise öğretmeni, belki bir koç ya da öyle biri işte.”

“Dur tahmin edeyim.” Bir anlığına duraksadı. “Boşa kürek...”

“Sonraki üç hafta boyunca, bir şahit, on üç yaşında bir çocuğun kırk sekiz yaşında, boşanmış,İspanyol kökenli belediye kurulu üyesiyle arabaya binerken görene kadar iki çocuk daha kayboldu.”

“Bu durumda Vanderveld’in profilinde doğru tespit ettiği şey, katilin cinsiyeti ve cinsel tercihi mi?”

“Evet.”

“Ki bu, kurban seçimi göz önünde bulundurulduğunda çok aşikâr.”

“Doğru.”

Yeniden yürümeye başladık.

“Belediye kurulu üyesi, sıcak bölgenin merkezine yakın oturuyormuş. Eğer beni dinlemiş olsalardı bugün o iki çocuk hâlâ hayatta olabilirdi. ”

Hâlen içimde taşıdığım öfkeyi bastırmaya çalıştım. “Ama sonra, esas gole bak şimdi: Vanderveld bir basın konferansı

düzenledi ve olayın, gelişinin ardından ne büyük hızla çözüldüğünü anlattı. Basının ilgisini elinden geldiğince sömürdü, hatta yerel teşkilata bile çalım attı. Spot ışıklarını seviyor; bir kez oraya ulaştığında geri çekilmek nedir bilmiyor.”

“Ama hepsi bu değil galiba?”

“Hayır.”

“Başka ne oldu?”

“Sadece ona güvenmiyorum diyelim ve orada kalsın.”

Su soğutucusunu geçtikten hemen sonra doğu duvarında sıralanmış bir dizi ofisin başına geldik. Odaların ikisinin kapısı açıktı ve hör odanın şehir manzarasına sahip olduğu görülüyordu, ben de bunların, yöneticilerin odaları ya da en azından başyazarların süitleri olduğu kanaatine vardım.

“Uyardığın için sağ ol.” dedi Cheyenne ve üzerinde küçük metal bir plakada

“Benjamin Rhodes, İkinci Başkan Yardımcısı, Yazı İşleri” yazan bir kapıyı çaldı.

“Buyurun.” dedi bir adam.

Odanın içinde iki kişi bizi bekliyordu. Rhodes olduğunu tahmin ettiğim adam otuzlarının sonunda, dazlak, kırılaşmaya başlamış keçisakalı olan biriydi. Siyah balıkçı yaka kazak, kot pantolon ve siyah ayakkabılar.

Elimi uzatarak “Özel Ajan Patrick Bowers; FBI’danım. Bu vakada Denver Polis Teşkilatıyla beraber çalışıyoruz.” dedim.

“Benjamin Rhodes.” El sıkıştık. Ardından beni gördüğüne pek memnun olmamış gibi görünen kadına doğru ilerledi. “Ve bu da Amy Lynn Greer. En iyi araştırmacı yazarlarımızdandır.”

Yirmilerinin sonlarında, uykusuz, hoş. Dalgalı, kahverengi saçlı, kenevir yaprağı biçiminde bir kolyesi olan, mavi gömlek ve

tarz ayakkabılar giymiş bir kadın. Kadını, onun yazdığını şu anda anladığım bir politik makale köşesinin yanında çıkan resminden tanıdım.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Greer. Bu sabah eşinizle de tanıştım.”

“Amy Lynn diyebilirsiniz.” dedi ters bir tavırla. “Fotoğrafınızı gördüm internette. Dün Chicago’da olan bir saldırıyla ilgiliydi değil mi?”

“Evet. Trajikti.” Hatırlatılmasmı isteyeceğim bir şey değildi bu. Masasına bir bakış attım.

“Çiçekler bunlar mı?”

Amy Lynn ve Benjamin kafa salladılar.

Cheyenne, sessizce yanımızda duruyordu. Bütün bu tanışma safhasından geçtiğini ve çiçeği çoktan incelemiş olduğunu fark ettim. Bitkinin ortasından dar, morumsu beyaz çiçekler yükseliyordu ve kalın yaprakları

vardı.Üzerine biraz eğildim ve saksı toprağının hafif hafif gelen bozuk rayihasıyla karışmış güçlü nanemsi kokusunu aldım. “Bunun ne bitkisi olduğunu biliyor muyuz?”

Benjamin, Amy Lynn ile bakıştı. “Emin değiliz. Binlerini çağırıp katta bahçe işleriyle ilgilenen kimse var mı soracaktık; ama Amy Lynn Reggie’ye nottan bahsedince...”

“Bunu kimseye söylemememi tembihledi.” dedi Amy Lynn.

“İyi.” dedim.

O gün erken saatlerde Taylor’m evine giderken Cheyenne, hem Heather Fain’in hem deAhmed Mohammed Shokr’un potasyum klorür zehirlenmesinden öldüklerinden bahsetmişti.Çiçeklerin ne olduğunu ya da neyle kaplı olduklarını bilmiyor; fakat risk almak da istemiyordum. “İkinizden biri çiçeklere dokundu mu?”

“Ben dokundum, biraz, neden?” dedi Amy Lynn.

Onu korkutmak istemedim. “Ellerini yıkasan iyi olur sanırım.”

Tedirgin bir bakış atıp odadan çıktı ben de Benjamin’e “Kaç kişi saksıyla temas etti?” diye sordum.

“Şey.” O da biraz gergin görünüyordu. “Amy Lynn tabii ki, sekreterlerden biri - Brett- onu getiren çiçekçi çocuk ve ben. Ben taşıdım onu bu odaya.” Cheyenne’e dönüp “Cheyenne, Bay Rhodes’u buradan götürüp Brett’le konuşur musun; bakalım çiçekleri getiren adamın tarifini yapabilecek mi? Tuhaf kaçan bir şey yapmış ya dasöylemiş mi sor bakalım?”

Not defterini çıkardı ve kapıya yöneldi. “Bay Rhodes?”

“Tabii.”

“Ve eller.” dedim. “Herkesin ellerini ...”

“Anlaşıldı.” dedi Cheyenne.

Onlar koridora çıktıkları sırada ben de yanımda getirdiğim la-teks eldivenleri ellerime geçirip çiçeğin taç yapraklarını, göbeğini inceleyip bitkide kayda değer bir şey olup olmadığını baktım. Hiçbir şey bulamayarak bu kez Heather Fain’in ağzındakine benzer bir kayıt cihazı bulmayı umarak toprağı eşelemeye başladım.

Hiçbir şey yok.

Amy Lynn’in geldiğini duydum.

“Not nerede?” diye sordum.

Masanın köşesini işaret ederek “Orada, John adıyla imzalanmış.” dedi.

Elime alıp okudum sonra arkasını çevirip kâğıdını inceledim. Öyle özel ya da belirleyici bir işareti yoktu. İzini sürmek zor olacaktı.

“Cümleyi Google’da arattım.” dedi Amy Lynn. “Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye? Bir şey çıkmadı.”

“Anladım.” Notu bıraktım. “John adında arkadaşınız var mı? Üzerinde çalıştığınız konularda geçen herhangi bir John?”

“Ona da baktım.” dedi sabırsız bir ses tonuyla. “Bulabildiğim tek John, John Beyer, Rockie’lerin atıcısı. Steroid kullanımıyla ilgili bir yazı üzerinde çalışıyorum; ama bunun çiçeklerle ne alakası olabileceğini bilemedim.”

Bana biraz uzak atış gibi geldi; ama onunla konuşması için birini gönderebilirdik. Saksının altını kontrol etmek için dikkatlice kaldırdım; fakat orada da olağan dışı bir şey yoktu. Sonra saksının kenarından tutup parmaklarımı çevresinde dolaştırdım, bu sırada arkada kapının açıldığını duydum ve Cheyenne’le Benjamin’in geldiğini düşündüm.

Düşüncelerimi seslendirdiğimi duydum: “Kimsin sen John? Neden bu çiçekleri gönderdin?”

Ardından biri “Bu reyhan.” dedi.

Ama bu, ne Cheyenne’in ne de Benjamin’in sesiydi.

Bu, Tessa’ydı.

Döndüm. “Burada ne işin var?” dedim.

Gözleri çiçeğe odaklanmıştı. “Arabayı çekmeye çalışıyorlardı.”

“Ne, gerçekten mi? Yo, hayır.”

“Tamam, çekmiyorlardı; ama sen John dedin bir saniye önce.” dedi ve ofise girdi.

“Burada olmamalısın.” derken saksıyı yerine bıraktım. “Aşağı inmelisin.”

“Reyhan olduğunu mu söyledin?” dedi Amy Lynn.

Masanın etrafından dolaşp Tessa’ya doğru yürüdüm. Bana bakıyordu ve göz bebekleri büyüyordu. “Cidden John dedin değil mi?... Kimsin sen John?”

“Evet.”

Amy Lynn, “Affedersin ama sen...” derken “Bu benim üvey kızım Tessa.” dedim. Bu çiçek delil mahiyetinde cinayetlerle bağlantılı olduğundan Tessa’yı olabildiğince çabuk oradan uzaklaştırmak niyetindeydim. “Haydi!” dedim. “Gidiyoruz.”

, “Bu bir reyhan saksısı ve not da John diye birinden...” dedi Tessa yavaşça. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Soran gözlerle ona baktım. “Bunun hakkında bir şey mi biliyorsun?”

“Gitmem gerek.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bu bir reyhan saksısı.” diye tekrar etti; geri geri gidip, kapıya doğru uzaklaşarak.

“Evet reyhan saksısı.” dedim. “Eee. Yani?”

Yavaşça başını sallamaya başladı. “Anlamıyorsun. Gitmem gerek. Midem bulanıyor.”

Cheyenne ve Benjamin arkasında belirdiler; ama o ikisini de iterek aralarından geçti ve haber odasına doğru koştu.

“O Tessa mıydı?” dedi Cheyenne.

“Evet.” Kapıya doğru ilerliyordum.

“İyi mi?”

“Emin değilim.” Yanından geçtim. “Hemen dönerim. İçeriye başka kimseyi alma.”

Tessa’ya asansörün önündeyken yetiştim. “Aşağı” düğmesine durmadan basarken elleri titriyordu. “Hayır!” diyerek mırıldanıyordu. “Hayır, bu olamaz. Mümkün değil.”

“Tessa, çiçekleri kimin gönderdiğini biliyor musun?”

Başını salladı. “Hayır.”

“O zaman ne var, ne oldu?”

“Keats.”

Tessa’nın yanındaki çöp kutusunu fark ettim ve hâlâ ellerimde olan eldivenleri çıkararak kutuya attım. “Keats?”

Kapı açıldı ve koşarak asansör kabinine girdi; ben de peşinden.

“Zemin”e bastı dört kez ve yeniden mırıldanmaya başladı: “Evet... Sanırım Keats ya da Alexander da olabilir.”

“Tessa...”

“Ama önemli değil.” Tessa kapanan kapılara bakıyordu; dehşet içindfe ve endişeli bir hâlde.

“İkisi de aynı nasıl olsa.”

Bu aşırı tepkisi gerçekten beni endişelendirmeye başlamıştı.

“Sakin ol bir dakika ve bana ne düşündüğünü söyle.”

Başparmağıyla işaret parmağını hızla birbirlerine vuruyordu. “Bunun şey olduğunu sanmıyorsun değil mi? Ama neden biri?..”

Ellerimi yavaşça omzuna koydum, bunu yaptığım sırada dönüp gözlerimin içine baktı.

“Lütfen...” dedim. “Bana neler olduğunu anlat.”

Nihayet derin bir nefes aldıktan sonra “Bir ressam var tamam mı; John White Alexander.1896’da mı 1897’de mi ne bir resim yapmış; meşhur bir resim: ***Isabella and the Pot of Basil***

John White Alexander, anladın mı? Bu yüzden John ona atıf olabilir.”

“Tamam, yani bu ne demek?”

“Ama bu resmi, Keats’in bir şiirini temel alarak yapmıştı; John Keats. Yani her iki

türlü de John. Keats'i biliyorsun değil mi? Şair?"

"Evet."

"Şiir bir kadın hakkında. Sevgilisi öldürülüyor ve..."

Kelsey ile kocası geldi aklıma ve son iki günde yaşananlar.

"Mezarını kazıyor ve..."

Morg.

Cesetler.

Aman Tanrı'm!

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Birden Tessa'nın neden bahsettiğini anladım ve niçin bu kadar tepki gösterdiğini idrak ettim. "Yeter. Ben araştırırım."

"Kadın... O..."

Zemin kata geldik ve asansörün uyarı sesi duyuldu.

“Anladım. Başka bir şey söylemene gerek yok.”

Fakat Tessa beni dinlemiyor, öylece boşluğa bakıyordu. “Onu kadından aldılar... Saksı...

Sonra...”

“Şşşt. Tamam.”

Asansörün kapısı açıldı ama Tessa dışarı çıkmadı; bana bakarak alt dudağını ısırdı. “Söyleme tamam mı? Baktığında... Bana söyleme... Haklı olup olmadığımı bilmek istemiyorum.”

“Tamam söz.”

Başını salladı ve ileriye doğru baktı. “Dora gelmiş.”

Tessa’nın allak bullak olduğunu biliyordum ve yanında olmak istiyordum; ama aynı zamanda yukarı çıkıp haklı olup olmadığını da görmem gerekiyordu. “Seninle eve gelmemi ister misin?”

“Hayır, iyiyim.”

Lobide Pandora Bender’la buluştuk ve bana Tessa’yla kalacağını garanti etti. “Benimle iyi olur Bay Bowers. Merak etmeyin.”

“Teşekkürler Dora.” dedim ve Tessa’ya dönerek “Gelmemi istemediğine emin misin?” diye sordum.

Başıyla cpnayladı. “Evet, iyiyim ben.”

Yumuşakça koluna dokundum. “Ara beni tamam mı? Gel dediğinde gelirim.”

“Biliyorum.” Dora kapıya yöneldi ve Tessa kulağıma “Bana söyleme.” dedi.

“Söylemeyeceğim.”

Dışarı çıkıp köşeyi dönerek gözden kaybolana kadar onları filtreli pencereler arkasından izledim.Sonra da dördüncü kata geri döndüm.Saksının içine bakmak için.Ofise vardığımda, içeride yalnızca Amy Lynn’le Cheyenne vardı. Cheyenne, Rhodes’un iki kurul üyesiyle görüşmeye

gittiğini söyledi. Bunu duyduğuma memnun olduğumdan pek emin değildim. Çiçekle ilgili bilgiyi ne şekilde duyurabileceklerini konuşmak üzere toplandıklarından şüphe ettim ama bu gibi şeylerle uğraşmaya vaktim yoktu. Saksıya tek bir bakış, bana uygun boyutlarda olduğunu anlattı. Onu laboratuvara götürmemiz gerektiğini biliyordum; ama önce Tessa'nın tahmininin doğru olup olmadığını bizzat görmek istiyordum. Zaman zaman olmam gerektiği kadar sabırlı davranamıyorum.

“Amy Lynn bize biraz izin verir misiniz?” dedim.

Tereddüt etti.

“Lütfen gidip ellerinizi çok iyi yıkayın.”

“Yıkadım zaten.”

“Güven bana.” Yeni bir çift eldivenim yoktu; fakat saksıyı, Rhodes'un, ekran koruyucusunda akvaryum görüntüsü olan

MacBook'unun önünden geçirerek, elimini tersiyle masasının ortasına doğru ittim. "Bu bitkinin üzerinde, yanlışlıkla içine çekmek istemeyeceğin şeyler olabilir."

Rahatsız olduğunu belli eden bir bakış attıktan sonra çıktı ve Cheyenne "Neler oluyor, Tessa iyi mi?" diye sordu.

Çiçekleri dikkatle bir yana yatırdığımda bitkinin dibindeki toprağın gevşek olduğunu fark ettim. "Kapıyı kilitler misin?"

"Pat, Ne..."

"Lütfen."

Tsavo-Wraith'imi çıkarıp bıçağını açtım. "O iyi, Tessa iyi." dedim. "Sorduğun için sağ ol."

Bıçağın ucunu hafiften toprağa batırdım.

Cheyenne kapıyı kilitledi ve yanıma gelip "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Küçük, üçgen biçiminde bir miktar toprağı kenara ittim. Saksının boyutuna bakarak fazla derine inmenin gerekli olmayacağını kestirdim. “Bir resim var...”

Bir miktar daha toprağı attım ve bıçağı toprağın içine beş santim kadar soktum. “Ve bir şiir;

Keats’in **yazdığı... Ama önemli nokta...**”

Bıçağın ucunun, daha derine inince toprak dışında bir şeye değdiğini hissettim.

“Bir kadın varmış... Bu kadın, toprağı kazarak....” Bıçağı katlayıp cebime attıktan sonra toprağı yavaşça parmaklarımla süpürdüm. “Sevgilisinin cesedini çıkarmış.”

Parmağımın altında soğuk, yumuşak ve et gibi bir şey hissettim.

“Pat, sen ne söylediğinin...”

Toprağı tamamen temizledim; artık reyhane kokusu odadaki en yoğun koku olmaktan çıkmıştı.

Saksının içindeki artık açık seçik görünüyordu.

Tessa haklıydı.

“Ah!..” Cheyenne’in sesi tizleşerek kısıldı.

“Evet.” dedim. “Bu Travis Nash.”

43 dakika sonra

Saksı ve toprak çelik inceleme masasının bir ucunda, Travis Nash’in başı tam önümüzde duruyordu. Saksıyı merkeze bıraktıktan sonra Cheyenne arabamı alıp Tessa’ya bir göz atamam için beni eve bıraktı; fakat Dora ve Tessa henüz gelmemişlerdi. Bu nedenle biz de -iki arabayla- geri dönüp polis merkezinin kapalı garajına park ettikten sonra laboratuvardaki ekibe katılmak üzere aceleyle yukarı çıktık. O sırada iki adli tabip, dik dik bakan gözlerde kalan toprak

kalıntılarını fırçalarla dikkatle temizleyerek kesik başı incelemekteydi. Jake, bir kenarda sessizce başka bir laboratuvar çalışanıyla konuşuyordu. Kapı aralandı ve Kurt içeri girdi.

“Reggie daha gelmedi mi?” diye sordu.

Başımı sallayarak “Hayır.” dedim.

“OYİ morgda bir şeyler bulabildi mi?” diye sordu Cheyenne.

Kurt, yanımıza yaklaşarak ciddiyetle inceleme masasına baktı.

“Eviyeyi kullanmış, bunu biliyoruz. Kapı kollarında hiç parmak izi bırakmamış ve hastanenin güvenlik kameralarından hiçbirine yakalanmadan içeri girip çıkmayı başarmış. Şüpheli listesini o geceki nöbetçi listesiyle karşılaştırması için birini görevlendirdim. Bakalım oradan bir şey çıkacak mı?”

“İyi.” dedim; şüpheli listesinin işe yarayacağı konusunda tereddütlerim olsa da.

Bu gibi soruşturmalar, ilerledikçe ve kimden geldiği bilinmeyen ihbarlar olduğu sürece, her suç mahallinden elde edilen deliller çerçevesinde, potansiyel şüpheliler listesine sürekli yeni isimler eklenir ve bunlar zaman içinde katlanarak çoğalırdı. Sabah Taylor’ın evine giderken yolda okuduğum dava dosyasındaki listede, şimdiden yüz seksen isim mevcuttu. Bugüne kadar on bin hatta yüz bin şüphelisi olan davalarda çalışmıştım ve içimden bir ses, bu davadaki listede de şüphelilerin kısa zamanda azalmak yerine artacağını söylüyordu. Bazı zamanlarda şüpheli listesinin faydası olurdu; ama çoğunlukla katilin adı listede yer almaz ya da alsa dahi o yığının içinde dikkat çekmezdi; sadece ismi okunup üzerinden geçilirdi. Reggie geldi ve Kurt onu odanın bir ucuna çekip konuşmaya başladı. Adli tabiplerin çalışmasını izlediğim sırada, ortalıkta dikilen

gereksiz bir figür olduğumu ve davada ilerleme kaydetmek konusunda sabırsızlandığımı hissetmeye başladım; fakat en azından şimdi elimizde araştırmaya ışık tutacak bazı ipuçları vardı:

Şu mesaj: “Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye?”, reyhan saksısı, Keats ve Alexander arasındaki ilişki...

Kurt,ve Reggie’nin arasında geçen konuşmanın tonunun gittikçe yükseldiğini duydum; ama sadece bazı sesleri ve heceleri işitebiliyordum. Reggie’nin karısı Amy Lynn hakkında konuşuyorlardı.

Sonra Reggie’nin sesi yükseldi: “Biliyorum; ama onunla kalabilirim.”

“Bu yeterli değil.” Kurt un sesi tok ve gürdü. “Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız.”

“Bunun farkındayım; fakat Amy Lynn..

Reggie .sözünü bitiremeden Kurt, konuşmalarına kimse kulak misafiri olmasın diye onu kolundan tuttuğu gibi koridora çıkardı. İkisinin, Amy Lynn'in en iyi nasıl korunacağı konusunda bir anlaşmazlık yaşadığı barizdi. Sonuçta katil, reyhanı kendisine göndererek onu potansiyel kurban listesine dâhil etmişti.

Katil, bir fırsat yakalamadan önce bizim bu davada aşama kaydetmemiz gerekiyordu.

“Pekâlâ.” dedim Cheyenne ve Jake'e.
“Gidip başlasam iyi olacak.”

“Neye?” diye sordu Jake.

“Sanırım Keats'in şiirleri ya da Alexander'ın resimleriyle işe başlamalıyız. Şimdiye kadar bulunan kurbanlar, belirli bir şekilde yerleştirilmişti ve ölüm biçimleri de öylesine alışılmışın dışında ki katilin buna benzer vahşi konuları olan diğer şiirleri ya da bu tarz resimleri canlandırıyor olduğu konusunda endişelerim var.”

“Hmm, ölümlerden bir nevi portre galerisi oluşturmak.” dedi Jake.

“Olabilir.”

Cheyenne etrafa bakındı. “Şey burada yapılacak bir işimiz kalmadı şu ân için. Altıncı kattaki konferans salonunu kullanabiliriz. Doğrusu oradaki bilgisayarlar on yıllık bile değil!”

“Ben de geliyorum.” dedi Jake. “Daha doğrusu, bir iki dakika sonra.” Teğmen’e bakıyordu.

“Sonra hemen yukarı çıkacağım.”

Cheyenne’le odadan çıktığımızda Kurt’ü hemen kapının dışında bekler bulduk, tek başınaydı. Reggie koridoru yarılamıştı bile. Bir süre ona baktıktan sonra Kurt’e dönerek bakışlarımla sorduğum soruyu yanıtlamasını bekledim.

“Amy Lynn’in çalışmasına izin verilmesini istiyor.” dedi. “Ona bir koruma verdik;

ama koruyucu nezaret altında tutulması gerekiyor bence. O not ve saksı, kadını davayla bağlantılı kılıyor ve bu hoşuma gitmiyor.” Biraz duraksadı. “Onun güvende olmasını istiyorum.”

“Amy Lynn’e sorman gerek.” dedi Cheyenne. “Kocasına değil. Bu ne senin ne de Reggie’nin kararı olabilir. Bu, onun kararı.”

Haklıydı tabii ki ama Amy Lynn’le yaptığım kısa görüşmenin ardından onun pek de dikkatli biri olmadığı fikrine varmıştım. Koruyucu nezaret altında olmak isteyeceğini düşünemiyordum.

Kurt, kısa bir iç çekişin ardından “Mevzu anlaşılmıştır.” dedi.

Cheyenne ona gittiğimiz yeri söyledikten sonra Kurt, Amy Lynn’le konuşup hemen geleceğini söyledi.

Tam oradan ayrılırken adli tıp laboratuvarına son bir bakış attığım anda,

Jake Vanderveld'in, Travis Nash'in başının üzerine eğilmiş cansız gözlerine dikkatle baktığını gördüm. Kendi kendine fısıldıyor gibiydi. Ama belki de ölünün kulaklarına fısıldıyordu. Ne söylüyor olabileceğini kendime sormadan edemedim. Amy Lynn Greer, o genç kızın bunun bir reyhan saksısı olduğunu söyledikten sonra polislerin ve FBI'ın bitkiyi apar topar götürmelerinin ve kapının önüne bir polis dikmelerinin nedenini kendisine söylememelerini kabullenemiyordu. Bunu Benjamin Rhodes'la paylaştı.

“Bu işe bulaşamazsın.” dedi Benjamin. “Kocanın pozisyonunu düşünürsen.”

“Çoktan bulaştım zaten. Çiçek bana gönderildi.” Benjamin tam ağzını açıp cevap vereceği sırada Amy Lynn buna fırsat vermedi: “Bak, sabahtan beri bu işin peşindeyim. Herkesten daha fazla şey biliyorum ve şimdi sen kalkmış bana -hakkında bilgi sahibi olmam nedeniyle-bu konuda

yazamayacağımı mı söylüyorsun? Nasıl bir...”

“Amy Lynn, sakin ol. Önce polis ne bulacak onu görelim.” Rhodes sandalyesini çevirerek pencerenin yanında ayağa kalktı, ellerini arkada birleştirip “Yönetim kurulu, konuyla ilgili çok hızlı ilerlersek yasal sıkıntılar çıkabileceğini düşünüyor. Daha kesin bulgular edinene dek beklememizi istiyorlar.” dedi.

“Ama anlamıyor musun? Esas şimdi araştırmak için tam zamanı, böylece zamanı geldiğinde yayımlamaya hazır oluruz.”

Eğer bu reyhan saksısı, önceki hafta işlenen cinayetlerle bağlantılıysa bu hikâyenin gerçek bir suç romanına dönüşeceğini gözünde canlandırabiliyordu. Bu, onun büyük balığı avlama, çıkış yapma fırsatıydı ve sırf kurul güvende olmak istediği için bu fırsatın elleri arasından öylece kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

“Hayır.” dedi Rhodes. “üzgünüm.”

Amy Lynn, az kalsın onun ve kurulun hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti; ama çenesini tuttu ve sadece “Tamam.” dedi.

“Steroidlerle ilgili yazıyı bitir, haftalık makalenı masama bırak. Bu öğleden sonra dörde kadar zaman veriyorum sana, sonrasına bakarız.”

“Anladım, tamam. Teşekkürler.” Ofisinden ayrıldı, koridorda onu bekleyen polis memurunun önünden bir hışımla geçip masasına yürüdü. Hayır, gününün geri kalanını, bir beyzbol oyuncusuyla ilgili bir yazıyla uğraşarak geçirmeyecekti.

John’u bulacaktı...

Araştırma konularını paylaştık.

Cheyenne, Alexander tablolarını aldı, bense internette cinayetlerle herhangi bir benzerlik taşıyan Keats şiirlerini araştırmaya koyuldum ve Jake de reyhan saksısı ya da

insanların gözyaşlarını anlatmakla ilgili mesajın ilişkili olabileceği diğer edebî kaynakları araştıracaktı. Cheyenne, bilgisayarlar nedeniyle altıncı kattaki konferans salonunu kullanmamızı önermiş olduğu hâlde oradaki bilgisayarların da büronun bize verdiği dizüstü bilgisayarların yanında dinozor gibi kaldıklarını fark etmem pek uzun sürmedi. Kendi bilgisayarına geçtikten beş dakika sonra Jake'in de aynısını yaptığı gözüme çarptı. Her birimiz odanın bir köşesinde oturmuş, araştırmamız içinde kaybolmuş hâldeydik ve aramızda sanki dillendirilmemiş bir söz birliği varmış gibi yaklaşık yirmi beş dakika hiç konuşmadan parmaklarımız klavyede internette sörf yaptık, sağa sola notlar aldık, ta ki Jake bu sessizliği bozana dek: "Haydi neler bulduğumuza bir bakalım." Kafamı kaldırıp Jake'e baktım, o da Cheyenne'e döndü.

Cheyenne “Elbette, ilk ben başlayayım.” diyerek teklifte bulundu; ancak sesinden öfkesi seziliyordu. “Alexander’m internetteki tüm resimlerine baktım ve Heather’m cesedini bulduğumuz madenin etrafındaki dağların görünüşünü andıran iki resim dışında diğer cinayetlerle bağlantısı olabilecek başka bir tablo bulamadım. işe yarar bir şey yok doğrusu.”

Dizüstü bilgisayarının ekranını rahat okumak için biraz geriye ittikten sonra “Açıkçası ben de pek fazla bilgi edinemedim; tek bir şey dışında. Keats’in şiirinin bir kıtası ilginç.” dedim ve okumaya başladım:

“Ah! Melankoli, çevir gözlerini öte yana,

Ve müzik, müzik, cınla umutsuzlukla,

Yankı yankıların başka zamana;

*Lethean Adaları 'ndan bize
ağlasın, ah! Ağlasın*

*Kederin ruhları, yakmasın
ağıtlarını*

*Ölecek olan tath Isabella'in
ardından;*

*Natamam, götürecek yanında sa-
dece yalnızlığını,*

*Çünkü tath reyhanını çaldılar
ondan."*

Umutsuzluk temasının neredeyse her satırda geçtiğini söyledim. "Melankoli, umutsuzluk, kederin ruhları, ağıt ve ardından yalnız bir ölüm. Aynen katilin Kelsey'nin morgda yaşamasını istediği gibi."

"Ama artık o güvende." dedi Jake.

Durup düşündüm ve "Bu katilin bu kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum." diyerek Cheyenne'e dönüp "Hastanede,

yanında hâlâ bir görevli var değil mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Bu adamı yakalayana kadar onun yanında kalmasını sağlayayım.”

“Tamam.” Not defterine bir şeyler yazdı. “Kürt’le konuşurum.”

“Bir şey daha var. Keats, Lethean Adaları’ndan söz ediyor.Araştırdım; Lethe Irmağı Hades’teki nehirlerden biriymiş. Suyundan içersen dünyadaki yaşamını unutmumuşsun. Her şeyi unutmumuşsun.”

“Lethe Adaları.” Jake düşünceler içinde duvara bakıyordu. “Belki de bu suçları geçmişindeki bir olayı unutmak için ifa ediyordur; nehri aşmak için, deyim yerindeyse.”

Harika... UNSCJB... Meçhul fail, kimliği belirsiz suçlu... FBI tarihinde ortaya konmuş en aptalca betimleme

olabilir bu gerçekten. Bir şey ifade ediyor mu?

Jake, bu tabiri çok severdi.

Devam etti: “Belki kendi ümitsizliğinden sıyrılmak istiyordur, kendi acısından.” Tezini kanıtlamanın ya da çürütmenin bir yolu olmadığı gibi bu iki ihtimal, bize belirli bir strateji geliştirmede fayda da sağlamıyordu. Sonuçta acıyla baş etmeye çalışmamış biri var mıdır? Kim acı veren hatıralarından kurtulmak istemez? Denver met-ropleksinde yaşayan 2.8 milyon insanın çoğu, bu profile uyuyor olmalıydı.

Söylediklerine herhangi bir yorumda bulunmadım. “Keats’in şiirlerinden otuz kadarına baktım; ama okuduklarımda da kayda değer bir ipucu yoktu.” Ardından istemeyerek de olsa kaçınılmaz olanı itiraf, ettim: “Tamamen yanlış iz üstünde olabilirsiniz şu an.”

Jake' bilgisayarının ekranına baktı. “Ben o kadar emin değilim.” Duvara monte edilmiş televizyona doğru ilerledi. “Bilgisayarı buraya...”

Cheyenne, ne soracağını anlamış ve ayağa kalkmıştı. “Ben hallederim.” Duvardaki ekranın düğmesine basıp çalıştırdıktan sonra hemen yandaki konsolun çekmecesinden çıkardığı USB kablosunu taktı. Jake laptop'ındaki resmi ekrana yansıtmıştı ki Kurt, odaya girdi ve kendine oturacak bir yer buldu. “Amy Lynn, koruyucu nezareti kabul etti.” dedikten sonra bana baktı. “Sizin saha ofisindeki çocuklardan ikisi onu güvenli bir eve götürdüler; ama bu, Reggie'nin hiç hoşuna gitmedi.”

“Öyleyse artık güvende.” dedi Cheyenne. “Bu iyi. En azından bir konu hakkında endişe etmeyeceğiz.”

Bir şeyler doğru değilmiş gibi görünüyordu; ama ne olduğunu bir türlü

bulamamıştım. Jake bir web sitesi açtı ve sayfa, duvardaki ekranda belirdi. “Ve bir şey daha var.” diye ekledi Kurt. “Şu sorduğun mağdur bilimi verileri Pat; şu ana kadar elimize geçen her bilgi, çevrim içi dava dosyası arşivine yüklendi.”

“Güzel.” Kurt’e, Cheyenne, Jake ve benim yaptıklarımızdan bahsettim ve ardından devam etmesi için Jake’e döndüm.

“Bulduklarım işte bunlar.” diyerek imleci sayfanın ortasına getirdi. “Gözyaşlarıyla ilgili cümleyle bağlantılı bir şey yok; fakat reyhan saksısıyla ilgili bir şeyler buldum. Keats’in şiiri aslında on dördüncü yüzyılda yazılmış bir öyküyü temel alıyor. Bir kadın var adı Isabel. Isabel sevgilisinin mezarını kazıp adamın başını gövdesinden ayırıyor ve bunu bir saksıya koyup üzerine reyhan dikeyor.” Jake bir an durup devam etti: “Bu öykü, kilise tarafından kınanmış olan bir kitabın içinde yer alıyor: **Decameron.**”

Öne doğru eğildim.

“Kınanmış bir kitap?” dedi Cheyenne.

“Evet. Yazarı İtalyan, Giovanni Boccaccio.” İmleci makalenin alt satırlarına getirdi.
“Bu arada Giovanni italyancada...”

“John demek.” dedim.

“Evet.”

“İnanılmaz!” diye mırıldandı Kurt.

John Alexander...

John Keats...

John Boccaccio...

Bu üç adam da vücudundan ayrılmış bir başın reyhan saksısında noktalanan hikâyesini anlatmış; biri resimle, biri şiirle ve diğeri de öyküyle. Ve şimdi burada, Denver’da, kendisini John diye adlandıran bir katil, hikâyeyi dördüncü bir biçimde canlandırıyor: Gerçek hayat.

Notu, John adıyla imzalayıp reyhan sak-sısını bir yazara gönderdiğine göre katil en-inde sonunda Keats ya da Alexander'la veya Boccacio'yla bağlantı kuracağımızı biliyor ol-malıydı. Böyle bir bütünlükten etkilenmeli miydim yoksa bu, aşağılayıcı bir durum muydu emin olamadım.

Hepsi, bir bütün, sapkınca bir oyundu.

Jake, konuşmaya devam etti: “Görünen o ki **Decameron** başka yazarlar için de edebî bir kaynak. Örneğin...” Notlarına baktı. “Faulkner, Tennyson, Longfellow, Shakespeare, Chaucer ve tabii ki Keats bunlardan birkaçı. Aslında Chaucer'ın **Can-terbury** 7a/es'mdaki öykülerin dörtte biri - ayrıca eserin edebî yapısı da- **Decameron** öykülerini örnek almış.”

İnanmakta güçlük çekiyordum. “Chaucer, Longfellow, Shakespeare, hepsi eserler-inde Boccaccio'nun kitabından mı

esinlenmiş yani? Daha önce adını bile duymamıştım.”

Jake, başını sallayarak “Ben de.” dedi.

Cheyenne, nedense aceleyle “Durun.” diye araya girdi. “Kitabın kilise tarafından kınandığını söylemiştin değil mi?”

Jake, imleci aşağı kaydırıldı. “1370 yılında Pietro Petroni adında bir keşiş, Boccaccio’ya mektup yazıp kitabı inkâr etmezse kilisenin onu sonsuza kadar lanetleyeceği konusunda uyarmış. Boccaccio, daha sonra kitabı yeniden gözden geçirmiş; fakat hiçbir zaman geri adım atmamış. Bundan kısa zaman sonra papa... Bakalım...”

Aradığı kısmı bulana kadar imleci ekranda kaydırıldı. “İşte. Papa IV. Paul, kitabı kınamış ve basılması ya da okunması yasaklanmış. Anlaşılan o ki bu durum, kitabı daha popüler hâle getirmiş.”

“Şaşırtıcı değil.” dedi Kurt. “Bir kitabı satmanın en iyi yolu birinin onu yasaklamasını sağlamaktır.”

“Kitap bugün bile Index Librorum Prohibitum’da yer alıyor.” diye bitirdi sözünü Jake.

“Yasaklı Kitaplar Listesi.” dedi Cheyenne yavaşça; kendisine anlamaya çalışarak baktığını görünce “Katolik okulu.” diye ekledi.

“Pekâlâ.” dedim Jake’e. “O zaman kitapta sapkın ya da sata-nik bir şeyler olmalı. Sitede kitabın içeriği hakkında ne yazıyor?”

Klavyesinin yanında duran not defterine aldığı notlara bakarak “Kitap 1300’lü yıllarda hortlayan kara vebadan kaçmaya çalışan yedisi kadın on kişi hakkında. Öyküye göre veba,Floransa’yı sarmış hâldedir ve bu on kişi de güvende olacakları Fiesole Tepeleri’ne ulaşmaya çalışmaktadır.”

Yalnızca yirmi beş dakika içinde bu kadar çok şey bulmuş olması, beni epey şaşırtmıştı. Hızla nefes alıp söze devam etti: “On günlük seyahat süresince her gün, her birinin bir hikâye anlatacağı konusunda anlaşmışlar. Başlık da zaten buradan geliyor; iki Yunanca sözcük, deca ve imeron, yani on ve gün.”

On seyyah, on hikâye, on gün...

Heather Fain’in cesedini çevreleyen on mum...

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Cheyenne ise parmaklarını hızla masaya vuruyordu. “Jake, tekrar Pat’in sorusuna dönersek, eğer kilise kitabı kınadıysa; bu insanlar ne gibi hikâyeler anlatıyorlarmış?” Ses tonu, içinde yetiştiği kilisenin kınamış olduğu bir kitapla ilgili bir soruşturma yürütüyor olmanın, onu birazdan fazla rahatsız ettiğini anlatmıştı bana.

“Şey, bu listelerden biri...” Jake, bilgisayarına bakarken duvardaki monitörde yeni bir sayfanın açıldığını gördüm. “Evet. İşte burada. Öyle görünüyor ki öyküler daha ziyade günlük konularla ilgili; ilişkiler, politika, din, yozlaşma, keder ve aşk...”

“Yani, günlük hayat.” dedi Kurt.

“Öyle gibi.”

Kilisenin kitabı neden kınadığını anlayamamıştım hâlen; ama içinde bulunduğumuz an itibarıyla bu nedenler, kitabın davayla olan ilgisi kadar önem taşımıyordu. “**Decamerondaki** öykülerle ilgili olabildiğince çok bilgi edinmemiz gerek.” dedim.

Jake başını salladı. “Bu öyküler kısa değil ve bunlardan yüzlerce var. En azından, ne bileyim birkaç günümüzü alır hepsine...”

“Hayır.” dedim. “Cesetlerle ilgili olarak gelen kimden geldiği belli olmayan

ihbarları hatırlıyor musun: ‘Dördüncü gün çarşamba günü sona eriyor.’ Şimdilik diğer günleri atlayıp sadece dördüncü günde anlatılan öykülere odaklanabiliriz ve acele etmeliyiz. Şafak yaklaşıyor.”

Decamerori’un tam metnini internetten indirdik, ardından Jake dördüncü günde anlatılan ilk üç öyküyü incelemeyi teklif etti, Cheyenne dörtten yediye kadar olanları aldı, Kurt yedi ve sekizi okurken ben de son ikisini incelemeye başladım. Kurt, bir saat sonra, 15:30’da toplanmamızı önerdi. Bu sırada, aklıma birkaç blok ötede olan Denver Halk Kütüphanesinde üzerinde çalıştığımız öykülere ilişkin detayları içeren yorumlar ve konunun evveliyatına ilişkin açıklamalar olabileceğini düşünerek laptop’ımı kaptığım gibi kendimi sokağa attım.

Tessa ve Dora, eve vardıklarından beri Tessa'nın yatağında uzanmış, annesinin hatıra kutusundaki malzemelerle uğraşıyorlarken Tessa, hatırladığı nesnelerle ilgili anılarını anlatıyordu arkadaşına. Dora, öğle yemeğini kaçırdığını ve bir şeyler yemezse açlıktan öleceğini söylediği sırada, kızlar kütudaki mektupları okumaya başlamak üzereydiler.

Tessa da oldukça acıkmış olduğunu fark etti.

O zaman; mutfak.

Dora, buzdolabını açıp kendine bir Sprite, Tessa'ya da bir kök birası aldı. “Bu durumda sana günlüğü göstermeyecek mi yani?”

“Henüz değil, hayır.” derken Tessa bir kâseye mısır cipsi boşalttı ve içinde salsa sos olan daha küçük bir kâsenin yanına tezgâha koydu. “Onu bana vermeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Buzdolabını kapatırken Dora “Nasıl yapacaksın?” diye sordu.

Tessa omuzlarını silkip cips kâsesini alarak tekrar yatak odasına yöneldi. “Bilmiyorum.”

Ardından kâsenin neredeyse o reyhan saksısı kadar büyük olduğunu fark etti.

Ürperdi.

Kâseyi yerine koydu.

Tamam. Başka şeyler düşün.

Onun yerine, iki küçük kâse alıp cipsi onlara aktardı, büyük olanı dolaba kaldırdı. Dora’ya çiçekten ve içindekinden söz etmemiştii. Bunu düşünmek bile istemiyordu. “Hadi!” dedi. “Gidip şu mektupları okuyalım.” Atıştırmalıklarını alıp odaya döndüler; fakat Tessa birkaç dakika öncesine kadar aç olmadığını fark etti.

Boccaccio koleksiyonunu, Denver Halk Kütüphanesi'nin üçüncü katında, 853 numaralı kitapların arasında, İtalyanca eserlerin arasına sıkışmış hâlde buldum. Boccaccio ya da **Decameron** üzerine yazılmış on altı kitabın on ikisi çeviri, ikisi Boccaccio ve Chaucer'ın eserlerinin karşılaştırmalı edebiyat araştırması ve diğer ikisi de Boccaccio'nun diğer eserleriyle ilgiliydi. Kütüphanede bulunan beş **Decameron** araştırmasından hiçbirini rafta değildi. Bilgisayarlı kart kataloğundan kontrol edip beşinin de alınmış olduğunu görerek kütüphane yöneticisine gittim ve kitapları kimin almış olduğunu sordum; ancak kadın bana bu bilgiyi veremeyeceğini söyledi. Kadına "Evet, verebilirsiniz." derken FBI kimliğimi gösterdim.

"İhtiyacım olan tek şey son on iki ayda bu kitapları ödünç alanların listesi."

Reddetti.

“Bu, federal bir soruşturmadır.”

“Ve burası da halk kütüphanesidir.” Ancak bir kütüphanecide görülebilecek bir saç modeli olan görevli kadın kollarını kavuşturdu. “Özel hayatın gizliliğini korumak için kanunlar var, biliyorsunuz değil mi?”

Teknik olarak haklıydı; fakat özel hayatın gizliliği anayasal bir hak değil, verilmiş bir hakti ve terörist saldırılar, ulusal güvenlik ya da yakın tehlike durumlarında çiğnenebilir. “İnsanların hayatı tehlikede.”

“Hakları da öyle!” dedi sertçe. “Özel izinle gelerseniz size memnuniyetle yardımcı oluruz.”

Çenem kilitlendi. Yıllardır gereğinden fazla arama emri ve özel birtakım izinler çıkarmıştım; ama yine de kütüphane kayıtlarını incelemek için nasıl izin çıkarılacağına ilişkin hiçbir bilğim yoktu. Ayrıca sırf gerekli belgeleri doldurmak bile bir saat sürerdi.

Unut gitsin. Bununla sonra da ilgilenenebilirsin. Şimdi sadece şu öykülerini bul.

853 numaralı kitapların bulunduğu bölüme döndüm ve en fazla dipnotu olan çeviriyi seçtim. İnternette indirdiğimiz 1942 yılında çevrilmişti. Elimdeki ise John Payne'in 1947'de İtalyanca'dan İngilizceye yaptığı çeviriydi. Ardından, bir adamın bugüne dek en azından yedi kişiyi öldürmesinde açıkça ilham kaynağı olan bu kınanmış kitabın dokuzuncu ve onuncu öykülerini okumaya başladım.

Giovanni, masasında oturmuş önümüzdeki altı saati, kaçıracağı adamı ve altıncı öyküde anlatılan oldukça sarsıcı ölüm biçimini düşünmekteydi. Şu taziye, manastır ve yumuşak, zarif, kan kırmızısı gül yapraklarıyla kaplı ipek çarşaftan söz eden öyküydü bu.

Falan filan.

Usturâ' ve deri altına uygulanan, hipodermik enjektörler Giovanni'nin yanındaydı.

Saate baktı: 14:53

Thomas Bennett, iki saatten az zaman içinde işten çıkacaktı.Ve on iki saatten az bir zaman içinde ölecekti...

Yetkililerin Amy Lynn Greer'e, Benjamin Rhodes'un gözetleyen bakışlarından uzakta tek başına kalacağı güvenli bir eve taşınma şansını vermeleri, reddedilemeyecek kadar güzel bir fırsattı.Oğlu elbette yanındaydı; fakat bu o kadar büyük bir sorun değildi; zira bu ev, çocuk filmleri ve oyuncaklarla doluydu.Kendi bilgisayarını da yanındaydı ayrıca.

Tüm ihtiyacı olan buydu.

O gün erken saatlerde Rhodes'un ofisinde Ajan Bowers'm üvey kızı olarak tanıttığı

kız,saksıdaki reyhanla John adı arasında bağlantı kurduktan sonra altüst olmuş ve bunun hemen ardından görevliler, saksıyı apar topar götürmüştü. Bu nedenle oğlu yan odada legolarla oynayarak TV izlerken Amy Lynn, son bir saati “John” adı ve reyhan bitkisi arasındaki bağı çözmekle geçirmişti.

Araştırması sırasında Keats’in reyhan saksısına gizlenmiş kesik bir başla ilgili yazdığı şiirle karşılaştığında konunun, Vali Taylonn geçen perşembe gecesi öldürölüp başının vücudundan ayrılması haberiyle bağlantılı olduğuna karar verdi.

Hikâyenin bu kadar sansasyonel olduğuna inanamıyordu. Se-bastian Taylor’ın ölümü,medyanın ilgisini oldukça çekiyordu. Ancak bildiği kadarıyla ondan başka kimsenin reyhan saksısıyla bir alakası yoktu.

Saksı kendisine gönderilmişti.

Katil onunla iletişime geçmişti.

Onu seçmişti.

Kimsenin asla yazamayacağı o hikâyeyi yazabilirdi. Ancak bunun için birazcık daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Haber yorumcularından biri, cesetlerin yerini ihbar eden, kimden geldiği bilinmeyen iki telefon alındığından söz etmişti. Amy Lynn, 911 çağrılarının ses kayıtlarının zaman zaman internete düştüğünü biliyordu; bu nedenle bir süre onları aradı; fakat bulamadı. Bu da o kayıtlarda söylenenleri duymak istiyorsa polis departmanındaki kaynağını araması gerektiği anlamına geliyordu. Bu, kocası değildi. Hayır, onu kullanamazdı. Düşündüğü adam, acil tıp servisinin dispeçbölümünde çalışıyordu.

Bu, kocasına bahsetmek için asla vakit ayırmadığı bir arkadaşlıktı. Ciddi bir şey değildi; birkaç sefer bir iki kadeh içki içmişler, kahve içmek için bir araya gelmişlerdi, umut vadeden bir şey değildi; fakat son üç hikâyede karşılığını almış,

ektiğini biçmişti.EMS departmanındaki dedikodular düşünülecek olursa kim bilir neler duymuştu.Salonda, oğlunun yanında televizyon izleyen federal ajan konuşmalarına kulak misafiri olmasın diye yatak odasının kapısını kapattı. Bir not defteri çıkararak bilgi kaynağının numarasını çevirdi.

Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı: “Ari.”

“Ari, benim Amy Lynn.”

Kısa bir duraksama. “Ah Lynn.”

Prof. Dr. Bryant -gazetecilik bölümünden hocası- ona her zaman kaynaklarına, muhabirliği bir kenara bırakıp önce bir insan olarak yaklaşması gerektiğini öğretmişti. “Aksi hâlde kaynak kişiniz, kendisinden çok hikâyeyle ilgilendiğinizi düşünür.” demişti sınıfa, sonra durmuş ve sıtmıştı. Bunu hâlâ hatırlıyordu. “Elbette hikâyeyle daha fazla ilgileneceksiniz; fakat insanlara kullanıldıklarını fark ettirmeden istenilen bilgiye

ulaşmayı bilmek iyi gazeteciyle mükemmel gazeteci arasındaki farktır.” “Nasılsın, iyi misin Ari?” diye sordu samimiyetle.

Çekingen karakterini **göt** önünde bulundurduğunda İbranicede adının “aslan” anlamına geliyor olması oldukça ironik geliyordu Amy Lynn’e.

“İyiyim.” dedikten sonra biraz durdu ve “Sen nasılsın, Jayson nasıl?” diye sordu.

Amy Lynn, kocasını sormadığını fark etti, sadece oğlunu sormuştu; fakat ona evli bir kadın olduğunu hatırlatmamaya karar verdi.

“üç yaşma girdi, artık konuşuyor; gerçekten çok uslu bir çocuk, evet biz iyiyiz.”

“Harika.”

“Evet.”

“Nasıl beceriyorsun? İş, annelik, hepsi bir anda?” Bu, flört sınırlarında, 'ince bir iltifattı ve Amy Lynn bunu fark etmişti.

“Bakıcı yardımı.” **Sadede gel. Neler duymuş sor.** “Hey, son iki gündür size gelen şu telefonları duyuyorum. Cinayetlerle ilgili. Biri polise ihbarda bulunmuş.”

Sessizlik...

“Kayıt dışı tabii ama merak ediyorum...”

“Amy Lynn, bunu yapmamam...”

“Biliyorum, biliyorum. Adını kullanmayacağım. Sadece ‘kimliği belirsiz bir kaynak’ diyeceğim geçen sefer yaptığımız gibi.”

“Evet ama geçen sefer az kalsın ortaya çıkıyordu.” Sesini alçalttı. “İşimi kaybedebilirim. Bu davada sızıntılara karşı çok hassaslar, her gün iki kişiyi öldürüyor...” Kısa kesti.

“Her gün iki kişi mi?” Not defterine, **Ölüm Çanının Yükselen Sesi Şehri Sarsıyor**, yazdı. “O zaman yarın olmadan yeniden öldüreceğini mi düşünüyorlar?”

Düşünmeden konuşmuş, muhabir kimliğine bürünmüştü.

“Öyle demedim.” Kısmen savunmaya geçmişti. Bu iyi değildi.

“Tabii ki. Hayır, sen bir şey söylemedin.”
“Kapatsam iyi olacak sanırım.”

Çabuk.

“Haklısın Ari. Gerçekten, bak, Özür dilerim. Aramamalıydım. Başını belaya sokmak, yapmak istediğim en son şey.”

Bekle. Bekle.

“Hikâye için endişe etme. Gerçekten. Ben... O kadar da önemli değil.”

Bekle.

Biraz daha, birazcık.

“Yine de bir merhaba demek güzeldi, sesini duymak... Kapatsam iyi olacak.”

Bekle.

“Hoşça kal Ari.”

“Dur.”

Ah evet!

“Bir şey var.” Öncekinden de yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Ama bunu sana ben söylemiyorum. Söz vermek zorundasın.”

Bu iyiydi, çok iyi. “Yo! Tabii ki. Sen tek kelime etmedin.”

“O adamın çağrılarını ben cevaplamadım; ama insanlar konuşurken duydum.”

Kalemi not defterinin üstünde hazır bekliyordu.

‘Şafak yaklaşıyor.’ demiş; dördüncü günün yakında sona ereceğini, öyküyü tamamlayana kadar durmayacağını söylemiş. Bu ne demek bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Hepsi bu; ama bunu yayımlama tamam mı? Sadece ‘Polis mesajları araştırıyor.’ gibi bir şey yaz.”

“Söz veriyorum yayımlamayacağım.” Bu, yerine getirip getiremeyeceğinden emin olmadığı bir sözdü; fakat o anda söylenmesi en doğru şey buydu. “Dostluğumuzu zedeleyecek bir şey yapmak istemem biliyorsun.” “Evet, teşekkürler... Hmm, şey, ben de seni aramayı düşünüyordum. Epey zaman oldu... Belki bir akşam yemeği yiyebiliriz?”

“Tabii, tabii, harika olur.” Buna bir son vermesi gerekiyordu. Bulunduğu odanın hâlâ kapalı olan kapısına baktı. “Bekle editörüm geliyor, gitmem gerek tamam mı? Ararım seni.”

“Tamam...”

Aceleyle “Hoşça kal.” dedikten sonra telefonu kapatarak notlarına baktı: ***Şafak... Dördüncü gün... Bir öykü anlatıyor... Her gün iki kurban. Belki de John’un reyhan saksısına bıraktığı notun katilin anlattığı öyküyle bir alakası vardı.***

Sakince aldığı notları defterine yazdı, her biri üzerinde dikkatle düşünerek: ***Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye. Lütfen Bayan Greer, kalpsiz olma...Bekle.***

Daha önce bir sözcüğü gözünden kaçırmış. Hayati bir sözcük: Elimiz... Bizim elimiz...

Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye.

Kalp atışları hızlanmıştı.

Belki John da basın mensubuydu.

O da bizden biri.

İnternette ***Denver News*** gazetesinin çalışan listesini açtı ve yakın zamanda şafak sökmesi veya bir şeyin dördüncü günüyle ilgili yazı yazmış herhangi biri ya da cinayetlerin işlendiği zamanlarda izinde olan var mıymış diye araştırmaya başladı.Oradan başlayabilir sonra da diğer medya

kuruluşlarına bakabilirdi; çiçekleri gönderen adamı bulana kadar.

Decâmeron'da okuduğum iki öykü beni çok sarsmıştı.

Eğer katilimiz gerçekten dördüncü günde anlatılan öyküleri canlandırıyorsa sıra dokuzuncu öyküye geldiğinde, hayatımda duyduğum en şoke edici suçlardan birini işleyecekti.Onuncu öykü daha az vahşiydi, ne var ki daha fazla suç işlenmesi için kapıyı aralık bırakıyordu.

Zamanım azalıyordu.

Decameron'un 1947 çevirisine bir göz attıktan sonra merkeze doğru hızla yola çıktım.Dokuzuncu öyküyle ilgili bulgularımı paylaşmaya sabırsızlandığım hâlde, **Decameron** bağlantısını geniş perspektiften anlamak için işe dördüncü günde anlatılan birinci öyküyle başlamamız gerektiğini biliyordum.Bu, Jake'in öyküsüydü ve

ben içeri girdiğimde o, çoktan odada hazır bekliyordu.

Kurt ve Cheyenne hemen arkamdan geldiler ve toplantı başladı.

15:34

Girizgâhı Kurt yaptı: “Adamımız işi kızıştırıyor ve bizim üzerinden geçmemiz gereken çok fazla şey var. Tamamını elden geçirelim; fakat detaylarda boğulmayalım” Jake’e başıyla işaret ederek “Konuş bakalım.” dedi.

Notlarına bakan Jake, “İlk öykünün girisinde öykücü Fiam-metta ‘İnsanların gözyaşlarını ifşa etmeye elimiz mahkûm!’ diyor o gün trajik hikâyeler anlatmayı kararlaştırmış olmalarına atıfta bulunarak. John’sa sadece ‘elimiz’ sözcüğünü başa alıp bunu Amy Lynn’e yönelttiği bir soru hâline getirmiş.”

“Sözcükler olması gerektiği gibi sıralanmadığı için arama motorunun cümleyi

bulamaması normal.” dedi Cheyenne.
“Zekice.”

Sırf bu cümle dahi cinayetlerle **Decameron** un bağlantısını kesinlikle ortaya koyuyordu.Parmaklarımla bilinçsizce masaya vurduğumu fark ettim. Durdum.Jake devam etti: “Birinci öykü, kızının sevgilisini birkaç adama boğdurtan bir babayla ilgili.

Adamın kalbini altın bir kâse içinde kıza gönderiyor, kız da kâseyi zehirle doldurarak içiyor ve ölüyor.”

“Eminim kız, sevgilisinin kalbini elinde, kendi kalbinin üzerinde tutar hâlde bulunuyordur.”dedim.

Jake’in notlarına bakması gerekmedi.
“Evet.”

Zihnimde korkunç bir düşünce oluştu, hem de silmeyi beceremediğim bir düşünce: **John,Heather’a,** **içinde**

sevgilisinin kalbinin olduğu bir kâsededen zorla zehir içirdi.

“Bekle!” dedi Cheyenne. “Kim olduğu bilinmeyen muhbir, dördüncü günün çarşamba sona erdiğini söylemişti; bu, Heat-her ve Chris kaybolduktan on gün sonrası. Başkalarının gözyaşlarıyla ilgili on öykü olduğuna göre bu şu demek oluyor ki...”

“Ön öykünün her birini canlandırıyor.” dedi Kurt.

Odaya sessizlik çöktü.

“Doğrusu...” dedi Jake en sonunda. “İkinci öyküyü nasıl canlandıracağını tam olarak bilemiyorum. Öykü, güzel fakat pek de zeki olmayan bir kadınla yatabilmek için melek Cebrail olduğunu iddia eden bir rahiple ilgili.”

“Rahibin başına ne geliyor?” diye sordu Kurt.

“Yakalanıyor, rezil oluyor ve hapse atılıyor.”

“Ölmüyor mu?” diye sordum.

Jake başını sallayarak devam etti: “Ama ormanda bir ağaca zincirlenerek bırakılıyor bir müddet; ses çıkarıp yardım isteyenlesin diye yüzüne bir tür maske takılıyor.”

Cheyenne “Kadın?” dedi.

“O da yaşıyor.”

Kurt bir süre düşünceli düşünceli duvara baktıktan sonra “Buralarda, yakın zamanda, adının seks skandahna karıştığından ötürü yakalanmış bir rahip bilmiyorum ben; ama Cinsel Suçlar’dan Teğmen Mason'a sorar, Kayıp Kişiler’e de haber veririm.” deyip not defterine bir şeyler karaladı.

Jake “Tamam.” dedikten sonra konuşmaya devam etti: “üçüncü öyküye geçiyorum: Bu, Orta Çağ’da geçen bir pembe dizi gibi. Sonu kötü biten, üç kişilik

bir aşk hikâyesi ve gerçekten çok çapraşık. Bununla birlikte öykünün sonunda bir adam zehirleniyor ve bir kadın kılıçla öldürülüyor.”

“Dolayısıyla bu, çarşamba günü Ahmed Mohammed Shokr’un zehirlenmesi ve Tatum Maroukas’ın bıçaklanması olayı olmalı.” dedi Cheyenne.

“Bunlar bendeki üç öyküydü.” diyerek bitirdi konuşmasını Jake.

Sıra Cheyenne’deydi. Ayağa kalktı.

“Dördüncü öykü açıkça Sebastian Taylor ve Brigitte Marcello’yla bağlantılı: Bir kadın,sevgilisinin gözleri önünde parçalara ayrılıyor ve denize atılıyor ya da burada olduğu gibi Cherry Creek Baraj Gölü’ne. Sonuçta kadının sevgilisinin başı kesiliyor.”

“Bu durumda...” dedi Jake açıklama yaparcasına. “CJNSCIB cesetleri kolayca bulunabilecekleri yerlere bırakıyor, ipuçları veriyor, not bırakıyor.” Durdu, odada

göz gezdirdi. “O bir öykücü ve bir dinleyici kitlesi olsun istiyor; birilerine insanların gözyaşlarını ifşa etmesi gerekiyor.”

“Peki. dedi Cheyenne ve ekledi: “Beşinci öykü reyhan saksısıyla ilgili.”

Bir şeyler yerine oturmamıştı. Suçların zamanlaması tutarsızdı. “Durun.” dedim. “Heather ve Chris, pazartesi günü ortadan kayboldu; fakat perşembe bulundu. Eğer katil öyküleri sırasıyla canlandırıyorsa ilk onların bulunması gerekiyordu... Bir dakika...”

-.

“Ne oldu?” diye sordu Jake.

“Madenin sıcaklık derecesini hatırlıyor musunuz? Adli tıp, mumları test edip 4C° civarında olduğunu tespit etmişti. Serin hava sayesinde ceset ve kalp bozulmamıştı.”

“Buna göre pazartesi öldürülmüş olabilirler.” dedi Cheyenne.

“Evet. Şimdilik katile John diyelim. Eğer öyküleri gerçekten sırasıyla canlandırıyorrsa ve eğer ikinci öyküdeki rahip ölmüyorsa...”

“Hâlen hayatta olabilir.” diyerek düşüncelerimi tamamladı Kurt.

“Doğru.”

Hafif bir ürperti duydum.

Kurt ayağa kalktı. “Bunu derhâl araştıracağım; bakalım bu hafta rahiplerle ilgili alışılmadık herhangi bir şey var mı, en ufak bir gariplik.” diyerek odadan ayrıldı.

“Bekle bir dakika Pat.” Bunu söyleyen Jake’ti. “İlk ihbar perşembe geldi; eğer John, Heather ve Chris’i pazartesi günü öldürdüyse bu suça dikkatimizi çekmek için neden üç gün beklemiş olabilir ki?”

“Kim bilir.” dedim. “Belki kendisi bir adım önde başlamak istemiştir. Şimdi onun zihnini okumaya çalışmakla uğraşmayalım; onu yakalamaya odaklanalım. İlk cinayet

pazartesi gerçekleşti; bugün cumartesi. Yani bugün altıncı öyküyü canlandıracak.”

Jake ve ben dikkatimizi yeniden Cheyenne’e yönelttik.

Masanın etrafında yürümeye başladı. “Bu Gabriotto adında bir adamın öyküsü. Adam, kalbinin yanındaki -Boccaccio’nun değişimiyle- ‘irinli bir çıban’ın patlamasıyla ölüyor. Gerçi unutmayın ki öyküler 1300’lerde geçiyor; bu nedenle bana öyle geliyor ki bu bir kalp krizi olabilir; Boccaccio’nun tam olarak neden söz ettiğini kestirmek güç.”

“Kalp krizi mi?” Başımı iki yana salladım. “Bu iyi değil.”

“Neden?” diye sordu.

“Denver metropolisinde kalp krizi nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısını düşünecek olursak, izini sürmek neredeyse imkânsız.”

Bir an düşünüp “Katil, gösteriyi seviyor değil mi? Ne demiştin Jake? Bir öykücü olduğunu mu? Dinleyici kitlesi olsun istiyor değil mi?”

Onayladı.

“Öyleyse bir adamın kalp krizinden ölmesini sağlamak yerine

. Daha dramatik bir yol bulacaktır. Cheyenne, öyküde kullanabileceği daha başka ne var? Daha

alışılmışın dışında? Daha şok edici?”

Cheyenne yürümeyi kesmişti ve şimdi yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordum. “Adam ölmeden önce, siyah bir tazının kendisine saldırıp kalbini -hâlâ göğüs kafesinde çarpıyorken-yediğini görüyor rüyasında.”

Ortama buz gibi bir hava hâkim oldu.

Üçümüz de dut yemiş bülbül gibiydik.

Bir süre konuştuklarımızın etkisinin geçmesini bekledik ve sonunda Cheyenne'e adamın sevgilisinin akıbetini sorabildim.

Notlarına baktı. “Hayatta kalıyor. Adamın cesedini gül yapraklarıyla kaplı ipek bir örtünün üzerine yatırdıktan sonra bir manastıra kapanıyor. Bunun bize pek de faydası olacağını sanmıyorum. Fakat tazi bağlantısı, işte bu, oldukça değerli.”

“Bence de. Yalnız daha ileri gitmeden önce bu işle ilgilenmesi için birilerini görevlendirmeliyiz. Tazi sahipleri, veteriner klinikleri, köpek barınakları araştırılmalı. Köpeğini kaybeden kimse olmuş mu ya da yakın zamanda köpek saldırısı vakası var mı? Eğer biz haklıysak John bu suçu bugün işleyecek...” Durdum. Sonraki dört sözcüğü eklemek istemiyordum; ama bunu yapmam gerekiyormuş gibi geldi: “Belki de yapmıştır bile.”

“Tamam.” dedi Cheyenne. “Kurt ve Yüzbaşı Terrell’la konuşurum.” Kapıya yöneldi.

Ona eşlik etmeyi teklif ettim; fakat omzu üzerinden seslenmekle yetindi: “Hemen gelirim. Bana beş dakika ver.”

Cheyenne odadan çıktıktan sonra Jake, koridorun sonundaki yiyecek makinesine yöneldi. Ben de kurbanların isimlerini ve şimdiye kadar haberdar olduğumuz cinayetlerle ilgili öykülerde geçen detayları not etmeye başladım. Ardından telefonumu çıkarıp sesli mesajlarımı kontrolettim; hiç yoktu. Birden Calvin’i bugün arayacağıma söz verdiğimi hatırladım.

Aradım.

Açan olmadı. Çağrıma geri dönmesi için bir mesaj bıraktım.Davanın olayları sürekli zihnimde canlanıyordu: parçalamalar, zehirlemeler, kesilen başlar,birden beşe kadar

olan öykülerin ilerleyişi, reyhan saksısı. Zamanlama ve gelişme süreci...

Dora'yla gittiğinden bu yana Tessa'yla konuşmamıştım. Hızlı arama tuşuyla hemen onu aradım.

“Evet?” diye cevapladı.

“Benim, sen nasıl...”

“Orada mıydı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Saksı. Saksıda mıydı?”

“Bana söyleme demiştin.”

“Biliyorum; ama sadece merak ediyorum, yani, orada... Dur. Tamam söyleme olur mu?”

“Tamam.” dedim.

“Ama oradaydı değil mi? O baş?”

“Bu konudan söz etmiyoruz.”

“Evet, biliyorum. Ama...”

“Tessa, yeter. Dora hâlâ orada mı?”

“Annemin ayakkabı kutusunun içindekileri okuyoruz. Oldukça havalı.”
Duraksama...

“Günlüğü okuyor olsaydım daha iyiydi.”
“Bunu sonra konuşuruz. Dora, daha ne kadar kalacak?”

“Bir saate filan gitmesi gerekiyormuş; ama gece birlikte takılacağız galiba. Bir şeyler yeriz.

Film filan izleriz, öyle bir şey işte.”

“Eğer öğleden sonra seni göremezsem, iyi eğlenceler. Gece yarısına kadar eve dönmüş olmalısın ayrıca.”

Bir duraksama daha... “Oldu.”

“Tamam, konuşuruz yine.”

“O zaman günlüğü verecek misin bana?”

“Sormaya devam edersen hayır.”

“Bu adil değil ama. Hakkında konuşamazsam davamı nasıl savunabilirim ki?”

“Görüşürüz Kuzgun.”

Sessizlik...

“Görüşürüz dedim.”

Cevap yok. Bekledim ve sonunda kapatmış olduğunu anladım. **Süper.**

Telefonumu cebime attığım sırada Kurt, kapıda belirdi.Yüzünde gerginlik ve bitkinlikle karışık, üzüntülü bir ifade vardı. “İyi misin?” diye sordum.Başını sallayarak iyi olduğunu, elimizdeki tüm bilgileri incelemesi için birkaç kişiyi görevlendirdiğini söyledi; ama bir şeylerin aklını kurcaladığını görebiliyordum.

“Konu davayla ilgili değil, öyle değil mi?” diye sordum.

Tuhaf bir duraksamanın ardından “Cheryl...” dedi. Ama sorun hallolacak. İşler şu aralar biraz karışık biliyorsun.”

Evliliğinin dağıldığına şahit olmak, son beş ayda yaşadığım en acı olaylardandı. “Belki de biraz ara verip işleri yoluna koymaya çalışmalısınız.” demiştim ki o, bu önerimi geçiştirerek

“Düzelir.” demekle yetindi.

“Yapabileceğim bir şey olursa...” Tam bu esnada Cheyenne ve Jack içeri girdiği için konuyu burada kesmenin daha iyi olacağını düşündüm.

“Teşekkürler.” dedi Kurt. “Eksik olma.”

Herkes yerini aldıktan sonra, “Devam etmeden önce şu ana kadar elimizde ne var ona bir göz atalım. Suçların gelişimini özetleyelim.” dedim.

Jake'in hâlen duvardaki ekrana bağlı bulunan bilgisayarını ödünç alarak yazmaya başladım;

Kurbanlar:

Pazartesi - Heather Fain ve Chris Arlington (Perşembe bulundu.).

Salı - Kimliği belirsiz.. Bir papaz? Hayatta olabilir?

Çarşamba - Tatum Maroukas ve Ahmed Mohammed Shokr.

Perşembe - Sebastian Taylor ve Brigitte Marcello.

Cuma - Kelsey Nash (Yaşıyor.) ve Travis Nash.

Cumartesi - ?

Hepimiz listeye bakıyorduk.

“Hepsini böyle gözler önüne serince biraz baş döndürücü göründü.” dedi Cheyenne aklımı okuyarak.

Kimseden ses çıkmayınca herkesin vakit kaybedilmemesi gerektiği fikrinde olduğunu hissettim. Boccaccio'nun şimdiye kadar incelediğimiz öykülerindeki ölüm biçimlerine bir göz atmak için birkaç dakika ayırdıktan sonra gözler, Kurt'e döndü. "Evet, kısaca anlatıp geçeyim isterseniz: Yedinci öyküde iki sevgili, zehirli kurbağalan dış etlerine sürterek zehirlenip ölürken sekizinci öyküdeki eski sevgililer de kederden ölüyorlar. Adam, sevdiği kadının başka birisiyle mutlu bir evlilik yaptığını öğrendiğinde, kadınsa adamın cenazesine katıldığı sırada ölüyor."

Birkaç ayrıntı daha eklemiş; fakat özetini kısa tutmuştu.

Sıra bana geldi.

"Dokuzuncu öykü, bana Gotik korku hikâyelerini anımsattı." Konuyu dolandırma-
madan anlatmaya karar verdim: "Sir Guillaume de Roussillon'un karısı, başka biriyle

yatınca Guillaume adamı öldürüyor, kalbini çıkartıp aşçıya bununla bir akşam yemeği hazırlamasını söylüyor.”

Cheyenne, “Lütfen onu gerçekten yediklerini söyleme.” dedi yavaşça.

Kütüphaneden aldığım **Decameron** kopyasını çıkartıp “ En iyi-m, öykünün bu kısmını olduğu gibi okumam.” dedim ve devam illim:

“Pek de hassas olmayan leydi, bunun tadına baktı ve beğenerek hepsini yedi. Bunu görerek şövalye ona ‘Kadın, yemeği 11. ısı buldun?’ diye sordu.

‘Hakikaten beğendim efendim.’ diye cevap verdi kadın. Çok hoşuma gitti. ’

Bunun üzerine ‘O hâlde Tanrı yardımcım olsun. ’ dedi Roussillon. ‘Sâna içtenlikle inanıyorum ve

şaşırmıyorum, canlıyken seni her şeyden çok memnun edenin ölüsünün bile hoşuna gitmesine.

Derin bir sessizlik.

“Ölüsünün bile hoşuna gitmesine şaşırmıyorum.” dedi Jake. “Canlıyken seni her şeyden çok memnun edenin. Acımasız. Tamamen insanlık dışı. Öykü nasıl sona eriyor?”

“Kadın; bir pencereden atlayarak intihar ediyor.”

“Aşk ve gözyaşı.” diye mırıldandı Jake. “Kusursuz uyum.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kurt.

“Bu John’un takıntısı.” diye cevap verdi Jake. “Tüm bu öyküler, aşkın doğurduğu trajik sonuçlarla ilgili; hepsi sevmek ve kaybetmekle ilgili, zalim, sonu ölümle biten hikâyeler. İşte bu,o cümlelerin atıfta

bulunduğu şey: Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye?

John, işlediği suçlarla sevgililerin gözyaşlarını sanki yeniden akıtıyor.”

Kimse buna bir yorum yapmadı. Doğru veya yanlış, kulağa mantıklı geliyordu.

Kurt, bana dönerek “Son öykü neyle ilgili?” diye sordu.

“Gözyaşlarıyla dolu olmayan tek hikâye bu olabilir.” dedim ve devam ettim: “Doğrusu, okurken Boccaccio’nun bu öyküyü, havayı biraz yumuşatmak ve ertesi günün hikâyelerine bir geçiş yapabilmek amacıyla eklediğini düşündüm. Her hâlükârda, son öyküde ölen yok; fakat bir adam uyuşturularak geniş bir sandığa kilitleniyor.”

Cheyenne’den “Canlı canlı mı gömülüyor?” diye bir soru geldi.

“Hayır; ancak yazılış biçiminden adamın başına gelecek olan buymuş gibi

hissediyorsun. Ne var ki sonunda trajedi yok.”

Jake, “Yalnızca aşk ve ölüm hakkında alman dersler...” diyerek düşüncelere daldı.

“Doğru.” diyerek fikrine katıldığımı belirttiğim sırada, bir taraftan da katilimizin böylesi bir sondan memnun kalıp kalmayacağı konusunda düşünmeye başladım. Pek emin değildim. “Bu,aşama kaydedebilmemiz için bize bayağı imkân sağladı. Tazılar, zehirli kurbağalar, rahip...”

İşler kızışıyordu.

Birçok suç... Birçok yapboz parçası...

Kurt’e dönerek “Kütüphane kayıtlarına girebilmek ve Boccaccio kopyalarını kimin aldığını öğrenmek için bir arama izni çıkartalım. Ayrıca, hangi kolejlerde Boccaccio ya da **Decameron**’la ilgili dersler verildiğini de tespit etmeliyiz. Öncelikle DCI ve CCI’dan başlayalım, ardından diğerleriyle

devam ederiz. Adamımız bütün bunları kendi kendine de çalışmış olabilir; fakat en azından şüpheli listesiyle derslere devam edenleri karşılaştırma fırsatımız olur.” diyerek izlememiz gereken yol hakkında bir öneride bulundum. '

Kurt, “Gerekirse ülke çapında bir araştırma yaparız.” dedi.

“Bir de Heather’ın cesedini bulduğumuz madenin sahibinin kim olduğunu hâlen bilmiyoruz,bunu da öğrenmemiz lazım. John’u bulmamızda yardımcı olacak bir ipucu sağlayabilir.”

“O işle Jameson ilgileniyor.” dedi başını sallayarak. “Yalnız orada yüzlerce terk edilmiş maden var ve Clear Creek Bölgesi kayıtlarının çoğu elektronik ortama aktarılmamış, tam bir karmaşa. Şu anda Idaho Springs’te, tek tek bölgenin tapu kadastro kayıtlarını inceliyor.”

Kimse konuşmuyordu.

“Jameson işini bilir. Orada bize yarayacak bir şey varsa bulacaktır.” diye ekledi.

Jake, yumruk yaptığı ellerini kesin bir tavırla masaya vurarak .lyğa kalkıp “UNSOB’ın psikolojik profili üzerinde çalışacağım.” dedi.

Cheyenne de oturduğu yerden kalkarak “Şimdiye kadar okuduğumuz tüm öyküler, evli çiftler veya aşk ilişkileriyle ilgiliydi ve kurbanların tamamı da çiftlerdi. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Adamımız kurbanlarını bir şekilde seçiyor; ama kurban çiftler arasında belirgin bir bağlantı da yok, değil mi?”

“Bildiğimiz kadarıyla hayır.” dedim.

“Jake sen ne demiştin? Sevmek ve kaybetmekle ilgili sonu ölümle biten öyküler mi?”

“Evet.”

“Öyleyse, bir çiftin aşk durumuyla ve yitirdikleriyle en çok kimin ilgisi olabilir?”

Yalnızlıklarını en iyi kim bilir; kaçamaklarını ve ilişkilerini?” ’

“Evet, güzel.” dedim. “Bir terapist. Ya da bir evlilik danışmanı.”

“Kesinlikle!” dedi. “Bir danışmanın müşteri listesi elbette gizli olacaktır; bazı durumlarda aile fertleri hatta eşler bile onunla görüşüğünü bilmez. Bu da bizim kurbanları arasında bağlantı kurmamızı zorlaştıracaktır.”

Bana iyi bir bakış açısıymış gibi geldi. “Bir bak bakalım. Bu adama ulaşmak için fazlasıyla aşikâr bir bağlantı noktası olurdu bu; fakat belki de sandığım kadar zeki değildir.” Bunları söyleyip bir yandan da eşyalarımı toparlarken Jake, “Sen ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Coğrafi profil.” Cevabını verip koridora yöneldim. “John’un nerede yaşadığını bulacağım.”

22 dakika sonra

16:41

Giovarjini, Thomas Bennett'in 18. Sokak'taki garajın ikinci katında park edilmiş, 2009 model,gri, FX50 Infiniti'sinin film çekilmiş kara camlarına gözlerini dikmiş bakıyordu. Koyu renkli camlar nedeniyle aracın içini göremiyordu; ne önden ne de arkadan.

Mükemmel...

Bu durumda aracın altına girmek zorunda kalmayacaktı, içeride bekleyebilirdi.Infiniti'nin ileri güvenlik sistemlerine rağmen Giovanni'nin kilidi açması, otuz saniyeden kısa sürmüştü.GPS ve uydu görüntüleme sistemlerini devre dışı bırakması ise üç dakikasını bile almamıştı.Arka koltuğa yerleşerek kapıyı kapattı ve Bennett arabaya bindiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görebilmek için dikiz aynasını ayarladı.Kullanacağı iki enjektörü yanına,

koltuğa bıraktı.Thomas Bennett'm çalıştığı Wells Fargo binasıyla garaj arasında kısa bir yürüyüş mesafesi vardı, bu nedenle Giovanni, onun gelmesini pek fazla bekleyeceğini sanmıyordu.

16:46

Byron G. Rogers Federal Binasının on sekizinci katındaki ofisimde, masamın başında oturmuş coğrafi profilimle uğraşıordum.Ve sinir katsayım gitgide artıyordu.Kurt'ün ekibi, mağdur bilimi bulgularından gelen verileri derlemek konusunda iyi iş başarmıştı: Bilinen kaçırılma noktaları ve her bir cesedin bulunduğu lokasyonun yanı sıra kurbanların açık adresleri, çalıştıkları yerler ve boş zaman etkinlikleri. Diğer taraftan kredi kartı kullanımlarını da inceleyerek kurbanların alışveriş alışkanlıklarını temel alan benzin istasyonu, market, gece kulübü ve eczane gibi tercihlerini de belirlemişlerdi.Yine de verileri Federal Hava-CJzay Konumlayıcısı ve Gizli Operasyon Ağı,

FALCON'uma girerek arattığımda ulaştığım sonuçlar yetersizdi. FALCON'un algoritmaları ve jeouzamsal haritalarına programları olabildiğince geniş kapsamlı olduğu hâlde sıcak bölgeyi, Denver'm yalnızca %22'sini kapsayacak oranda daraltabildim'. Pek de nokta atışı sayılmazdı.

Telefonum çaldığı sırada, Denver'm tek yönlü yollarının katilin suç mahalleri arasındaki mesafeieri algılamasında yapabileceği sapma ihtimallerini değerlendiriyordum. Arayanın kim olduğuna baktım ve telefonu açtım.

Müdür Yardımcısı Margaret Wellington.

Harika.

Cevap verdim:

“Margaret, şu anda pek müsait değilim...”

“Birine unvanıyla hitap etmek hürmettendir.”

Telefonu tutan parmaklarım kasıldı. “Şu anda biraz meşgulüm Genel Müdür Yardımcısı Bayan Margaret Wellington.” Onu, FBI merkezindeki makamında otururken görebiliyordum:

80’li yıllar klasiği takım elbisesi, ince dudaklar, delici bakışlar, küllü sarı saçlar...

“Dün, mahkemede yaşanan silahlı saldırıya ilişkin tam bir rapor istiyorum; pazartesi sabah sekizde masamda olacak.”

“Peki. Şimdi...”

“Ayrıca olayla ilgili inceleme başlatma emri vereceğim.”

Zaman kaybı. Chicago Polis Departmanı, onlarca şahitten ifadesini çoktan almıştı. Yapılması gereken tek inceleme, Sikora’nın ya da suç ortağının nasıl olup da mahkeme salonuna getirilmeden Önce silahı doldurmayı başardıklarına yönelik olmalıydı.

“Söylediğin için sağ ol.”

“Jake henüz gelmedi mi?” diye sordu ters ters.

“Bu sabah geldi.” Nasıl söylemeliydi? “Davaya şimdiden ölçülemez katkıları oldu.”

Ölçülemez sözcüğünün içerdiği anlamları düşündüm; bu sözcük benim için iki anlamı birden içeriyordu. Jake’in gerçekten “ölçülemez” katkıları olmuştu, hatta onun katkılarını “ölçülemez” olarak nitelendirmek insana daha iyi geliyordu.

Duraksadı; belli ki söylediklerimin satır aralarını okumaya çalışıyordu. “Bana üstünlük taslama Dr. Bowers. Hayatını zindana çeviririm!”

Ben kimdim ki onunla tartışacaktım!

“Margaret, kapatmam gerek.”

“Bu yaz, akademide ders vereceğin günleri iple çekiyorum.”

I k;r bir sözcüğünün altında inceden alay seziliyordu. “Bir düşünsene üç ay boyunca her gün birbirimizin yüzüne bakacağız.”

“Bunun neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum.”

Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapatarak Margaret ve kırtasiye işlerine düşkünlüğünü aklımdan çıkardım.Coğrafi profilimde, strateji değiştirmeye karar verdim. John’un evinin nerede olduğunudeğilse bile en azından kurbanlarını belirleyip onları bir yerden başka bir yere taşıırken kullandığı güzergâhları bulabilirdim.Bunu başarmak için verileri yeniden düzenleyip kurbanların ve katilin kullandıkları güzergâhların kesişme ihtimallerinin en yüksek olduğu bölgeler üzerinde çalışmaya başladım.

Zaman ilerliyordu.

Thomas Bennett, asansörden çıktığı sırada Giovanni, görülmemek için

Infiniti'nin arka koltuğunda, karanlık gölgelere karışarak eğildi. Kar maskesini yüzüne indirdi, usturasını açtı ve Bennett'in uzaktan kumandayla arabasının kilidini açtığı anda çıkardığı sesi duydu. Adam arabasının sürücü koltuğuna oturdu.

Kapıyı kapattı.

Giovanni, sakince başını kaldırarak dikiz aynasından onun yüzüne baktı. Dar çeneli, bakışları telaşlı bir adamdı ve anahtarı beceriksizce kontağa sokmaya çalışmakla meşgul olduğundan arka koltukta, aynadan kendisini izleyen biri olduğunun farkına varamamıştı henüz. Giovanni bekledi. Thomas'ın, arabada yalnız olmadığını fark etmesini istiyordu. Nihayet Thomas anahtarı kontağa sokmayı başardığında gözleri içgüdüsel olarak dikiz aynasına kaydılar. "Lanet ol..."

Ne var ki daha cümlesini bitiremeden Giovanni, koltuğun kafalığına uzanmış ve

usturasını Bennett'm boğazına dayamıştı.
“Selam Thomas.”

Adamın dudakları titremeye başladı.
“Kim...”

“Bu ustura gerçekten de keskin; bu nedenle senden sakince oturmanı ve kıpırdanmammanı rica etmek zorundayım. Eğer fazlaca hareket edersen senin için iyi olmaz. İnan bana.Söylediklerimi anlıyorsan başını sağa sola oynatmadan salla.”

“Tamam. Rahatlamayı sağlayacak küçük bir iğne yapacağım.”Gözleri korkudan kocaman olmuştu, “Cüzdanımı alabilirsin, ben...”

“Paranla ilgilenmiyorum.” Giovanni, kımıldamasın diye usturayı Bennett'in boğazına sıkıca bastırdı. “Şimdi, lütfen bir dakikalığına hareket etme.”

Bir taraftan aynadan dikkatle adamı izleyip usturayı sıkıca tutarken diğer boş eliyle

ilk şıngayı aldı, Bennett'in boynunun sol tarafına yaklaştırdı.

“Yo!” Bennett yalvardı. “Lütfen.”

“Şşşt.”

Enjektörü batırdı.

Birkaç saniye sonra Thomas bilincini yitirmişti. Giovanni arabadan indi, adamı arka koltuğa taşıdı ve göğsünü ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini çözdü. Ardından, ikinci enjeksiyonu da yaptı ve gömleği tekrar ilikledi, direksiyona geçti ve çiftliğe doğru yola çıktı.

Kırk beş dakika kadar önce, Margaret'la yaptığım telefon konuşmasından bu yana, en iyi yaptığımı düşündüğüm şeyle uğraşıyordum. Fakat artık bundan o kadar emin değildim. Coğrafi profille ne kadar uğraşırsam uğraşayım elle tutulur bir sonuç elde edemiyordum ve artık aklıma yeni bir fikir de

gelmiyordu.İtiraf etmekten nefret etsem de John'un, kurbanlarını ve suç işlediği bölgeleri rastgele seçerek bizi yanılttığına inanmaya başlamıştım.Gözlerimi ovuşturdum.Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım ve sırtımı esnettim.On sekizinci kat-taki ofisimin penceresinden Denver şehri görülüyordu. Gözlerimin aynalı cam kaplı gökdelen; otel ve banka binaları arasında gezinmesine, Denver'ın merkezinde dolanmasına izin verdim.John aşağıda, oralarda bir yerlerde yaşıyordu.Ya da yaşamıyordu. Belki bir gezgindi; sadece oradan oraya dolaşan.Kol kaslarım, omuzlarım, boynum düş kırıklığı ve öfkeden kaskatı kesilmişti.

Onu bulmak zorundasın Pat. Onu yakalamak zorundasın.

Bakışlarım, bulunduğum binanın tam çaprazındaki Denver'm ilk mahkeme binasına takıldı.1910'da, 20. yüzyıl mimarisinin ilk örneği ve Batı'da adaletin bir şahidi olarak inşa edilmişti.Yalnızca dört katlı

olmasına rağmen heybetli, görkemli bir yapı olarak tüm bloku kaplıyordu. Pencereden, çatının hemen altında tüm binayı çepeçevre dolaşan, büyük harflerle yazılmış frizini okuyabiliyordum: **tiull'i Negabimus, Nulli Differemus, Jutitiam.** Tessa ortaokulda Latince görmüştü; bundan birkaç ay önce, yabancı dil bilgisiyle fiyaka yapabilme şansı vermek için onu, şehir merkezine getirmiştim. Binanın önünden geçerken yukarı bakıp “Baksana şu Latince değil mi?” diye sordum.

Fakat o, yazıyı çoktan fark etmiş ve çevirmeye başlamıştı bile. “Evet, ama çevirmek biraz zor.” Biraz morali bozulmuş gibiydi; bense bunun onu birazcık da olsa zorlamış olmasından memnundum. “Bence şöyle olabilir: ‘Adaleti ne kimseden esirger ne kimse için erteleriz.’ Ama **differemus** ‘ayrıcılık yapmak’ olarak da çevrilebilir. Yani hemen hemen kimsenin adaletten kaçmasına ya da kimsenin adaletten ayrıcalıklı olarak

faydalanmasına izin vermezlermiş.” Tessa geveledi, “Evet. Zenginsen belki...”

Ani olmuştu; ondan böyle bir yorum beklemiyordum ve söylediklerine itiraz etmem gerekiyormuş gibi hissetmeme rağmen kısmen haklı olduğu sonucuna vardım. Bu nedenle cevap vermek yerine onu, binanın güneybatı cephesine doğru götürerek ikinci Latince frizi göstermek istedim; fakat ben bu fırsatı bulamadan o hiddetle binayı işaret ederek “Buna inanabiliyor musun?” diye çıkıştı.

Latince frizi göstermiyordu.

Nereye baktığını anlamamıştım. “Ne?”

“Oraya bak.” derken çeneme hafiften dokunarak başımı, binanın köşesindeki şatafatlı taş girişin üzerine mermer harflerle yazılmış yazıya çevirdi. İki sözcük okunuyordu: ***Hakim girişi.***

“Yüz yıldır filan orada duruyor.” dedi.

“Eee? Hâkimler oradan giriyor işte.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Neden edecekti ki?”

“G harfini küçük yazmışlar.”

Buna ne cevap vereceğimi bulmaya çalışırken Tessa, binanın bu tarafında görmesini istediğim cümleye göz attı. “Tamam. Bu, Çiçero’dan. Daha bilindik bir söz. Latince dersinde öğrenmiştik. ***Hukuk kimseye haksızlık yapmaz, kimseye adaletsiz davranmaz.***”

Kimseye adaletsiz davranmaz.

İşte şimdi Tessa yla geçirdiğim o günü düşünürken geçen gece, Calvin’in söylediği sözler kulaklarımda çınladı: “Bizim hukuk sistemimiz doğruluk veya adaletten çok cezalar ve temyiz davalarıyla ilgileniyor. Bunun doğru olduğunu biliyorsun; sadece bunu

itiraf etmek konusunda ketum davranıyoruz.”

Tessa, ilk cümlede belirtilenlere katılmamış olabilirdi; ama ben İkincisinin de doğruluğundan şüphe etmeye başlamıştım.Çünkü hukuk, zaman zaman kanunsuz olabiliyordu.Bazen adalet yerini bulamayabiliyordu.Aklımdan bunları geçirirken kapımın tıklatıldığını duydum.

Döndüm. “Girin.”

Kapı çoktan ardına kadar açılmıştı.

Cheyenne, içeri dalarak masama büyük sarı zarflara benzer bir dosyayı çarptı. “Madenin sahibinin kim olduğunu öğrendik.” “Adı Thomas Bennett.” dedi. “Burada, Denver’da yaşıyor, Wells Fargo Bankasında hafta sonları denetçi olarak çalışıyor. İşten yaklaşık kırk beş dakika önce çıkmış. Ya cep telefonu kapalı ya da cevap vermiyor. Önemli olmayabilir; fakat aracının GPS’t de sinyal vermiyor. Eşi, cep telefonunu asla kapatmadığını ve

bu zamana kadar evde olması gerektiğini söyledi.”

Klavyemin önüne geçtim.

“Ev adresini biliyor musun?”

“Elbette.”

“Adresi şuraya bir girelim, bakalım sıcak bölge sınırları içinde mi yaşıyor.”

Verdiği adresi coğrafi profil sistemine girerken Cheyenne, terapist ya da evlilik danışmanı fikrinden bir şey çıkmadığını söyledi. “Sende ne var ne yok?” diye sorarken ekrana bakıyordu.

“Herhangi bir gelişme var mı?”

“Pek sayılmaz.”

Her bir kurbanın kullandığı güzergâhlar için ayrı birer renk kullanarak verileri, Denver metropoleksinin üç boyutlu bir haritası yerine yerleştirdim. Ortaya çıkan görüntü, rengârenk bir tabak spagettiye

benzemişti.Yanıma, belki de gereğinden de fazla yakınıma bir sandalye çekip oturdu; bir şey demedim.

“Söyle bakalım.” dedi. “Nedir bu baktığım şey?”

Araştırmalarımın bazılarına aşına olduğunu hatırlayarak, fakat diğer taraftan jeouzamsal araştırmanın onun uzmanlık alanına girmediğini de göz önünde bulundurarak arapsaçına dönmüş renkli çizgilere işaret edip “John’un evinin bulunduğu bölgeyi bulmaya çalışıyorum.Bu nedenle suçların işlendiği saatlerde, her gün trafik sıkışıklığı yaşanan noktaları temel alarak Denver’in en çok kullanılan yollarını sisteme kaydettim. Sonra bunları, kurbanların düzenli olarak kullandığı güzergâhlarla kıyasladım; fakat şimdiye kadar, hatta Bennett’in adresiyle bile, veriler bize istediğimizi verecek gibi görünmüyor.”

“Tamam.” dedi parmaklarını masaya vurarak. “Bunu iyice bir düşünelim. Zamanlama ve mekân öyle değil mi?”

“Evet.”

“Kimden geldiği belli olmayan ihbarların ne zaman yapıldığını biliyoruz.”

“Doğru. Şu ana kadar işlenen suçların çoğunda kaçırılma ya da cinayet yeri ve saatini de biliyoruz. Onları da sisteme çoktan girdim.”

Kalkıp kitaplığa doğru ilerledi. “Ve hastanenin girişindeki video görüntüleri sayesinde Kelsey Nash’in de morga ne zaman vardığını biliyoruz...”

“Brigitte Marcello’nun Taylor’a götürdüğü Çin yemeğini ne zaman aldığını biliyoruz.”

“Ve...” diye devam etti. “Brigitte Marcello’nun cesedini attıktan bir süre sonra, John’un Chicago’ya uçtuğunu ve Denver’a

geri döndüğünde havaalanından morga arabayla geldiğini de biliyoruz.”

Tam bir şey söyleyecektim ki duraksadım. “Ne?”

“Şey, yani, kesin değil tabii; ama en azından mümkün. Madendeki sesli mesaja dayanarak

John’un, Brigitte Marcello’nun cesedinden kurtulduktan sonra Chicago’ya gittiğini farz edebiliriz.”

“Farz etmeyi sevmem.”

“Ama farz ediyorsun zaten. John’un Chicago’ya uçakla gitmediği ön kabulünden yola çıkarak çalışıyorsun. Verilerini, John’un en azından bir kere de bu şekilde gittiğini farz ederek düzenleyip kontrol etmek mantıklı olmaz mı?”

Cheyenne’in yüzüne bir süre baktım.

Onun, bürodan olmadığı ve geçtiğimiz sene içinde yalnızca beş altı davada birlikte

çalışmış olduğumuz hâlde, bana ortağımış gibi gelmeye başladığını fark ettim ve bu, hoşuma gitti.

“Haklılık payın olabilir.”

“Bunu söylemeye dilin varmıyor değil mi?”

“Bilemezsin!”

Lien-hua’yla birlikte çalıştığımız davalar aklıma hücum etmeye başladığı sırada onları, bir kenara iterek John’un hangi havaalanını kullanmış olabileceğini bulmak amacıyla FAA arşivine girip son üç günün kalkış ve varış çizelgesini incelemeye koyuldum.

Çiftlik, Clear Creek Bölgesi’nin güney kıyısında, Denver’a elli dakika uzaklıkta ve Rocky Dağlar’ında, Mile-High City’den dokuz yüz metre daha yüksekte yer alıyordu. Sık, karaçam ormanlarıyla ve Rocky Dağları’nın

sarp kayalıklarıyla çepeçevre sarılı arazi içinde, **bir** iki çam ağacının olduğu, sürülmüş birkaç tarla vardı. Ulusal orman alanı sınırları, çiftliğin üç tarafını çevreliyordu. Arazi, boğazından kan fışkırırken kendisini seyreden adama miras bıraktığı üç hafta öncesine kadar, Elwin Daniels'a aitti. Güneşin kızıl ışınları gökyüzünde parıldıyordu. Ayrıca arazi uzak bir patikanın sonunda bulunduğu ve Clear Creek Bölgesi'nin güzide insanları, pek suya sabuna dokunan tipler olmadığından Giovanni'nin, öldürdüğü kendi hâlindeki gtlık sahibiyile iki lafın belini kırmak için uğrayan komşularla ilgili sorun yaşamamıştı.

Piney Oaks yoluna döndü.

Çiftliğe yaklaşık sekiz kilometre kalmıştı.

Denver Uluslararası Havaalanı ve Colorado Springs Havaalanlarının uçuş çizelgelerini incelemek, sadece birkaç dakika

sürmüştü. Ben, bununla uğraşırken Cheyenne de büyük boy bir Denver haritası çıkarıp masamın diğer ucunda onu açıyordu. Kalkış ve varış zamanlarını, Sebastian Taylor'ın cesedinin bulunduğu yeri ihbar etmek üzere cuma günü gelen çağrının saatiyle karşılaştırdığımda John'un, Colorado Springs yerine DIA'dan uçmuş olması gerektiğini gördüm.

Ana merkezlerimin tamamını kapsamak üzere, yolcu listesiyle şüpheli listesindeki tüm isimleri girdim ve şu güne kadar John'un ne kadar dikkatli hareket ettiğini de göz önüne alarak hiçbir eşleşmeyle karşılaşmadığımda pek de şaşırmadım. Güncel sönümleme mesafesi teorilerini temel alarak verileri ayrıştırıp Bearcroft Madeni ile Taylor'ın evi, Cherry Creek Baraj Gölüyle havaalanı ve havaalanıyla Baptist Memorial Hastanesi arasında, John'un yolculuk etmesi muhtemel saatlerdeki en olası güzergâhları hesapladım.

“Enter” tuşuna bastım.

Sıcak bölge, şehrin batı yakasına kaydı.

Bir dava esnasında, işler kızıştığında hissettiğim o tanıdık ürpertiği duydum. “Tazı sahiplerinin listesi var mı sende?”

“Kreger’a sorayım, konuyla o ilgileniyordu.”

Telefonunun tuşlarına basarken ben de uydudan Denver metropleksinin görüntüsünü getirdim ekrana. Bir dakika sonra Cheyenne’in, kendisini hattın diğer ucundaki kişiye tanıttığını duydum.

“Tazıları sor.” dedim. “Clear Creek Bölgesi’nde, yakın zamanda tazı satın alan biri var mıymış?”

Soruyu aktardı ve cevabını dinlerken başıyla yanıtın olumlu olduğunu işaret etti. Ardından telefonu ağzından uzaklaştırarak bana “Elwin Daniels adında bir adam. On

gün önce. Master Card’la almış. Bölgenin güneyinde bir çiftlikte yaşıyor.” dedi.

Lokasyon, yeni sıcak bölgenin yalnızca birkaç kilometre dışındaydı. Adını aratıp adresini buldum. FALCOM kullanarak görüntüyü büyüttüm. Son uydu geçeli üç dakika olmuştu; ancak çiftliğe giden toprak yoldan yukarı tırmanan bir aracın görüntüsünü elde etmiştik. Infiniti’nin camları İlimliydi; bu nedenle sürücünün yüzünü görmek imkânsızdı. Görüntüyü, arabanın arka çamurluğuna odaklayarak plâkasını okumaya çalıştım.

Cheyenne, telefonda biraz konuştuktan sonra bana dönerek, “DMV kayıtlarına göre Elwin, yetmiş iki yaşında yani muhtemelen katilimiz o değil.”

O çiftliğe gitmen gerek Pat.

Resmi dondurup büyüterek Cheyenne’e seslendim: “Bize bir helikopter bul.”

Çözünürlüğü artırdım.

Evet.

İşte bu.

Aracın plakasını büyüttüm ve numaraları kaydettim. Cheyenne, yanı başımda bir Chopper istediğini bildiriyordu: Dispeçer, departmanın helikopter pilot şefi Cody Howard'ı önermiş olmalıydı ki Cheyenne, oldukça kaba bir tavırla “Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk; Cody'yle uçmuyorum. Bize Albay Freeman'ı ayarla.” dedi. Bu ses tonu beni şaşırtmıştı; fakat bu sırada aracın sahibi ekranımda belirince neden Cheyenne'in albayla uçmayı istediğine kafa yormayı bıraktım.

Infiniti Thomas Bennett'a aitti.

Bearcroft Madeni'nin sahibi.

Sandalyemi devirerek ayağa fırladım.
“Gidelim.”

Koridora çıktığım esnada, cep telefonumla alelacele haberleşme dairesini arayıp bize, birkaç araba ayarlamalarını ve Elwin Daniels'm evine bir ambulans göndermelerini istedim. Cheyenne ve ben, yol boyunca iletişim hâlinde olabilelim diye mikrofonlu kulaklıklarımızı takarken Albay Cliff Freeman, helikopteri çalıştırdı. Helikopter havalandırken cep telefonumu kullanarak Thomas Bennett ve Elwin Daniels'm DMV fotoğraflarını bulmaya çalıştım; böylece eğer ikisinden biri çiftlikte ise onları, görür görmez tanıyabilecektik. Resimleri bulduğum sırada Rocky Dağlan etekleri üzerinde süzülüyorduk.

Giovanni, bilinçsiz hâldeki Thomas Bennett'ı ahıra sürükleyerek etrafa saçılmış saman ve otların ortasında yere bıraktı ve yaklaşık üç buçuk metre yüksekliğindeki ahır kapısını kapatıp yalnızca içeriden açılacak şekilde sürgüledi. Böylece ahıra sadece

malzeme odasından geçilebilirdi. Kapılar kapalıyken ahır ancak tavandaki kirişlerden sarkan bir iki ampulle ve yapının doğu cephesindeki dört küçük pencere sayesinde aydınlanıyordu. Kurumuş gübre ve tozlu samanın yaydığı kokulara Giovanni ilişkindi; fakat şimdi buna bir de tazmin kafesinin zeminindeki ikmiş idrarın kesif kokusu katılmıştı. Kafes ahırın ortasında, yaklaşık yedi sekiz metre ötede, çatı kirişlerine dört zincirle asılı hâlde, yerden doksan santimetre yüksekte duruyordu. Giovanni, tüyleri pırıl pırıl parlayan kuzgun karası taziya, on bir yaşındayken karnına bıçak sapladığı büyükannesinin ardından Nadine ismini vermişti. Nadine'in dört gündür hiçbir şey yemediği için önüne ne eti koyarsan koy, büyük bir iştahla yiyeceği belliydi.

Hareket etse dahi!

Kafesin arkasında bir tekerlekli sandalye vardı; fakat ahırın tabanı su birikintileri ve

gevşemiş tahtalarla dolu olduğu için bununla Thomas'ı, diğer tarafa götürmek zor olacaktı. Bu sebeple Giovanni, adamı bacaklarından yakalayıp çer çöp arasından odanın diğer ucuna sürükledi. Atların durduğu bölmelerin önünden geçerken -yalnızca iki-at vardı ahırda- Appaloosa ve Siyah Kısırak, kapılarının ardından onu izlediler. Appaloosa, kışneyip altındaki saman balyasını tekmelerken Giovanni, onu görmezden geldi. Nadine için özel yapılan kafesin önünde durdu: 1.2 metre genişliğinde, 2.4 metre uzunluğunda ve ayakta durmasına yetecek kadar uzun. Tazı, içinde sabırsızlıkla oradan oraya giderken kafes, ağırlığından ötürü hafifçe sağa sola yalpalanıyordu. Giovanni, Bennett'ı tekerlekli sandalyeye oturttu. Madirîe kafesin içinde, vahşice havlıyordu. Durdu, gözlerini Giovanni'ye odakladı. Hırlamaya başladı. Madine'in biraz sabırsız davranacağını tahmin ediyordu; fakat gırtlığından çıkan kısık vahşi ses, onu

şaşırtmıştı. Hayvana hafta boyunca verdiği amfetamin onu, beklediğinden de fazla saldırganlaştırmış olmalıydı.

“Sakin ol kızım.” dedi. “Akşam yemeğin hazırlanıyor.”

Bennett’in hissiz vücudu, sandalyenin üstüne yığılıp kalmıştı; bu yüzden Giovanni, adamı düzgün oturtmak için biraz uğraştı. Ardından malzeme odasının yanındaki tezgâhtan bir rulo koli bandı alarak hazırlıklara başlamak üzere sandalyeye yaklaştı.

Tüm uçuş süresini davayla ilgili bildiklerimi, Thomas Bennett’in katil mi yoksa kurban mı olmasının daha imkân dâhilinde olduğunu düşünerek geçirdim; ancak elimde iki ihtimali de ne doğrulayacak ne çürütecek veri vardı. Bir buçuk saatten az bir süre içinde çiftliğe varmıştık.

“İşte!” diye ahırın hemen dışında park hâlindeki gri İnfiniti FX50’ye işaret ederek seslendi

Cheyenne. Evle ahır arasında genişçe bir arazi uzanıyordu; fakat sağda solda o kadar çok çam ağacı vardı ve arazi yer yer öylesine engebeliydi ki iniş yapmaya elverişli bir nokta göremiyordum.

Cliff e ne ’düşündüğünü sordum.Başını salladı ve evin yedi yüz sekiz yüz metre uzağında görülen çayırılık alanı göstererek

“İnebileceğin en yakın nokta güneydoğu yönündeki tarla.” dedi.

Cheyenne’in ne kadar hızlı koşabileceğini kestiremiyordum; ama formda görünüyordu. Bense geçen kış bacağımdan vurulduğumdan bu yana, pek fazla koşu yapmamış ama yine de kendimi oldukça iyi toparlamıştım. Bu nedenle çiftliğe üç dakikadan kısa bir sürede ulaşabildim.

“Koşmaya hazır mısın?” diye sordum Cheyenne’e.

Gözleri parladı. “Yarışacaksak...”

Bu kadından hoşlanıyordum. Hem de çok. Cliff’in omzuna vurarak “Bizi yere indir.” dedim.

Başıyla onayladıktan sonra helikopteri ağaçlar arasındaki bir açıklığa yönlendirdi. Giovanni, Thomas’ın sol bileğini tekerlekli sandalyeye bantlama işini bitirdi. İyice sağlamlaştırdı. Ruloyu yere bıraktı. İşte, Thomas’m her iki el ve ayak bileği sağlamca bağlanmıştı. Sandalyeden kalkması mümkün olmayacaktı. Nadine’in kafesinin demirleri, ancak burnunu çıkarabileceği kadar aralıktı; ama bu, Giovanni’nin durduğu noktada, kolundan yalnızca birkaç karış ötede havaya vahşice saldırmasına engel değildi. Giovanni, koluna Nadine’in sıcak salyasının sıçradığını hissetti.

“Az kaldı.” dedi, taziya fazla yaklaşmamaya gayret ederek. “Büyük sabır gösterdin. Birkaç dakika daha.”

Thomas'ın kurtulamayacağından emin olarak çamaşır çantası ve ahırın batı tarafındaki yuvarlak saman balyaları labirentinin yanındaki raflardan gül yapraklarıyla dolu kovayı getirmek için kafesin yanından geçti.Çamaşır çantası ve gülleri, sandalyenin yanına getirip bıraktı ve Nadine'e baktı.Kafesin üst kısmı açılabilirdi ve bir buçuk hafta önce sakinleştirici verilmiş taziye buradan içeri sokmuştu. Kafesin açılabilen diğer kısmı, baygın hâldeki Thomas Bennett'in birkaç karış uzağında, köpeğin geçebileceği kadar geniş olmayan; ancak kafasını uzatabileceği bir kapıydı.Bu, beslenme kapısıydı.Tazılar zeki olurdu; bu nedenle Giovanni'nin, Nadine'i önüne ne koyarsa koysun yemeye şartlandırması pek de uzun sürmemişti.Çamaşır çantasının fermuarını açarak içinden ipek bir çarşaf

çıkardı ve yere düzgünce serdi.Ceset için buna ihtiyacı olacaktı.Cheyenne, benden önce ulaşmıştı çiftlik evine; ama çok az bir farkla.Ahır, arazinin diğer tarafında, evin yüz metre kadar gerisinde yer alıyordu.

Silahlarımızı çıkardık. Nefes nefese olduğumu gizlemeye çalışarak “Sen eve bak, ben ahır alıyorum.” dedim.

Hızlı bir “tamam” hareketinden sonra verandaya doğru ilerledi.

Ben de dikenli telin altından yuvarlanarak ahıra doğru koşmaya başladım.Giovanni, elini kovaya daldırıp parmaklarını gül yaprakları arasında dolaştırdı.

Yumuşacık.

Kadifemsi.

Mis kokulu.

Kovadan avuçlayarak ipek çarşafın üzerine serpiştirdiği gül yaprakları, öyle nazikçe dalgalanarak iniyorlardı ki yere

Giovanni bunları dev, kızıl kar tanelerine benzetti. Beyaz üzerine kırmızı...

İpekten bir kar örtüsü üzerine düşen kan kırmızı gül yaprakları...

Adrenalin seviyem tavan yapmış vaziyette, ahşap kalastan inşa edilmiş ve Colorado güneşi altında kavrulmuş ahıra ulaştım.

Durum değerlendirmesi.

Değerlendir ve karşılık ver.

Infiniti'yi kontrol ettim.

Boş.

Sonra ahıra döndüm. Kendini öldürtmenin en kısa yolu böylesi bir mekâna Rambo gibi dalmaktır. Görev başında ihtiyatı bırakıp fevri davranışları için hayatını kaybeden çok sayıda ajan ve polis memuru tanıdım.

Dikkatli ol. Akıllı ol.

Güneydoğu köşesinden koşarak dönüp içeride ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ben de Wisconsin'de bir çiftlikte büyümüştüm, çiftlikleri bilirdim. Bu durumda burada da muhtemelen bir malzeme odası, yem odası, atların bulunduğu bir bölme, saman balyaları ve kullanılmaz duruma gelmiş çiftlik araç gereci mevcuttu. Bu ahır, neredeyse yirmi beş metre uzunluğunda ve yirmi metre genişliğindeydi; ilk başta sandığımdan daha da büyük.İçeri girebilmenin bir yolunu bulmak için güney cephesinin etrafından dolaştım, dört metre yüksekliğindeki sürgülü demir kapılar kapalıydı. Açmaya çalıştım.

Kilitli.

Ahırın içinden havlama sesleri geliyordu. Vahşice. Azgın. Köpek uzmanı değilim; bu yüzden bir tazının nasıl ses çıkardığını bilemem; fakat bu, bir yarış köpeğinden çok bir dövüş köpeği gibiydi.Ahırın dışında kimsecikler görünmüyordu.Köpek, hırladı, hırladı sonra yine havlamaya başladı.Köşeden

dönerken ahırın uzak köşesinde, normal ebatlarda bir kapı daha olduğunu fark ettim. Muhtemelen yem odasına açılan kapıydı bu ya da malzeme odasına. Belki de bir ofise ya da saman deposuna. Her nereye açılıyor idiye oradan içeriye girecektim. Köpeğin canhıraş havlayışı, onun ahırda yalnız olmadığını düşündürdü bana.

Kapıya doğru atıldım.

Giovanni, Thomas Bennett'ın kendine gelmeye başladığını duyduğunda hâlâ gül yapraklarını saçmakla uğraşıyordu.

Cebinden kar maskesini çıkarıp yüzüne geçirdi.

“Neredeyim...” Bennett'm sesi zor çıkıyordu. Hâlen ayılmaya çabalıyordu. “Neler oluyor?” “Bunlar gerçekleştiği sırada ayılacağını sanmıyordum Thomas.” Giovanni yalan söylüyordu; fakat olabildiğince inandırıcı olmaya uğraştı. Ellerindeki yaprakları da boşaltarak rehinesinin yüzüne baktı.

“Korkarım bu şekilde senin için biraz daha can sıkıcı olacak.”

Kapı kilitliydi

Ahırın köşesinden döndüm; fakat başka kapı yoktu görünürde, yalnızca bir sıra küçük pencere vardı.

Tekrar kapıya dönüyoruz o hâlde.

Kapıya ateş edebilirdim; ama katil, Thomas’la beraber içerideyse silah sesi onu harekete geçirebilir ve Bennett daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirdi. Elbette helikopteri de duymuş olabilirdi. Ancak köpeğin havlaması bunu engellemiş olabilir. En azından şu an için varlığımı belli edecek bir hareket yapmamaya karar verdim. Onun yerine anahtarlarımı çıkarıp maymuncuk setimi açtım ve anahtar deliğine bir tanesini soktum.

Thomas'ın bilinci hâlâ bulanıktı. Giovanni, onun kendisine boş gözlerle baktığını gördü; fakat bir an sonra Nadine'in hırlayarak kafesin demirlerine doğru atılması, onu bir anda kendine getirmiş gibiydi. Taziya, ardından başını eğerek tekerlekli sandalyeye ve bileklerindeki bantlara baktı. Debelenerek kurtulmaya çalıştı.

Yapamadı.

Yeniden denedi; ama çok sıkı bağlanmıştı.

Gözleri, korkuyla büyüdü. “Ne yapıyor-sun? Neredeyim ben?”

Giovanni kovayı yere bırakırken “Az önce nasıldım? Hani ayılmanı beklemediğimi söylemediğimde? Seni in-andırmayı başardım mı? Bunu bilmek benim için önemli,oyunculuğum üzerinde çalışıyorum da.”

“Ne?” Sesi titriyordu.

“Doğrusunu istersen uyanmanı bekliyordum.”

Thomas, ahıra göz gezdirdikten sonra taziya odaklandı. “Neler oluyor? Kimsin sen?”

“Adım Giovanni ve bir katilim, sen de bir sonraki kurbanım olmak üzeresin.”

Çılgına dönen Thomas, boş yere çabalararak sandalyeden kurtulmaya çalıştı. “Çıkar beni buradan!”

Giovanni, sandalyeye doğru yürüyüp tekerlek kilidini boşa aldı.

Rehinesi, kollarını ve bacaklarını çaresizce bantlardan kurtarmaya çalışıyor; fakat o çırpındıkça koli bandı daha da sıkılaşıyordu. Giovanni, sandalyeyi, adamın dizleri kafesin altına ve göğsü de beslenme kapısından bir iki karış aşağıya gelecek biçimde yerleştirdi.

Nadine, memnun görünüyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Lütfen dur! Lütfen!”

“Perşembe akşamı, ölmek üzere olan bir adama, ağız tıkacı kullanma seçeneği verdim.” dedi

Giovanni. “Aynı nezaketi sana da göstermek isterim. Gerçi şunu söylemeliyim ki senin işinin onunki kadar uzun sürmesini beklemiyorum; o yüzden bu zahmete değmeyebilir bile.” Nadine demirleri itekliyor, hırıliyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” Thomas’ın sesi, incelmiş, kız sesi gibi çıkmaya başlamıştı.

“Her ihtimale karşı bir tane getirmiştım.” dedi Giovanni, Thomas’ın sözlerini duymazdan gelerek. “Eğer istersen kullanmana yardımcı olabilirim.”

“Ne istiyorsun?” Thomas’ın sesi, bir feryattan fısıltı hâlindeki bir yakarışa dönüşmüştü.

“Lütfen bunu yapma. Yapmak zorunda değilsin. Ne istiyorsun; paraysa sana para bulabilirim. Bir milyon. Yemin ederim!”

Giovanni, bu sözleri “Tıkaç istemiyorum.” olarak aldı. Bu durumda; ikide iki. Belki de kurbanları onu yeterince ciddiye almıyorlardı. Bir dahaki sefere durumları hakkında kesinlikle açık konuştuğundan emin olacaktı. Sandalyenin kilitlerini indirdi. Böylece iş başladığında kafesten uzaklaşamayacaktı.

Sonra geri çekildi. “Şimdi, Panfilo’nun hikâyesine göre senin ölümünden sonra karının bir manastıra kapanıp ruhani ve perhizkâr bir yaşam sürmesi gerekiyor; fakat günümüzün kültürel şartlarında bu pek mümkün görünmüyor. Onun yerine kendisine perhiz kısmıyla ilgili biraz destek olmaya karar verdim. Operasyon gayet basit.

Burada işimiz biter bitmez Marianne’i ziyaret edeceğim. Uzun süre acı çekmeyeceğini garanti ederim. Bu, seni biraz olsun rahatlatır sanırım.”

“Hayır, lütfen...”

Bir elini nazıkçe Bennett’m omzuna koyarak “O taziya çok dikkatli bakmanı istiyorum.

Olacakları gözünde canlandırabilmen, benim için çok önemli.” dedikten sonra göğsünü ortaya çıkarmak için Thomas’ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Nadine’in yemeğine ulaşmasını kolaylaştırmak için...

Kilit beni sandığımdan daha çok uğraştırdı. İçeriden gelen haykırıışlan duyunca daha fazla zaman kaybedemeyeceğimi düşündüm, ateş edecektim.

Klik.

En sonunda...

Silahım kullanılmaya hazır bir hâlde kapıyı iterek açtım ve içeri süzüldüm.

Temiz deri kokusu...

Eyerler, dizginler, duvarda asılı yularlar... Yerde, içinde sinek ilacı, merhem ve çeşitli fırçaların bulunduğu iki tımar seti.

Malzeme odası.

Boş.

Kimse yok.

Odanın diğer tarafında bir kapı.Oraya koştum, yavaşça açarak tozlu, loş ahıra girdim.Hemen sağımda, kalın tahtadan bir merdiven, ahırın bulunduğum kısmını daha da karartan samanlığa çıkıyor. Hâlâ gözlerden uzaktım. Güzel...

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Boş bir at bölmesinin köşesine dayanarak ahır kolağan ettim.Solda, saman balyaları ve

iki at bölmesi. Paslanmış çiftlik ekipmanı. Bir traktör. Birkaç benzin bidonu. Sağ tarafta dört at bölmesi daha. Kapanlar. Kalaslar. Kınnap ruloları. İki su, biri yem dolu olan üç kova, biri diğeri de boş. Yandaki duvardaki kancalarda asılı birkaç yular.

Tipik bir ahır.

Asılı duran kafes dışında. Ve de tazi...

Kafesin yanında iki adam vardı. Biri tekerlekli sandalyede diğerrinin sırtı bana dönük.

John...

1.80, belki de 1.85 boy. Normal beden ölçülerine sahip. Kot. Siyah sweatshirt. Siyah kar maskesi.

Daha fazlasını söyleyemezdim. Herhangi biri olabilirdi. Kurbanın yüzünü profilden görebiliyordum, onu tanıdım. Bu, Thomas Bennett'tı. Şüphelinin ellerini göremiyordum. Silahlı olduğu kanaatine vardım. Eğer

katile kenara çekilmesi için bağırsam adamı öldürebilirdi. Onu oradan uzaklaştırmalıydım ve bunu çok dikkatli yapmalıydım.

Madine, gözlerinden kıvılcımlar saçarak hırladı.

“Öyleyse...” dedi Giovanni, beslenme kapısının menteşesine uzanarak. “Başlayalım bakalım.”

Söylenenleri duy hareket ettirmeliydim ar duymaz daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım.

Gölgeler arasından fırlayıp “Dur!” diye seslenerek silahımı şüpheliye doğrulttum. “Ellerini yana açarak kafesten uzaklaş.”

Giovanni donakaldı.

Bowers...

Etkileyici.

Mükemmel zamanlama.

Şüpheli kımıldamadı. Sırtı hâlâ bana dönüktü.

Biraz daha yaklaştım. “Ellerini yana aç ve yüzünü dön. Hemen şimdi, yoksa ateş edeceğim.

Ellerini kaldır, hemen!”

Hareket yok.

“Beni öldürecek!” diye haykırdı Thomas Bennett.

“Ellerini göster!” dedikten sonra metalik bir ses duydum, şüpheli ellerini kaldırdı, işte tam o anda, Thomas Bennett bağırmaya başladı.Sonraki iki saniyeyi, hayal meyal hatırlıyorum.Şüpheli, saman balyalarının arasına dalarken tazının, başını kafesteki küçük bir kapıdan çıkararak Thomas Bennett’in göğsüne doğru atıldığını gördüm.

Hayır!

Sauer tabancamla taziya nişan aldım.Giovanni, silah sesini duyduğunda içinde at olmayan bir bölmenin kapısının altından yuvarlanmaktaydı.

Tetiği çekmeme fırsat kalmadan ahırda başka bir silahın sesi yankılandı ve tazi, kafesin bir tarafına çarparak yığıldı. Kafasının arkasındaki açık yaradan koyu kırmızı kan akıyordu.Ahırın uzak ucundaki küçük pencerelerden biri kırıldı.

Cheyenne.

Pencerenin arkasından ateş etmişti. Kurşun, kafesin demirleri arasından geçip tazının gözüne isabet etmişti; on beş metreden.Muhteşem bir atış.

Sonra takdir edersin.

Bennett'a koştum; ama silahımı saman balyalarına doğru tutmayı ihmal etmedim. “Yaralı mısın?” Ölü taziye boş gözlerle bakıyordu. “Bay Bennett iyi misiniz?”

Nihayet başını salladı. Yutkundu. Başını saldı. Ortalık yerdeydik. Onu çözmeye zaman yoktu.

Zaman yok.

Sandalyeyi güvenli bir yere sürmeye çalıştım; ama tekerlekler sabitlenmişti.

Hızlı. Hızlı.-

Bir taraftan yan gözle balyalan kontrol ederken tekerleklerin kilitlerini açtım ve sandalyeyi ahının bozuk zemininde hızla, tahtalara takıla takıla sürerek karanlık bir köşedeki boş at bölmelerinden birine soktum. Eğer şüpheli silahlı idiyse bölmenin kapısı biraz da olsa koruma sağlardı. Cheyenne dışarıdaydı. John kaçmaya çalışırsa kapıyı kollayabilirdi.

Tabii ki başka bir çıkış yolu yoksa.

“Hemen döneceğim.” dedim Bennett’a.

“Gitme.”

“Geri geleceğim.”

“Çöz beni!”

Saman balyalarına doğru ilerliyordum ki Cheyenne, malzeme odasının kapısını tekmeleyip ardına kadar açtı.

“Balyaların arkasında!” diye seslendim. Bunun üzerine balyaların doğu yanını kollamak için pozisyon aldı. Bennett, hâlen yardım çığlıkları atıyordu; fakat içinde bulunduğumuz an itibarıyla onu görmezden gelmek zorundaydım. John’u bulmalıydım.

“Hemen dışarı çık!” diye bağırdım.

Birini gölgeler arasında sürünüyormuş gibi hareket ederken gördüm; fakat tam olarak seçemedim. “Ellerini kaldır!” Cheyenne’e bir el hareketiyle balyaların arasına

gireceğimi işaret ettim. O da beni korumak için traktörün arkasına geçti. Benzin bidonlarının arkasında sessiz ve hareketsiz uzanmış olan Giovanni, Dedektif Warren'm arkasında, Wilson Combat Elite Professional 45 ACP'sinin kovanını kontrol etti. Onu, çok net görebiliyordu. Hemen o anda dedektifi vurabilir ve ona yardıma koşacak Bowers'i ortaya çıkartabilirdi; fakat bunu yapmak istemedi. Bütün bu planlar ve hazırlıklardan sonra olmazdı. Giovanni, seçeneklerini değerlendirdi.

FBI'nın ya da DPD'nin karşısına bu ikisinden daha iyi iki düşman çıkarabileceğini sanmıyordu. O zaman, ne kadar iyi olduklarını görmek için tek bir yol vardı. Silah sesi, kendimi gerileyerek atlara ayrılmış bölmelerden birine atmama neden oldu. Bennett'a baktım ve hâlâ bantlardan kurtulmak için debelendiğini gördüm.

“İyi misin?”

“Baña ateş ediyor!” Sesinden yaralanmadığı anlaşıyordu.

Cheyenne, hâlen traktörün arkasında çömelmiş oturuyordu. Ona seslenerek iyi olup olmadığını soruyordum ki sözümü bitirmeden “iyiyim.” diye cevap verdi.

Ardından, kurşunun kafesin yanındaki bir kovaya isabet etmesiyle içindeki gül yapraklarının yere dağılmış olan samanların üzerine, ipekten bir örtü gibi inerek yayıldığını gördüm.

“At silahını!” diye bağırdım.

Buna derhâl bir son vermeli.

Cheyenne’e işaret ettim, silahını kaldırdı, bölmenin köşesinden dönüp saman balyalarının arasına daldım.

Hiçbir şey yoktu.

Kalp çarpıntısı.

Bir balya daha.

Kimse yok.

Nerede bu adam?

Duvarın dibindeki ikinci sıra balyanın ucuna geldim.

Hâlâ kimse yok. Hâlâ sessizlik...

Belki başka bir çıkış vardır.

Benzin kokusu...

İnce bir şerit hâlinde ilerleyen alevler, Appaloosa'nın bulunduğu bölmenin yanındaki kuru otlarda oynaşp sıçırıyordu. Alevler ahırın zemininden kendine yol bularak hızla kolonların birine ulaştı. O karmaşa anında, bir silüetin malzeme odasından Cheyenne'in ateş hattına doğru şimşek gibi fırladığını görür gibi oldum. Silahımı doğrultup "Dur, FBI!" diye bağırdım.

Şahsı tanımla. O olduğundan emin...

Bu adam gri bir polo yaka tişört giyiyordu, siyah bir sweatshirt değil.

Ateş etme! Ateş etme!

“İki kişiler!” diye seslendim Cheyenne’e. Koştum.

Malzeme odasının kapısından sıyrılıp kaçtı. Bir saniye sonra yetişip kapı kolunu tuttum.

Kilitli. .

Kilide ateş edip kapıya omuz attım; fakat açılmadı. Yeniden yüklendim; ama sım-sıkı kapalıydı. Diğer taraftan arkasına bir şey dayamış ya da sürgülemiş olmalıydı. Yangın etrafımda, balyalan büyük lokmalar hâlinde yutarak hızla büyüyor, ahırın çevresini kıvrıla kıvrıla dolaşıyordu. Dumanlar tavana doğru yükselmeye başladı.

Önceliklerde değişiklik.

Thomas ve Cheyenne’i ahırdan çıkar. Hemen.

Cheyenne, ahırın diğer tarafında sürgülü demir kapıyla uğraşırken ben, silahımı kılıfına sokup Bennett'a doğru koştum. Cheyenne, "Kapıyı açarsam alevler aniden parlar mı?" diye bağırdı.

Emin değildim. İçeriye dolan oksijen, alevlerin ahır sarmasına neden olabilirdi; fakat başka şansımız yoktu. "Merak etme. Aç kapıyı!"

Bölmelerden birinin kenarında siyah sweatshirt'ü fark ettim.

Sen onu vurmayasın diye üstünü değiştirmiş!

Bu adam cidden akıllıydı. Gerçekten akıllı.

Ya öyle ya da iki kişiler...

"İmdat!", diye bağırdı Thomas. Yanma ulaştım ve tekerlekli sandalyenin kollarına yapıştım; fakat yangının onu ahırın diğer ucuna dek sürmeme izin vermeyecek kadar

hızlı yayıldığını hemen fark ettim. Onu, bantlardan kurtarmam gerekiyordu. Derhâl Wraith'imin bıçağını açarak sağ kolunu saran bandı kestim.

Cheyenne, sürgülü kapıyı açmayı başardı.

Ahır, neyse ki -evet, neyse ki- alevlere boğulmamıştı. “Çık dışarı!” diye bağırdım ona; ama o, atları serbest bırakmak için bölmelere doğru koştu. Thomas'ın sol bileğindeki bandı da kesip ayaklarına doğru eğildim. Duman, tavanda birikmeye başlamıştı. İki at, bölmelerinde tepinerek dönüp duruyorlar, kafalarını aşağı yukarı sallıyorlardı.

“Acele et!” diye bağırdı Bennett.

Bu yangın nasıl böyle hızlı yayılabiliyor?

Sol bacağındaki bandı kestiğim sırada ahıra, hızla bir göz attım. Neredeyse anında saman ve kerestelerin yere rastgele

saçılmamış olduğunu; çapraz şeritler hâlinde özenle yerleştirilmiş olduklarını fark ettim. Her şey, çıkışı alevlerle kapatmak üzere tasarlanmıştı.

John, geleceğimizi biliyordu.

Diğer bacağındaki bandı da kestikten sonra Bennett'a, ayağa kalkıp kalkamayacağını sordum.

“Bilmiyorum.” dedi. Kalkmaya çalıştı; fakat tökezleyerek geri düştü. Başını sallayıp “Bana

ilaç verdi, bayılttı.” dedi.

Çabucak ahırın ne durumda olduğuna baktım.

Kötüydü.

Ateş, çoktan girişi kapatmış doğrudan üzerimize geliyor, ahırın sürgülü kapıya en uzak köşesinde bizi kısıtıyordu. Thomas'ı alevlerin içinden taşıyarak geçiremezdim. Bunu başaramayacaktık. Cheyenne, atlardan

birinin kapısını açtı. Siyah bir at önce geriye doğru birkaç adım attıktan sonra yerinden fırlayarak artık içeride ikinci bir sıra duvar oluşturmuş olan neredeyse bir metre boyündaki alevlerin üzerinden imkânsız bir atlayışla kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Appaloosa'nın kapısına ulaşan Cheyenne'in aklına bir fikir gelmişti. "Dur biraz!" diye seslendi.

Bennett'ı sırtıma atıp duvardaki kancaların birinden bir yular kaptım. Ben yapamazsam Cheyenne, çıkarabilirdi onu buradan. Cheyenne, aklımı okumuş olacaktı ki atın dizginini yakalayıp onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Thomas'ı al!" diye bağırdım.

"Ya sen?"

"Beni merak etme." Thomas'ı yere indirip kolunun altına girdim destek olmak için.

At, huysuzlanıp kişnedi; fakat Cheyenne onu sakinleştirmeye, teskin etmeye çalışıyordu.

Ardından seslendi: “Seni burada bırakmayacağım!”

Duvarların ikisi tamamen alevlerle kaplıydı. Cheyenne’i kolundan yakalayıp “Gitmek zorundasın.” dedim.

Dizginleri eline verdim; ama o, onları bir kenara atarak atın sırtına atladı. “Seni almaya geleceğim.” dedi.

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Bir adrenalin patlaması ve Cheyenne’in de yardımıyla Thomas’ı ata bindirdim. Zar zor kaldırabildiği kollarını Cheyenne’e doladıktan sonra öne yığılıp kaldı. Atın üzerinde kalabilecek kadar ayık kalabilmesini umuyordum. Samanlığa ilerleyen alevler, solumdaki duvarı sarmaya başladı. Şöyle bir etrafa baktım; fakat hiçbir yol yoktu. Atın

yanan balya üzerinden atlayabileceğini biliyordum; kafesin bulunduğu yere kadar ulaşabilirsem bir şansım olabilirdi. Kapının mandalına uzandım ve kafesi tutan zincirleri dikkatle inceledim.

Açık sürme kapının eni üç metre kadar.

At eşelenip etrafında döndü. “Aç kapıyı!” diye seslendi Cheyenne.

Sen bu atışı yapamazsın Pat. Buradan değil.

Hayır. Ama Cheyenne yapabilir.

Kafesin bana en yakın köşesine bağlı olan zincire doğrulttum silahımı. “Zincirin ucuna ateş et!”

“Ne?”

“Zincir. En yakın olan. Onu ucundan vur!”

Dayanmak kolay olmayacaktı; fakat garajımın tavanında baş aşağı sürünmekten daha kolay olacağı kesindi.

Cheyenne, ne düşündüğümü anlamaya çalışarak baktı. Ardından samanlığın duvarından yukarı doğru yükselmeye başlayan alevlere işaret ettim, nihayet bizi kıştırmıştı. Silahını çıkarıp “Mandalı kaldır!” diye bağırdı.

“Ama...”

“Yap şunu!”

Kapıyı tekme atarak açtım; ama o nişan almak yerine atın dizginini çekerek atlamasını sağladı.

Hayır!

Artık asla...

Appaloosa, alevler arasında koştururken Cheyenne, silahını sağ eline alarak kafesin yanından geçtiği sırada dört el ateş etti.

Bir şangırtı oldu.

Kafesin bir tarafı zincirlerinden boşalıp yere düşerken bana yakın taraftaki zincirler, kafesten kurtuldu.

Bu kadın, silah kullanmayı biliyordu.Zincir elle tutmak için fazla sıcak olabilirdi ve muhtemelen merdivenlere ulaşmak için de fazla kısaydı. Bu nedenle at örtülerinden birini kaparak kafese doğru atıldım.Kafese ulaşip örtünün ucunu bağladığım zinciri de çekerek samanlığa koştum.Merdivenlerden tırmandım. Bir yılan gibi hareket eden alevler, samanlığa doğru beni takip ediyordu.Kendimi yuvarlanarak sahanlığa attıktan sonra ayağa kalkıp ahıra baktım.Samanlıktan sürgülü kapılan net olarak görebiliyordum. Açıklık yeterince genişti; fakat yine de diğer zincirlere çarpmaktan ve aşağıda zemini yalayıp yutan alevlerden ayaklarımı korumayı başarmalıyım.Bunu becerebilirdim.

Sanırım.

Alaz, samanlığın köşesinden yukan tırmanmış, ayaklarımın dibindeki otları yutmaya başlamıştı.

Atlaman gerek. Hemen.

Zincirin üzerinden aşırđığım örtüye sıkıca tutundumDerin bir nefes aldım.Kendimi bıraktım.Ahırın üzerinde salındım.Zamanlamamı ayarladım. Bekledim.Kendimi açık kapıdan dışarı savurdum.Alevlerin az ötesinde, sol yanımın üzerine sert bir şekilde düştüm ve ateşten uzaklaşmak için tozun toprağın içinde yuvarlandım; ta ki kontrolümü sağlayıp emekleyerek araziye ulaşana dek.Sıcaklığı arkamda hissediyordum; fakat her adımda hiddetini ve yoğunluğunu yitiriyordu.

Hızla nefes aldım.

Bir daha.

Göz ucuyla ahırın, masmavi Colorado semasının ortasında kabaran bir alev topuna dönüştüğünü gördüm. Bir sıcaklık dalgası, üzerimden geçerken kollarımı yüzüme siper edip sırtımı, yanan ahıra dönmek zorunda kaldım. Kollarımı indirip etrafa baktığımda Cheyenne'in beş metre ötede Apaloosa'nın üzerinde bana doğru geldiğini gördüm. Thomas attan inmeyi başarmış, parmaklıklardan birine yaslanmış duruyordu. Cheyenne "Pat!" diye seslendi. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Ahıra döndüğümde gri İnfiniti'nin gitmiş olduğunu fark ettim. "Sen?"

Başını salladı ve dizginleri bıraktı. At yanımızdan uzaklaşarak yanan ahır izlemekten ziyade otlamakla ilgilenen eşinin yanına yanaştı. Tüyleri kısım kısım yandığı hâlde ikisi de ciddi yara almış gibi görünmüyordu. Polis sirenlerinin sesleri geliyordu yankılanarak. Eğer John İnfiniti'deyse onu yolda yakalayabilirdik.

Cep telefonumu çıkardım; fakat kırık ve çalışmaz durumda olduğunu gördüm. Bu hâle, yere düşüp ateşten kaçmak için yuvarlandığım sırada gelmiş olmalıydı. Cheyenne, durumu fark edip kendininkini verdi.

“Teşekkürler.” Kurt’ün numarasını çevirdim ve özel konuşabilmek için Bennett’tan biraz uzaklaştım.

Ben tek kelime edemeden Kurt cevap verdi: “Cheyenne, yoldayız.”

“Ben Pat.” diye açıkladıktan sonra, “Cheyenne de burada benimle. Dinle, aradığımız kişi beyaz, erkek, orta ölçülere sahip, mavi kof pantolon ve gri bir tişört giyiyor.” dedim ve infinity’nin plaka numarasını verdim.

“Anladım. Merkeze bildiririm.”

“Bekle, üstündekileri bir kez değiştirdi. Yeniden değiştirmiş olabilir. Ayrıca iki kişi olmaları da muhtemel.”

“Tamam.”

Çiftliği çevreleyen sık ormanla kaplı sarp araziye dönerek firari şüphelilerin rasyonel tercih kalıplarına yönelik, en yakın tarihli araştırmayı düşündüm ve “Eğer yürüyerek kaçıyorsa...” dedim Kurt’e. “Sağdan giderek güneydeki bayırları tercih edecektir. Oradan aşağıya inecektir. Yok hâlâ arabadaysa memurlarına Pi-ney Oaks Yolu’ndan sola dönmelerini, oradan sağ ve tekrar sağ yapmalarını söylemelisin; çünkü otoyola çıkan ilk yokuşu tercih etmeyecektir...”

“Pat!” dedi; biraz rahatsız olmuş gibi geliyordu sesi. “Peşindeyiz.”

“Albay Freeman’ın etrafı kolaçan etmesini sağla. Kapatılan yollardan, diğer hava desteğinden ne haber?”

“Onlar tamam.”

Ahıra baktım. “Ayrıca bir de itfaiye gönderin. Ahır kundakladı; ama ölen ya da

yaralanan yok.” Yangın söndürme ekibi buraya vardığında iş işten geçmiş olacaktı. Yine de her ihtimale karşı bir itfaiye aracının burada bulunması iyi olabilirdi. “Bir de Arapho Orman İdaresine haber verip yangın, ormana sıçramaya kalkarsa diye bir itfaiye ekibi göndermelerini sağlar mısın?”

Kurt “Tamam hallederim. Bir dakika sonra oradayım.” dedikten sonra konuşmayı bitirdik ve telefonu Cheyenne’e uzattım.

“Seni almaya geliyordum.” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Yüzündeki ciddi endişe ifadesini görebileceğim kadar yakınımdaydı o an. “Belki sen...”

Thomas’ın sesi duyuldu: “Beni öldürmeye çalıştı.”

Yanma giderken sol tarafım üzerine düşmemin, kırık kaburgalarım pek de iyi gelmemiş olduğunu fark ettim; yine de bunun, canlı canlı yanmaktan daha az acı

verici olduğu konusunda emindim.Yanında diz çöktüm ve yüzünün sağında, boyun ve kollarında birinci ve ikinci dereceden yanıklar olduğunu gördüm; fakat üçüncü derece yanığı ya da hayati tehlike arz eden başka bir yarası varmış gibi durmuyordu. “İyi misin?” diye sordum.

Ağır ağır başını salladı.

“Artık güvendesin. Yardım, birazdan gelir.”

Yüzüme biraz kuşkuyla bakarak “Sen polis misin?” diye sordu.

“FBI. Özel Ajan Bowers. Sana saldıran adamın yüzünü görebildin mi?”

Ekip araçlarının yanıp sönen ışıkları ve birkaç ambulans, çiftliğe çıkan patika yolda göründüler.

Thomas, “hayır” anlamında başını salladı, “Maske takıyordu.” Sesi kısılmıştı. “İçeride mi? Öldü mü?”

Hayır, arabayı alıp gitti.

“Emin değilim.” dedim. “Beni dinle Thomas, sence iki kişi olabilirler mi?”

Bir an düşündü, sonra başını sallayarak “Hayır, sanmıyorum.” dedi. Elleri titriyordu. Cheyenne’e dönerek “Karım... Onun iyi olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

“Polis evine gidiyor. O iyi olacak.”

“Endişelenme.” dedim. “Bunu sana yapan adamı yakalayacağız.”

Cheyenne, ekip araçlarına bulunduğumuz yeri göstermek için yanımızdan ayrıldı.

“Beni öldürecekti!” diye mırıldandı Thomas. “Beni ilaçla bayılttı.”

Benimle başka bir âlemdeymiş gibi konuşuyordu. “Thomas, sana verdiği ilaçlarla ilgili herhangi bir şey söyledi mi? Ne olduklarını biliyor musun?”

Başını salladı ve sayıklamaya devam etti: “Beni öldürecekti!”

Elimi omzuna koydum ve “Merak etme. Ambulans birazdan burada olacak.” dedim.

Zar zor bir nefes aldı, başını salladı ve acil yardım araçlarının yaklaşmasını izledi. Cheyenne, geri döndüğünde ona, yakındaki bir çam ağacını işaret ederek “Baksana, biraz konuşabilir miyiz?” dedikten sonra Thomas’a, hemen geri döneceğimizi söyledim. Başını salladı; ama dikkati çoktan yaklaşmakta olan ambulanslara yönelmişti.

“Araba sen buraya geldiğinde gitmiş miydi?”

“Evet; ama onu yakalayacağız Pat. Fazla uzaklaşmış olamaz.”

Ter ve is lekeleri Cheyenne’in yüzünde yollar oluşturmıştu. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordum yumuşakça.

“İyiym.” Bileklerimden tutarak ellerimi avuçlarım yukarı gelecek şekilde çevirdi. “Ya sen?”

Ancak o zaman kollarımdaki yanıkları fark edebildim. Ciddi sayılmazlardı, ekserisi birinci derece. Güneş yanıkları gibi görünüyordular. “Sorun değil. Geçer.” dedim.

Hâlâ bilekliği tutuyordu. Rahatsız olmuş sayılmazdım.

“Suya girmen gerek.” dedi. “Güzel, serin bir banyo ve bol bol da aloe vera.”

“Sağ ol anne.”

Nihayet ellerimi bıraktı. Kollarımın iki yanıma düştüğünü hissettim.

“İnanılmaz bir atıştı.” dedim. “Zincir... Teşekkür ederim.”

O atışla ilgili sormak istediğim şeyler vardı, bir şeyler beni içten içe rahatsız ediyordu; fakat bu sorulann ortalık biraz yatışana kadar bekleyebileceğine karar verdim.

Başını salladı, belli ki kendisine kızmıştı. “Dört el.” derken omzumdan yanmış bir tutam otu silkeledi elinin tersiyle. Sesi de dokunuşu gibi yumuşacıktı. Lien-hua’yla olan sorunlu ilişkim çok uzak geçmişte yaşanmış gibi gelmişti o an.

Cheyenne, elini omzumdan boynuma kaydırarak “Oradan kurtulmana sevindim, Ajan Bowers.” dedi.

“Ben de senin dışarı çıkabilmene sevindim.” derken gözlerinin içine baktım ve ahırda süren yangının göz bebeklerindeki dans eden yansımasını gördüm.

“Dışarı önce beni gönderdin.” diye fısıldadı. “Arkada kalıp...”

“Şşşt.” dedim.

Sonunda eli boynumdan kayıp indi.

İkimiz de bir an için sessiz kaldık; ama gözlerimiz aralarında konuşmaya devam ediyordu. İlk ambulans Thomas’ın yanında

durdu ve içinden iki acil servis hekimi inerek onun yanına koştular. Arazinin diğer tarafında armalı ceketleriyle üç kişi, çiftlik evine yönelmişti.Orada öylece durup Cheyenne'in gözlerinin derinliklerine bakmaya devam etmek isterdim; ama işe dönmem gerektiğini biliyordum. "İşler karışmadan önce gidip etrafa bir bakayım." dedim.

"Elbette." derken sesindeki yumuşaklık kaybolmuş her zamanki hâline geri dönmüştü.

Yeniden bir dava üzerinde çalışıyorduk. Bizler profesyoneldik. "John yılanları pek seviyormuş." diye ekledi. Bu bana, çiftliğe vardığımızda evi şöyle bir araştırmış olduğunu hatırlattı.

"Yılanları mı?"

"Yılanlarla dolu altı yedi tane akvaryumu var ve -odalardan biri de kilitli, oraya giremedim.

Havlama sesini duyunca ahıra, yardıma geldim.”

“Ben bakarım.”

“Ben de bakalım Bennett’tan şüphelinin daha detaylı bir tarifini alabilecek miyim?”

“İyi.” dedim.

“Tamam.”

Tuhaf, bir sessizlik oldu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. “O hâlde birazdan görüşürüz.” dedim.

“Tamam.”

Sonra, aynı anda, ben sağa adım attım, o soluna; böylece yeniden karşı karşıya geldik, yüz yüzeydik.

“Hmm...” dedi. “Kalp kalbe karşıymış.” Sonra kollarımdan tutarak nazikçe sağımdan geçerek gitti.

Düşüncelerimi yeniden davaya yoğunlaştırmak kolay olmadı; gözlerimi kapatıp

biraz nefes aldım, yeniden açtım ve eve doğru yürümeye başladım.Etrafımda is ve küller uçuşuyordu.

Heather'ın göğsü üzerinde duran kalp, geldi aklıma... Taylor'ın garajındaki kan gölü...

Soğutucuda ölüme terk edilen,yerde dertop edilmiş hâldeki Kelsey Nash... Tekerlekli sandalyeye bağlanan Thomas

Bennett...John un şu ana dek işlemiş olduğu suçlann dehşet verici doğasını göz önüne alarak çiftlik evinde ne gibi deliller bulabileceğimizi düşündüm.Eve yaklaşırken kendime, John'u yakalayamamış olsak da ensesinde olduğumuzu ve ona hızla yaklaştığımızı telkin ettim.

Helikopterler...

Kapatılan yollar...

Çember daralıyordu...

Seni enseleyeceğim John, diye düşündüm. **Sen benimsin.**

Ne var ki aklımın bir tarafından bu düşünceler geçerken diğer yarısı “O kadar emin olma!” diyordu. Ahırın toz duman hâldeki kalıntılarına tekrar baktım ve John’un bizim için nasıl da hazır olduğunu ve beni, Cheyenne’i ve Thomas’ı canlı canlı yakmak için nasıl bir tuzak hazırladığını düşündüm. Nasıl olup da morga güvenlik kameralarına yakalanmadan girip çıkmayı, FBI’ın en çok arananlar listesine girmiş en ele geçmez adamlardan birini, Sebastian Taylor’ı, bulmayı başardığını düşündüm. Ardından, madendeki mesaj kaydını ve Sebastian Taylor’ın garajındaki el yazısıyla yazılmış notu ve diğer tüm ayrıntıları, her şeyi, hesaba kattığımda görmezden gelmek isteyip de kafamdan atmadığım, rahatsız edici bir fikir belirdi aklımda: **Belki de ona yaklaşan sen değilsindir; belki o sana**

yaklaşmaktadır.Evin önüne geldiğim sırada OYİ ekibinden bir görevlinin içeriden gelen çığlıklarıyla düşüncelerim dağıldı.Sokak kapısının önünde duran bir görevli, aceleyle içeri girdi, hızla merdivenleri tırmanarak hemen arkasından ben de daldım.İlk dikkatimi çeken içerinin ısısıydı, sıcaklık otuz derece belki biraz daha fazlaydı. Birisi termostatin ayarıyla oynamıştı; tüm ışıklar kapalıydı. Kapının arkasındaki butona bastım,hiçbir şey olmadı. Koridor neredeyse zifirî karanlıktı.Maglite'ımı yakarak önümde durmuş, yolumu kapatan görevlinin omzu üstünden koridora tuttum.

İki OYİ teknisyeni koridorun sonunda durmuş, mutfğa bakıyordu. “Yavaş ol Reggie.

Yavaş.” dedi biri, sonra sordu: “Harwood hani kürek getiriyordu?”

“Ne var, ne oluyor?” diye sordum.

“Çıngıraklı yılan.” dedi görevli kısık bir sesle, sanki bu şekilde söylemek, yılanı daha az tehlikeli kılacakmış gibi. Kirli mutfak penceresinden odaya yalnızca loş bir ışık hüzmeleri sızabiliyordu. Önümde duran görevlinin yanından sıyrılıp geçtim; fenerimin ışığı yılanla buluştu: Mormal boyutlarda bir Teksas elmas sırtlısı, mutfağın ortasında sarmal olmuş çıngırağını sallıyordu. Reggie Greer, lavaboyla yılan arasında kalmış, köşeye sıkışmıştı.

Arkamdaki görevli, “Küreği boş ver, ateş et.” diye seslendi.

“Arkasında Reggie varken olmaz.” dedim. “Yılanı ıskalarsak kurşun sekip ona gelebilir.”

“Evet, bence de ateş etmeyelim.” dedi Reggie.

Daha iyi yöntemler vardı. Vahşi yaşam rehberi olarak çalışmamdan bu yana, yaklaşık yirmi yıl geçmişti; o zamanlar zehirli

yılanların nasıl ele alınması gerektiği konusunda eğitim almıştım ve en azından yılanın evden güvenli bir biçimde nasıl çıkarılacağını hatırladığımı fark ettim.

Birisi, “Banyoda da bir tane var!” diye bağırdı.

Etrafımdaki görevlilerin küçük adımlarla sınışımaya çalıştıklarını gördüm; fakat bir çift ayak bana yaklaşıyordu. İhtiyatlı görünen, koyu renk saçlı bir kadın belirdi yanımda. Onu tanıdım:Memur Linda Harwood. Elinde bir kürek ve ayrıca küçük bir bahçıvan küreği daha vardı.

“Ver bana.” dedim.

Bahçıvan küreğini aldım ve ben kendimi riske atarak mutfığa girerken o da elindeki kürekle bir adım geriye çekildi.Yılan, başını Reggie ye döndürüp titretmeye başladı, ardından vücuduyla bir çember oluşturdu.

Çıngırağını salladı.

Linda fısıldadı: “Saldıracak.”

“Şşşt.” Küçük küreğin keskin tarafını yüzünün önüne indirdiğim yılan, dikkatini küreğe vererek hareketini izlemeye başladı. Reggie hızlı bir adımla buzdolabına yaklaştığı anda “Olduğun yerde kal.” dedim. “Harekete duyarlıdırlar.”

Olduğu yerde duruyordu.

Çıngıraklı yılan, şimdi küreğe odaklanmıştı. Yavaşça küreğin keskin tarafını başına doğru hareket ettirdim ve sap kısmını çevirerek elle tutulan kısmını yılanın başından geçirdim, aynen gerçek bir yılan sopasıyla yapacağınız gibi. Sonra çıngıraklı yılanın doğal kıvrılma ve tutunma güdüsüne güvenerek küreği yavaşça döndürdüm.

Havaya kaldırdım.

“Geri çekilin.” diye seslendim koridordakilere. “İzin verin geçeyim.”

Arkamı döndüğümde koridor çoktan boşalmıştı.Yılanla beraber evden çıktım ve yakındaki çitlere doğru ilerledim. Çoğu İnsanın yılanlardan hoşlanmadığını ve onları olabildiğince çabuk öldürmek isteyeceklerini bildiğim hâlde,yaşamımda ölümle yeterince uğraştığımdan ötürü ölmeyi hak etmeyen varlıklann öldürülmemesi gerektiğine inanıyordum. Bu nedenle çingiraklı yılanı dikkatle yere indirip başı, tutacaktan kurtulsun diye küreğin sapını hafifçe salladım ve geri çekildim. Yılan kendini gizlemek için bir mazının altına kıvrılıp gözlerini bana dikti.

Memurlardan biri, “Bütün bunları nereden öğrendin?” diye sordu.

"Animal Planet izliyorum." dedim.

“Neden öldürmedin ki?” diye sordu adam.

“Daha zamanı gelmemişti.”

Memurlardan birinin evin sokak kapısı önündeki merdivenlerden seslendiği duyuldu:

“Odalardan birinde kırılmış akvaryumlar var. Evin her yanı çingiraklı yılan kaynıyor!”

İşte o an, şüphelinin neden elektrikleri kestiğini ve termostatin ayarını yükselttiğini idrak ettim: Evi inceleyeceğimizi biliyordu; bizi yavaşlatma işini, yılanlara bırakmıştı. Sıcaklık yılanları canlandıracaktı.

Bu adam, başka bir şeydi.

Kurt’ürt bana doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm. “İçeride kimse kaldı mı?” diye bağırdı.

Soruyu, bir bakışım la Memur Harwood’a yönlendirdim. Hızlı bir hesap sonunda “Evet.” dedi.

“Pekâlâ, bu kadar yeter!” diye bağırdı Kurt. “Kimse tekrar içeriye girmiyor. İş,

Hayvan Kontrol Birimine bırakıyoruz. Biz dış kapıları ve sundurmayı inceleyeceğiz.”

İnsanlar dağılıp işlerinin başına döndükleri sırada ben Kurt’ün yanına giderek. “John’la ilgili bir gelişme var mı?” diye sordum.

Başını “hayır” anlamında sallayarak “Ara-bayı bile bulamadık daha. Çevredeki kul-lanabileceği tüm yolları araştırıyoruz.” dedi.

“Dinle!” dedim. “Ben içeriye giriyorum. Orada bizi ona götürecek bir ipucu olabilir.” “Hayır, Pat. Kimsenin ısırılmasına izin veremeyiz. Merak etme, OYİ ve Hayvan Kon-trol Biriminin birlikte çalışmasını, suç ma-hallini bozmamalarını sağlarım.”

Kimseye zarar gelmesini istememesini anlayabiliyordum; fakat ben kararımı vermiştim.

“Kurt, nerede olduğuna ya da muhtemel suç ortaklarına ilişkin bir ipucu bulmak için

en ufak bir şansımız dahi varsa bunu şimdi yapmalıyız.” Evden çıkardığım çingiraklı yılanla işaret ettim. “Yılanlarla aram iyidir. İçeriye yalnız gireceğim. Dikkatli olurum.”

Birkaç saniye düşündü, sonunda, “Pekâlâ. Evet. Yap şunu.” dedi.

“Telefonunu alabilir miyim?”

Merakla yüzüme baktı.

“Video.” dedim. “Benimki bozuldu.”

Telefonunu verdi. “Bastiğın yere dikkat et.” dedi.

“O niyetteyim zaten.”

Ardından, bahçe küreğim ve Maglite’ımla yeniden yılanların istilasındaki eve girdim. Etrafımda, gölgeler arasında sürünüp duran tedirgin yılanların ince, kuru çingirak sesleri, adımlarıma dikkat etmem gerektiğini hatırlatıyordu.

Uyarıyı dikkate aldım.Ev, tamamen boşalmış olduğundan yılanlar koridorda keşif gezisi yapmada, oldukça rahat davranıyorlardı. Fenerimin ışığı altında sürünürlerken pulları parıltıyordu, vücutları kuru ve pürüzlü olmaktan çok ıslak ve ısıltılı görünüyordu.Çıngıraklı yılanların ne derece tehlikeli olduklarını bildiğim hâlde, halının üzerinde hoş ve ölümcül bir zarafetle hareket ettikçe baklava desenli derilerine hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum. Kendime, ben ne kadar sorun çıksın istiyorsam onlar da o kadar istiyor diye bir hatırlatma yaptım; ama bu bile göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye yetmedi.Mutfak, salon ve yemek odasında daireler çizerek dolaştım. Cheyenne, çiftlik sahibi Elwin Daniels'ın yetmişlerinin başında bir adam olduğunu söylemişti. Burada gördüğüm modası geçmiş mobilyalar, süs eşyaları ve duvardaki tablolar bunu doğruluyordu.Akvaryumların bulunduğu

odaya geldiğimde burada bir düzineden fazla çingiraklı yılan saydım ve bir bu kadarını da bahçıvan küreğimle yolumdan çekmek zorunda kaldım.Akvaryumlar, tuzla buz edilmişti. On kadar yılan da burada, kırık cam parçaları arasında geziniyordu, bir kısmı da duvarın dibindeydi.Dikkatle, odanın görüntüsünü dört ayrı cepheden kaydettim.Sırada banyo vardı.Küvetin yanındaki tezgâhta bir diş fırçası, jilet ve dört tüp diş macunu duruyordu. İlaç dolabını açtım ve - altı tane sterilize hipodermik enjektör hariç tutulursa- boş olduğunu gördüm. Her şeyi kaydettim ve buradan son odaya geçtim; koridorun sonundaki odaya.

Hâlen kilitli olan odaya...

Küreği duvara dayayıp Sauer'imi ve maymuncuk setimi çıkardım.Kilidi açmak bir saniye sürdü.Kapıyı iterek açtım, etrafa hızla göz attım; birkaç çingiraklı yılan dışında canlı bir varlık yoktu.He var ki yatağa dönüp baktığımda başımdan aşağıya kaynar sular

dökülmüş gibi oldum.Bir yastığın üzerinde, Sebastian Taylor'ın duvara bakar hâlde duran kesik başı duruyordu.Her yanını böcekler sarmıştı, görevlerini ifa ediyorlardı.Yine de onun başı olduğunu anlamıştım.Koku midemi bulandırdı.Gözlerimi, kesik baştan ayırıp bakmakta olduğu duvara çevirdim.Duvara onlarca gazete kupürü yapıştırılmıştı ve başın yerleştirilme biçimi, insanda bu makaleleri okuyormuş imajını uyandırıyordu.Katiller fantezilere bayılır; cinayetlerini ya haklarında çıkan haberleri okuyarak, bültenleri izleyerek ya da cinayetleri kaydedip videolarını izleyerek tekrar tekrar yaşamayı severlerdi.Onun için bu makaleleri görmek beni şaşırtmamıştı; esas şoku, fenerimi tutunca bunların John'un Colorado'da işlediği suçlara ilişkin haberler olmadığını fark ettiğimde yaşamıştım.Hepsi de on üç yıl önce Orta Batı'da Richard Devin Basque tarafından işlenen tüyler ürpertici suçlarla

İlgiliydi.Yatağın altına, dolabın içine bakarak odada, kimsenin tetikte beklemediğinden emin oldum.Sonra, yatağın yanındaki iki çingiraklı yilandan uzak durarak makalelerin asılı olduğu duvara yanaşım.On altı kurbanın Associated Pres baskısı fotoğraflarının her birini hatırladım.İsimleri sırayla aklımdan geçti: Sylvia Padilla, Juanita Worthy, Celeste Sikora...

“Neden Patrick?”

“Neden?”

John, *Milwaukee Sentinel*, *Chicago Sun-Times*, *Wisconsin State Journal*’dan ve hatta *Janesville Gazette* gibi Wisconsin’in bazı, daha küçük çaplı, yerel gazetelerinden parçalar keserek haberlerden, Richard Devin Basque’in katliamlarının bir anıtını oluşturmuştu.

Bir mabet...

Perşembe akşamı, madendeki o mesaj kaydını dinlememden bu yana Colorado'daki katilin, Basque'm Chicago'da görülen davasıyla bir bağlantısı olduğuna, kesin gözüyle bakıyordum. Daha önce iki vakanın arasında nasıl bir ilgi,olabileceğini kestireme-miştim; ama artık biliyordum.Richard Devin Basque'm bir hayranı vardı.Sonunda, Basque'i tutuklamamla ilgili haberi kapsayan on dört makaleye geldim. Her birinde muhabirler benim AP tarafından çekilmiş bir fotoğrafımı da eklemişlerdi. Bunlardan biri, özel bir röportaj için üç hafta boyunca izimi süren Zak Logan adında bir gazeteci tarafından kaleme alınmıştı. Beni, "en azından bir düzine kadının vahşice katledilmesinden sorumlu olduğu düşünülen şüpheliyi takip ederek tek başına yakalayan cesur dedektif" olarak nitelendirmişti.

Onu, şimdi anımsıyordum ve Basque'i, sanki ekibimdeki diğer polis memurlarının bunda hiç payı yokmuş gibi, tek başıma

yakaladığımı yazmasına ne denli üzüldüğümü de. Ayrıca resmimin bulunduğu her kupürde, yüzüm kırmızı bir kalemle yuvarlak içine alınmıştı. Bu durumda belki bir hayranı olan yalnızca Basque değildi. Belki benim de bir hayranım vardı.

Görüntüleri kaydetmek, sandığımdan uzun sürdü; evden nihayet çıkabildiğimde ise OYİ ekibinden üç kişinin, yılanı altına bıraktığım mazının yanında dikilen Jake Vanderveld'in etrafını çevirmiş olduğunu gördüm. Yılanı açığa doğru kovalamıştı, elindeki küreği keskin tarafı aşağı gelecek şekilde tutuyordu. Ona doğru ilerlemeye başladım; fakat ben yetişemedim küreği havaya kaldırıp kararlı bir şekilde keskin tarafı yılanın boynuna indirdi. Yılanın kafası sekiz santimlik boyun kısmıyla birlikte toprakta bükülüp kıvrılmakta olan bedeninden az öteye fırladı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp “Hey!” diye seslendim. Elinden küreği kaparak sordum: “Ne yapıyorsun sen?”

Yılanın vücudu ayaklarımın dibinde kıvranıyordu.

“Bu bir çingiraklı yılan.” diye cevap verdi Jake, sanki bu iyi bir mazeretmiş gibi. Hâlâ tıslayan, dişlerini gösteren yılanın kafasına bakıyordu. “Tehlikeli.”

Memur Harwood da aynı manzaraya bakıp “Hâlâ yaşıyor.” dedi.

“Sürüngen refleksleri.” dedi Vanderveld. “Doksan dakika daha hayatta kalabilir. Dikkat et, o kafa hâlâ ısırabilir. Hâlen zehir salgılıyor.”

Belki Tessa’nın hayvan haklarıyla ilgili fikirleri, beni sandığımdan daha fazla etkilemişti. Zira OYİ ekibinden hiçbir görevlinin, Vanderveld’in az önce o yılanı sebepsiz yere öldürmesinden etkilenmemiş olduğunu gördüğümde bu, beni, Vanderveld’in davranışı kadar irite etmişti.

“Geri çekil Jake!”

Geriye doğru bir adım attı ve sakın sakın yüzüme baktı. Göz ucuyla yılanın, kısacık boynu üzerinde doğrulmaya çalışarak havayı ısırıldığını gördüm, o anda Jake'i yakalayıp yılanın başına oturttuğumu hayal ettim. ***Ambulans hâlen burada. Acil servis doktorları zehri temizleyebilir. Bu, onu öldürmez; ama birkaç ay oturmakta zorlanabilir.***

Kötü düşünceler.

Kötü düşünceler...

Yine de eğlenceli, her şeye rağmen.

Sonunda Jake, “Adam sen de!” ses tonuyla, sadece şunu dedi: “Sakin ol Pat. Sadece bir yılan. Konsantrasyonumuzu kaybedip esas kötü adamın kim olduğunu unutmayalım.”

“Konsantrasyonumu kaybetmedim.”

Cevap verecekmiş gibi baktı; ancak sessiz kalmayı tercih ettiği bir iki dakika

sonrasında eve doğru yürümeye başladı. Yılanın vücudu, toprakta kara lekeler bırakıyordu, hâlen kıvranıyor ve çırpılmıyordu.. Gözleri hareketsizdi. Dilini çıkanp havayı tadıyordu.Yılanların acıyı ne kadar hissedebileceklerini düşündüm. Baş kısmı açıkça belliydi ki hâlâ tetikteydi. Belki canı yanıyordu ve eğer Jake, doksan dakika konusunda haklı idiyse bir buçuk saat kadar daha acı çekecek gibiydi. Yeniden Tessa'yı ve hayvanlara olan sevgisini, hayvan hakları ve genel anlamda yaşamın kutsallığıyla ilgili ilerici fikirlerini düşündüm. Yılanı o hâlde bıraktığımı bilseydi ne düşünürdü? Sonunda acı içinde olup olmadığını bilmediğim hâlde küreği alarak dört kez vurdum; tüm şüpheleri ortadan kaldırarak.

Yılandan geri kalanlara arkamı döndüğümde Kurt'ün yanıma geldiğini gördüm. “Infiniti'yi eski bir maden yolunda, buradan yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta

bulduk. John'dan bir iz yok.” Kanlı küreği fark ederek “Neler oluyor?” diye sordu.

“Hiç.” Küreği bir tarafa attım. “Ne tarafa gitmiş olabileceğine ilişkin herhangi bir ipucu var mı?”

“Hayır.” Kurt gözlerini dikmiş, yılanın dümdüz olmuş kalıntılarına bakıyordu. İkimiz de bir an sessiz kaldık. “Pat, biraz ara ver. John’u bulacağız. Dağın her tarafını didik didik arıyoruz. Git buradan. üç tane daha helikopter var burada, Freeman seni Denver’a götürebilir. Yeterince uzun bir gün oldu zaten.” dedikten sonra sesinde beliren gergin ifadeyle bir an durdu. “İkimiz için de.”

Parmakları arasında sinirli sinirli alyansını çevirdiğini fark ettim. “Her şey yolunda mı?”

Bana cevap verecekmiş gibi durmuyordu; ancak yavaşça, “Çocuklarını kaybeden kaç çiftin evliliğini devam ettirdiğinden haberin var mı?” dedi.

Bu, sözcüklerle yanıtlamak istemeyeceğiniz türden bir soruydu. Elimi omzuna koydum; ama o başını sallayarak “Boş ver.” dedi. Elimi omzundan çekerek duygularını gömmeye çalıştı.

“Öyleyse söyle bakalım evde neyle karşılaştın?”

“Kurt, konuşabiliriz...”

“Ev, Pat.” Sesi agresif ve kesindi, geri adım atmam gerektiğini anladım.

“Tamam.” Ona Taylor’ın başından ve gazete kupürlerinden söz ettim.

Beni sonuna kadar dinledi. Anlattıklarım içinde valinin kesik başından çok, makaleler ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. “John’un, Basque’ın bir hayranı olduğuna kanaat getirdiğini söyledin değil mi?” Sesinde, evliliğiyle ilgili düşüncelerinde hissedilen kederin izleri hâlâ sezilebiliyordu.

Onayladım.

“Yalnız, Grant Sikora, Basque’ı öldürmeye çalışmıştı.” dedi. “Yani bu durumda, eğer John bu işi organize etmekle yakından uzaktan alakalıysa Basque’tan kurtulmaya çalışıyor demektir, onu bir kahraman olarak onurlandırmaya değil.” Başını salladı. “O yazıları, Basque’a hayran olduğu için sakladığından şüpheliyim.”

“Ne olduklarını düşünüyorsun?”

“Keşif raporu gibi bir şey olabilir.”

Bunu kafamda oturtmalıydım.

Resmini yuvarlak içine almıştı Pat, Belki yaptığı keşif...

“Hey.” Bu Cheyenne’di. Geldiğini görmemiştim. “Ne biliyoruz?”

“John kayıplara karıştı.” dedim.

Yüz metre ileride, acil tıpçıların, Thomas Bennett’ı bir sedyeye yatırmış, ambulansa bindirmekte olduklarını gördüm.

“Bennett nasıl?” diye sordu Kurt.

“İyi, normal gibi görünüyor.” dedi. “Ama oldukça sarsıldı. Gözlem için bu gece hastanede tutmak istiyorlar. Hâlen ona ne tür bir ilaç verildiğini bilmiyoruz.”

“Kendisini kaçıran adamla ilgili başka bir şey söyledi mi?” diye sordum.

Cheyenne, başını sallayarak “Hayır. Adamın kısık sesle, fısıldayarak konuştuğunu, yeniden sesini duysa teşhis edebileceğini sanmadığını söyledi.” dedi.

Kurt, not defterine bir şeyler karaladıktan sonra, “Hastaneye vardığında ona göz kulak olması için birini görevlendiririm.” dedi. “Bir de...” diye ekledi Cheyenne. “Katil, Thomas’a, karısı Marianne’in peşinde olduğunu söylemiş. Merkezi aradım; haberleşme birimi kadının evine çoktan bir ekip gönderdi; fakat acaba John’un kadının peşine düşme ihtimaline karşın eve kadın bir

sivil polis gönderip Marianne'i koruyucu nezaret altına alsak nasıl olur?"

"Hmm..' Sivil iyi bir fikir olabilir." diye mırıldandı Kurt. "Yeme dönüşmediği sürece." Bir dakika düşündü. "Birkaç telefon açayım." derken elini bana uzattı.

"Ne?"

"Telefonum."

"Ah, evet." Telefonu verdim. "Evin neredeyse tamamının kaydı var burada. Bana mail atar mısın?"

"Tamam." Yanımızdan uzaklaşırken arkasını dönüp bize seslendi: "Şimdi gidip biraz dinlenin artık. İkiniz de şeye benziyorsunuz." Uzaklaşırken söylediği bu örtülü sözlerin ne anlama geldiğini biliyordum.

Cheyenne ve ben yine baş başaydık...

Güneş, yüksek dağların arkasına saklanıyordu. Rocky Dağları, günden dakika çalıyordu."Yılanları serbest bırakmış."

dedikten sonra Taylor'm kilitli odadaki kesik başı ve gazete kupürlerinden söz ettim. Hepsini dikkatle dinledikten sonra, "Taylor'm başıyla ilgili basma açıklama yapamayız. Eğer medya bu işe bulaşırsa daha fazla paniğe yol açar ve soruşturmaya engel teşkil eder." dedi.

Buna itirazım yoktu.

Gün boyunca yaşadıklarımızı gözden geçirdik bir süre, elimizdeki bilgiler, deliller ve bağlantılarla ilgili konuştuk; fakat ikimizin de konunun, işle daha az alakalı bir yön gitmesini umduğumuz hissine kapıldım.

Konuşurken Clifflin evin yanındaki arazide, helikopteri indirmeye ancak yetecek kadar geniş bir alana indiğini gördüm. Helikopterin sesini duyduğumu hatırlamıyordum. Kokpitin yanında ayakta durmuş saatine bakıyordu. Ne kadar zamandır orada beklediğini düşündüm.

“Ben Bennett’la birlikte gidiyorum.” dedi Cheyenne. Ahırın civarında henüz hareket etmemiş hâlde duran ambulansa doğru döndü. “Yanında biri olması, ona iyi gelecektir. Belki sakinleştğinde bize, daha elle tutulur ipuçları verebilir.”

“Sanırım ben de Chopper’da Cliffe eşlik edeceğim.” Belli belirsiz bir duraksama. “Bugün iyi iş çıkardın Cheyenne.”

“Teşekkürler.” Gözünün önüne düşen bir bukleyi geriye itti.

“O zaman.” dedim.

“O zaman?”

Alaca karanlık dağların tepesinden kendini göstermeye, gün, etrafımızda incelip kaybolmaya başlamıştı. Ambulans delik deşik yolda, yavaşça, sarsılarak yanımıza yaklaşmaktaydı.

“Bu akşam bir planın var mı?” diye sordu.

“Katilin bu adresi kullandığını artık bildiğimize göre muhtemelen coğrafi profil üzerinde yeni hesaplamalar yapmakla uğraşırım biraz. Belki tavsiyene uyup güzel, serin bir duş alır, aloe vera kullanırım. Hepsi bu.”

Söylenecek daha çok şey varmış gibiydi; ama bunun ne olabileceğini kestiremedim. “Pek iyi öyleyse.” dedim. “İyi geceler. Yarın görüşürüz. Zincire ateş ettiğin için tekrar teşekkürler.”

“Benim için zevkti.”

Helikoptere yöneldim, daha bir iki adım atmıştım ki arkamdan seslendi: “Bekle.”

Döndüm. “Evet?”

Kısa bir duraksama... Ardından, “Benimle akşam yemek yer misin?” dedi.

Hem heyecan hem de endişe duygulan içindeydim. “Ben pek emin değilim gelip...”

“Ah. Başka planların var o zaman.”

“Yo, ben...” *Tessa.bana Dora’yla takılacaklarımı, film izleyip bir şeyler yiyeceklerini söylemişti, o yüzden evde yalnız olacağım; herhalde bir pizza söylerim. Tahminimce Cheyenne’in “planlardan kastettiği de tam olarak bu olmasa da, yine de...*

“Ah pardon.” Sesi donuklaştı.
“Görüştüğün biri var, ben...”

“Yo, yo. Hayır. Kimseyle görüşmüyorum, sadece...”

“Sabah telefonda konuştuğun kadın mı?”

Tanrım, bu kadın çok iyi.

“Lien-hua? Hayır. O iş bitti.” Sözcükler ağzımda zehir olmuştu.

“O hâlde kimseyle çıkmıyorsun.” Cheyenne, oldukça net bir ifadeyle konuşmuştu; sanki bunun doğru olduğuna beni ikna etmek ister gibi. “Ben de kimseyle birlikte değilim, ayrıca ikimiz de açız ve akşam

yemeği için planımız yok. Yani tüm söylediğim ‘birlikte yiyelim’ idi.”

Reggie Greer’in yılanın artakalanlara doğru yürüdüğünü gördüm, pek uzağımızda değildi.

“Bilmiyorum Cheyenne...”

“Sana benimle evlenir misin diye soruyorum, sadece bizim oralarda karnımızı doyurmaktan bahsediyorum.”

Ambulans on metre ileride durdu.

Reggie, küreği alarak yılanın kalıntılarını topladı. “Ajan Bowers!” diye seslendi. “Mut-fakta bana yardım ettiğiniz için teşekkürler.” Ölü yılanı arazide daha da ileriye, gözden uzağa attı.

Reggie’ye “Rica ederim.” derken dahi Cheyenne’e ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

“Eee?” dedi.

Başka bir yöntem...

Reggie duymasın diye sesimi alçaltarak “Eski kafalı olabilirim; ama ben çıkma teklifinin erkekten gelmesi gerektiğine inanmışımdır hep.” dedim.

Ardından sözümü tamamlamama fırsat vermeden Cheyenne, “O hâlde teşekkürler Dr.

Bowers, Sizinle bir akşam yemeği yemek benim için şeref olacak.” dedi.

“Ben tam olarak...”

“Sekiz diyelim mi?”

“Sekiz...” “Mükemmel. CUnion Station yakınlarında beni götürebileceğin harika bir biftek salonu biliyorum.” Kolumu tutarak hafifçe sıktı. “Bu kez beni sen alabilirsin.” dedikten sonra da adresini verip ambulansa bindi.

Reggie Greer’in bana sırtıttığını fark ettim. “Ne var?” dedim.

“Şık oldu.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Affedersin, elimde olmadan kulak misafiri oldum. Dedektif Warren’ın sana teklif etmesini sağladıktan sonra her şeyi yüz seksen derece çevirerek ilk adımı attığı için garip hissetmemesini sağladın, başarılı. Çok başarılı.”

Bir şeyler geveledim: “Ya, evet. Vay be, sağ ol.”

“Ayrıca, onunla çıkmak yürek ister, cesur adamsın.”

Bunu nasıl algılamam gerektiğini tam olarak bilemedim. “Bu bir randevu değil.”

Cheyenne, ambulansın içinde gözden kayboldu. Bunların hiçbirini duymasını istemiyordum.

“Ohh!” derken göz kırptı. “Anlıyorum.” Ambulansın kapıları kapandı.

Kollarımı kavuşturdum. “Sadece birlikte onun oralarda karnımızı doyuracağız.”

“Elbette. Anlıyorum seni.”

Bir yere varacak gibi değildi. “Artık gidiyorum. Hoşça kal.”

Ambulans yeniden hareket ettiği sırada, ben de helikoptere yöneldim.

Bu akşamı düşünürken Tessa’nın reyhan saksısı konusunda allak bullak olmasının ne kadar da anlaşılır bir durum olduğu aklıma geldi.Cliffin cebini alıp Tessa’yı aradım. Açmayınca sesli mesaj bırakarak filmin keyfini çıkarmasını ve daha sonra bir yemek yiyeceğimi, kendisini eve geldiğinde göreceğimi söyledim. Telefonumun bozulduğunu söyleyerek Cheyenne’in numarasını bıraktım ve “Bana ulaşman gerekirse Dedektif Warren’i ara.” dedim.

Dedektif-Warren’in kadın olduğunu bilmiyordu.Ardından Cliffler birlikte

Chopper'a bindik. Birkaç dakika içinde dağlar üzerinde doğuya, ayın çoktan yüzünü göstermeye başladığı Denver'a uçuyorduk.

Tessa, duygusal olarak tükenmişti.Tüm öğleden sonra Dora'yla birlikte hatıra kutusundakileri inceledikten ve annesinin hayatıyla ilgili bilmediği ne çok şey olduğunu fark ettikten sonra, akşam dışarı çıkmadan önce biraz kafasını dağıtması gerektiğine karar verdi.Bu nedenle Dora, akşam için birkaç hazırlık yapmak üzere evden ayrıldığında yeniden Rubik küpüyle uğraşmaya başladı ve nihayet bir kez çözmeyi başardı; fakat gözleri kapalıyken birazını bile tamamlamayı becerememişti.Telefon çalmaya başlayıp da dikkatini tamamen dağıttığında küple uğraşmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu.Yine de gözlerini açmadı; konsantre olmaya çalıştı. Jenerik töh. Çalmayı sürdürdü.Sonunda ses kesilmişti; ama artık

çok geçti. Tessa, renklerin yerlerini tamamen karıştırmıştı.Öfkeyle gözlerini açarak arayan kişi mesaj bırakmış mı diye bakmaya gitti.Patrick'ten bir sesli mesaj vardı.Mesajda kendisine yirmi beş dakika boyunca ulaşamayacağını, sinemanın tadını çıkarmasını,kendisini merak etmemesini; çünkü dışarıda bir şeyler atıştıracağını ve onu sevdiğini, eğer ihtiyacı olursa Warren adında bir dedektifi aramasını söylüyordu.Patrick'in sesini duyduğunda pek de sıcağ geçmeyen son görüşmelerini hatırladı.Tamam, telefonu yüzüne kapatmak yapılabilecek en iyi şey değildi belki, özellikle de mahkeme ve reyhan saksısı yüzünden açıkça gergin olduğu bir günde; ah bu gerçekten rahatsız edici olmaktan bile öteydi. Bir de Ajan Jiang'la ayrılmaları vardı tabii. görüşmeyi o şekilde noktalamış olmak, muhtemelen günlüğü 1« indisine vermeye ikna etme girişimini pek de olumlu etkilememişti.

Hmm... O hâlde... Pekâlâ...

Bir şeyler atıştırarakmış öyle mi? Bu durumda henüz bir şey yememiştir. Ne tesadüf, Dora'yla daha önce yediği cips ve salsa sos dışında Tessa da yemek yememişti. Bu ona bir fikir verdi. Belki -ama yalnızca belki- eğer küçük, huysuz bir velet gibi davranmaktan vazgeçer, günlüğü kendisine vermesi konusunda Patrick'in başının etini yemeyi bırakırsa, onu kendisine vermek konusunda fikrini değiştirebilirdi. Eğer ona gerçekten olgun ve sorumluluk sahibi olduğunu gösterirse...

Akşam yemeği.

Evet.

İkisinin de yemekten hoşlandığı pek fazla bir şey yoktu; fakat etsiz, soslu spagetti, o nadir yiyeceklerdendi. Ne var ki sesli mesajına göre; hazırlanmak için yirmi beş dakikadan az vakti vardı. Dora'yı arayarak akşamki planlarını iptal etti. Raftan bir paket

spagetti çıkardı ve bir tencereyi suyla doldurdu. Tencereyi ateşe koyup suyun kaynamasını beklerken salata hazırlamaya girişti.

Kapıdan girer girmez spaghetti sosunun kokusunu aldım.

“Tessa?”

Laptop çantamı yere koyarak koltuğa dayadım. Mutfak kapısında belirdi; elinde tuttuğu kepçeden marinara sosu damlıyordu ve Ralph’ın karısı Brineesha’nın geçen sene Babalar Günü’nde bana hediye verdiği “King of the Coals” yazılı barbekü önlüğünü giymişti.

“Eve hoş geldin.” dedi. “Masa hazır.”

“Ne yapıyorsun sen?”

“Yemek.”

“Yemek?”

“Evet.” dedi. “Hadi gel.”

“Sen yemek mi yapıyorsun?”

“Hı hı. Bir kadeh şarap ya da başka bir şey ister misin yemeğin yanında?”

Onunla birlikte mutfağa girdim ve masanın iki kişi için hazırlanmış olduğunu gördüm. En güzel tabaklarımızı çıkarmıştı. Bir şarap kadehi ve bir kutu kök birası vardı. “Tessa, neler oluyor?”

Gözlerini kırpıştırarak “Akşam yemeği hazırladım.” dedi.

“Sen yemek yapmaktan nefret ederdin?”

“Kendimi geliştiriyorum.” İki şarap şişesini kaldırarak “Kırmızı mı beyaz mı?” diye sordu.

Mutfağa şöyle bir bakarak neler yaptığını anlamaya çalıştım. Salata. Dinlenmekte olan sos.

Bir kâse makarna. “Dora’yla beraber yemek yiyip sinemaya gideceğinizi sanıyordum.”

“İptal ettik.” Ocağa doğru salladığı kepeçeden fayanslara kırmızı sos damlacıkları sıçratarak

“Sosu dinlenmeye bıraktım, ılık kalsın diye,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Bütün bunlar harika, ellerine sağlık; ama benim akşam yemeğine sözüm var.”

“Nasıl yani?”

“Birilerine akşam yemeğini birlikte yeriz diye söz verdim.”

“Hıı.” Kepçeyi indirdi. “Peki.” Yavaşça ocağa dönerek ısınmakta olan sosun altını kapattı.

“Hayır. Bak. Çok etkilendim, gerçekten, bana yemek hazırladığın için. Yani gerçekten harika görünüyor, gerçekten.”

Sırtı dönüktü. “Yo önemli değil. Cidden.”

Offf!

“Hey bak ne diyeceğim. İptal ederim. Hiç sorun değil. Arkadaşımı arar ve...”

“Kadın mı?” Tessa hâlâ yüzünü dönmemişti.

“Bu... Bu önemli değil. Diyorum ki ona, yani her kimse işte evlerinin civarında birlikte bir şeyler yeriz demiştim.”

Tessa yüzünü dönerek “Onların evlerinin civarında?” dedi.

“Evet.” “Farkında değilsin galiba; ama zamirlerin sürekli tekilden çoğula değişim gösteriyor; bir ‘ona’ bir ‘onların’ diyorsun. Eğer arkadaşlarından biriyle yiyor olsaydın bunu yapmaya gerek duymazdın. Öyleyse buradan şu sonuç çıkıyor; sen bir kadınla yemeğe çıkacaksın.” Kollannı kavuşturdu. “Haklıyım öyle değil mi?”

“Sadece iş arkadaşı.”

“Kadın arkadaş.”

“Şey, bu...”

“Randevu mu?”

“Randevu değil.”

“Ne o zaman?”

“Yemek.”

“Bir yemek randevusu.”

“Hayır.”

Burnunu havaya dikip “Emin misin?” diye sordu.

“Evet. Eminim. Bu bir randevu değil.”

“İyi.” Önlüğü çıkarıp, masanın yanındaki sandalyelerden birinin üzerine katlayıp koydu. “O hâlde ben de gelebilirim.”

“Hmm, belki de bir randevudur ama.”

“Çok geç. Ben de geliyorum. Çantamı alayım bekle biraz.”

Diğer odada gözden kayboldu.

Bu neydi şimdi?

“Tessa iptal ederim!” diye seslendim.

O da “Hayır, sorun değil. Dışarıda yemek bana uyar.” diye seslendi. “Spagettiği yarın da yiyebiliriz.”

“Ondan bahsetmiyorum...”

“Dedektif Warren öyle mi?” Yatak odasının kapısının arkasından bağıırıyordu. “Hani gazete binasındaki şu tatlı, kızıl mı?”

Alnımı ovuşturdum. **Bu, gerçek olamaz.** “Ciddiyim ben, hemen arayıp...”
“Kabalık olur.

Sözünü tutmalısın. Randevuna gitmelisin.”

Bu bir randevu değil!

Pekâlâ o zaman seçenekler: (1) Cheyenne’in oralarda yemek işini iptal et. (2) Tessa’yı karşına alıp dışarı yalnız çıkacağını ve onun evde kalacağını söyle.

Fakat bu, onu evde reyhan saksısıyla ilgili düşüncelerle tek başına bırakmak anlamına gelecekti. Ayrıca gün içinde günlük nedeniyle tartışmıştık; o yüzden bu akşam onunla vakit geçirmek, ona kızgın olmadığımı göstermek için iyi fırsat olabilir.

Odama giderken kapısının önünden, “Tamam gelebilirsin.” dedim. “Yirmi dakikaya çıkıyoruz.”

“Şeker şey.”

“Hemen bir duş alıp toparlanayım. Bugün neredeyse canlı canlı yanıyordum.”

“Vay!”

Durup kapısına bakarak, “Yanma tehlikesi geçirmek heyecan verici bir şey mi?” diye sordum.

“Merdeyse yanmış olmak.” Kapısı hızla açıldı ve başını uzattı. “Eğer yanmış olsaydın bu

bayağı kötü olurdu.”

Ha! İyi bari.

Yeniden içeri kaçtı.Duş aldım, üzerimi değiştirdim ve mutfağa döndüğümde Tessa'nın masayı toplamış olduğunu gördüm. Sonra Cheyenne'i almak için çıktık.Cheyenne'in dairesinin kapısını çaldım.Yolda gelirken Tessa'nın cep telefonunu alıp onu arayarak plandaki küçük değişikliği bildirmek istedim; ama açmadı. İki sesli mesaj bıraktım; ama onlara da cevap vermedi.

Kapıyı açtı. "Selam."

Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Vücudunun tüm gerekli noktalarını gerektiği gibi ortaya çıkaran müthiş bir siyah elbise giymişti. Daha önce makyajlı hâlini gördüğümü de hatırlamıyordum; fakat belki bunun özel bir durum olduğunu düşünmüştü. Muhteşem görünüyordu.

"Vay be!" dedim. "Kovboy kızlarının böyle giyindiklerini bilmezdim."

“Sana daha önce de söylemiştim, beni sınıflandırmak zordur. Kolların nasıl oldu?”

“Pardon?”

“Yanıklar?”

“Ah. Evet. İyi.” dedim. “Şey, hmm, mesajımı aldın mı?”

“Mesaj?”

“Sesli mesaj. Seni aradım. Neyse, önemli değil. Sadece planlarımın biraz değiştiğini haber vermek istemiştim.” Yana çekilip arabaya doğru baktım. Tessa, arka pencereden sarkmış iki parmağıyla bize işaret ediyordu. “Bir misafirimiz var.”

“Bu Tessa.”

Ses tonunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştım fakat ne düşünüyor olabileceğini çıkaramadım.

“Dinle.” dedim. “Biraz uzun bir hikâye. Eğer istemezsen sorun değil. Erteleyebiliriz.”

“Yo, yo. Sorun değil.” Verandaya çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Arabaya doğru yürümeye başladı. “Reggie’ye söylediğin gibi, bu bir randevu değil.”

Geceye çok başarılı bir başlangıç yapmıştık!

Restorana giderken Tessa, vejetaryen olduğunu söylemiş bulundu ve gittiğimiz yerin yakın zamanda katledilmiş buzağı ya da insanlık dışı muamele görmüş, zalimce öldürülmüş hayvanlardan servis edip etmediğini sordu. Çünkü eğer öyleyse bunun -maalesef- onu fena hâlde hasta edeceğini söyleyiverdi. Cheyenne’in (Jnion Station yakınlarındaki bir biftek salonundan söz ettiğini hatırlayarak

Tessa’ya “Gideceğimiz yeri Dedektif Warren’in seçmesine izin veriyoruz.” dedim. “Yani o nereye derse oraya gidiyoruz ve

gideceğimiz yerde de menüde vejetaryenlerin yiyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Sahib’s Vegan Cuisine önüne park ettim ve iç geçirdim; fakat arabadan inerken hiçbir şey söylememeyi başardım.Oturup içki ve aperitiflerimizi garsona sipariş ettikten sonra Tessa etrafa hayranlıkla baktı.

“Burası şahaneymiş. Daha önce hiç gelmemiştim.”

“Denver'daki en iyi Hint restoranı.” dedi Cheyenne.

“Teşekkürler, yani, burayı...”

“Rica ederim.”

Tessa, Cheyenne’e doğru eğilerek “Patrick, Hindistan’a dört kez gitti.” dedi.

Başını sallayarak “Gerçekten mi?” diye sordu Cheyenne.

“Sadece Mumbai’de bir iki küçük eğitim ve danışmanlık işiydi. Çok önemli bir şey değil...”

“Tabii ki önemliydi.” diye araya girdi Tessa. “Kızları kaçırıp seks ticareti yapan insanlara satan beş kişiyi yakalamalarına yardım etti.”

Takdirle yüzüme baktı. “Bu, gurur duyulacak bir şey.” Söz etiklerinde daha önce hiç fark etmediğim bir duygu yoğunluğu hissettim. “İçten söylüyorum.”

“Teşekkürler.”

Ardından içkiler geldi, yemeklerimizi sipariş ettik. Pek çok şeyin Hintçe ismini hatırlayamıyordum; fakat burada bunun bir önemi de yoktu zaten, zira hemen her şey sadece sebze ve pirinçten oluşuyordu. Et yok. Ete benzer tek bir şey dahi yok. Garson ayrıldıktan sonra Tessa ve Cheyenne’in birbirlerini daha iyi tanımalarına yardım ettim. Bir süre sonra Tessa, “Dedektif Warren,

coğrafi profilin ilk kez Hindistan'da geliştirildiğini biliyor muydunuz?" diye sordu.

Üvey kızıma şüpheyle baktım.

He yapıyor bu?

"Hayır, bilmiyordum." diye yanıtladı Cheyenne.

Bu akşam, iş konuşmak istemiyordum; özellikle de Tessa'nın işimle ilgili ne kadar alaycı olabildiğini bildiğim için. "Eminim Dedektif Warren bunun tarihiyle pek.

"Aslında ilgiliyim. Devam et Tessa."

Böyle söyleyeceğini nereden bildim.

"İşte..." diyerek devam etti. "Hindistan'ın kuzeydeki köyleri, neredeyse iki bin yıldır, kasabalara geceleri girip saldıran, çalan, insanları'kaçıran, öldüren ve gecenin karanlığından faydalanarak kendi köylerine ya da ormandaki sığınaklarına kaçan haydut

çetelerinden muzdaripmiş. Değil mi Patrick?”

“Evet, bunlara...”

“Dacoit deniyor.” diyerek sözümü kesti Tessa. “İşte, hangi yılda yaptıklarını tam hatırlayamıyorum, bu yüzden Patrick’e sormalısın bunu; ama suçları aydınlatmak için Hintli yetkililer en nihayet Kuzey Amerikalı dedektiflerin peşine düştüğü üç şeyi, neden, yöntem ve fırsatı, araştırmaktan vazgeçmeye karar vermişler. Öncelikle Hintliler suçların işlenme nedeniyle ilgilenmezlermiş, sebep öfke, açgözlülük, gelenek ya da her neyse önemli değilmiş, zira büyük ihtimalle tüm bu duygular işin içindeymiş. İkinci olarak, bölgede yaşayan hemen herkesin bir başkasına saldırıp hırsızlık yapabilme potansiyeline sahip olduklarını biliyorlarmış; bu nedenle yönetime odaklanmanın da bir faydası olmayacakmış. Son olarak fırsatı göz önüne aldıklarında, şey sonuçta tüm suçlar gecenin hep en karanlık olduğu yeni

ay zamanı işleniyor olduğu için bunun da onlara bir faydası dokunmuyormuş.”Yemeklerin geldiğine sevinmiştim, nihayet Tessa’yı susturacak bir şey vardı.

“Başlamadan önce son bir şey daha var.” dedi Cheyenne. “Kültürel ortama uyum sağlamak istiyorsak ellerimizle yemeliyiz.” Sağ elinin ilk üç parmağını birleştirdi, başparmağıyla birlikte tabağa daldırıp biraz pirinç ve sebze alarak ağzına atıp nasıl yapılacağını gösterdi.Bütün bunları Hindistan ziyaretlerim sırasında öğrenmiş; fakat üvey kızıma Hint sofrası âdetlerini öğretmek için zaman ayırmamıştım.

“Süper!” dedikten sonra Tessa da içgüdüsel olarak sol elini kullanıp aynı şekilde yemeye başladı.

Cheyenne, gülümsedi ve “Her zaman sağ elini kullanmalısın.” dedi.

Biraz alınmış bir ifadeyle bakan Tessa, “Ya solaklar ne yapıyor?” diye sordu.

“Şey...” dedim. “Hintliler sol elleriyle... Başka, nahoş işler yapıyorlar.”

Açıklamamı özellikle üstü kapalı yapmıştım, Tessa’nın boşlukları doldurmasını umarak.

“Nahoş işler?”

Cheyenne eğilerek kısık bir sesle, “Çoğu köy ve kasabada düzgün kanalizasyon sistemi olmadığından insanlar tuvalet kâğıdı kullanmıyorlar.”

Ne de içi açıcı bir akşam yemeği sohbeti konusuydu bu!

“Peki ama ne...”

“Su... Yıkıyorlar.”

Tabağına bakan Tessa, “Oldukça aydınlatıcı olcTu.” dedi. Arkasından bir açıklama daha isteyecek gibi geldi bana; fakat kendini tuttu, onun yerine parmaklarını peçeteyle sildi. Birkaç dakika boyunca yemeklerimizden yedik; Cheyenne, körili sebzelerini

yuttuktan sonra artık sağ eliyle yiyen Tessa'ya, "Neye bakıyorlarmış öyleyse?" diye sordu.

"Kim?" .

"Hintli yetkililer."

"Ah! Evet, pardon." Tessa işaret parmağını havada sallayarak, "Zamanlama ve mekân." dedi.

"Aynı Patrick gibi." dedi Cheyenne hayranlıkla.

"Tam olarak..." diye başlamıştım ki Tessa, "Evet aynı onun gibi." dedi. ***İçine ne girmiş bunun?***

"Bir insanın gece yürüyerek katedebileceği mesafeyi ölçmüşler ve soruşturma bölgesini, bu ölçüm içinde kalan köylerle sınırlamışlar."

Arada yemeğinden lokmalar alarak açıklamasına devam etti: "Sonra kullanılma ihtimali en yüksek yolları değerlendirip arazi

kullanım kalıpları üzerinde çalışmışlar ve sonuçları,suçların işlendiği yerlere yakınlıklarıyla karşılaştırmışlar. Bu şekilde şüpheli listesini daha da daraltmışlar. Son olarak da bölgenin kültür ve geleneklerini incelemişler.”

“Kültür ve gelenekler mi?” diye sordu Cheyenne.

“Evet. Çete elemanlarının kendi kastından insanlara saldırmayacaklarını biliyorlar; bu, şüpheli listesini biraz daha daraltmış oluyor. Bu noktada fiziki delil aramaya başlıyorlar, şahitlerin ifadelerine, itiraflara başvuruyorlarmış filan... Ama önce zamanlama ve mekâna bakıyorlarmış.”

“Vay. Gerçekten etkilendim. Bütün bunları nereden öğrendin?”

Tessa vıcık vıcık yağlı prinç kaplı parmağını uzatarak “Patrick’in kitaplarından. Çok öğretici ve merak

uyandırıcılar. İyi araştırma ürünü aynı zamanda.” dedi.

Bu, tam bir saçmalıktı.

Herhangi bir araştırmacının aynı sonuca yalnızca mantık ve rasyonel çıkarımla varabileceğini açıklamak üzereydim ki Tessa sandalyesinin geriye iterek, “Benim ‘küçük kadınlar’ tuvaletine gitmem gerek.” Durdu. “Şey, burada...”

“Evet.” dedi Cheyenne. “Var.”

“Okeyto.”

Tessa, lavaboya gitmek için masaların arasından geçerken başımı sallayarak “Bu akşam nesi var böyle gerçekten anlayamıyorum Kusura bakma.” dedim.

“Ne için?”

“Genelde böyle değildir. Çoğu zaman pek o kadar... Hmm. Girişken değildir.”

“Seninle gurur duyuyor hepsi bu.” Cheyenne içeceğinden bir yudum alarak bardağı masaya bıraktı. “Ondan hoşlanıyorum. Dobra bir kız.”

“Evet.” dedim. “Dobra.”

Bir süre sonra çatalımı bırakıp “Cheyenne sana bir şey sormama izin verir misin?” diye sordum.

“Tabii?” Sebzelerinden ufak bir ısırık aldı.

“Ahırda, zincirlere ateş ettiğin zaman...” Onu yargılıyormu-şum gibi bir anlam çıkmaması için durup düşüncelerimi toparladım. Ağzımdakileri çiğnedi. Yuttu. Devam etmemi bekledi. “Neden yanımdayken, at koşmaya başlamadan önce ateş etmedin. Yani üç santim çapındaki bir zinciri dört nala koşan bir atın üzerinden isabet ettirmek daha zor olmalı sanki.”

“Haklısın; daha kolay olabilirdi.”

“O zaman neden?”

Yemeğinden son bir lokma daha alıp tabağını masanın ortasına doğru ittikten sonra parmaklarını, garsonun gedikli müşterilere sunduğu su dolu, metal bir kâsenin içine batırarak temizledi. “Nişan almak için birkaç saniyeye daha ihtiyacım var gibiydi; fakat yangın o kadar hızlı yayılıyordu ve risk almak istemedim. Eğer bekleseydim atın oradan çıkmayı başarıp başaramayacağından emin olamazdım.” Mantıklı bir açıklama sayılırdı; ancak yine de söylemek istediği başka şeyler de varmış gibi geldi bana.

“Atın üzerindeyken tamamen içgüdüsel bir hâl alıyor.” diye açıkladı. “En iyi bu şekilde çalışabiliyorum... İçgüdüyle. İnsan bazen bazı şeyleri gereğinden fazla düşünüyor, bilirsin.”

Restoranın loş sarı ışığı altında hiç olmadığı kadar çekici görünüyordu. “Sen aklına güveniyorsun Pat ve ben buna hayranım. Bense içgüdülerime.”

Restoranın gürültüsü yavaş yavaş kesiliyor gibiydi. “Peki içgüdülerin şimdi ne söylüyor?”

Gözlerinde bir parıltı... “Canının tatlı çektiğini.”

Omzum üzerinden geldiğini gördüğü Tessa’ya çevirdi bakışlarını. Tessa sandalyeye oturur oturmaz “Tatlı mı dediniz?” diye sordu.

“Aynen öyle. İkiniz bitirdikten sonra.”

Tessa ve ben, yemeklerimizle ilgilendiğimiz sırada Cheyenne, geçmiş yıllarda sahip olduğu atlardan söz etti ve Tessa’nın hayvan sevgisi düşünüldüğünde Cheyenne’in yeni bir arkadaş edinmekte olduğunu fark ettim.

Sonunda Tessa son lokmasını ağzına attı, parmaklarını temizledi ve cin gibi gözlerle bana baktı. “Tiramisu istiyorum. Hint tiramisusu diye bir şey yok değil mi?”

“Yok galiba.” dedim.

Cheyenne, geriye doğru çekilip ayağa kalktı. “Tiramisu kulağa harika geliyor. Haydi gidelim.”

Şaşılabacak bir durum olmadığı hâlde, “dağların arasındaki” bir suç mahallindeki işini bitirdikten sonra Reggie, bulunduğu gizli eve geldiğinde Amy Lynn rahatsız oldu. Kendi evlerinde kalıp ona çalışması için biraz müsaade eder diye ummuştı. Evlilikle-rinin tipik bir özelliği olarak Amy Lynn, her zaman daha fazla özgür alan arıyordu, kocası da her zaman daha fazla “yakın ilgi” arayışındaydı.

“Burada iyi misin?” diye sordu Reggie, evde kalmakla görevlendirilen iki federal ajan diğer odaya adım atar atmaz.

“Evet, iyiyim.”

Jayson'ı kucaklayarak yukarıya kaldırdı neşeyle. “Burada olmak istediğine emin misin?”

“İyi geldi burası bana.”

Gerçekten de öyle olmuştu. Haftalık köşesine yazacak bir şeyler bulmuş ve saat dörtte teslim etmesi gereken steroidlerle ilgili yazısını tamamlayabilmişti. Öğleden sonra artan zamanını ve tüm akşamı da katili araştırmaya ayırmıştı. Tüm **Denver News** personelinin, serbest çalışanlarını ve hatta diğer yerel gazetelerin, televizyon ve radyo istasyonlarının çalışan listelerini inceledikten sonra dahi John'un kimliğiyle ilgili hiçbir ipucu bulamadığı hâlde, biraz daha zamanı olsa onun kim olduğunu bulacağından emindi.'

Reggie, oğlunu havaya atıp tutarken Jayson kıkırdıyordu. “Belki bii küçük mas-karayı yatırdıktan sonra, ne dersin, birlikte biraz zaman geçirelim mi?”

“Ben maskaya değilim.” dedi Jayson.

“Hmm, iyi olabilir.” dedi Amy Lynn; ama akli başka yerdeydi.

Birkaç dakika sonra Reggie, yatak odasında Jayson’ı yatırırken Amy Lynn, internete girip gerçek suç öykülerini basan yayınevlerinin sitelerini araştırdı. En iyisi, **Denver News** için katille ilgili bir yazı dizisi hazırlamaktı; ancak Rhodes bu hikâyeyeyle ilgili çalışmasına izin vermediğine göre ve yöneticiler de çekimser kaldıklarından bu işi farklı bir yöntemle halletmeye karar verdi. Bir hikâyeyi patlatmanın yazılı basından başka yolları da vardı. Doğrusu, bunu internette yaymak, daha fazla okunmasını sağlayarak ona daha geniş çaplı bir okuyucu kitlesi oluştururdu, hem bilgiyi daha hızlı güncelleyebilirdi. Artı, onu yeni çıkan diğer haberlerden ayıracak, daha önde olmasını sağlayacaktı. Yalnız bunu anonim bir isimle yazmalıydı ya da takma bir isimle; fakat zamanı geldiğinde gerçek kimliğini

açıklayacaktı. Reggie'nin ayak seslerini duyduğunda bilgisayarının başındaydı. Makale onun görmesini istediği bir şey değildi; bu nedenle sayfayı hemen küçülterek kenara aldı.

“Evet...” dedi Reggie, ellerini boynunun arkasında hissetti. “Ne zaman yatacaksın?”

Bu masaj iyi gelmişti. Güçlü elleri vardı ve bu ellerle gerilmiş kaslarını iyice gevşetiyordu.

“Neden?” diye sordu. “(Jykun mu var?” Gözlerini kapattı ve dokunuşlarının keyfini çıkardı.

“Pek'sayılmaz.” dedi Reggie. Sesi fısıltı hâlini almıştı. Elleri hâlâ karısının boynunda, masaj yapıyordu.

“Birazdan gelirim. Sadece bir iki ufak şey kaldı, halletmek istediğim.”

Güçlü eller gerginliğini azaltıyordu.

“Geç kalma.”

“Kalmam.” dedikten sonra masaj durdu. Amy Lynn gözlerini yavaşça araladı ve yatak odasının kapısının kapandığını duydu. Ardından kaldığı yerden yazmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, koridorun sonundaki odada kendisini bekleyen kocasını tamamen unutmuştu. Rachel’s Café’de tatlı yemek için durduk; yeniden restore edilmiş bir deponun birinci katında, yüz yıllık ahşap döşemeleri, tuğla duvarlar ve tavanda görülebilen havalandırma boru ve kanallarıyla Rachel’s Café, Denver’ın merkezinde en sevdiğim alternatif mekânlardan biriydi.

Masalarda birer **Denver News** duruyordu ve de dar alana sıkışmış sahnesinin hemen dibinde, köşede bir kahve değirmeni yer alıyordu. Birçok özgün kafe gibi Rachel’s Café’de de dekorasyona uyumlu renklerde mobilyalar olmadığı gibi Çinli çocuk işçiler tarafından üretilmiş, “çevre dostu” pelüş, fok balığı oyuncakları, fahiş fiyatlı espresso makineleri ya da tescilli markalı nane

şekerleri satılmıyordu. Bunlar yerine Rachel's Café sadece eklektik, bohem bir atmosfer ve dünyanın dört bir yanından gelmiş olağanüstü kahveler vadediyordu. Tam benlik bir yer. Burada biraz kalmayı isterdim; fakat Tessa'nın bütün gece neden böyle aşırı iyi davrandığını bilemediğimden Cheyenne'e beni utandıracak bir laf etmeden önce onu olabildiğince çabuk eve götürmek istiyordum. Bu nedenle tatlı faslını çabucak bitirip Cheyenne'in evine doğru yola çıktık.

Rachel's Cafe'den ayrıldıktan on dakika sonra arabamı kaldırımın kenarına park ettim; fakat daha Cheyenne'e iyi geceler dilemek için dışarıda eşlik etmek istediğimi söyleyemedim. Tessa atıldı: "Centilmen ol Patrick. Kapiya kadar ona eşlik et."

"Tessa..."

"Haydi."

"Bu kadar yeter." dedim.

“Kulağa hoş geliyor.” dedikten sonra Cheyenne, arabadan indi ve beni beklemeye başladı.

Sesimi alçaltarak Tessa’ya, “Seninle evde görüşeceğiz.” dedim.

“Tamam.”

Kapımı açıp hemen döneceğimi söyledim.

“Acele etme.”

Verandaya doğru ilerlerken Cheyenne, kolumu tutarak yürüyüşümüzü yavaşlatmayı başardı ve “O hâlde Dr. Bowers, bizim buralarda yemek yediğin için teşekkür ederim.” dedi.

“Rica ederim. Düşünüyordum da önümüzdeki hafta filan da muhtemelen bir şeyler yemem gerekecek. Belki bunu yine birlikte yapabiliriz?” diye cevap verdim.

“Hmm, ajandam çok dolu ama bir bakarız!”

“O kadar meşgulsün demek.”

Verandaya vardık. Cheyenne bir adım daha atıp ışığa çıkmak yerine olduğu yerde **durdu**. “Ne kadar popülerim bir biisen.”

“Yine de akşamı ben ve üvey kızım la geçirmeyi tercih ediyorsun.”

“Evet öyle.”

“Koltuklarım kabardı.”

Hava iyice kararmıştı, serin, tatlı ve sakin di ortalık. “İyi vakit geçirdim.” dedi. “Ve Tessa’dan gerçekten hoşlandım.”

“Seni etkiledi demek.” Sonra ekledim: “Benim dünyamdır o.” “Belli.” İkimizin de birbirimize doğru nasıl yaklaştığımızı anımsayamasam da aramızdaki mesafenin daraldığını fark ettim.

Verandanın soluk ışığı altında dururken ona baktım.

Cheyenne Warren, gerçekten güzel bir kadındı.

Dakikalar yavaşladı.

Trafik sesi ikimizle de alakası olmayan başka bir şehirden ge-liyormuşçasma uzaklaştı.Sonunda “Sanırım gitsem iyi olacak. Biliyorsun, Tessa’yı eve götürmeliyim.” dedim. Fakat sözcükler ağzımdan döküldükten sonra dahi bulunduğum yerden ayrılmadım. Cheyenne de öyle. İkimiz de “randevu olmayan randevu”nun bitmesini istemiyor gibiydik.Onu kollarıma alıp sarılmayı, öpmeyi ve olacakları akışına bırakmayı deli gibi istiyordum;ama sonra Lien-hua’yı ve yaşadıklarımızın nasıl sonlandığını anımsadım. Cheyenne’le de kötü bir başlangıç yapmayı, hiçbir şeyin kötü gitmesini istemiyordum.

Ağır ol Pat... O buna değer. Aptalca bir şey yapma.

Komşu sokakların birinde yankılanan korna sesi büyüü bozdu, geri çekildim. “Tamam.” dedim. “Sanırım...”

Cheyenne, hafifçe iç geçirerek “Bu iki oldu.” dedi.

Tereddütte kaldım. “İki?”

“Evet. İlki bugün ahırda ve şimdi de burada.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözleri hâlâ o kendinden emin ve güçlü ifadeyle dolu olduğu hâlde biraz da hayal kırıklığı barındırıyordu. “İkidir beni öpeceğin hissine kapılıyorum; fakat sen, benden uzaklaşmaya karar veriyorsun.” Yüreğim ağzıma gelmişti. Kendimi yeniden ortaokulda, nihayet konuşmaya cesaret edebildiği kız karşısında doğru sözcükleri

bulmaya çalışan bir çocuk gibi hissediyordum. “Yani istemediğimden değil de...”

Gözlerini sımsıkı kapatıp eliyle alnına vurarak “Aman ya, böyle söylememeliydim. Bunu hep yapıyorum. Ne düşünüyorsam pat diye söylüyorum. Hiç de... Kötü bir huy, kusuruma bakma.” dedi.

Bunun kötü bir huy olmadığını, bu lafını esirgemez hâlinin en çok hoşuma giden taraflarından bir olduğunu söylemek istedim; ama ağzımdan çıkan “Doğruyu söylediğin için hiçbir zaman özür dileme. Sana yakışıyor.” oldu. Ardından da “iyi geceler Cheyenne.” diyebildim.

O da “İyi geceler.” dedikten sonra arkadaşça kucaklaştık hepsi bu.

Arkamı dönüp arabaya yürümeye başladığım sırada, evin kapısının açılıp yavaşça kapandığını duydum. Eve varır varmaz kendimi yatağa atmak istedim; fakat Tessa bana yalnızca dış fırçamı

ağzıma götüreceğ kadar zaman tanıyarak odamın kapısını çalıp içeri daldı. Banyoya kadar geldi ve

“Onu neden öpmedin?” diye sordu.

Diş macununu tükürdükten sonra, “Seni ilgilendirmez.” dedim.

“O iyi biri. Sevdim. Bence sen...”

“Tamam, bu kadar yeter.” Diş fırçasını yerine koydum. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

“Sadece onu öpmen gerektiğini söylüyorum.”

“Hayır, bütün gece boyunca ne yapmaya çalıştığını soruyorum.” Bir bardak su alıp ağzımı çalkaladım. “Neler oluyor?”

“Hiç.”

“Bana yemek hazırladın. Çöpçatanlık yapıp durdun. Kitabımı bile övdün. Ortada ciddi bir şeyler...”

“Ne yani sürekli yanlış bir şey yapıyor-muşum gibi gözün üstümde olmadan arada bir, iyi bir şeyler yapamayacak mıyım?”

“Seni sürekli takip filan ediyor değilim. Sadece anlamıyorum.”

Elini beline koyarak “Ne? Onun yerine tavır yapmamı mı tercih ederdin?” dedi.

“Şey...”

“Biraz hırçınlığa ne dersin? Ya da belki biraz bunalım takılmaya? İstedğin bu mu?”

“Bak, bu akşam sadece pek kendin gibi değildin o yüzden. Genelde daha sessiz ve içine kapanık, böyle biraz hayattan bezmiş durursun, yani pek bu akşamki gibi..”

“Bu akşamki gibi ne?”

“İstisnai biçimde neşeli.”

“Eh bu düzeltmesi oldukça kolay bir kusur tabii.” dedi.

“Tessa, lütfen.” Gün içinde bütün bunların olmasına sebebiyet verecek ne olmuş olabilir diye düşündüm. “Yazın buradan ayrılıyorruz diye mi? Onunla mı ilgili?”

Sessizdi.

“Ayakkabı kutusu?”

Cevap yok.

Başka ne olabilir.

Ah evet.

“Annenin günlüğü. O mu? Bütün bunlar onun yüzünden mi?”

Yüzünü kaplayan keder o kadar keskin ve ani biçimde ortaya çıkmıştı ki tüm odanın atmosferi bir anda değişiverdi.

“Ben sadece...” diye başladı; ama devam etmedi.

Günlük, onun için tahmin edebileceğimden daha büyük bir anlam taşıyor olmalıydı.

“Onu...” dedi. “Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi biliyorsun.”

Sesi incelikli kırılmalı bir hâl aldı; küçücük bir kız çocuğunki gibi.

“Buraya gel.”

Ona sarıldım. O da başını göğsüme öyle bir yasladı ki içim cız etti. Bū sırada Christie'yi düşündüm -hem Tessa'nın hem de benim çok sevdiğimiz o kadını- ve bana günlükle ilgili verdirdiği sözü.

Ne var ki Tessa'nın şu anda nasıl bir hâlde olduğunu görse Chrstie'nin de günlüğü beş ay daha ondan saklamamı isteyeceğini düşünemiyordum.

“Dinle bak.” dedim geri çekilip omuzlarını tutarak. Ağlamaya başlamamıştı; ama o, acısını içinde saklamak konusunda deneyimli bir kızdı. “Günlüğü sana vereceğim tamam mı? Yarın.

Yarın sabah onu sana vereceğim.”

“Ne?” Yüzüme umut ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktı. “Gerçekten mi? Yok,vermeyeceksin değil mi?”

“Evet. Sanırım annen bunu anlayışla karşılar. Eminim bu işin bu kadar büyüyeceğini tahmin etmemiştir; seni bu kadar üzeceğini.”

Tessa geriye, odama doğru bakarak “Nerede peki?” diye sordu.

“Burada değil.” Kollarını bıraktım. “Yarın getirebilirim ancak. Federal binadaki ofisimde.”

“Hemen.şimdi...”

“Yarın. Yarın yapacağız.”

“Bunu ş'öylemenin nedeni yalnızca çıkarıcı ebeveyn şeyi...”

“Hayır. Gerçekten günlüğü sana vereceğim.”

Bir müddet yüzümü inceledikten sonra sakince, “Teşekkürler Patrick. Cidden.” dedi.

“Seni seviyorum Kuzgun.” dedim.

Ardından bana gülümseyerek -ama zorlama olmayan bir gülümsemeyle- “Ben de seni.” dedi.

Ve bir an için -sadece bir anlığına- Colorado’daki cesetler ve Illinois’teki mahkeme, aklımdan uçuverdi ve hayat olması gerektiği gibi akışındaymış gibi göründü. Tessa’yla aynı frekanstaydık ve ona bir hediye -ananesiyle daha önce hiç kuramadığı bir bağ kurmasını sağlama şansı- verebilmiş gibi hissediyordum. Ne var ki hemen bir an sonra, Christie’nin günlüğünü okumasının Tessa’ya o eski kederli duygularını kesinlikle yeniden yaşatacağını fark ettim. Bu, geçmişteki yaraları deşebilir hatta hiç olmadığı kadar yalnız hissetmesine yol açabilirdi. Bunları düşünmemeye çabaladım; onun yerine yaptığının doğruluğunu,

merhametli davrandığımı kendime tekrarladım. Ardından Tessa, kendi odasına geçtiği sırada, az önceki huzurlu duygunun o daha kapıdan çıkmadan uçup gittiğini fark ettim.

45 dakika sonra

Uyuyamadım.

Tessa'ya günlüğü vermekle ilgili kafama takılanlara ek olarak Thomas Bennett'ı bulduğumuz ve katili neredeyse enselediğimiz çiftlik geldi aklıma.

Neredeyse.

Ama başaramadık.

Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım; ama rahatlayamamıştım. Sonuçta pes ederek laptop'ımı kaptım, sırtımı birkaç yastıkla destekleyerek oturdum ve bilgisayarı açarak dava dosyalarına girdim.

Yirmi dakika okudum.

Uykum gelmedi.

Yeni bir şey de görmedim.

E-postamı kontrol ettim; elli dokuz önemsiz posta ve FBI'dan dört mesaj arasında, biri Kürt'ten, biri Ralph'ten ve biri de ünitel Havayollarından yarınki 16:04. Chicago uçağına check-in yaptırmam gerektiğini bildiren üç mesaj dikkatimi çekti.

Ah evet. Mahkeme:

Düşünecek bir mevzu daha.

Ama şimdi değil.

Önce Ralph'in postasını okudum:

Hey,

Neden cep telefonunu açmıyorsun?

**Buradan yazmayı sevmiyor-
um.Burada pek bir gelişme yok.
Memur Fohay, temiz çıkmış gibi
görünüyor. İzler**

**uymadı, artı Sikora'yla geçmişten
gelen bir bağı yok.Calvin, tüm gün
evinden çıkmadı.Yarın**

***konusuruz.Benim zamanımı har-
cama. Telefonunu aç.***

R.

Yani dünyayı yerinden oynatacak bir havadis yok. Silahı dolduran kişi Fofray olsaydı işler daha da kolaylaşırdı; ama genelde bu kadar basit olmaz.Ralph'e, cevap olarak telefonumun bozulduğunu, eğer bana ulaşmak isterse sabit telefonumu ya da Tessa'nın cebini aramasını yazdım;Calvin'in evden çıkmamış olması, beni biraz şaşırtmıştı. Sonuçta emeklilik düşüncesi ona tersti, hafta sonları dahi çalışır, sadece çarşambaları tatil yapardı. Cuma günü bekleyip neler olacağını görmek istediğini söylemişti bana. Acaba bu arada bir şeyler mi olmuştu?Bu nedenle ona da bir mesaj yazdım; beni yarın akşam havaalanından alıp otele bırakıp bırakamayacağını sordum.Sonra Kurt un mesajına indim:

Pat,

Evde kaydettiğin görüntülerin videosunu ekledim. Ayrıca birkaç şey daha var:Elvin Damel'm cesedini evin yakınında pek de derin kazılmamış bir mezarın içinde bulduk. Tahminen on sekiz ila yirmi bir gün önce ölmüş.DNA yâ da parmak izi henüz yok; ama Hayvan Kontrol Birimi akvaryumlardan birinde yılan değil de kurbağa olduğunu onayladı; Colorado nehir kurbağalan. Tankın boyutlarına ve birikintilere bakılırsa adamımızın on on iki tane kurbağası varmış gibi görünüyor. Sorun şu ki bu hayvanların derilerinde 5-MeO-DMT ve bufotenin mevcut;bunlar halüsinasyona neden olan maddeler; fakat belirli dozlarda yutulduğunda... Anladın sanırım ne olduğunu. Görünüşe bakılırsa John, yedinci öyküye hazırlık yapıyor.Gerçi henüz kayıp bir rahip bilgisi gelmedi; ama

kayıp kişiler hâlen araştırılıyor. Yarın görüşürüz. Saat birde, bir brifingimiz olacak, altıncı kat konferans salonunda. Biraz dinlen.

Kurt

Not: Reggie bana bu gece Cheyenne'le bir randevun olduğunu söyledi. Endişelenme.Etrafa yaymam.

Ne kadar da düşünceli.

Bu kadar yeter. Biraz dinlenmeliydim.Bilgisayarımı bir kenara koyup yorganın altında kıvrıldım ve gözlerimi yumdum.

18 Mayıs Pazar 6:13

Pazar günü güzel başlamadı.

Mezbaha ve fısıldayan cesetlerle ilgili kâbusum geri dönmüştü; gözlerimi açtım. Günün, iç karartıcı geçeceği belliydi.Tanrı, Denver'ın üzerine yağmur yağdırmaya karar vermişti ve bu aralıksız gri gökyüzü Denver'da bir bahar gününden çok Milwaukee'de bir kasım sabahı gibiydi.Havanın durumuna bakmak için pencereyi açtığımda beni kıştan kalma bir serin hava esintisi karşıladı. Önceki gecedен bu yana sıcaklık yirmi dereceden fazla düşmüştü, bulutların görüntüsü ve bu kurşuni hava, gün bitmeden bir mevsim sonu kar fırtınasıyla mı karşılaşacağız diye kuşku lanmama sebep oldu.

Ama günün sonunda sen burada olmayacaksın.

Evet ya,

Chicago.

Hızlıca duş aldıktan sonra daha sonraki bir uçuşa yetişebilmek umuduyla internete girdim; fakat hiç boş yer yoktu. Yani saat iki buçuk belki en geç üçte havaalanına doğru yola çıkmam gerektiği anlamına geliyordu ki bu da Orta Batı'ya uçmadan önce davayla ilgili ilerleme kaydetmem için bana dokuz saatten az bir zaman bırakıyordu. Kesinlikle bir fincan kahve için hazırdım. Taze kavrulmuş Peru çekirdeklerini kahve değirmenine koymuştum ki rehberde kaydı bulunmayan sabit hattım çalmaya başladı, kablosuz fakat eski bir model telefon. Arayanın kim olduğu görünmüyor. Dün Ralph'e yazdığım mesajda gerektiğinde beni bu numaradan bulabileceğini söylediğim için arayanın o olduğunu düşündüm.

Ahizeyi kaldırdım. “Buyurun ben Pat.”

“Tebrikler.” Arayan fısıltıyla konuşuyordu ve sesi elektronik olarak bozulmuştu.

“Çiftliğe bu kadar kısa zamanda ulaştığın için.”

Düşüncelerimi toparladım ve bir noktaya odaklandım. “John?”

“O da olur.”

Yanlış yapma Pat. Sakın yanlış yapma.

“Aradığına sevindim.” Bu adamın Sebastian Taylor’la nasıl oyuncak gibi oynadığını ve sonrasında kendi evinde öldürdüğünü düşünerek Sauer’imi çıkarıp dolu olduğundan emin olmak için mermileri sürdüm.

“Evet, şey, konuşmamızın zamanı gelmişti.”

Tessa’nın odasına koşarak kapısını aralayıp içeri girdim ve yatağının başına gittim. Evet, güvendeydi, üyuyordu.

John’un “Gerçek adın ne bakalım?”, “Nereden arıyorsun?”, “Ne hakkında

konuşmak istersin?” gibi rutin sorular için fazla zeki olduğunu anlamıştım; bu nedenle farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdim ve “Seni ahırda neredeyse yakalıyorduk.” dedim.

“Evet. Az kalsın.” “Elbise değiştirmek akıllıcaydı. Sana ateş etmemi engelleyen tek şey olmuş olabilir.”

“O zaman iyi ki yapmışım.”

Salona...

Pencerelere...

Etrafa göz gezdirdim.

“Yatak odasındaki kupürleri gördüm.”

Cevap vermedi.

Yabancı araç yok. Sokağa park edilmiş araçların içinde oturan kimse de yok. Yandaki evin bahçesindeki çalılıkların arkasında hareket yok, çevre evlerin

perdelerinde kıpırtı da yok. “Neden yüzümü işaretledin?” diye sordum.

“Sana hayranlık besliyorum.”

Konuşma, sesli harfler, telaffuz ve ses perdesi, vurgu ve bağlantıların parçaüstü ses birimleriyle kişiselleşir. Bundan yola çıkarak her bir cümlesini dinlerken John’un duraklamalarını, çekimlemelerini, entonasyonu ya da ses ritmini yakalamaya çalıştım; fakat ayırt edici hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

Bana duyduğu hayranlıkla ilgili fikrini duymazdan geldim. “Bennett’i ahırdan zamanında çıkarmayı başardık.” Konuştuğum sırada evin odalarını kontrol etmeyi bitirdim. “Kelsey’yi de kurtardık. Çaptan düşüyorsun! Ben de ensendeyim.”

Benimle tartışmak yerine “Bir sonraki öyküden bir miktar sapıyorum demek için aradım.” dedi.

“Sapmak?”

Biz telefondayken garajı kontrol ettim. Arabayı, altını.

“Güncelliyorum.” dedi. “Boccaccio, hikâye koleksiyonunda bugünün müşteri kitlesine göre bir siyasi yaklaşım sergileyeme-miş. O yüzden bizim kültürümüzün farklılıklarını yansıtmak niyetiyle bir uyarlama yapacağım.”

Ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu; ama bunu hatırlayacak ve kullanacaktım.

Sonra sözüne devam etti: “Kurbanları nasıl seçtiğimi daha tespit edemediniz mi?”

Blöfümü görebileceğini fark ederek açık konuştum, “Daha değil.” Arka kapıya giderek bahçeye baktım. Temiz. “Ama bulacağım.”

“İşin kilit noktası bu olabilir sanırım. Beni durdurmanın tek yolu bir adım önüme geçmek.”

“Başka yollar da biliyorum.”

Kısa bir sessizlik.

“Seni Kelsey’yi kurtarmandan ötürü tebrik ederdim; fakat dürüst olalım, bu şans eseri oldu.

Orada tökezledin işte.”

“Güneydeki kayalıkların oradan kaçtın öyle değil mi? Sonra muhtemelen Millî Park’ın eteğindeki o eski madenci yolundan batıya. O civarda mı büyüdün John? Oraları bu yüzden mi bu kadar iyi biliyorsun?”

Bir duraksama daha...

Tam üstüne bastığım duygusuna kapıldım.

“Unutma...” dedi. “Kelsey’nin kederden ölmesi gerekiyor, hi-potermiden değil.”

İyi olup olmadığını kontrol et Pat. Kadının peşinde.

Evet, onu kontrol edecektim, onu ve Bennett'ı, telefonu kapatır kapatmaz.

Devam etti: “Ayrıca cuma gecesi morgda yaşadıklarından sonra, onca kadavrayla birlikte soğutucuya kapatılmış hâlde, bence kederden ölmesi işten bile değil, böylece öykü tam olması gerektiği gibi gerçekleşmiş olacak.”

Sözcükleri -“Böylece öykü tam olması gerektiği gibi gerçekleşmiş olacak.”- beni rahatsız etti.

Hatırlasana Pat, ahırda hazırlıklydı. Seni bekliyordu.

Eğer doğru anlıyorsam Thomas Bennett, büyük tehlike altındaydı. “Kafesin kapısını açmak için neden o kadar uzun bekledin John?”

“Ah evet. ***Gabriotto'nun Kâbusu.***”

Bu bir rüyaydı.

Hepsi bir rüyaydı.

John konuşmaya devam etti: “Gerçek ölüm sebebi neydi Pat-rick?”

Hayır, lütfen.

Mutfak tezgâhından arabanın anahtarlarını kaptım.

“Biliyorsun değil mi? Onu öldüren şey, tazi değil.”

Hastaneye yetiş. Şimdi.

Derhâl kapıya koştum; fakat o anda aklıma eğer telefon numaramı biliyorsa adresimi de biliyor olabileceği geldi. Tessa’yı burada yalnız bırakamazdım. Tekrar odasına koştum.

“Şu anda hastaneyi araman gerekecek sanırım.” dedi John. “Thomas’ı sormak için. Yeniden konuşacağız. Zaman çizelgesine

uygun ilerliyorum. Şafak yarın söküyor, aynı Londra'daki gibi."

Ardından telefonu kapattı.

Kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi.

Tessa'nın masa lambasını yakarken aklımdan telefon rehberini sıraladım. Baptist Memorial Hastanesini buldum. Aradım.Çalıyordu; fakat açan yoktu.Omzuna onu uyandıracak kadar sert vurdum; fakat Tessa homurdanarak başını yastığının altına soktu.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Hadi açın şunu.

Elimdeki, cep telefonu olmadığından onunla birlikte arabaya binemezdim, açmalarını beklerken evin içinde olmalıydım.

Açın!

Nihayet bir operatör açtı: "Merhaba, Baptist..."

“Ben FBI’den Özel Ajan Patrick Bowers. Thomas Bennett’i kontrol etmesi için odasına bir doktor göndermenizi istiyorum; ama oda numarasını bilmiyorum...”

“Bayım, öylece...”

“Ayrıca 228 no’lu odadaki Kelsey Nash’e de bir doktor gönderin ve her iki odaya da güvenlik sağlayın. Hemen!”

Kadının sesinde hafiften bir tereddüt sezdim; ama kabul etti. “Tamam efendim.”

Kadına federal kimlik numaramı verdikten sonra telefonu Tessa’nın masasına bırakıp yeniden onu uyandırmaya çalıştım. “Tessa.”

Homurdandı. “Işığı kapat.”

“Benimle gelmek zorundasın. Acele etmeliyiz.”

“Sen-neden bahsediyorsun?”

Kolunu kavradım ve onu korkutmuş olmalıyım ki huysuzlanma-yı keserek gözlerini kırıştırıp açtı ve yüzüme baktı. “Ne oluyor?”

“Hastanede yatan birine bakmam gerek ve seni burada bırakamam.”

“Neden?”

Çünkü bu, seni evde yalnız bırakmam için bir numara olabilir.

“Önemli. Oradan sonra annemlere gidebilirsin. Şimdi acele et.” üzerindeki örtülere bakıp “Pijamalıyım ama.” dedi.

“Giyecek bir şeyler kap. Çabuk ol.” Ses tonum onu ikna etmişti; yataktan kalktı. “Cep telefonun nerede?” diye sordum.

Masadaki çantasına işaret etti.

O birkaç giysi ayarlarken ben de çantada telefonunu çıkarıp Kurt’e bir sesli mesaj bırakarak acilen Bennett’ın yanına gitmesini söyledim.

“Dışarı çık, üstümü değiştireceğim.” dedi.

“Yolda değiştirirsin.”

“Hmm, buna cevabım hayır olacak.”

“Gidiyoruz.” Benimle daha fazla tartışmadan onu arabaya sürükledim.

Hastane yolunda yasal hız limitini aştım; ama içimde ne kadar hızlı gidersem gideyim yine de geç kalmış olacağımı söyleyen kötü bir his vardı. Doktorlar, Thomas Bennett’a zamanında yetişemediler. Kapıda durmak üzere görevlendirilen memur, yanından sıyrılarak geçip hastaneye daldığım sırada bana haberi verdi. Denver’m adli baştabibi, aynı zamanda Tessa’nın arkadaşı Dora’nın da babası olan Dr. Eric Bender, Thomas Bennett’in cansız bedeninin yattığı yatağın ayak ucunda duruyordu. Onun yanındaki doktor ve hemşireyi tanıyamadım.

“Pat, ben de tam seni arıyordum.” dedi Eric üzgün bir hâlde.

Thomas'ın yatağına doğru yürüdüm. Göğsünde hiçbir kıpırtı yoktu. Yüzü buruşmuştu. Acılar içinde kıvranarak öldüğü hemen belli oluyordu. Gözleri kapalı ve bedeni hareketsiz.

Öyle cansız...

İçimde başarısız olmanın huzursuzluğunu hissettim. Mağlubiyeti... Johrı nasıl becerdiyse ona ulaşmıştı.

Nasıl? Nasıl?

“Kalbi mi?” diye sordum.

Eric onayladı. “Perikardiyal efüzyonla beraber nekrotizan fasit.”

Perikardiyalin kalple alakalı bir şey olduğunu biliyordum ve efüzyonun vücut içindeki sıvı boşalımı olduğunu da; ama nekrotizan fasitin ne olduğunu bilmiyordum. “Anlayacağım dilden.”

“Evet, tabii, affedersin.” Kendine gelmek ister gibi başını salladı. “Nekrotizan fasite

bazen ‘et yiyen streptokok’ da denir. Çok tehlikeli bir enfeksiyondur. Büyük bir hızla yayılır. Duruma bakılırsa biri bakteriyi kalbi çevreleyen keseciğe enjekte etmiş.”

“Perikardiyuma.” dedim.

“Doğru:. Çok zor bir şey değildir. Sadece uzun bir enjektöre ihtiyaç vardır; ksifoid çıkıntının altından batırırsın...”

Diğer doktor “Bu sabah göğüs ağrısı şikâyeti vardı.” diyerek araya girdi. “Önce bir EKG ardından da ultrason çektik ve perikardiyumda sıvı ve hava tespit ettik.”

“Nekrotizan fasit ancak enfekte dokunun alınması yoluyla tedavi edilebilir.” diye açıklık getirdi Eric, “Fakat bu doku kalbi olunca...”

Devam etmesine gerek yoktu.

Boccaccio’nun öyküsü, Gabriotto’nun ölümü geldi aklıma.

“O hâlde buna basitçe irin diyebiliriz öyle mi?” dedim. “Kalbini sarmış olan iltihap yüzünden öldü yani.”

Her iki doktor ve hemşire bir süre sessiz kaldıktan sonra Eric, “Bu, olanın çok kati bir tanımlaması olurdu.” dedi.

Kalbinin yanında patlayan cerahat dolu bir apse. Aynen Boccaccio’nun öyküsünde olduğu gibi.Öfke ve çaresizlik tüm damarlarımda dolaştı. Diğer doktora döndüm. “Ama dün gece buraya getirildiğinde kan tahlili ve toksin taraması yapıldı öyle değil mi? Neden farkına varılamadı?”

“Laboratuvar on iki saat boyunca destekleniyor.” dedi Eric. “Yansı hâlen tadilat altında.”

“Toksikoloji raporunu bu sabah alacaktık.” dedi diğer doktor.

Hemşirenin parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yapmasına neden

olacak kadar yüksek sesle küfürü bastım; ama ardından kadının bunu, sadece kullandığım dil yüzünden değil muhtemelen katta yatan diğer hastaların uyanmasından endişe ettiğinden dolayı yaptığını fark ettim. Yataktan uzaklaşıp sakinleşmeye çalıştım. Yeniden odaklanmaya...

Kapının önündeki hareketlilik dikkatimi çekti. Girişte karşılaştığım polis memuru, odaya girmiş bana endişeyle bakıyordu.

“Dün gece içeriye kim girdi?” diye sordum.

“Yemin ederim kimse girmedi efendim.” Yanımda duran hemşireye işaret ederek, “İki saat önce yaşamsal fonksiyonlarını kontrol etmek için gelene dek kimse. O süre içinde de hep yanımdaydım.” diye devam etti.

Thomas Bennett’ın tedavisinde görev alan tüm hastane personelinin ifadesini alacaktık. Evet, böyle olacaktı; fakat Thomas’ın ölümüyle bir ilgileri olduğundan

şüpheliydim. John, bir şekilde ona ulaşmayı başarmıştı.

“Önceki vardiyada çalışan memur? Senin yerine geldiğin?”

Başını iki yana sallayarak yeniden hemşireye ve doktora işaret edip “Bana içeri girenlerin yalnız ikisi olduğunu söyledi.” dedi. Rahatlamaya, son yirmi dakikada olanları düşünerek aklımı başıma toplamaya çalıştım; Tessa’yı arabaya bindirdikten sonra annemi arayıp ben Baptist Memorial Hastanesinde “görüşmem gereken insanlardayken Tessa’nın onda kalma işini ayarladım. Sonra hastaneye vardık ve arka koltukta üstünü değiştirmeyi başaran Tessa, annemlere gitti. Biri sabit hattıma gelen aramanın nereden geldiğini tespit edip edemeyeceklerini öğrenmek için büronun Siber Suç Birimine olmak üzere iki arama daha yaptım. Diğerini de artık John bir biçimde numaramı bulduğuna göre, aileme ulaşma riskini göze alamayacağım için

DispeçBirimine yaparak annemin evinin önünde beklemesi için bir ekip göndermelerini sağladım.Ve işte şimdi buradaydım; bu odada, kurtarmayı beceremediğim bir adamın daha cesedi başındaydım.Kendimi yatıştırma çabalarım sonuç vermedi. Duvarı yumrukladığım sırada odadaki diğer dört kişi, sessizce bana bakıyordu.

“Tamam, iyiyim.” diyebilirdim.

Hayır, değişin.

John kazanıyor.

Eric diğerlerine, kendisiyle birlikte dışarı çıkmalarını çaktırmadan işaret etti; ama ben “Durun.Ben gidiyorum.” dedim.

Oradan ayrılıp Kelsey Nash'e bakmak için 228 no'lu odaya ilerledim.

Kurt'ü odanın dışında beklerken buldum; bir polis memuruyla konuşuyordu.

“O iyi.” dedi Kurt, aralarına katıldığım esnada. “Doktor içeride şimdi.”

Kapı aralığından içeriye baktım.

Kelsey, yatakta bilinci açık bir hâlde oturuyordu. Erkek hemşire, Kelsey’nin yaşamsal fonksiyonlarını kontrol ederken doktor önlüklü, ince, Orta Batılılara benzeyen bir kadın üzerine eğilmişti. Kurt, yanımızdaki memura içeri girmesi için bir işaret yaptı ve adam içeri girdiği sırada kapıyı yarı aralık bıraktı. Kurt, bir adım geri çekilerek içeride olan biteni benim de görmemi sağladı.

“Bennett bir enfeksiyon sebebiyle ölmüş.” dedim.

“Biliyorum. Az önce oradaydım.”

Başımı sâlladım. “Öyle görünüyor ki John dediğini yaptı, sebebi köpek ısırığı ya da kalbindeki bir enfeksiyon olsun; Bennett’in ölümü her hâlükârda Boccaccio’nun öyküsüne uydu.”

Doktor, dosyasına birkaç not yazdı, ardından oda telefonundan bir yeri aradı.

“Thomas’ın karısı güvende mi?” diye sordum Kurt’e.

Onayladı. “Koruyucu nezaret. Onu, cesedi teşhis etmesi için buraya getiriyorlar. Evinde bir kadın sivil memur var ve sokağa da bir ekip aracı yerleştirildi. Eğer John, Marianne’i görmeye gelirse onun için hazırlıklıyız. Ayrıca çiftlik ve maden arasında olabilecek her türlü bağlantıyı araştırıyoruz. Şimdilik bir şey yok.”

Konuşmasını bitirdiğinde doktor da koridorda bize katılmıştı. “Bayan Nash’in durumu stabil.”dedi. “Şimdi laboratuvar aradı; kan sonuçları gayet normal. Fiziki olarak gayet iyi toparlanıyor; fakat zihinsel, duygusal yönden...” Tereddütte kaldı, “Bilemiyorum. Yaklaşık yirmi dört saattir konuşmadı. Onu intihar riskine karşı gözlem altında tutmamızı öneriyorum.”

“Tamam.” dedim. “Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapın. Tek şahidimiz o.”

Doktor, başını sallayarak onayladı. “Tamam. Onu psikiyatriye göndereceğim.”

İtiraf etmekten nefret ediyordum; fakat doğrudu; John Kelsey konusunda da haklıydı.

Kederden ölüyordu!..

Doktor ayrıldıktan sonra polis memuru da koridora döndü ve Kurt, gerekli talimatları verdi:

“Bayan Nash’in başından bir saniye bile ayrılmayacaksın, hatta onu psikiyatri koğuşuna götürdüklerinde dahi yanında olacaksın.”

“Emredersiniz efendim.”

“Yolunda gitmeyen bir şey olursa -ama ne olursa olsun- bana haber vereceksin anlaşıldı mı?”

“Evet.”

Koridoru hüznünlü bir hava kaplamış, bizi de çevrelemiş gibiydi. Kurt bana dönerek “Burada durmaya dayanamıyorum. Benimle arabaya kadar gelsene.” dedi.

Merdivenlere doğru ilerlemeye başladığımızda ona, dün geceki robot resim-
dan bir şey çıkıp çıkmadığını sordum. Başını salladı. “Ben burada değildim. Resmi çizen adamı Reggie getirmiş; ama belli ki Kelsey onu görmek istememiş ve Bennett’ta da ilerlememizi sağlayacak bir şey yoktu. Ha bu arada, ‘Kayıp Kişiler’ yarım saat kadar önce St. Michael’den, Rahip Hughes’u kimsenin görmediğini bildirdi. Görünüşe göre Baltimore’daki bazı akrabalarına mesaj çekerek yanlarına geleceğini bildirmiş; ama oraya hiç gitmemiş. ‘Kayıp Kişiler’in konuyu

araştırmaları talimatını verdim şimdilik. Beni bilgilendirecekler.”

“Salı günü mü ortadan kaybolmuş?” diye sordum yavaşça.

“Evet. Farkındayım; zamanlaması **Decamerorî** un iki numaralı hikâyesine uyuyor. Bunun için seni aradım sabah; ama hattın meşguldü.”

O anda Kurt’ün katille konuştuğumu hâlen bilmediğini fark ettim. “Buna inanmayacaksın. John beni aradı.”

“Ne?”

“Kelsey’nin iyi olup olmadığına o kadar kanalize olmuşum ki...”

“Kaydını aldın mı?”

“Hayır. Siber Suçlar geri izlemede; ama bulacaklarından şüpheliyim. Adamımızın kullan at tipi bir telefonda aradığına bahse girerim.”

“Eee! Ne söyledi?”

“Dalga geçti benimle. Bennett’ın ölüm sebebine ilişkin ipucu verdi. Konuşmayı yazıya dökeceğim, böylece ekibe dağıtabiliriz, belki birinde bir ışık yakar.”

“Hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Hepsini? Sözcüğü sözcüğüne?”

“Evet.”

Kısa bir duraksama.

“Pek iyi.” Hemen önümüzde merdivenler vardı. “Bir şey daha var: Kütüphane kayıtları için istenen arama emri hâlen çıkartılmaya çalışılıyor; fakat Denver üniversitesinin Rönesans Dönemi hümanist edebiyatıyla ilgili iki ders verdiğini bulduk. Eyalette bunu yapan tek kolej. Her iki dersin müfredatında **Decamerorî** mevcut. Dersi veren gazetecilik bölümünde de birkaç derse giren İngiliz bir profesör. Şüpheli listesinde

bulunanlardan hiçbiri bu dersi almamış; fakat **Denver News**'ten birkaç kişi alanlar arasında, Rhodes, Amy Lynn Greer ve en azından on on iki kişi daha.”

“Profesörün adı John mu? Hani olur ya?”

Merdivenlerden indik.

“Hayır. Adrian. Adrian Bryant. Ne var ki bu işe uygun görünmüyor. Dün şehir dışında,Phoenbc'te, bir konferansa konuşmacı olarak katılmış, yani senin dün çiftlikte kovaladığın adam o olamaz.”

Birinci kata ulaşarak hemşire odasının önünden geçtik. “Gerçekten orada olduğunun teyidi var mı elimizde ya da orada olduğunu doğrulayan biri?” diye sordum.

“Bakıyoruz.”

Sensörlü kapılar önümüzde açıldı.

Dışarı çıktık.

Hava soğuyor, gökyüzü kararıyordu.

Kurt, hemen saatine baktı ve “Eve gitmeliyim. Cheryl, uzun mesailerimden pek memnun değil bu hafta.” dedi.

Olabildiğince hassas davranarak “Nasıl gidiyor?” diye sordum. “Daha iyi mi?”

Hemen cevap vermedi. “Öyle işte.” Sesinde derin bir ızdırap seziliyordu. Derin bir nefes aldı.

“Her neyse, Jake ve Cheyenne’i arayıp bilgilendireceğim. Unutma, saat birde merkezdebuluşuyoruz. Brifingleri ne kadar seversin biliyorum. Hem bu, fazlasıyla özel olacak. Jake,psikolojik profilini çıkaracak...”

“Lütfen UNSUB’m deme.”

Yorumum küçük; fakat samimi bir gülümsemeye neden oldu. “Katilin. Orada görüşürüz o zaman, değil mi?”

Cevap vermedim.

“Pat?”

“Düşünüyorum.”

Jake Vanderveld'in yönetiminde bir brifinge girmektense sülüklerle dolu bir havuzda yüzmek arasında bir seçim yapma şansı verilse “Mayom nerede?” derim, diye düşünüyordum. Tabii bunu dile getirmedi. Pek nazik bir davranış olmazdı.

“Tamam birde görüşürüz. Bu, bana yeterli zaman bırakıyor. Araştırmak istediğim bir konu var.”

“Neymiş?”

“Çiftlikte duvara asılı makalelerin hepsi Richard Devin Basque’la ilgiliydi. Basque’ın John’dan haberi olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Nasıl yapacaksın bunu?”

“Eski dostumla biraz sohbet edeceğiz.”

Hastaneden ayrıldıktan on dakika sonra, Federal Binasındaki ofisimdeydim.

Bilgisayarımın kamerasını açıp Ralph'e telefon ederek Basque'la görüntülü konuşma yapmam gerektiğini söyledim. Nedenini açıklar açıklamaz Ralph, "Ben ilgilenirim. Cezaevinden on dakika kadar uzaktayım. Ortamı ayarlayım, seni yirmi dakika sonra ararım." dedi.

On iki dakika sonra aradı.

"Ayarladım" dedi. "Konunun ne olduğundan bahsetmedim gerçi. Sen söylersin."

"İyi. Basque'in avukatından ne haber?" dedim.

"Saklayacak bir şeyi olmadığını söyledi; onu orada istemediğini. Gerekli belgeyi imzaladı bile."

Basque, öyle bir kontrol bağımlısıydı ki Bayan Eldridge-Gorman'ın orada öylece yanında oturmasını ve ne yapması gerektiğini söylemesini istemediğine şaşırmadım.

“Bü, onun için bir güç gösterisi.” dedim Ralph’e. “Sadece bana zaman ayırmasını istemiş olmam bile kendisini önemli hissetmesine neden olmuştur.”

“Profil analizi yaptığını mı duyuyorum Pat?”

“Profil analizi değil bu. Buna çıkarım diyorlar.”

“Bana profil analiziymiş gibi geldi de.”

“Profil analizi değil.”

“Profild Pat. Senin yeni lakabın bu olsun. İç yazışmayla ilan edeyim de gör.”

“Konuya odaklanabilir miyiz?”

Telefondan bir kapının açıldığını duydum. “Bekle.” dedi Ralph. “Gitmem gerek. Hazırlar.”

“Analiz filan yapmıyordum.” dedim; ama çoktan kapatmıştı.

Basque’la yapacağım görüşme esnasında, not almam gerekebileceğinden bilgisayarıma yanına bir not defteri koydum, kamerayı yüzüme göre ayarladım ve konuşmamızın dijital kaydını tutabilmek için “kayıt” düğmesine bastım. Hazırlıklarımı tamamlarken bilgisayarımın uyarı verdiğini duydum. Ekranda gri bir cezaevi hücresi belirdi. Ralph’in kafası ekranı kaplıyordu. Bilgisayarın kamerasını boş bir sandalyeye çevirmesiyle görüntü, sola kaydı. Yeniden kameraya baktı. “Neredeyse tamam Profilci Pat.”

“Başını biraz kenara çeker misin?” dedim. “Acayip bir parlama oluyor.”

“Hah. Çok komik. İstediğin kadar gül.” Yüzü yeniden karşıma çıktı. Elini başında gezdirdi ve

“Brineesha buna deli oluyor.” dedi

“Sen bana bir güneş gözlüğü al yeter.”

Ralph'in görüntüsü kumlu geliyordu ve sesle görüntünün gelişi arasında zaman farkı vardı.

Ardından prangaların sesleri duyuldu ve Ralph "İşte geliyor." dedi.

Ralph'in geri çekildiği sırada görüntüde, bir bulanıklık meydana geldi ve Basque, sandalyeye yerleşerek kameraya döndü. Bugün Basque, mahkemede giydiği o terzi elinden çıkma şık takımı değil, turuncu hapishane tulumunu giyiyordu ki bu beni birazcık da olsa rahatlatmıştı. Ralph'in arkasından kapının kapanma sesi duyuldu.

"Selam Richard." dedim.

"Ajan Bowers." Elleri kelepçeli olduğu hâlde her zamanki gibi kendinden emin ve rahat görünüyordu. "Hayatımı kurtardığın için sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. O kadar hızlı tepki vermiş olmasaydın bugün, burada olamazdım."

Böylesi bir yoruma normal şartlarda vereceğim cevap “Rica ederim.” olurdu; fakat kendimi tutarak sadece “Evet!” dedim.

“Celeste’ın babasının, salona getirilmeden önce silahı nasıl doldurduğunu bulabildiler mi?”

“Araştırıyorlar.”

“Eminim öyledir.” Durdu; kelepçeli ellerini önünde birleştirdi. “Bu konuşma, son zamanlarda sıklıkla kulağıma çalınan Denver’daki cinayetler zinciriyle ilgili olabilir mi?”

“Olabilir.” Kendisine yapılan saldırıdan sonra haberleri takip edeceğini tahmin etmiştim. “Bence katili bulmada yardımcı olabilirsin.” Söylesem mi söylemesem mi diye düşündüm ve konuşmaya devam ettim: “Bana seni hatırlatıyor Richard.”

Basque, sessizliğini koruyordu. Nihayet hafifçe başını salladı. “O hâlde anlıyorum

ki ilgilendiğın nedenleri değıl. Bugün burada ne bulmayı umuyoruz?”

“Seni biliyor. İşlediğın suçlara ilişkin yazılan makaleler duvarında aslıydı. Onları biriktiriyor.”

“Duvarında asılı?”

“Evet. Merak ediyorum acaba seninle temasa geçti mi?”

Birçok seri katil gibi Basque da toplumun istisnai bir bölümünün gözünde, bir yıldız olmuştu. Mahkeme öncesinde, Savcı Yardımcısı Vandez’le yaptığımız küçük toplantıda, son on üç yılda binlerce insanın, Basque’a mektuplar yazdığını öğrenmiştim. En son duyduğum, dokuz kadının ona, serbest kaldıktan sonra evlenmeyi teklif ettiğiydi.

Basque’a hafızasını yoklaması için küçük bir ipucu vermenin doğru olacağını düşünerek “Bu katil, Rönesans edebiyatından hoşlanıyor.” dedim.

Hayatımda Basque'inki kadar keskin bir hafızaya sahip çok az insan tanımıştım ve görüyordum ki sözünü ettiğim adamı tespit edebilmek için kendisine gelen o on binlerce mektubu kafasında sıralıyordu. En sonunda yüzünde bir anımsama ifadesi belirdi.

“Giovanni.”

Bu, Boccaccio'nun ilk adı, John'ur İtalyanca biçimi.

“Ne biliyorsun? Söyle.” dedim.

“Evet, ilk olarak, kim olduğunu bilmiyorum. Giovanni, büyük ihtimalle kendi adı değil. Ona cevap yazmadım hiç.” Basque, su katılmamış bir katil olduğu kadar bir yalancıydı da.

Doğruyu söylüyor gibi gözükse de ona inanıp inanmamak arasında kalmıştım. Bu tereddüdümü görmüş olacak ki

“Gardiyana sorabilirsin.” dedi. “Giovanni bana altı kez yazdı;ama ben hiç cevaplamadım.”

Elimden geldiğince çabuk gardiyanla irtibata geçecektim; fakat şimdilik Basque’tan olabildiğince fazla şey öğrenmeliydim. “Sana ne hakkında yazıyordu?”

Dudaklarını ıslatan Basque, direkt kameraya bakarak “Sen!” dedi.

Bir an durdu kalbim ve daha sonra ise normalden çok daha hızlı atıyormuş gibi geldi. “Ne dedin?”

“Giovanni, bana öyküsünde kilit bir rol vereceğinden söz ettiği bir FBI ajanıyla ilgili yazıyordu. Hikâyenin en heyecanlı yerinde canlı canlı gömmeyi planladığı, hayranı olduğu biri.”

Başımı sallayarak “Bu yeterli değil; herhangi biri olabilir.” dedim. Beynindeki

çarkların döndüğünü hissedebiliyordum. Bana söylemediği bir şey vardı. “Başka?”

Bir parmağını usulca bacağına vurdu. “Benim için bir şey yaparsan sana yardım ederim.”

“Anlaşma yapmaya gelmedim.”

“Yanlışı anlama. Bu sandığın gibi bir anlaşma değil. Bir iyilik istiyorum.”

Görüşmeyi derhâl sonlandırmak geldi içimden; ama o zamana dek yaptığım hiçbir şeyin,

John’u ya da Giovanni’yi -ya da adı her’ne ise- durdurmaya yetmediğini anımsadım. Hep bir adım önde gibiydi; aynen on üç yıl önce Basque’ın peşinde olduğum, mezbahada sona eren aylarda, onca kadının hayatını kaybettiği aylarda onun olduğu gibi.

Fısıldayan, soğuk dudaklar...

Basque’m kurbanları...

Ve şimdi Giovanni'nin...

Bana, mezarlarından seslenen onca masum insan.

Basque, bana Chicago'daki hücrelerinden bakıyor, cevabımı bekliyordu.

Nihayet, "Nedir istediğin?" diye sordum.

"Yarın kürsüye tekrar çıktığında ve Priscilla sana mezbahada neler olduğunu sorduğunda..."

Durdu.

Mahkemeyeyle ilgili düşünmek istemiyordum ve yirmi dört saatten kısa bir zaman içinde yeniden orada olacağımın hatırlatılması hoşuma gitmemişti. "Devam et."

"Doğruyu söyleme." dedi Basque.

Sözleri beni afallatmıştı.

"Ne?"

Ekranımdaki kumlu görüntüye baktım ve Basque'in yüz ifadesini yorümlamaya çalıştım.

Başaramadım.

“Sana,’ bana saldırıp saldırmadığını sorduğunda doğruyu söyleme.”

“Kürsüde yalan söylemeyeceğim.”

Neden senden bunu istiyor.

“Bunu çoktan düşünmüştün değil mi?” diye sordu. “Bence düşündün. Ben sadece yapmak istediğin şeyi yapmanı rica ediyorum; içgüdülerin ne diyorsa onu yapmanı.”

Cheyenne'in içgüdüleri dinlemekle ilgili söyledikleri geldi aklıma. “Eğer tek şartın buysa bu konuşma bitmiştir...”

“Senin peşinde Patrick.” Basque öne doğru eğildi; sesi gerçekten endişe duyuyormuş gibi çıkıyordu. “Seninle oynuyor. Dikkatli ol. İşin sonunda hiç beklemediğin bir hamle bekliyor seni.”

“Şansımı deneyeceğim. Hoşça kal Richard.”

“Senin için dua ediyor olacağım. Hatırla, **Çıkış** 1:15- 21.”

Görüşmeyi sonlandırdım. Basque’m oyunlarını çekecek hâlde değildim. Bunların hiçbirini çekecek hâlde değildim!

Videoyu kaydetmiş, birleşik görev gücünün çevirimiçi dava dosyalarına yüklüyordum ki bir öfke dalgası yükseldi içimde.

Ardından düşünce karmaşası.

Ardından başka bir şey: Daha derin ve daha ilkel; intikam arzusu, Giovanni ve Basque için ve ölmekte olan birisiyle dalga geçip masum hayatları alanlar için, gerçekleşecek kaba ve nihai bir adalet isteği. Ve o duygularla kendimi kaybettiğimi, olmak istemediğim bir şeye dönüşmeye başladığımı hissettim. Birkaç ay önce Tessa’nın bana onlar gibi olup olmadığımı

sorduğunu hatırladım;avladığım insanlar gibi olup olmadığımı. O an beni onlardan incecik bir çizginin 'ayırdığını kendime itiraf etmek zorunda kalmıştım. Tek bir davranış, tek bir seçimin.

Kim olduğunu hatırla Pat.

Hatırla

Ofisimin duvarlarına baktım; diplomalarım, ödülleri.

Sen, Federal Araştırma Bürosundan Özel Ajan Patrick Bowers'sm... Richard Devin Basque'ı yakalayan adam... Kriminolog, araştırmacı, yazar...

Aklımdan öz geçmişimi geçirmeye çalıştım; fakat kafamın içindeki sözcükler, gözlerim Christie'nin kitaplığında duran günlüğüne ilişince birdenbire uçuverdi.Ve kişiliğimin en önemli parçasını anımsadım:

Sen, Tessa Bernice Ellis'in üvey babasıydın.

Kitaplığa doğru ilerleyerek günlüğün yıpranmış, deri sırtına baktım. Bu, not kâğıdı büyüklüğünde sayfalan olan o günlüklerden değildi, neredeyse ciltli bir roman kadar kalındı. Beni mistisizim ve felsefeyle tanıştıran Christie olmuştu ve son iki yıldır Guyon, de Fenelon, Metron ve onlarcasının yazdıklarından elime ne geçtiyse okumuştum. Christie'nin günlüğünü, Avılalı Aziz Teresa'nın ***The Way of Perfection***'i ile Jean-Pierre de Caussade'ın ***Abandonment to Divine Providence*** adlı eserleri -en sevdiğim iki kitap- arasına yerleştirmiştım.

Parmaklarımı, kitabın sırtında gezdirdim.

Christie'yle düğün resmimiz, günlüğün hemen altında, rafta duruyordu. Central Park'ta küçük bir kilisede evlenmiştik ve hemen kapısı dışında işte bu fotoğraf çekilmişti. Şimdi, onun gülümseyen yüzüne

baktıkça onu her görüşümde hissettiğim aynı karışık şükran ve hüznün duygularını yaşıyorum.Christie, Tessa'nın başnedimesi olmasını istemişti. O kadar yakındılar. Birbirleri için o kadar değerliydiler.

Günlüğü raftan aldım.

Ve üvey kızıma vermek için ofisten ayrıldım.

14 No'lu Birim Depo Kasası,5532 Dayton Sokağı

Denver, Colorado

Giovanni, elinde kalan üç Teksas elmas sırtlısının bulunduğu akvaryuma altı tane sıçan attı.Sıçanlar, cama tırmanmaya çalıştılar; ama yılanlar onları sarmaladı. Sonraki on beş dakika boyunca yılanların yemeklerini yemelerine izin verdi. Bu arada kendisi de öldürüp parçalara ayırdığı ve önündeki tablaya tutturduğu on kurbağanın derilerinden ve kulak altı bezlerinden bufotenin çıkarmakla meşguldü.Kurbağalardan bu halüsinojen maddeyi elde ettikten sonra ölümcül olacak bir doz için ne kadar zehir gerektiğini öğrenmek amacıyla bir toksikoloji kitabına başvurdu ve değil iki kişiyi altı kişiyi öldürmeye yetecek kadar bufotoksinden de fazlasını elde ettiğini gördü.Semptomların

tanımlarını okumak, oldukça bilgilendirciydi: halüsinasyonlar, kusma,nöbetler, felç ve ardından ventriküler fibrilasyon. Bir kitapta yazana göre:Çoğu zaman halüsinasyonlar, kurbanın, cildi üzerine böceklerin tırmandığı ya da vücut deliklerinden dışarı çıktıkları hissi şeklinde ortaya çıkmaktadır. Sıklıkla bu semptomları gösterenler, çılgınca kaşınacak ya da böcekleri üzerinden atmaya çalışacaktır.O hâlde sıradaki iki kurban, dördüncü günde anlatılan yedinci öyküdeki, Emilia'nın öyküsündeki, Simona ve Pasquino kadar dramatik biçimde öleceklerdi.Giovanni, kurbanlarının kendilerini bu gece mi yoksa yarın sabah mı ölümcül dozda zehirleyeceklerini kestiremiyordu; fakat göreceğine emin olduğu tek şey, ikisinin de yarın öğleden önce ölmüş olacaklarıydı.Alışkanlıkları gereği bu öğleden sonra evden uzakta olacaklarını biliyordu. Zehri o zaman yerleştirecekti. Eğer düzenlerini değiştirirlerse o da planı değiştirecekti. Belki

bu gece, onlar uyurken uğrayabilirdi. İki türlü de öykü, olması gerektiği gibi işleyecekti.Ölmekte olan son sıçanın trajik viyaklamaları ve tırmanmaya çalışması dikkatini çekti.Hayvan çırpınmayı kesene kadar onu izledi, aynen yıllar önce büyükannesini, seyirmesi durana kadar izlemesi gibi.

Sıçan, iri. iri gözlerle bakıyordu dünyaya, aynen büyükanne Nadine'in baktığı gibi...

Canladırıldığı hikâyelerinin kahramanı onca insan gibi...

Yılan, ağzını iyice açıp yemeğini yutmaya başladı.Giovanni, bufotoksin dolu iki şırıngayı dar, metal bir kaba koyup ağzını kapattı ve kabı çamaşır torbasına attı.Depodan ayrıldı. Son dört öykü başlamadan önce yapması gereken bazı ayarlamalar olduğundan arabasını, kimsenin aslında kim olduğunu bilmediği, kendisi hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığı iş yerine sürdü.İşin en ironik yanı, çalıştığı yerde

insanların hayatları direkt olarak olmasa da kendisine emanetti!

Günlükle eve vardığımda Tessa pozunu almış ve giyinmiş bir hâlde annemlerin mut-fak masasında beni bekliyordu.Bir bardak, buzlu portakal suyu içiyordu ve önünde de yansı yenmiş bir greyfurt duruyordu.Nerede kaldığımı sormasını ya da yataktan onu sürüyerek çıkarıp arabada giyinmek zorunda bıraktığım için yakınmasını beklerken tüm söylediği, “Evet, hmm... Getirdin mi?” oldu.

Aklıma duygusal ya da dokunaklı cümleler gelmediği için Christie’nin günlüğünü öylece uzatıp vereceği tepkiyi görmek istedim.Sessizce aldı, baktı, evirip çevirdi.Christie, günlüğünü kısmen anı albümü gibi kullanmıştı; kesilmiş mektup parçaları, notlar ve kartpostallar yapıştırmıştı ki bütün bunlar, defterin içini doldurup daha da kalınlaşmasına sebep olmuştu; bu nedenle kilidi zorla kapanmış

gibi duruyordu. Ne var ki bu hâli ona, ayrı bir hava veriyordu ve Tessa'nın yüzündeki ifadeden günlüğün onun meraklı doğasını cezbettiği anlaşılıyordu. Konuşmadan geçen birkaç dakikanın sonunda ona, "Martha nerede?" diye sordum.

"Kilisede." Gözleri hâlen günlüğün üstündeydi.

"Evde kalmasını isteyip istemediğimi sordu; ama sokağın karşısındaki arabada oturmuş evi dikizleyen iki polisle güvende olacağımı söyledim."

"Nereden?"

Gözlerini devirerek "Hah, lütfen." dedi.

Pekâlâ, o hâlde, o iki memur arkadaşına iki çift laf etmem gerekecek.

"Bugün tekrar gidiyorsun öyle mi?" Tessa, gözlerini günlükten ayırmadan konuşuyordu benimle.

“Uçağa yetişmek için evden iki buçuk gibi çıkmam gerek. Yarın akşam dönerim sanırım.”

“Ve ondan kısa zaman sonra da DC'ye gideceğiz değil mi?” Bunu bir soru olarak yöneltmemişti.

Chicago’da yapacağım şahitlik, Washington’a gidiş tarihimizi etkileyebilirdi; ama bu konuyla daha sonra ilgilenebileceğime karar verdim. “Çarşamba günü ayrılıyoruz buradan. Evet.”

Cevap vermedi. Hafifçe omzuna vurarak “Pekâlâ, onu okuyup bitirdiğinde bana da haber ver olur mu?” dedim.

“Olur.”

Ardından portakal suyunu ve greyfurttan kalanları masada bırakarak günlükle beraber ben şehir dışındayken annemlerin onun için ayırdığı odaya çıktı.

Baş döndürücü merakına rağmen Tessa günlüğe, kapağını açmadan önce uzun bir süre baktı. Patrick, ona ilk kez günlükten söz ettiğinde, bunu kendisinden sakladığı için ona kızmış, öfkelenmiş; ama sonra annesinin, on sekiz yaşına gelene kadar günlüğü ona vermemesini istediğini öğrendiğinde öfkesi dinmiş; fakat başka bir duyguya dönüşmüştü.

Meraklanmış mıydı? Evet...

Belki biraz korkmuştu.

Ama neden? Neden korkuyordu?

Günlüğe uzun uzun baktı, elini deri kaplı yüzünde gezdirdi.

Senden sakladı. Annen bunu senden sakladı.

On sekizine girene dek bundan haberin olsun istemedi.

Ama neden?

Tessa anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirirken kalbi, göğüs kafesinde deli gibi atıyordu, kilidi açtı. İlk sayfayı okudu.

2 Kasım

Sevgili Günlük,

Bunu neden yaptığımı tam olarak bilemiyorum, sana neden yazdığımı, yani bir günlük tutmayı. Sanırım sadece kendim olabileceğim, kimsenin pek de farkında olmadığı o kişi,gerçek ben olabileceğim, bir yer olmanı umuyorum. İnsanın böyle bir yeri olması güzel galiba. Bilmiyorum. İnsanlara karşı dürüst olmak bazen zor oluyor, belki en azından sana karşı dürüst olabilirim.

Dürüst olunası bir yer.

Güzel.

Tessa tarihe bakınca annesinin günlüğe on yedi yaşında; şimdi kendisinin olduğu yaşta başladığını fark etti.

Sen iki yıl sonra olmuşsun.

Başlıklara şöyle bir bakıp sayfaları atlamak geçti içinden. Bir bakıma birinin bloğunu okumak isteyip istemediğine karar vermek için yazdıklanna, yukarıdan aşağıya şöyle bir göz atmak gibi. Ama bunun her sayfasını okumayı istediğini biliyordu; bir kitap okuyormuş gibi; eğer sonunu önceden okursan aradaki tüm sürprizleri kaçıırırsın.

“Hey Tessa.” Patrick alt kattan sesleniyordu. “Dizüstü bilgisayarımı evde bıraktım. Bakmam gereken birkaç şey var, sonra da saat birde bir toplantıya katılacağım. Buradasın değil mi?”

Kapıdan seslendi: “Hı hı!”

“Öğleden sonra gitmeden görüşürüz. Cebin hâlâ bende tamam mı?”

“Tamam. O iki polise de söyle kendilerini bu kadar belli etmesinler.”

Bir duraksama. “Söylerim. Lazım olursa ara.”

“Tamam.”

Tessa tekrar günlüğe dönerek ikinci yazıyı okumaya başladı.

Ailemin evini gizlice kollaması gereken iki polisle kısa ve net bir konuşma yaptıktan sonra dizüstü bilgisayarımı almak için eve geçtim.Tessa'nın telefonundan kendi numaramı arayarak sesli mesaj olup olmadığına baktım;herhangi bir mesaj yoktu. Onunkini kontrol ettiğimdeyse okul arkadaşlarından gelen on on iki tane kısa mesaj olduğunu gördüm. Onlara ulaşabilmesi için cep telefonu mesajlarını e-posta adresine yönlendirdim.Ardından, Basque'ın mahkûmiyetinin on üç yılının büyük kısmını geçirdiği Wisconsin'deki en sıkı güvenliکی cezaevi olan Wa-upun

Islahevindeki gardiyanı aradım.Aradığımda Gardiyan Schuler, evde ailesiyle barbekü yapıyordu ve onu pazar günü sabah sabah rahatsız ettiğimi iyice belli etti; fakat yalnızca bir dakikasını alacağımı söyleyerek Basque'ın hapiste olduğu süre boyunca aldığı mektupları görüp göremeyeceğimi sordum.

“Bende olsaydı elbette.” dedi.

“Nasıl yani?”

“Basque, onları yırtıp tuvalete attı.”

“Eh, fotokopilerini çekmişsinizdir herhâlde.”

“Mahremiyet hakları. Mektupları açabiliriz, okuyabiliriz; ama kopyalarını alamayız. ACLÜ2 bununla bizi topa tutardı, üzgünüm.”

“Ya gönderdikleri?”

“Aynı hesap.”

Aynı gün içinde ikinci kez lanet okudum.

“Al benden de o kadar.”

“Peki teşekkür ederim. Afiyet olsun size.”

“Yardımcı olabilmek isterdim.” Gardiyan Schuler, bu sözcükleri sarf ederken sesi, başta duyduğum rahatsızlık ifadesinden sıyrılıp gergin bir huzursuzluğa bürünmüştü. “On altı yıllık meslek hayatımda Ajan Bowers, ondan kötüsünü görmedim. Tıkın onu içeri. Mahkemede yani. Gitmesine...”

“Vermeyeceğim.” diyerek konuşmayı bitirdim.

Basque’in mektupları olmaksızın John’un ona yazdığını doğrulamanın yolu yoktu; fakat yine de Basque, Rönesans edebiyatı deyince kimden söz ettiğimi hemen anlamıştı; bu şekilde öyle ya da böyle iletişime geçtiklerini çözmüştüm.

John.

Giovanni.

Cinayetler Denver'da işlendiğine ve Kurt de bana bölgede **Decameron** üzerine Orta Çağ edebiyatı dersleri veren tek okulun Denver üniversitesi olduğunu söylediğine göre, John'un ya da Giovanni'nin ya da adı her neyse onun, o derslerden birini almış olması ihtimal dâhilinde görünüyordu. Eve geldiğimde direkt masamın başına geçip bilgisayar açtım. Elimizdeki bilgiye göre, Boccaccio dersleri veren Profesör Dr. Bryant, dün Phoenix'teymiş. Yirmi birinci yüzyılda, arkanızda elektronik izler bırakmadan hareket etmek zordur. Bu nedenle Federal dijital veri tabanına girerek FAA'nın uçuş kayıtlarından Uluslararası Denver Havaalanından veya Colorado Springs Havaalanından dün ya da bugün, kalkan ya da buralara inen tüm uçakların yolcu listelerini kontrol ettim; ne var ki Adrian Bryant ismi aralarında yoktu. Araştırmamı son yirmi gün içinde gerçekleştiren iniş ve kalkışların tümünü içine alacak şekilde genişlettim.

Yine de yoktu.

O hâlde, Profesör Bryant, Phoenix'e arabayla gitmediyse veya takma bir isimle uçağa binmediyse Boccaccio uzmanımız bu konferansa hiç katılmamış demekti.

İlginç.

İnternette küçük bir araştırma yaparak Dr. Bryant'ın bekâr, yalnız yaşayan ve sabit hattı olmayan bir adam olduğunu öğrenmem üç dakikadan kısa sürmüştü. Bu durumda Ulusal Güvenlik Teşkilatının Kuzey Amerika'da çalışan tüm cep telefonu şirketlerine kayıtlı kullanıcıların tamamının cep telefonu numaralarını ulaşılabilir kayıt altında tutuyor olması benim şansımaydı.

Büronun Siber Suç Birimi, NSA (Ulusal Güvenlik Teşkilatı) ile sıkı iletişim içinde çalışıyordu; bunu bildiğimden onları aradım ve birkaç dakika sonra Bryant'ın cep numarası, ayrıca hem telefonunun hem de 2009 model BMW 328'inin GPS verilerince

ev adresinde olduğunu bildiren onayı elimdeydi. Birimdekilere, GPS lokasyonlarını gözleyerek önümüzdeki otuz dakika içinde, ikisinden birinde hareketlilik söz konusu olursa bana bildirmelerini salık verdim. Bryant'm evde olduğunu doğrulamak adına numarasını aradım ve telefona cevap verince de bedava tatil paketi satın almak isteyip istemediğini sordum. Bedava alışveriş yapma şansı olduğunu söylememe fırsat vermeden telefonu kapatmıştı bile.

Demek ki evdeydi. İyi...

Bazen, bilgisayardan önce suçlar, nasıl çözülmüştüğü acaba diye düşünüyorum. Hızla saate baktım: 11:14. Birde polis merkezinde olmam gerekiyordu; Bryant'm Littleton'da yaşadığı yeri, gözümün önüne getirdim. CJcu ucuna yetişecektim; ama oraya gidip profesörle konuşup Jake'in "kıvılcımlar saçacağı kesin" brifingine yetişecek kadar zamanım vardı. Direksiyon başında son bir arama daha yaparak Cheyenne'i

benimle gelmeye davet ettim.Uğrayıp onu da alırsam gelebileceğini söyledi. “Tamam.” dedim. “Bu sefer ben senigötürürüm.” Nasıl bir cümle kurduğumu fark edince ekledim: “Arabamda. Dava için. Kötü adamı yakalamaya.”

“Peki.” dedi ama sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “Görüşürüz.”

Hızlı okuyan biri olduğu hâlde Tessa, annesinin günlüğünü acele etmeden her bir satırını dikkatle okuyordu.Bir taraftan, yazılanları okumak biraz tuhaftı; annesinin özel alanını ihlal etmek ya da Patrick’in yatak odasına gizlice girmek gibi; ama çok daha kişisel. Daha mahrem...Ayrıca, annesi günlükte hiç soyadı kullanmamıştı. İnsanların özel hayatlarını korumak için olabilirdi bu. Ne için olduğunu bilmek güçtü; fakat bu şekilde günlük daha gizemli hâle geliyor ve Tessa bundan hoşlanıyordu.İlk yazdıklarının çoğu -Tessa’nın daha küçükken tanıştığı; ama o altı yaşına basmadan ölen anne

babasıyla yaşadığı problemlerle; erkek arkadaşla ilgili sorunlar ve lise son sınıftayken hissettiği yalnızlık ve soyutlanma duygularıyla başa çıkma çabalarıyla alakalıydı. Hatta intihar düşünceleriyle.

Senden pek de farklı sayılmaz.

Tessa, bazen kızların, anneleriyle ilişkilerinde neredeyse iki kardeş gibi hissettikleri öyle bir noktaya gelebildiklerini biliyordu. Hayattayken kendi annesiyle böyle bir deneyim yaşama şansı olmamıştı; ama şimdi, bu yazılanları okurken daha önce hiç hissetmediği kadar yakın hissediyordu kendini ona. Ve elbette her bir başlıkla annesinin üniversitedeki ikinci yılına, hamile kaldığı o kış gününe adım adım yaklaşıyordu. Bunu fazla düşünmek istemiyordu. Her bir başlığı tek tek ele almak istiyor; ama sayfaları geçtikçe babasının gerçek isminin nerede karşısına çıkacağını düşünmeden durmak daha da zorlaşıyordu.

Cheyenne'le birlikte Profesör Bryant'm evine giderken sabahki bütün gelişmeleri gözden geçirdik. Kurt, ona çoktan Bennett'in ölümünden ve John'un beni aradığından söz etmişti. Ben de bunlar yerine Richard Basque'la yaptığım görüşmeyi özetlemeyi tercih ettim.

“Hakikaten bir hayranın varmış demek.” dedi Cheyenne. “Hatta belki iki tane.”

“Nereden anladın?”

“Basque'in Giovanni'ye cevap yazmış olma ihtimali çok yüksek; yakından tanışıyor olmaları da. Ve bu da akla gelebilecek tüm ilginç ihtimallere yol verecektir.”

Bunu düşünmeliydim.

Ve düşündüm; yol boyunca.

Dr. Bryant'ın Littleton dışındaki arazisine vardığımızda sözleri, hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Bryant'ın sokağında,

kırmızı tuğlalı evinin karşısına arabayı park ettim.Siber Suç Biriminden adamın cep telefonunun yerinin değiştiğine dair bir haber gelmemişti.BMWsi de kapısının önünde durduğuna göre hâlen içeride olmalıydı.Kapıyı Cheyenne çaldı ve birkaç saniye sonra ayağında spor sandaletleri, Patagonya şortu ve gri tişörtüyle sarışın bir adam kapıyı açtı.

“Dr. Bryant?” dedim.

“Evet?”

Beyaz, kırk beş elli yaşlarında. Zayıf. Atletik. Bronz tenli bir yüz. Gergin ve afallamış. Geçen yirmi yılı üniversitede ders vermek yerine çanta sırtında maratona katılarak geçirmişe benziyordu.

Kimlik kartımı gösterdim. “FBI’den Özel Ajan Bowers ve bu da Denver Polis

Departmanından Dedektif Warren. Size birkaç soru sormamızda sakınca var mı?”

Önce bana sonra Cheynne'e baktı, tekrar bana döndü. “Ne konuda?”

“Sürmekte olan bir soruşturmayla ilgili.” dedi Cheyenne.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordum.

İtiraz edecekmiş gibi duruyordu; ama “Elbette.” dedi.

İçeride salonunu dikkatle etüt ettim. Hiç kullanılmamışa benzeyen yeni mobilyalar. Televizyon yok. Köşede bir keman ve nota sehpası. Mutfaktan gelen taze kavrulmuş kahve kokusu. Rachel's Cafe'de de servis ettikleri türden iyi bir kahve; hâlen filtresinden süzülmemekte. Orta Çağ kılıçları ve hançerlerinden oluşan bir koleksiyon, duvarda dikkat çekecek biçimde asılı.

Çarşamba günü Tatum Maroukas bir kılıçla öldürülmüştü.

“Etkileyici bir kılıç koleksiyonu.” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Hayır, Pat, düşün. John, asla kendisiyle ilişkilendirilebilecek bir kılıç kullanmazdı. Bunun için fazla zeki.

Fazla varsayımda bulunmamaya çalışarak kılıçları not ettim. Bunu sonra araştırabilirdik.

Hemen konuya girdim: “Anladığım kadarıyla Rönesans hümanistleriyle ilgili birkaç ders veriyormuşsunuz.”

“Veriyorum, evet.” Odanın diğer tarafına geçerek koridora çıkan kapının ağzında, kollarını kavuşturup durdu.

Salonun bir tarafında sırt çantası biçiminde, Camelbak marka bir suluk sistemi, Iron Horse marka, çamur kaplı, serbest biniş dağ bisikletinin selesinde duruyordu. Birkaç kilometre yapmış bir bisikletti bu. Ona hayranlıkla baktığımı görerek “On beş dakika sonra arkadaşlarla dağa gideceğiz. Şu anda

sohbete ayıracak vaktim yok gerçekten.” dedi.

“Bu öğleden sonra kar yağacak diyorlar.” dedi Cheyenne.

“Ben doyumsuz bir dağ bisikletçisiyim.” derken sesi gitgide daha iğneleyici bir hâl alıyordu ve bu hoşuma gitmemiştir.

“Dr. Bryant...” dedim. “Bu hafta sonu Phoenix’teki konferansa gitmeniz gerekiyor-muş; ama gitmemişsiniz. Nedenini sorabilir miyim?” “Kişisel bir engel çıktı. Hep evdeydim. Bunun tam olarak neyle ilgili olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Sürmekte olan bir soruşturmayla ilgili.” dedi Cheyenne bir kez daha öncekinden de sert bir tavırla. Tansiyonun yükseldiğini hissedebiliyordum.

“Bir kitap var.” dedim. “**Decameron-**, Boccaccio adından bir İtalyan yazarın. Biliyor musunuz?”

“Elbette biliyorum. Verdiğim derslerden bazılarında onu da işliyorum.”

“Bu yazara aşırı ilgi duyan bir öğrenciniz olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Öğrencilerimin birçoğu Boccaccio’nun eserlerini sever.”

“Doyumsuz bir ilgiden söz ediyorum.”

“Aklıma kimse gelmiyor.”

Sorulara yeterince düşünmeden çabucak cevap veriyordu.

Dillere destan sabrım tükenmeye başlamıştı, “Dr. Bryant, bizim...”

“Bizim kitapla ilgili bilgimiz yok.” dedi Cheyenne araya girerek. Bu şekilde sanırım hem beni sakinleştirmeyi hem de profesörü konuşturmayı amaçlamıştı. Bunu yaptığına memnun olmuştum. Söyleyeceklerim onunkiler kadar makul olmayacaktı zira.

“Bize, sizin uzman olduğunuz söylendi.” diye devam etti. “Hızlı bir özet geçmek için bize birkaç dakikanızı ayırır mısınız?”

Dr. Bryant karşı çıkacak gibi görünüyordu; ama bir kez daha düşünmüş olacaktı ki ya da Cheyenne’in incelikli iltifatı egosunu tatmin etmiş olacaktı ki ince, uzun bir iç çekişin ardından **“Decameron: Prencipe Galeotto**, kara vebadan kaçan yedi kadın ve üç erkekle ilgili.”

“Bir dakika.” dedim, “Az önce ne dediniz? **Decameron**’dan sonra Latince bir şey söylediniz?”

Sabırsızlıkla “İtalyancaydı” dedi. **“Prencipe Galeotto**. Boccaccio kitabın adını sadece

Decameron koymamıştı. İkinci bir adı, bir alt başlığı vardı: **Prencipe Galeotto.**”

“Ne demek o yani?”

“Galeotto, Prens Galahalt’ın başka bir şekilde söylenişi ya da Galehault'un.”

“Galahad mı demek istediniz? Hani şövalye olan?”

“Hayır. Galahalt.” dedi lütfederek. “Ama evet o da Yuvarlak Masa Şövalyelerinden biriydi.

Arthur efsanesindeki en bilinen karakterlerden olmasa da tarihte önemli bir rol üstlenmiştir.”

“O da...” dedim.

Dr. Bıyant, duvardaki saate göz attıktan sonra istediğimizi verip bu işi bitirmenin en iyisi olacağına karar vermiş olmalıydı ki koridora doğru ilerledi. “Gelin. Göstereyim.”

Profesör Bryant, bizi çalışma odasına götürdü.

Mutfağın önünden geçerken kahvenin hâlâ demlenmekte olduğunu gördüm. Koca bir demlik kahve.

Bu, beni düşündürdü.

Odanın büyük kısmı, üzeri kâğıt, bloknolar ve kitap yığınlarıyla dolu kocaman bir masa tarafından işgal edilmişti. Duvarlar, boydan boya kitaplıkla kaplıydı ve masada bir iMac duruyordu.

Kütüphanedeki beş **Decameron** incelemesini, profesörün almış olabileceğinden şüphelenip kitaplığında 853 Dewey ondalık sınıflandırma numarasını bulabilmek için kitap sırtlarına baktım; ama yoktu. Doğu duvarındaki raflardan birine yaklaştı. “Ga-leotto’ya ilişkin efsaneler çok çeşitli; ama hikâyelerin hemen hepsinde Lancelot ve Kraliçe Guinevere’ye tuzak kuran adam olarak geçiyor.”

Cheyenne de odayı gözden geçiriyor, her ayrıntıya dikkat ediyordu. “Ama o sırada Guinevere, Kral Arthur’la evliydi değil mi?”

“Kesinlikle. Galeotto ikisinin uygunsuz buluşmalarını ayarlayarak öpüşmelerini teşvik etti.”

Dr. Bryant üst raflardan birinde

bir kitap arıyordu. O raftaki kitapların başlıklarına bakılırsa Arthur efsaneleri antolojisi yerine

Dante üzerine bir araştırmayı arıyor gibiydi.

“Ne var ki...” dedi Dr. Bryant. “Bu buluşma neticesinde Gui-nevere sonunda Lancelot’a âşık olur ve Kral Arthur’un sarayının nam salmış düzenini bozacak bir ilişki yaşarlar.” Tozlu, deri ciltli bir kitabı diğer toz kaplı, deri ciltli kitaplar arasından çekip çıkardı. “Boccaccio, ‘Galeotto’ya, Dante’nin *İlahi Komedya’smm* üç bölümünden biri olan *Cehennem*’den referans alıyor.”

Cehennem...

Harika!

Dünyanın en meşhur cehennem tasviri...

“Bu arada, çok önemli değil ama...” Dr. Bryant, raftan aldığı Dante’nin **İlahi Komedyası**’sının yıpranmış yapraklarını çeviriyordu. “Boccaccio, Dante’nin büyük bir hayranıydı. Kitaba ‘İlahi’ adını ekleyen de oydu. Dante buna sadece ‘Komedyası’ adını vermişti.”Önemli ya da önemsiz bunu not defterime kaydettim.Sayfaları çevirmeyi bıraktı. “Dante başyapıtını yazdığı sırada Galeotto, aşkta mutsuzluk ve hayal kırıklığını temsil eder bir hâle gelmişti...” Sayfayı inceleyen konuşması gittikçeyavaşladı. Ardından parmağını sayfanın ortasına basarak “İşte: 5. Kanto, 137. ve 138.satırlar.” dedi. Kitabı bizim de görebilmemiz için çevirdi.Odanın, benden uzak ucunda duran Cheyenne, kitabı daha iyi görebilmek için yaklaştı.

“Gördünüz mü?” dedi Dr. Bryant. “Dante, ‘Galeotto, hem kitap hem de onu yazandı. O günden sonra daha da okumadık.’ yazmış.”

“Yani ne demek istemiş?” diye sordum. “Galeotto hem kitap hem de o kitabın yazarı derken?”

“Şey, elbette çeşitli yorumlar var; fakat fikrimce Dante, Galeotto’nun, hem öykünün bir parçası hem de onu şekillendiren kişi olduğunu ima ediyor. Bazı edebiyat eleştirmenleri, *Decameron* a alt başlık olarak *Principe Galeotto* adının verilmesindeki nedenin, Boccaccio’nun kendisine Galeotto’nun rolünü biçmesi **olduğuna** inanıyorlar.”

“O hâlde şunu anlıyorum; Boccaccio kendisini de bir aşk ilişkisinin çöpçatanı olarak görüyor.”

“Evet.”

Altında yatan ifadeleri düşünerek “Kimin arasında?” diye sordum.

“Kitabı ve okuyucuları.”

“Ama ne alakası var?” diye sordu Cheyenne, “Lancelot ve Guinevere arasındaki ilişkide olduğu gibi kitapla okuyucu arasındaki ilişkide uygunsuz bir durum yok ki.”

“Unutmayınız ki...” dedi Dr. Bryant. “**Decameron**, on dördüncü yüzyılda yazılmıştı.

Boccaccio’nun öyküleri bugün için böyle olmayabilir; ama döneminde oldukça yankı uyandırmıştı.”

Dr. Bryant, alanında uzman biri olarak bilindik hoca rolüne bürünüyor ve bu, biraz daha açılmasını sağlıyordu. Pek fazla yer olmadığı hâlde odada yürümeye başladı. “1300’lerde heyecan uyandıran hikâyeler okumaya pek de kıymet verilmiyordu.”

“Orta Çağ’ın pembe dizileri.” dedi Cheyenne.

“Öyle gibi.” Cheyenne’den sonra bana döndü. “Aslında o günlerde kilisenin **Decameron’a** bakışının bugünün kilisesinin internet pornosuna bakışına denk olduğunu söylemek daha açıklayıcı olurmuş gibi geliyor. Neden lanetlendiğini de açıklıyor ayrıca.”Gözleri bilgisayarına kaydı; muhtemelen bilinçsizce. Bu da bana kılıç koleksiyonunu,**Decameron’a** ilişkin derin bilgisini ve düne ilişkin geçerli bir açıklamasının olmayışını da göz önünde bulundurarak, bürodaki Siber Suç Birimindeki arkadaşlarımın profesörün internette gezdiği siteleri araştırmalarını sağlamanın kötü bir fikir olmadığını düşündürttü. Bu talebin yerine getirilmesi için yeteri kadar geçerli sebebimiz vardı.

Belki de yoktu.

Bir fikir.

Belki de onları beklemem
gerekmeyecekti.

Defterime birkaç not yazdıktan sonra kalemi parmaklarım arasında çevirerek “Tamam.” dedim Profesör Bryant’a. “O hâlde Boccaccio’ya göre okuyucu ve metin arasındaki ilişkinin, öykü ve kahraman arasındaki ilişki gibi olduğunu öne sürüyorsunuz?”

“Evet.”

Yeniden kitap raflarına göz gezdirdim, kalemimle birlikte not defterimi masasına bıraktım.

“Ve Boccaccio bu ikisini bir araya getiren kişiydi, Şövalye Galeotto’nun rolünü üstleniyordu.” Hâlen 853 kodlu bir kitaba rastlamamıştım; fakat profesörün binlerce kitabı vardı.

“Doğru.”

Jake dün, katilin anlattığı öykülerin hepsinin, aşkın doğurduğu trajik sonuçlar hakkında

olduğunu iddia etmişti: “Kaybetmekle ilgili, zalim, sonu ölümle biten hikâyeler.”

John âşıklar ve ölüm arasında bir çöpçatan gibi mi hareket ediyor? Oyunu bu mu?

Profesör Bryant, Cheyenne’le bana sabırsızlıkla bakarak “Eğer hepsi buysa, gerçekten...”

Telefonum çaldı. “Affedersiniz.” diyerek koridora çıktım. Kapıdan çıkarken Cheyenne, profesöre dördüncü günde anlatılan öykülerin edebî olarak önem arz eden yanlarını soruyordu.

Telefona yanıt verirken bir şeyi kontrol etmek için yavaşça mutfığa doğru ilerledim.

“Efendim?”

“Benim.”- dedi Ralph. “Calvin’in peşine bir ajan taktım. Bana evde olduğunu söyledi; ama aramalarım cevap vermiyordu. Ben de öğlen yemeği için evine uğradım, yoktu.”

“Ne?” Sessizce Dr. Bryant’ın tezgâhını kontrol ettim, dolaplara baktım.

“Bizi bir şekilde atlatmayı başardı.”

“Neredeyse seksen yaşında!” Hızla ve çıt çıkarmadan profesörün bulaşık makinesinin içine de baktım.

“Biliyorum. Araştırıyorum işte.”

“Onu bulma...”

“Biliyorum dedim.” Sözcükleriyle kafama çekiç darbeleri indiriyordu. “Araştırıyorum.”

“Tamam. Teşekkürler.” dedim.

Telefonu çat diye kapattı. Dr. Bryant’ın mutfağında, aradığımı bulamamıştım. Her iki taraftan da istediğimi elde edemeyerek çalışma odasına döndüm. Odaya girdiğim

sırada Profesör Bryant'ın, Cheyenne'e yaptığı açıklamayı toparlamakta olduğunu duydum: "Görüyorsun, on yolcu, kara vebadan, onları bir adım geriden takip eden ölümden kaçmaya çalışıyorlar; fakat tabii ki en sonunda ölüm onları yakalayacaktı, hepimizi yakalayacağı gibi. Bu durumda, yolculuğun dördüncü günü anlatılan öykülerin tamamında, aşkın da bir veba, bir hastalık olduğu, peşimizden gelip mutsuzlukla sonuçlandığı ve kaçınılmaz olarak sefalete sürüklediği altta yatan, açıktan açığa ifade edilmeyen tema olarak karşımıza çıkıyor."

Katille ve bu noktaya kadar işlediği suçlarla ilgili bildiklerimize dayanarak Bryant'm analizinin hedefi, tam on ikiden vurduğu düşünülebilirdi. Cheyenne'i bana bakarken yakaladım ve başka sorum olup olmadığını anlamaya çalıştığını tahmin ederek başımı iki yana salladım.

Kartını Dr. Bıyanta uzatıp “Teşekkür ederiz zaman ayırdığınız için. Çok yardımcı oldunuz.

Eğer **Decameron**'la dikkat çekecek biçimde ilgilenen bir öğrenciniz aklınıza gelirse lütfen bizi arayın.” dedi.

“Ararım.” dedi. Ancak yüzündeki ifadeden dolayı biz kapından çıkar çıkmaz kartı bir tarafa atacağından şüphe ettim.

“Ve eğer başka sorumuz olursa...” dedi Cheyenne. “Biz de sizi ararız.”

“Evet.” Ön kapıya kadar bize eşlik etti. “Tamam.”

“Ah bir saniye.” Ceplerimi yokladım. “Not defterimi ve kalemimi odanızda unuttum. Hemen dönerim.”

Birkaç saniye içinde yeniden Dr. Bryant'ın çalışma odasında, yalnızdım. Masanın başına geçip bilgisayar ekranında yüzen balıkları yok etmek için ara çubuğuna

bastım. Arama emri çıkartma zahmetine katlanmaya değecek bir delil olup olmadığını görmek için bazen etrafı karıştırmak gerekir.

Koridorun sonunda Cheyenne'in, "Sömeştir ne zaman sona eriyor acaba?" diye sordüğunu duydum.

Masaüstü ekranı açıldı. Hemen sol üst köşedeki elma resmine tıklayarak sistem ter-cihlerine geldim...

Bryant'm Cheyenne'e yanıtı "İki hafta sonra." oldu.

"Paylaşım" ikonuna tıkladım. "CJzaktan bağlan" ayarını açtım ve ardından "dosya paylaşımı"nı.

Dr. Bryant'ın sesi koridorda yankılanıyordu: "Pardon bir saniye izin verirsiniz."

İP adresini ezberledim; böylelikle bilgisayarına başka bir yerden bağlanabilirdim. Ayak sesleri duyuldu. Not defterimi ve kale-mimi kaptım.

Sistem tercihleri sayfasını kapattım.

Döndüm.

Kapının ağzında duruyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Az önce kasten masada bıraktığım not defterini ve kalemimi kaldırıp “İşim tamamdır.” dedim.

Arabayı hemen çalıştırdım ve sokağa girdim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Cheyejine.

“Yalan söylüyordu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kahve.”

“Ne olmuş kahveye?”

“Kokusu Hacienda la Esmeralda’nın Panama’daki çiftliğinde üretilen geyşa çekirdeklerinininki gibiydi.”

“Kahveyi kokusundan mı ayırt ettin?”

“Şey, hem ondan hem de telefondayken mutfakta dolandım biraz ve kabını gördüm. Ama önemli olan o değil. Önemli olan termosunun olmaması?”

“Termosunun olmaması mı?” Gözlerini kırıştırdı.

“Hayır. Veya bir seyahat kupası. Varsa da onları iyi saklıyor demektir. Ve on iki kişilik yapmıştı. Tamam, bu sadece içgüdüsel bir reaksiyon ama kahvenin yüz gramına yüz dolar veren adam, misafirine sunmayacaksa bu kadar kahveyi bir seferde hazırlamaz. Bir kahve meraklısı, kahvesinin taze kalması için hep küçük demliklerde hazırlar. İçeri girdiğimde kahve, filtreden süzülmekteydi; bu yüzden bisiklet turu için dağa gitmek üzere olduğundan şüpheliyim.”

“Az önce içgüdüsel reaksiyon mu dedin sen? Ben de içgüdülerine güvenmeyen bir adam olduğunu düşünüyordum. Hah!”

“Güvenmiyorum.” dedim. “Bu nedenle mahallede turluyoruz.”

“Demek dağda bisiklet sürmeye gideceği konusunda yalan söyledi.” dedi. “Bu önemli mi sence?”

“Her şeyin bir önemi var.”

Cheyenne'in boğazını o kadar hafifçe temizlemesine rağmen bunu fark ettim. “Biliyorsun ki bu birlikte çalıştığımız yedinci dava ve sen bu soruşturmaların hepsinde bir noktada bunu söylemiştin.”

“Gerçekten mi?” “Evet.”

“Hazırcevaplılık olsa gerek.” Dr. Adrian Bryant'm sokağını kesen sokaklardan evine en yakın olanında bir minivanın yanma park ettim. “Kimle buluşacakmış görelim.”

Birkaç dakika sonra, Bryant evden çıkıp sokağa göz attıktan sonra BMW'sine atlayarak geri geri garajından çıktı. Yanında dağ bisikleti yoktu. “Hmm, profesörün planlarında ufak bir değişiklik olmuş.” dedim. “Ziyaretçi yok ve anlaşılan bisiklet gezisinin de beklemesi gerek.” Cheyenne sordu: “Ne düşünüyorsun? İzleyecek miyiz yoksa gitmesine izin mi vereceğiz?”

Saatime baktım: 12:32.

Yirmi dakika içinde Jake Vanderveld, katilin psikolojik profilini paylaşmaya başlayacak.

“Takip edeceğiz. Böylece Jake'in brifingini kaçırmamızın geçerli bir bahanesi olacak.”

Yorumunu düşünmek için bir an durdu. “Şaka yapıyorsun.”

“Evet. Belki.”

“Bu kez direksiyon başında olan sensin. Beni istediğin yere götürebilirsin.”

Dostum, bu kadın söyledikleri iki anlama gelecek şekilde konuşmayı seviyordu.

Şansımız varsa Bryant yasa dışı bir şey yapar ve biz de onu tutuklardık. Bu şekilde brifingi kaçırmak için gerçekten iyi bir nedenimiz olurdu. Bryant, evinin çevresini saran arapsaçı gibi sokak ağına daldı, ben de peşinden. Fark etmemesi için oldukça geriden takip ediyordum. Arabayla geçtiği yolları ezberledim. Tessa, Patrick’in annesinin kiliseden döndüğünü ve öğle yemeği için masayı hazırlamaya başladığını duymuştu. Annesi günlüğe her gün için bir şeyler yazmamıştı. Hatta bazen bir hafta veya bir ay atladığı da oluyordu; birçok blog yazarının yaptığı gibi. Çoğu zaman da yazmak yerine bir mektup ya da bir fotoğraf yapıştırmakla yetinmişti. Ama yine de Tessa, annesinin üniversitedeki ilk yılında, o yazın başına doğru, yanındaki bir arkadaşı, kız

kardeşi gibi ilerliyordu. Annesinin, bir üst döneminden Brad adında bir çocukla ilgili yazılar yazmaya başladığı kısma gelmişti ki Martha'nın ince, cılız sesini duydu: "Öğlene ne istersin canım?"

"Aç değilim." diye seslendi Tessa.

Tessa, Martha'yı severdi. Patrick bir keresinde ona annesinin, hanım hanımcık bir Güneyli bayan olmayı öğrendiğı Georgia'da büyüdüğünü söylemişti. Bu nedenle Martha'nın, üvey torununun kaş pirsingini, siyah ojelerini, dövmesini ve death metal sevgisini muhtemelen pek de tasvip etmediğini düşünmüştü; ama yine de Tessa onun tarafından yargılandığını hiç hissetmemişti ve bu yüzden ona saygı duyuyordu. Birbirlerinden farklı olmalarına rağmen şaşırtıcı biçimde iyi anlaşıyorlardı.

Tessa, merdivenlerde ayak sesleri duydu.

Martha, pek dinç sayılmazdı; bu nedenle Tessa, sırf kendisini yemek yemeye ikna

edebilmek için Martha'yı yukarı çıkmak zorunda bıraktığı düşüncesinden hoşlanmamıştı. Günlüğü yatağa bırakarak koridorda ilerleyip merdivenlerin başında dikildi. "Gerçekten." dedi.

"Böyle iyiyim."

Martha yolu yarılamıştı. "Tessa'cığım bir şeyler yemen gerek." Martha, kar beyaz saçlı, zayıf,naif bir kadındı; fakat Tessa, onun mangal gibi bir yüreği olduğunu sezmişti.Aslında günlüğe geri dönüp annesi ve Brad arasında geçenleri öğrenmeyi çok istediği hâlde kaba davranmak istemediğinden "Tamam, haklısın, sen ne yiyorsan ben de biraz ondan alırım." dedi.

"Köfte o zaman."

Tessa, kadının şaka yaptığını belirtecek bir yüz ifadesine bürünmesini bekledi; ama Martha gayet masumane, kendisine bakıyordu. Nihayet Tessa, "İncil'de Adem ve Havva vejetaryen değiller miydi? Hedef bu

değil miydi; insanların yaşamak için öldürmesi gerekmeyecekti? Ve

Daniel, aslan ininde yaşayan çocuk, o da...”

Havaya kalkan bir parmak... “Mevzu anlaşılmıştır.” Martha, Tessa’ya “Seninle gurur duyuyorum!” der gibi baktı. “O hâlde sebze topağı.”

“Evet; kesinlikle, sebze topağı.” dedi. “Teşekkürler.” Patrick’in uydurması ‘sebze topağı’bayat bir şaka gibi geliyor olabilirdi kulağa; ama Martha söyleyince komik oluyordu.

Martha Tessa’ya hafifçe gülümseyerek aşağı indi yeniden ve Tessa da annesiyle Brad’in birlikte olup olmadıklarını öğrenmek için günlüğe döndü.

Evinden ayrıldıktan on beş dakika sonra Dr. Bryant, **Denver News** binasının otoparkına girdi.

“Şimdi.” dedi Cheyenne. “Bryant, Boccaccio konusunda uzman, bir kılıç koleksiyonu var,dün nerede olduğunu açıklayamadı, reyhane saksısıyla birlikte gelen kesik baş bu binaya gönderilmişti, onunla işimiz biter bitmez Bryant da buraya geldi. Ayrıca hatırlıyor musun;

Kurt, Amy Lynn’in Bryant’tan ders aldığını söylemişti.”

“Evet.” dedim. “Merakım kesinlikle uyanmış vaziyette.”

Saate baktım. Merkez binadaki brifinge on iki dakika vardı; katılmaya oldukça isteksiz olmama rağmen orada bulunmamız gerektiğini biliyordum. “Gitmemiz gerek; ama arayalım da buraya bir ekip aracı göndersinler. Ayrıca Dr. Bryant için bir iki kişi ayarlayalım.”

Cheyenne, cep telefonunu çıkardı, ben de polis merkezine doğru sürmeye başladım. Cheyenne'le birlikte konferans odasına vardığımızda Jake, bilgisayarını duvardaki monitöre bağlamaya uğraşıyordu. Onun dışında odada, bize davada yardım eden polis memurlarından üçü, iki FBI ajanı ve Reggie Greer de vardı fakat Kurt henüz gelmemişti. Jake'in hazırladığı psikolojik profilin birer kopyası, on iki sandalyenin her birinin önünde masada duruyordu. Cheyenne ve ben, yerlerimizi alırken Kurt'ün patronu ve profil analizi yapan tv dizileri hayranı Yüzbaşı Terrell içeri girerek Jake'in yanına oturdu. Şef, ciddi görünümlü, kısa, dalgalı saçlı bir adamdı. **Old Spice** parfümünün kokusu, o yürüdükçe etrafa yayılıyordu. Cheyenne, bana doğru eğilip onu işaret ederek fısıldadı: "Söylediklerine göre kaş çatarken, gülümsemeye oranla daha fazla kas çalışıyormuş."

Sesimi yükseltmeden “Yüz kaslan biraz çalışmak ister diyorsun.” dedim.

Göz kırptı. “Aferin. Dilimden anlıyorsun.”

“Buna zekâ denir.” diye fısıldadım.

Ardından Yüzbaşı Terrell’m, Jake’e hazır olup olmadığını sorduğunu duydum. Jake onayladı:

“Başlayabiliriz.”

Şefin boğazını temizlemesinin ardından herkes yerine yerleşti. “Öncelikle hafta sonu geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.” dedi. “Bildiğiniz gibi Denver Polis Departmanı her zaman insanlara daha iyi hizmet etmenin yollarını arar. Bu nedenle bu davada iki federal ajanla birlikte çalışmaktan onur duyuyor ve kendimizi ayncalıklı hissediyoruz.” Bana ve Jake’e biraz zorlama bir selam çaktı.

Sonra iki elini de masaya yaslayarak “O hâlde sadede gelelim; bu psikopatın

durdurulması gerek. Elimizde en az yedi ce-
set var ve bu iş, dehşet verici bir PR
kâbusuna dönüşmekte.Denver Polis Depart-
manı, bu adamı bulmak için elinde olan tüm
kaynakları seferber edecektir.”

Jake’in psikolojik profilinin fotokopiler-
inden birini alıp havada sallayarak “Ve bu
iş başarılmada bize yardımcı olacak kişi Özel
Ajan Vanderveld’dır.” dedi. Ardından sözü
Jake’e bıraktı: “Jake.”

Açıkça görülüyordu ki Yüzbaşı Terrell’in
Jake’e, benden biraz daha fazla güveni vardı.

Önümdeki fotokopinin kapağını açtım ve
mecburen okumaya başladım.

Jake ayağa kalkarak “Teşekkür ederim
şefim.” dedi. Elimizdeki çıktılara işaret
ederek

“Hâlihazırda elinizde bulunan dosyalarda
yazanları, size okumayacağım fakat yalnızca
birkaç noktanın altını çizmek istiyorum.”

diye devam etti. Dizüstü bilgisayarında bir tuşa bastı ve FBI logosu ekranda görüldü.

“FBI’m en çok arananlar listesindeki bir adamı bulan, sonrasında ona boyun eğdiren ve eğitilmiş bir suikastçı olduğu hâlde onu öldürmeyi başaran bir kişiyle karşı karşıyayız.”

Yeniden bilgisayarında bir tuşa bastı ve bu kez Sebastian Taylor’ın yüzü monitörde belirdi.

Etrafıma bakındım.

Jake’in az önce söylediklerinin, kulağa ne kadar bilgi dolu gelse de apaçık bir veri olduğunu kimse fark etmiş gibi görünmüyordu. Zaten bilgimiz dâhilinde olan bir şeyin başka türlü dile getirilmesiydi bu.

“Beyaz bir erkek, otuz otuz beş yaşlarında. Suç mahalleri, bize hem organize hem de düzensiz davranışlar sergilediğine dair ipuçları vermekte.”

Davranışın düzenli ve düzensizin bir bileşkesi olduğunu söylemek belki kati bir tanımlamaydı; fakat bir şüpheliye yoğunlaşma bağlamında tamamen yararsızdı. Bunun oldukça uzun bir brifing toplantısı olacağını görebiliyordum.

“Bu, cinsel tahrikle harekete geçen tipik katillerden değil. En azından bir kez boşanmış. Ayrıca üniversiteden sonra annesiyle birlikte yaşamış olabilir.”

Jake'in kurduğu her cümleyle tansiyonunun yükseldiğini hissedebiliyordum. İşte tam da bu, profil analizinde sevmediğim şeydi; gerçeklerden ziyade tahminlere dayalı varsayımlar. Yalnızca şimdiye kadar suç mahallerinde bırakılmış olan deliller göz önüne alındığında, insan nasıl olur da saldırganın üniversiteden sonra annesiyle birlikte yaşadığını söyleyebilirdi? Bu, tamamen saçmalıktı.

Jake devam etti: “Ben sorgulama esnasında şüpheliyle direkt yüzleştirme yapılmasını öneriyorum. ‘Daha başka kaç kişiyi öldürdün?’, ‘Chris Arlington’ın cesedini nereye gizledin?’, ‘Deca-meron’daki öyküleri canlandırma fikrini nereden edindin?’ gibi sorular sorulması gerektiğini düşünüyorum.”

“Affedersin.” dedi Cheyenne.

“Evet?”

“Bu noktada enerjimizi soruşturma stratejisi geliştirmek yerine binlerini gözetim altına almaya harcasak daha yerinde olmaz mı?”

İşte bu. Tam benim kafada bir kadın.

Jake gülümsedi; fakat bunun gerçek bir gülümseme olmadığını görebiliyordum. “Yolumuza çıkabilecek her şeye hazırlıklı olmalıyız dedektif. Katili ne kadar iyi anlarsak yakalama ve ondan bir itiraf alma şansımız o

kadar artar. Amacım olabildiğince kapsamlı bir inceleme sunmak.”

Cheyenne’in yüzündeki ifade, az sonra Jake’e girişecekmiş gibiydi ama araya girerek

“Jake...” dedim. “Cheyenne ve ben az önce Denver üniversitesinde **Decameron** dersleri veren profesörle konuştuk. Profesör, Boccaccio’nun kendisine, âşıkları, kayıp, keder veya ölümle buluşturan bir şövalyenin rolünü biçtiğini düşünüyor gibiydi. Bunu da yazılı profiline ekleyebilirsiniz; ama peki ya sen, Boccaccio bağlantısıyla ilgili ne çıkarım yaptın?”

“Evet. Bu, profilimde var.” dedi. “Hem de derinlemesine. Ama sizin için özetleyeceğim.”

Sağ olasin ya, diye düşündüm.

“Teşekkürler.”

“ÜNSÜB’ın, **Decameron**’a olan bu bağlılığı, onun zeki ve iyi eğitilmiş biri

olduğuna işaret ediyor. Yüksek bir IQ seviyesine sahip. Orta Çağ edebiyatı çalışmış. Muhtemelen yüksekokul mezunu; hatta belki yüksek lisans bile yapmış olabilir. Boccaccio'nun öykülerinde, hayatının dizginlerini içindeki vahşi eğilimlere tamamen bırakmaya iten ilham kaynağını ve dürtüsünü buluyor.”

“O hâlde...” dedi Cheyenne düşünceli biçimde. “Diyorsunuz ki katil, çok **akıllı** **ve** saldırgan eğilimleri var?”

Jake bu alaycılığı sezememişti. “Evet.” dedi.

Zeki ve saldırgan...

Bu kavrayış, dikkat çekiciydi. Belki de bu anlatılanları not etmeliydim.

“İmzasını değiştirmiyor.” diye devam etti Jake. “Çünkü değiştiremiyor. Öldürüyor çünkü cinayetten bir şekilde yararlanıyor. Ve bu da her bir cinayetin belirgin

doğasından kaynaklanıyor. Bu * ‘nasıl’dan çok ‘neden’le alakalı. Katiller hatalarından ders çıkarırlar; fakat nedenlerini değıştirmezler. Hemen her zaman için güç, tahakküm ve kontrol sağlamak adına öldürürler. Bu durumda, kader, hayat ve ölüm üzerinde kazanılan bir güç söz konusu. Bu adamı yakalamak için suçların ‘nerede’ işlendiğine değil ‘neden’ işlendiğine odaklanmalıyız.”

Bu sözcükler ağzından döküldüğü sırada yüzüme bakıyordu ve içimden bir ses ortalığı kızıştırmaya çalıştığını söylüyordu; ama ben ağzımı açmadım.

“Öyleyse şunlara bir göz atalım: Çiftler. Sevgililer. Kurban seçimi. Neden bu çiftleri seçiyor?

Ortak yönleri neler? Yaşamları onunkiyile nerede kesişiyor?”

Birkaç saniye önce “nerede”nin bir önemi olmadığını söylemişti; şimdi ise kurbanların hayatlarının katilinkiyile nerede

kesiştiği üzerine yoğunlaşmamızı öneriyor; ki ben bunu yirmi dörd saatten fazla bir süre önce zaten tavsiye etmiştim.

En azından şimdi bir yere varabilecektik.

“ÜNSUB’ın aşk ve ölümle olan meşguliyeti çok büyük bir acı ve ruhi kargaşa içinde olduğunu ortaya koyuyor.” dedi Jake. “Gelişim yıllarında derin bir travma atlattı. Yüksek ihtimalle kendisiyle ilgilenen, şefkat gösteren birinin kaybı bu. Buna dayanarak,çocukluğunda bir trajedi ya da ihanet görmüş, iyi eğitimli birini arıyor olmalıyız. Bu bölgeye aşına, burada büyümüş ya da eğitimini buralarda almış olabilir. Hatta belki, Taylor’ın evini Le-xus’una uyan tekerlek izlerinden takip ederek bulmasına imkân tanıyacak federal dijital veri tabanının kontrollü bölümlerine veya gizli dava dosyalarına erişimi de olabilir.”

Hmm... Federal dijital veri tabanı?Hatta belki de FALCON? İşte bu, ilginç bir görüş.

Ancak ben bunu detaylıca düşünemedim ve Jake'in de bu ifadesini geliştirmesine fırsat kalmadan konferans salonunun kapısı hışımla ardına kadar açıldı.Gelen Kürt'tü. "Birisi işlenen cinayetlerle ilgili bir makale yayımlamış internette." dedi.

"Kadın, ***Decamerori*** u biliyor. Adamımıza 'Dördüncü Gün Katili' diye isim takmış."

Bilgisayarı hâlen duvardaki monitöre bağlı bulunan Jake'e "Bulsana." dedim.

Tuşlara basıp internet sunucusunu açtı ve ekrana "Dördüncü Gün Katili" yazdı.

"Orta Çağ Yazması, Vahşi Katliamların İlham Kaynağı" başlıklı makale, karşımıza çıktığında

Jake, web sayfasına tıkladı ve hepimiz yazıyı sessizce okuduk.

Bütününe bakıldığında makale tamamen bir varsayımlar, hipotezler toplamından ya da hariçten gazel okumadan biraz daha fazlasını, medyaya açık etmediğimiz detaylardan bazılarını barındırıyordu. Örneğin 911'e gelen aramalardan birinin kaydı sözcüğü sözcüğüne aynıydı, Heather'ın cesediyle birlikte Chris Arlington'm kalbinin de o madende bulunmuş olması gerçeği ve Kelsey Nash'e ilişkin gelişmeler de yazılıydı. Yazar ayrıca reyhan saksısından da söz etmiş, yalnız içinde Travis Nash'in değil de Sebastian Taylor'ın kesik başının bulunduğunu yazmıştı ki bu doğru değildi.

Başını salladı. “Deniece Johnson adında biri tarafından yazılmış; ama bildiğimiz kadarıyla bu bir takma isim.”

Reyhan saksısıyla ilgili yazdıklarına bakılırsa bu yazar, Amy Lynn Greer'den başkası olamazdı.

Ama yine de makalede onun için fazlasıyla belirgin...

“Bir köstebeğimiz var.” dedi Yüzbaşı Terrell düşüncelerimi bölerek. Ve bu kez profil hayranlarına katılmaktan başka çarem yoktu. Bir an için odadaki herkes birbirini süzüyor gibi göründü; suçluluk ifadesi, şüpheli birdavranış aradı. Nihayet Jake beni şaşırtarak, “Sanırım brifingi erteleyip bu konuyla ilgilensek daha iyi olur. Belki bu öğleden sonra yeniden geliriz bir araya.” dedi.

Destek için Yüzbaşı Terrell’a bir baktı.

Şef, teklifi kabul ederek başını salladı. “Herkes ödevini yapsın. Kurt, sen ve ben bu makaleyi birlikte ele alacağız; yazarı takip edip köstebeği bulacağız.” Saate baktı. “Saat dörtte tekrar burada toplanıyoruz.” dedi.

Birkaç kişi, saatlerine baktıktan sonra buna itiraz edecekmiş gibi bir göründülerse de çenelerini kapalı tuttular.

Dörtte buluşmak harika bir fikirdi, zira o saatte Chicago uçağına biniyor olacaktım. “Harika!” dedim. “Jake işini o zaman bitirebilir.”

Yüzbaşı Terrell, koridorda kendisine katılmasını salık verdiği Reggie Greer hariç herkesi gönderdi ki bu da şefin de benim gibi yazarın, Reggie’nin karısı Amy Lynn olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Herkes odadan çıktı; fakat ben geride kaldım. Makalede yazan bir şey dikkatimi çekmişti.

Dizüstü bilgisayarımı açıp sayfaya girdim. Yeniden okudum.

Dün Taylor’ın evine giderken 911’e gelen çağrıların transkript-lerine göz atmıştım. Bu makaleyi yazan her kimse “Şafak

yaklaşıyor.” tümcesini de dâhil etmişti metnine ki yazarın bundan haberdar olması imkânsızdı. Bu, hemen araştırabileceğim bir noktaydı. 911 çağrıları bizi köstebeğe ulaştırabilirdi. Eşyalarımı kapıp koridora çıktığımda Cheyenne’in beni beklediğini görmek, hem şaşırtıcı hem de memnuniyet vericiydi.

“Hey!” dedi. “Makaleyi düşünüyordum.”

“Ben de. Şu isimsiz ihbarlara bir bakmayı istiyorum. Biraz daha detaya ihtiyacım var. Sanırım kaydı bir de ben dinleyeceğim.”

Yüzüme hayranlık ve biraz da şüphe dolu gözlerle bakıyordu. “Ne tesadüf. Ben de aynını düşünüyordum.”

“Güzel. Dilimden anlıyorsun.”

“Buna zekâ denir.” dedi. Asansöre doğru ilerlemeye başladı. “Dispeç Birimi bodrum katta.

Hemen uğrayabiliriz.”

Asansör kabinine girerken Cheyenne, bana dönüp “Bu arada, içeride, Jake’in brifingi sırasında, kendine hâkim olabilmenden etkilendim.” dedi.

“Evet, şey, düşünceli, kendini kontrol edebilen bir tipim.”

“Hah: Söylediğin iyi oldu.” Kapalı garajın bir üst katı olan “-1 ”e bastı. “O zaman sana özel bir soru sorabilir miyim bay düşünceli?” Asansörün kapısının kapanmasını izledi.

“Gönder gelsin.”

İnmeye başladık.

“Lien-hua’yla aranızda ne geçti?”

Bu damdan düşer gibi olmuştu.

Lien-hua hakkında konuşmak biraz tuhaf geldiyse de Cheyenne’in onu sormuş olmasının iyiye işaret olduğunu düşündüm. “Tam emin değilim.” dedim. “Hani, ‘İş ilişkiden daha değerlidir.’ diye bir klişe

vardır ya; cidden bu, öyle bir şey değildi. O konuda dikkatliydik.”

Asansör durdu ve uyarı sesi duyuldu. “Belki şu vardı: Görüşmeye başlamadan hemen önce ölümden dönmüştü; aslında ölmüştü ama ben onu geri getirmeyi başardım.”

“Vay be!” Kapılar açıldı ve çıktık.

“Evet, sanırım bu, zaman içinde aramızdakileri güçlendirdi, acayip bir dinamik oluşturdu.Sanki benden hoşlanmaya mecburmuş gibi, bir seçim değilmiş gibiydi.”

Koridorda ilerlemeye başladık.

“Ayrıca, o ölmeden önce, kısa bir süre için onun bir biyotek-noloji komplosuna dâhil olduğunu düşünmüştüm. Bunu, bana karşı kullanmadığını söylemişti; ama bazı şeyleri etkilediğini düşünüyorum.. . Sonra bir süre izne ayrıldı...”

“Bunu konuşmak istemiyorsan...” dedi Cheyenne. “Sorun değil.”

“Lien-hua hâlâ DC’de.” dedikten hemen sonra bunun ne kadar yersiz bir laf olduğunun farkına vardım. Bunları neden söylediğimi bile bilmiyordum. Belki de Cheyenne’e, Lien-hua’nın artık resmin bir parçası olmadığını göstermek içindi.

“DC!” diye cevap verdi Cheyenne. “Yani bu yazı geçireceğin şehirde.”

“Hmm, evet.” Artık Lien-hua’dan söz etmek istemiyordum. Koridoru yarılamıştık ki ben de özel bir soru sordum.

“Sende ne var ne yok?”

“Biri var mı anlamında mı?”

“Evet.”

“Ciddi bir şey yok. CJzun zamandır. Bu, seni şaşırtabilir; ama erkeklerin gözünü korkuttuğumu söylediler.”

“Atıyorsun. Gerçekten mi?”

“Şok edici, biliyorum. Ama şunu da söylemeliyim ki bir kez evlenmiştim, üniversiteden hemen sonra. Beş yıl kadar birlikteydik.”

“Ne olduğunu sormamda sakınca var mı?”

Kısa bir duraksamanın ardından “Her ilişki bir gülümsemeyle başlar.” dedi.

Anbean konuşma daha da samimi bir hâl alıyordu ve daha fazla soru sormasam daha iyi olacaktı, yine de sormaya devam ettim: “Sen mi gülümsedin o mu?”

Muhtemelen çizgiyi biraz aşmıştım; ama Cheyenne bunu pek umursamış görünmüyordu. “Bir süre ikimiz de gülümsedik.” dedi. “Sonunda gülümsediğim adamdan vazgeçtim ve Cody de benden vazgeçti.” Durdu ve ekledi: “Cody Howard’la evliydim.”

“DPD Helikopter Pilotu Cody Howard mı?”

“Tam isabet.”

Bunu beklemiyordum.

En azından neden onunla uçmadığını açıklıyordu.

Dispeç ofisine vardık; Cheyenne, tam kapıyı itip açacaktı ki bir dakika durmasını söyledim.

“Dinle, geçen gece için özür dilerim.”

“Ne için?”

“Seni öpeceğimi sandığınızı söyledin ya...”

“Eee?”

“Ben de öpmedim.”

Durdu. Eğlenmiş görünüyordu. “Evet, hatırlıyorum; bir düşünsene...”

“İşte her neyse, seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim... şey, gecenin sonuyla ilgili biraz kötü hissettim sadece.”

“Pat.” dedi, yakamı düzeltirken. “Sona eren bir şey yok bence henüz.”

Ben ne cevap vereceğimi düşünürken Acil Servis Haberleşme Biriminin kapısını açıp içeri girdi. Odaya girer girmez Cheyenne, nöbetçi danışmanı bulmaya giderken ben de kapının önünde durup yalnızca monitörlerden çıkan mavimsi ışık ve henüz patlamamış olan birkaç florasan ampulle aydınlanan odaya göz attım.

Sağımdaki tabelalara baktım:

YeSe kuralını unutma!

Olayın Yeri!

Mevcut Yaralar!

Mevcut Silahlar!

Hayatı SENİN elinde!!

Yanlış yazılmış bir sözcük. Gereksiz yere kullanılmış ünlem işaretleri. Gereksiz büyük harf kullanımı. Tessa bunu görse deliye dönerdi. Birbirine girmiş bölmelerde dokuz dispeçer görev yapıyordu. Her birinde en az iki bilgisayar ve iki kulaklıklılı mikrofon seti vardı ve masalarının altında da gelen aramaları karşılamaları ve aktarmaları için birer pedal. Herkes, kablolarla dolanmış hâldeydi ve uykusuz görünüyordu. Oda sucuk ve yanık kahve kokuyordu. Bölmelerden sekizi boştu. Stres, uzun çalışma saatleri, az maaş ve duygusal ağırlık karşısında acil servis dispeçeri olmaya gönüllü insan bulmak zordu. Birleşik Devletler’de, acil servis dispeçeri kadrosunun tamamen dolu olduğu ve eleman arayışında olmadığı bir büyük şehir bilmiyordum. Aslında John Hopkins üniversitesinin yakın zamanda yaptığı çalışmalardan birinde, başlıca metropol bölgelerinde birinde dispeçerlik yapmanın, hava trafik kontrolörlüğü yapmak

kadar stresli bir iş olduğu ortaya konmuştu. Belki de bu, yıllık %60'lık fire oranını açıklamaya yeterlidir.İşin ironik yanı ise çoğu listenin EMS birimlerinden daha güncel bilgisayar sistemlerinin olması; üstelik dispeçerler, her çağrıda teorik olarak bir insanın hayatından sorumlu olmasına rağmen birçok eyalette başvuranlarda lise diploması bile aranmıyor.Bir çağrı geldiğinde dispeçer, bir silah sesi, birinin düştüğünü duyabilir; hat kapanana dek dinler; fakat altmış yetmiş saniye sonra yeniden hatta bu kez başka biriyle karşı karşıyadır.Dispeçerler gazetede okumadıkları ya da akşam haberlerinde duymadıkları takdirde son arayan kişiye ne olduğunu asla öğrenemezler.Ne var. ki tanıdığım hiçbir dispeçer de ne yerel gazeteyi okur ne de haberleri izler.Fazlasıyla üzücü.

Cheyenne, kendini Lancaster Cowler olarak tanıtan bir adamla döndü.

Adam, eski bir atlet edasıyla kasıla kasıla yanıma geldi; fakat son yirmi yıldır bir tane

bile sınav çekmişe benzemiyordu. Yağlı göbeği, gömleğiyle kemeri arasından taşıyordu. “Özel Ajan Bowers.” dedi ağzını şapırdatarak.

Elini sıktım. “Bay Cowler, sizi fazla meşgul etmek istemiyorum. Yalnızca perşembe ve cuma günü işlenen cinayetlerle ilgili olarak gelen isimsiz ihbarlara ilişkin bir iki sorum olacaktı.”

“Çağrılarını yanıtlayan kadın, bugün burada değil.” dedi. “Hafta sonları çalışmıyor. Biliyorsunuz, çocukları var.”

“Başka herhangi biri o dosyalara giriş yapmış mı görebilir miyiz?”

“Elbette.” dedikten sonra başını yana doğru eğerek iki bilgisayarın yanında oturan adama seslendi: “Ari, bizim için bir iki ses dosyasını çıkarman gerek.”

Adamın bir haftadır uyumamış gibi bir hâli vardı. “Hangileri?” Gözleri, dispeç

kodlarının ve şehirdeki acil servis araçlarının hâlihazırdaki GPS lokasyonlarını gösteren dijital sinyaller gönderen bir Denver haritasının bulunduğu soldaki ekrana kilitli vaziyetteydi.

Covler, sallana sallana masasının başına ilerledi. “Çifte cinayetler.”

Ari, sağındaki bilgisayara dönerek hızla haftalık dijital çağrı kayıtlarını taradı. “Zamanlarını biliyor musunuz?” Ari, otuzun üstünde görüldüğü hâlde yüzü sivilcelerle kaplıydı. Masasında, bu oda dışındaki bir hayatın varlığına işaret eden yegâne şeyler; bir Yıldız Savaşları bebeği, on yıllık hizmet karşılığı alman bir Sem-per Fi plaketi, gümüş ve seramikten kanatları açık bir ejderha heykelciği.

Gelen çağrı zamanlarının ekranda akmasını izledim. “İşte!” diye işaret ettim, perşembe öğleden sonra gelen bir çağrıya “Ve bu.” İkinci aramayıda gösterdim.

Ari, tuşlara basarak ilk dosyayı açtı. Cowler ekrana bakıyordu dikkatle. “Hayır, referans numarasına göre başka kimse bu dosyayı açmış görünmüyor; adli tabib hariç tabii. Ama bu da bir otopsi öncesi yapılan tipik bir uygulamadır zaten.”

“İlk çağrıyı dinleyelim.” dedim.

Ari, ses dosyasını açmasıyla konuşma metni otomatik olarak ekranda akmaya başladı:

EMS: “911. Nasıl...”

ARAYAN: “Size söyleyeceklerim var. Dikkatle dinlemenizi istiyorum.”

EMS: “Bayım adınızı söyler misiniz?”

ARAYAN: “Bearcroft Madeni’nde bir ceset var, Idaho Springs’ten üç dört kilometre güneyde. Wheelan’dan Piney Oaks’a giden yoldan gidin. 5.3 kilometre sonra sağa giren patika

yola sapın. Madene kadar gider. Oraya göndermeniz...”

EMS. “Kiminle görüşüyorum?”

ARAYAN: “Rocky Dağları Şiddet Suçları Kuvvet Gücü. Onlar gelmeden önce içeriye kimse girmeyecek. Aksi takdirde daha fazla insanın canına mal olur. Chris’i bulamayacaksınız;bu yüzden onu arayarak zaman kaybetmeyin.”

EMS: “Bayım siz şu anda orada mısınız? Tehlikede mi...”

ARAYAN. “Şafak yaklaşıyor. Öykü tamamlanana kadar durmayacağım. Dördüncü gün,çarşamba günü sona eriyor. ”

EMS: “Bayım...”

**ARAMA, ARAYAN KİŞİ
TARAFINDAN SONLANDIRILDI.**

İkinci çağrı, benzer ölçüde netti; fakat ceketler için adres olarak bu kez Taylor'ın evi ve Cherry Creek Baraj Gölü veriliyordu. Arayanın sesi, elektronik olarak değiştirilmişti. Emin olmasam da her iki kayıttaki ses perdesi, duraklamalar ve konuşmanın ritmi o gün erken saatlerde beni arayan adamın konuşma motifine uyuyor gibiydi. Ne var ki her iki kayıta da arka planda bazı sesler duymuştum. Bunların ne olabileceğini düşünürken Cowler, "Tam olarak ne bulmayı umuyorsunuz?" diye sordu bana.

Fonetik ve tonlamaya yönelik belirleyicileri listeleyip kendini beğenmiş biri gibi görünmek istemediğimden basitçe "Ayırt edici, kişisel bir şeyler duymaya çalışıyorum. Arayanı herhangi bir şüpheliye bağlayabilecek herhangi bir ipucu." dedim. Ardından Ari'den, kayıtları yeniden dinletmesini istedim.

Evet, orada kesinlikle bir şeyler vardı; iki kayıta farklı sesler de olsa. "Arka planda

duyulan seslerin ne olduklarını biliyor muyuz?” diye sordum Cowler’a.

“Arka plandaki sesler mi?”

“İlk kayıтта mırıldanma gibi bir şeyjer var; ama İkincisindeki nedir bilemiyorum.”

“Tamam Ryman.” dedi Cowler. “Bir daha dinleyelim şunları.” Cheyenne’e ve bana kulaklıklar vererek kendine de bir tane aldı ve bunları sisteme bağladı, ardından Ari’ye tekrar dinletmesi için işaret etti.

Kayıtları yeniden dinledikten sonra kulaklıklarımızı çıkardık. Cowler başını salladı. “Burada,zaman zaman ses oldukça yükselebiliyor. Diğer dispeçerlerin sesleriymiş gibi geliyor aynen kulağa. Muhtemelen önemli değildir.”

Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa bu; birisi, “Muhtemelen önemsizdir.” diyorsa ona asla inanmaman gerektiridir.

OYİ ekibinin bu kayıtları incelediğini biliyordum; fakat bunları biraz daha dikkatle analiz ettirmeliydim. Ne var ki birer kopyalarını isteyemeden bir çağrı geldi ve Yıldız Savaşları bebeğinin sahibi, eskimiş bir kupadaki bayatlamış kahveden koca bir yudum alarak iki kulaklığından birine konuşmaya başladı. “911. Lütfen nasıl bir aciliyet içinde olduğunuzu tarif ediniz.”

Geri çekildik.

Ortamın gürültüsü haricinde ses kayıtlarında anormal bir şey fark etmemiştim.

“Eee...” dedi Cheyenne kapıya doğru ilerlerken. “Ne düşünüyorsun?”

Sesime yansımış olan hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, “Fonemler, sabah beni arayan adaminkilerle uyumlu gibiydi; ama arayanın kullandığı ses bozma tekniğiyle arayanın doğal sesini duysam da tespit etmem sanırım mümkün olmaz. Ben hâlâ internetteki o makalenin yazarının çağrılarda

geçen sözcük diziminin aynısını nasıl bulduğunu merak ediyorum." dedim.

“Ben de.”

Cowler, bize kapıya kadar eşlik etti. Ona kartımı vererek bu ses kayıt dosyalarının ve traskriptlerinin birer kopyalarını e-postama göndermesini rica edecektim ki bunun daha fazla vakit alacağını hissettim; çok vaktimiz yoktu. Onun yerine bilgisayarlardan birini bir dakikalığına kullanıp kullanamayacağımı sordum.

Omuzlarını silkti. “Elbette. Yalnızca DFD kullanımı için ayrılmış bir setimiz var. Hemen şurada.”

Beni odanın diğer ucundaki boş bölmelerden birine yönlendirdi. Yerime geçtikten sonra Cowler, ses dosyalarını nereden bulacağımı gösterdi. Ses kaydı arşivine ulaşana dek federal dijital veri tabanının GPS ve adres konumlayıcılarının bağlantılarının üzerinden geçtim. Her iki dosyanın ve

transkriptlerinin birer kopyasını kendi adresime ve FBI'ın Siber Suç Biriminden Angela Knight'a gönderdim. Angela'ya gönderdiğim postaya, bir not da ekleyerek kayıtları bir ses spektografmdan geçirerek arka plandaki sesleri ayırıştırıp ayıştıramayacağını sordum. "Ve tabii ki olabildiğince çabuk olursa sevinirim. Pat." yazdım son olarak.

Covvler'a teşekkür ettim. Cheyenne'le koridora çıktıktan sonra saatime baktım. Eve uğrayarak bavulumu alıp Tessa'ya veda etmek ve uçağa yetişmek istiyorsam acele etmem gerekiyordu.

"Gitmem gerek." dedim Cheyenne'e.

"Bekle." dedi. "Önce benim arabaya uğrayalım bir dakikalığına. Sana vermek istediğim bir şey vardı."

BlackBerry'si çaldığında Amy Lynn, Jayson'm izlemesi için bir video koyuyordu. Telefonu açtı. "Alo?"

"Buraya geldiler." Arayan, Ari'ydi. Cıldırılmıştı. "Ne yazdın?"

Televizyonu çalıştırdı ve çocuğun yemesi için önüne, yere bir paket cips koydu. "Kim geldi?"

Sesini alçalttı. "Neden söz ediyorsun?"

"Birkaç dedektif. Bir şeyler yazmışsın.

"Sakin ol bakalım önce." Televizyondan uzaklaştı.

"Ben sadece konuştuğumuzu kimsenin öğrenmemesini istiyorum."

"Biliyorum."

"Anneciğim." dedi Jayson. "Şeyi izleyebilir..."

"Şşşt!" diye susturdu çocuğu. "Telefonda konuşurken sözümü kesmemen

gerektiğini biliyorsun.” dedi. Sonra yeniden Ari’ye döndü. “Sana ulaşmalarına neden olabilecek şeyleri bir kontrol edeyim, bir iki ayarlama yapayım seni ararım.”

Adamın cevabını beklemeden telefonu kapattı.

Ve gülümsedi.

O hâlde makalesi, suları kaynatmaya başlamıştı demek. Güzel. İkinci bölüme geçme zamanı gelmişti artık. Dispeç ofisinden çıktıktan üç dakika sonra, Cheyenne’in Satürn’ünün yanındaydım, o da bana dikiz aynasında asılı duran Assisili Aziz Francesco’nun maskotunu uzatıyordu. “Bu ne için?” diye sordum.

“Aziz Francis, Denver başpiskoposunun koruyucu meleğidir.” diye açıkladı. “Ayrıca geçen sene, onun, aynı zamanda yalnız ölenlerin de koruyucu meleği olduğunu öğrendim. Bence en kötü ölüm biçimi bu, o yüzden ben de bunu... İşte sonuçta bana

yaptığım işi neden yaptığımı hatırlatıyor. Kimsenin yalnız ölmesi gerekmez.”

Bir an durdu ve önceki gün reyhan sak-sısıyla ilgili olarak okuduğum Keats şiirinden alıntı yaptı: **“Natamam götürecek yanında sadece yalnızlığımı.** Dün bunu okuduğunda bu maskotu düşündüm; ama vermeyi sürekli unuttum.”

“Bunu alamam, bu...”

“Lütfen. Düşündüm de eğer Basque’m davasında bu da yanında olsaydı zararı olmazdı.

Bilmiyorum... Sadece... Bir hatıra. Almanı istiyorum. Yenisini bulmak benim için oldukça kolay.”

Dün, Katolik okuluna gittiğinden söz etmişti; şimdi inancına sandığımdan daha bağlı olduğunu görüyordum. Şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki “Ne oldu?” diye sordu.

“Sadece biraz... Bu kadar dinine bağı olduğunu bilmiyordum.”

“Sınıflandırmak zor, hatırlasana.”

“Doğru.” Röliklere inanmazdım; azizlere dua etmeye ya da iyi şans muskalarına. Fakat bu jest benim için çok anlamlıydı. “Teşekkür ederim.” Maskotu cebime attım.

Bir süre sonra “Öyleyse...” dedi. “Kelsey Nash’in yanına uğrayacağım, bakalım nasılmış.

Oradan da belki Bryant’ın peşindeki memurlardan son durum nedir öğrenirim.”

Cheyenne’e olan duygularımın an itibarıyla gitgide güçlenip derinleştiğini fark ettim ve davanın stresinin ona duyduğum hisleri ne oranda etkilediğini merak etmeye başladım. Belki de kalbim, onun için böyle hızlı çarpıyordu; çünkü onun sunduğu bir şeye ihtiyacım vardı;rahatlık, güç, yakınlık. Muhtemelen üçü birden.

“Tessa’nın cep telefonu yanımda olacak.” dedim. “Gelişmelerden haberdar et beni olur mu?”

“Seni sabah ararım.”

Ona numarayı verdim ve telefonuna kaydetti. Söyleyecek bir şeyleri daha varmış gibiydi. Onu bir koltuk değneği gibi kullandığım ihtimalinin var olduğunu düşünmekten nefret ediyordum; ama durumun bu olduğu hissini atamıyordum içimden.

“Gitmeliyim.” dedim aceleyle.

“Tabii.”

Ardından, konuşmanın daha kişisel bir hâl almasına mahal vermeden çabucak “Hoşça kal.” diyerek arabama doğru ilerledim. Arkama bakmadım; çünkü beni izliyor olabileceğinden çekindim. Bir tarafım öyle olmasını umut ederken diğer tarafım, bakmıyor olmasının ikimiz için de daha iyi olabileceği yönünde oy kullanıyordu.

Tessa, 15 Kasım tarihli yazıya kadar gelmişti. Annesi Minnesota üniversitesinde ikinci yılını okuyordu ve hamile kalmasına iki ay vardı.Ve hâlen Brad'le görüşüyordu.Tessa, onun babası olup olmadığını bilmiyordu; ama bu ihtimal gittikçe kuvvetleniyordu. Ne zaman adını okusa babasının yokluğu her aklına gelişinde patlak veren o eski öfke, acı ve kalp kırıklığı hislerinin karışımı duygu bombardımanı başlıyordu içinde.

Okumaya devam etti:

29 Kasım

Yo, yo, yo, yo, yo

Bugün bana öteki kızdan hoşlandığını söyledi, artık benimle “o kadar ilgilenmiyormuş”. O kadar ilgilenmiyormuş! Altı aydır çıkıyoruz! Hem neden başkasından hoşlandığını söyledi ki? Neden sadece bunun

bittiğini söylemedi? Ondan söz etmesi mi gerekiyordu?..

Yazı öylece bitivermişti; ama annesi, sonraki on on iki yazısında ayrılıkla ilgili hissettiklerini anlatmıştı ve Tessa, onun da bir ayrılıktan sonra hemen hemen kendi yaptığı şeylerin aynılarını yaptığını görmüştü; atıp tutmuş, ağlamış, zaten onu en başından beri hiç sevmediğini düşünmüş, sonrasında çabucak başkasını bulmuş ve ona fena hâlde çarpılmıştı.

Annesine de 20 Kasım tarihinde olan buydu.

Bu çocuğun adı Paul'dü.

Tessa, içinde, korku ve beklentinin hafifçe çalkalandığını hissetti; daha fazla bekleyemiyordu.Öğrenmesi gerekliydi. Sayfalan taradı. Sonraki birkaç haftayı hızla geçiverdi.Ocak ayına geldi. Annesi, Paul'le ayrılmıştı; ama birkaç kez birlikte

olmuşlardı. O hâlde hakkında yazdığı başka kimse yok ise...

Ardından Şubat, Mart...

Annesi rahatsızlanmaya başlamıştı, sık sık midesi bulanıyordu.

Evet. O olmalıydı.

Nisan...

Geçen birkaç ay regl olmamıştı, sınavlara hazır değildi, yalnızca tatilin gelmesini ve yaz için bir iş bulabilmeyi istiyordu...

Eğer başkası olduysa, başkasıyla yattıysa söylerdi...

Ardından 5 Mayıs'ta yazdığı yazıyı okudu ve dünya altüst oldu.

Sevgili günlük,

Bu sabah hamile olduğumu arıladım. Pauiden. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çocuğum olamaz benim!

Bu olamaz. Bu hayatımın en kötü günü.

Ve Tessa öylece kalakalmıştı.

Bu yaşta bir kız için yalnız bir anne olacağını öğrenmek zor olmalıydı. Kesinlikle. Tessa bunu biliyordu. Fakat yine de bu sözler bıçak gibi saplanmıştı kalbine.

Bu, hayatımın en kötü günü.

Boğazı öyle düğümlenmişti ki nefes alamadı; sayfayı çevirirken parmakları titriyordu.

Ancak bir sonraki yazı, annesi tarafından yazılmamıştı.

Onun yerine, sayfaya el yazısıyla yazılmış bir mektup yapıştırılmıştı.

Paul'den gelen bir mektup...

Christie,

İşlerin bu dereceye gelmesi yüzünden özür dilerim. Ama lütfen

bunu yapma, ben babasıyım. İstediğin her şeyi yaparım, hastane masraflarını karşılar, bebeğe bakmana yardım ederim, evlat edinecek binlerini bulurum; ama lütfen bunu yapma. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün... Tamam, geri zekâlnın tekiyim, başarısızım ama buradabari, bir şeyleri doğru yapmama izin ver. Bırak yardım edeyim. İyi, tek bir şey yapayım.

Lütfen, bebeğimizi aldırma.

- Paul

Mektubu iki üç kez inceledi.

Tüm hayatı boyunca babasından nefret etmiş, kendisiyle hiçbir alakasının olmasını istemediğini düşünmüştü. Mektuptan derinden etkilenmesinin yanı sıra biyolojik babasının-gerçek babasının- yaşamının bir parçası olma isteği karşısında şok olmuştu.

Adı Paul.

Babanın adı Paul. Ve seni büyütme-ye yardım etmek istemiş.

Fakat ardından sözcüklerin daha aşikâr ve derin etkileri belirmeye başladı.

“Lütfen bunu yapma... ” diye yazmış. “Ben babasıyım. ”

İstediğin her şeyi yaparım, hastane masraflarını karşılar, bebeğe bakmana yardım ederim, evlat edinecek binlerini bulurum; ama lütfen bunu yapma.

“Hayır...” diye fısıldadı. “Hayır!”

Bebeğimizi aldırma.

Gerçek, tokat gibi çarptı yüzüne.

Sert ve acımasız.

Tüm gezegende herkesten çok sevip güvendiği tek kişi, annesi, onu aldırma-

istemmiş ve hep nefret ettiği babası ise hayatını kurtarmak için yalvarmış.

Tessa'nın annesi ve babasıyla ilgili inandığı her şey ama her şey yalanmış.

Yalan!

Yalan...

Evin giriş kapısı paldır küldür açıldı ve Tessa, Patrick'in sesini duydu: "Hey millet. Hoşça kalın demeye geldim."

Bunu biliyordu. Biliyor olmalıydı.

Parmağını olduğu yeri kaybetmemek için sayfaların arasına koyarak günlüğü kapatıp yıldırım gibi aşağıya, salona indi. Patrick kapıda duruyordu. "Söyle bakalım Kuzgun, günlük..."

"Bununla ilgili ne biliyorsun?" derken günlüğü havaya kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Martha mutfaktan çıktı.

“Söyle. Bana yalan söyleme.” dedi Tessa ona. “Okudun mu bunu?”

“Söyledim ya okumadım. Neler oluyor?”

“Bunu biliyor muydun?” Paul’den gelen mektubu gösterdi.

“Babamdan, gerçek babamdan gelen bir mektup. Ve anneme diyor ki... Yaptırma diyor.

Yapmasını istemediğini...” Sesi değişti, cümlesini bitiremedi.

Patrick, sayfaya baktı ama cevap vermedi.

“Biliyor muydun?”

“Dur.” dedi nazikçe. “Bir bakayım.” Günlüğü elinden yavaşça alırken Martha da onlara doğru birkaç adım daha attı. Patrick, mektubu okuduğu sırada sanki her şey donmuş gibiydi.

Birkaç dakika sonra günlüğü kapatıp Tessa'ya geri verdi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hıh, hiç şaşırmadım.”

“Annenin seni ne kadar çok sevdiğini unutma.”

“Hadi ya? Gerçekten mi? Sanırım o yüzden beni aldırmaq istemiş, o kadar çok seviyormuş ki!”

“Dinle beni, seni gerçekten seviyordu. Bunu biliyorsun. Yanlış bir...”

“Yanlış bir ne? Yanlış bir sonuca varmak mı? Hamile olduğunu öğrendiği günün hayatının en kötü günü olduğunu yazmış. Bunun nesini yanlış yorumlayabilirim? Beni istememiş!”

“Seni istedi.” Patrick omuzlarına uzandı; ama Tessa geri çekildi. “O sevgi dolu bir kadındı,özen gösteren...”

“Hayır!”

“Ama o da insandı.”

“Kes şunu!”

“Senin ve benim olduğumuz kadar insan. Ayrıca...”

“Kes dedim! Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. İşe yaramayacak!”

“Tessa!” Patrick’in sesi sertleşmişti; fakat Tessa bunun kızgınlıktan kaynaklanmadığını anlayabiliyordu, “üzgün olduğunu biliyorum; ama bir dakika durup dinler misin? Lütfen. Seni doğurduğuna hiç pişman olmadı. Bir keresinde bana senin, onun başına gelen en güzel şey olduğunu söylemişti. Bunu ölmeden önce söylemişti.” “3 Haziran Patrick.” dedi. İçinde bir şeylerin parçalandığını hissediyordu. “Paul bu mektubu 3 Haziran’da yazmış. Doğum günüm ne zaman biliyorsun değil mi? Hesap et. Bu mektubu yazdığında annem yirmi haftalıkmış.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Tessa. Lütfen yapma.”

“Kalbim çarpıyor. Beynim çalışıyordu. Acıyı hissedebiliyordum. Müzikle sakinleşebiliyor,duygu değişikliklerinin farkına varıyordum.” Duyduğu derin üzüntünün sesine yansıdığını fark edebiliyordu; ama bunu önemsemedi, artık hiçbir şeyi daha fazla saklamak istemiyordu.

“Dünyaya getirilsem yaşayabilirmişim ama...”

“Tessa...”

“Geç dönem kürtajını nasıl yaptıklarını biliyor musun? Belki bir D & E? Belki bunu yaptırabilirdi ‘kurtulmak’ için? (Jterustan içeriye bir pens sokup vücudun bir parçasını...”

“Şşşş.” dedi Martha.

“Kopartıyorlar!”

Patrick başını sallayarak çıkıştı: “Tessa!”

“Parça parça ayırıyorlar, sonra kafayı ezip parçalan vakumlu-yorlar. Veya bir D & X? Tam buraya, tıbbi makası batırıyorlar!” Tessa kafasına titreyen parmağını bastırmıştı. “İşte tam buradan. Tam buradan! Bir delik açacaklar ve... İçine...”

Martha, elleriyle yavaşça Tessa’nın omuzlarına dokunarak “Böyle şeyleri düşünme...” dedi.

“Sonra beyni emdikten sonra... Kafatası çöküyor ve... En sonunda...” Başı dönüyor, kendini fiziksel olarak kötü hissediyordu, sözcükler ağzından çıkmadı. Çıkamadı. Patrick, ona sarıldı ve bu kez Tessa pes etti. Sonra Martha’nın da sarıldığını hissetti; o kırılgan elleri, omuzlarına sarmalanmıştı. Orada oldukları için memnundu.

Ama memnun olduğu tek şeydi bu.

Tessa, yüzünü üvey babasının göğsüne yasladı.

Sarsıla sarsıla ağladı.

Tessa'yı rahatlatmaya çalıştım; ama ne söylemem gerektiğini hiç bilmiyordum. O yüzden sadece ona sarılıp onu sevdiğimi söylemekle yetinirken yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey olup olmadığımı düşündüm.

Dakikalar geçti.

Annem, Tessa'ya bir pakat mendil getirdi ve bir süre sonra nefesini yeniden kontrol edebilir hâle gelmişti.En sonunda yüzünü göğsümden kaldırıp bir avuç dolusu mendille silip yumuşak bir ses tonuyla “Hiç okumasaydım keşke. Günlüğü. Keşke...” dedi.

“Çok üzgünüm Tessa. Seni bu kadar üzeceğini bilseydim hiç vermezdim. İnan bana.”

İçini çekip “Yalnız kalmak istiyorum.” dedi. Odasına çıktı. Çarpar diye düşündüğüm kapıyı yavaşça çekti.

Öyle yavaş kapanmıştı ki kapı, içimi bir korku kapladı. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Ona biraz zaman mı tanımalıydım yoksa odasına gidip söyleyebileceğim bir şeyler olup olmadığını mı görmeliydim. Geçmişte bu gibi durumlarla başa çıkma yöntemi olarak kendini jiletlemeyi denemişti. Her ne kadar bunlar artık geride kalmışsa da onun için endişeleniyordum ve burada hiçbir şey yapmadan öylece dikildiğim fikri, sinirimi bozuyordu.

Yukarı çıkıp kapısını çaldım yavaşça.

“Beni yalnız bırak.” Yeniden ağladığı anlaşılıyordu.

Annem de yanıma gelmek için merdivenlerden çıkıyordu.

“Lütfen Tessa.” dedim.

“Sadece yalnız kalmak istiyorum. Bırak beni.”

Kapı koluna uzandım. Kilitliydi. “Hadi ama. Aç kapıyı.”

“İyiyim ben. Sadece kendimle baş başa olmak istiyorum.”

Orada durmuş bu işi nasıl çözerim diye düşünürken annem yaklaşıp fısıltıyla “Biraz zamana ihtiyacı var Patrick. Kendi hâline bırak biraz. Kendi istediğinde çıkar.” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum Tessa duymasın diye sesimi alçaltarak. “Belki ben...”

“Annemi dinle.” diye seslendi Tessa içeriden.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Martha, nazik fakat bilgiç bir tavırla kaşını kaldırdı.

“Duydun mu beni?” diye sordu Tessa.

“Evet.”

Annem, anlayışlı bir tavırla koluma vurdu ve aşağı inmek için döndü.

“Ben aşağıda bekliyorum o zaman.” dedim Tessa’ya kapının arkasından. “Mutfakta. Sen gitmeme hazır olana kadar evden ayrılmayacağım, tamam mı?”

Cevap yok.

Kısa bir süre koridorda durup olanları düşünüyordum kr duvarın gerisinden Tessa’nın seslendiğini duydum: “Öyle pusuda bekleme.” Nihayet ben de aşağıya inip anneme katıldım.

Saatime baktım.

Evde Tessa’yla kalıp bu sorunu çözmeyi istiyordum; fakat aynı zamanda uçağa da yetişmem gerekiyordu. Yirmi dakika içinde çıkamazsam uçağı kaçırabilirdim.

Ama artık önceliğim bu değildi.Önceki gece Cheyenne’e, Tessa’nın benim dünyam olduğunu söylemiştim. Şimdi bunun

ne kadar doğru olduğunu anlıyordum. Gerekirse burada kalacaktım. Mahkemeye gidemesem de kalacaktım! Diğer taraftan kendimi de biraz suçlu ve çelişki içinde hissetmiyor değildim. Paul ve mektubundan haberdar olmasam da Christie'yle çıkıyorken bir keresinde bana çocuğu aldırma fikrinden söz etmişti. Bana olanları anlattığında Christie'yle yaklaşık dört aydır çıkıyorduk. İkimiz de otuzlu yaşlarda bekâr insanlardık ve ilişkimiz ciddiye gidiyordu. Böylece sonunda eteğimizdeki taşları dökmeye ve geçmişlerimizde, karşımızdakini rahatsız edip uzun süreli bir ilişkiden soğutacak herhangi bir şey olup olmadığını görmeye karar verdik. Bu sırları, Adirondacks'te uzun bir yürüyüş esnasında, eylül ayında, yağışsız ve soğuk bir pazar günü öğleden sonra paylaşmaya karar verdik. Kaybettiğim yolu bulacağım diye yarım saat boyunca çalılıkların arasından onu da peşimden sürüklemeyen önce, hayatlarımızın gittikçe kişiselleşen

detaylarını anlatarak birkaç saat boyunca yürümüştük. En sonunda kendime o kadar sinirlenmişim ki bir kütüğü tekmelemiş ve “Tamam bak yeni bir tane daha; bazen sabırsız olabiliyorum.” demiştim.

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Ayağımla yolu tıkayan bir dal parçasını ittirdim. Hızla. Kırılan bir parçası Christie’ye doğru uçuşt; ama neyse ki yeterince geriden geliyordu da yüzüne çarpmadı. “Ve aksi.”

“Hah.” Ses tonundan, bu söylediğinin ne anlam ifade ettiğini çıkaramamıştım. “Buna dikkat etmem gerekecek o zaman.” Sonra, çok zaman önce kullanılmışa benzer patikamsı bir yol bularak bunun istediğimiz yöne gidiyor olabileceğini fark etmiş ve denemeye karar vermiştim.

Yürürken ona, Wisconsin’de bir yem dükkânı olan ve zamanını daha işe yarar bir şeylerle uğraşmak yerine göl balıkçılığı

yaparak geçiren ağabeyimle yıllardır yaşadığımız problemlerden, pek iyi anlaşılmadığımızdan söz ettim.

“Eh.” dedi yola devrilmiş bir ağacın üstüne çıkarak. “En azından sen peşin hükümlü değilsin.”

“Ender erdemlerimden biri.”

Sonra kendimi işime gereğinden biraz fazlaca kaptırdığımı itiraf ettim. Zaman zaman.

Arada bir.

Ondan sonra, biraz utanç verici olsa da hiçbir bekâr erkeğin karşı koyamayacağı bazı cazip çağrılarla nasıl uğraştığımdan söz ettim. Sessizce dinledi, birkaç soru sordu; fakat büyük bir sürprizle karşılaşmış gibi davranmadı. Ardından o da para konusunda pek de başarılı olamadığından ve neredeyse yirmi bin dolarlık bir kredi kartı borcu olduğundan, ev işlerinden ne kadar nefret

ettiğinden, bir de ciddi stres altında kaldığında bazen panik atak geçirdiğinden söz etti.

Yürüyüş tamamlandı.

Lisedeyken iki kez intihara teşebbüs ettiğini de söylemişti bana. Cizun süren bir sessizliğin ardından bundan sonra çocuk sahibi olmasının mümkün olmadığını da.

Sonra ikimiz de sustuk.

Onun henüz her şeyi söylemediği izlenimini edinmiştim, bu yüzden biraz bekledim. Bir yüz metre kadar yürüdükten sonra geri dönmemizi önerdi ve geriye döndüğümüzde “Tessa’ya hamile olduğum dönemi sana hiç anlatmamıştım. Belki anlatmalıyım.” dedi. Manzaralı bir yere vardık. Ama yürümeye devam etti.

“Hamile olduğumu öğrendiğimde on dokuz yaşındaydım. Tek başımaydım; korkmuştum ve babasına da âşık değildim.” Biraz

durdu ve devam etti: “Hem utanıyordum da. Ailem, evlilik dışı ilişkiye pek hoş gözle bakmazdı. O zamanlar onları anlamadım. O zamandan bu zamana işte...”

Detaylandırmasına gerek yoktu; güçlü itikat sahibi olduğunu biliyordum, inancı ve Tanrı’sından utanmayan bir kadın olarak ilişkimizin daha en başından beri kendi deyişiyle “iffetli” kalmamızı istemişti. İnancılarına saygılıydım, her ne kadar o birkaç ay benim için oldukça zorlayıcı olmuş olsa da.

“Her türlü.” Yürümeyi kesmiş, doğuya yönelen patikaya bakıyordu. “Karar vermeden önce çok düşündüm; ama nihayet klinikten bir randevu aldım. Saat onda orada olacaktım, daha erken bile gitmiştim.”

Yüzü bana dönük olarak geriye, ağaçların arasında saklı, görünmeyen bir ufka doğru bakıyordu.

“Beklerken sandalyelerin arasındaki sehpanın üzerine yığılı dergilerden birini karıştırıyordum.

Dergideki tüm reklamlara dikkat etmiş-tim de o çamaşır deterjanı, Tang reklamı ve Disneyland’da tatil, her birinde küçük birer çocuk varmış gibiydi: Elinde kirli bir çorapla, kâğıt bardaktan içerken ya da su kaydıracağından kayarken. O anda bunlar, sanki o malların reklamları değil de çocukların reklamıymış gibi göründü gözüme.”

Clusulca durmuş dinliyordum. Elini tuttum.

“Bir annenin uğraştığı tüm o şeyleri düşünmeye başladım, bebek bezleri ve kolik ve uykusuz geceler, yalnızlık ve fedakârlıklar. Ama sonra, diğerlerini de düşündüm: Bebeğimin ilk adımlarını görmek, doğum günü partileri, okulun ilk günü onu okula bırakmak, mezuniyet elbisesi seçmesine yardım etmek.”

“Sorun değil.” dedim. “Başka zaman da konuşabiliriz.”

Gözünde bir yaş damlası oluştu; sildi. “Yapamadım Pat. Bunu kaldıramadım. O dergiyi de alıp eve döndüm. Sonra, sonbaharda doğum yapacağım için üniversite kaydımı iptal ettirip tam zamanlı çalışmaya başladım. Doğuma yetecek kadar para kazanmam gerekiyordu.” Sustu.

“Her zaman ucu ucuna yetti... Hiç çok paramız olmadı.”

“Biliyorum.”

Christie üniversiteyi hiç bitirememişti, hiçbir zaman bir eve sahip olamamış, hep iki işte birden çalışmıştı. Ses tonu, bundan şikâyetçi olmadığını söylüyordu; ama Tessa’yı doğurma kararının hayatının tüm gidişatını derinden etkilemiş olduğunu da sezebiliyordum. “Çok şeyden vazgeçtin.” dedim usulca.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” dedi.
“Tessa’yı ilk kez kucağıma alana kadar.”

Yirmi dakika sonra yolumuzu yeniden bulduğumuzda, bir yüzük alır almaz
Christine Rose

Ellis’e evlenme teklif etmeye karar verdim.

Korkmuş, yalnız ve umutsuz genç bir kadındı; ama yine de tüm hayallerinden vazgeçerek her şeyini başka birine feda edecek azmi bulmuştu. Ve bunu, hiç kolay olmadığı hâlde on beş sene boyunca yapmıştı. Hayatımın geri kalanını geçirmek isteyeceğim kadın, bunu yapabilen bir kadındı.

Gerçi yalnızca birkaç ayımız daha varmış birlikte!..

Yine de ölüm döşegindeyken bile Tessa’nın babasının adını söylememişti bana, yalnızca artık yaşamlarının bir parçasını olmadığından söz etmişti. “Bu

konuda bana güvenmelisin Pat,lütfen. Öyle de kalması herkes için en iyisi olur.”

Hepsi buydu.

Ve on beş dakika önce Tessa, Paul’ün mektubunu gösterene dek bu kadarını bilmek yeterliydi.

Ama şimdi artık öyle görünmüyordu.

Tessa, yatağında kıvrılmış yatıyordu.

Bir an için ağlamayı kesmişti; ama içinde hissettiği acı, hiç olmadığı kadar keskin ve gerçektir. Annesinin kendisini aldırma düşüncesini aklından silemiyor ve kürtâjların nasıl yapıldığım düşünmeden duramıyordu. Keşke o da insanların kullandığı zararsız terimlerle buna “gebeliği sonlandırmak” ya da “bir fetüsü çıkarmak için” yapılan “cerrahi müdahale” diyebilseydi; ama gerçekte ne olduğunu, ne yaptıklarını bildiğinde canının yanmasına, bunu hissetmeye engel olamıyorsun. Özellikle

de bu şeylerin sana yapılmak istendiğini öğrendiğinde. Bir jilet kapıp teninin hemen altında kıvranan duygulan kesip atma arzusu içinde uzun bir süre bocaladıktan sonra, bunu yapmak yerine not defterini çıkardı ve kalemi kâğıda dokunur dokunmaz sözcükler akıverdi:

Durgunluk içinde yüzüyorum...

Hayat öncesi kara hayatta.

Bir yerde, bir kalp atışı teselli ediyor

Ve ben uyuyorum

Zamanın tath, umutlu muammasında.

Ama sessizlik ve sirenler

Sarmalıyor beni,

Bıçakların, iğnelerin fısıltısı

Tenime sızıyor;

Ve sonunda,

Geriye yalnızca yankıları kalıyor,

Gün ışığına kavuşan

Çaylak bir ruhun.

Tessa sözcüklere baktı, birkaçını karalayıp bir iki satırla oynadı; yazmak iyi gelmişti.Acımasız resimleri kafasından silmesine yardımcı olmuştu. Fakat bu bile, acısının dinmesini sağlamamıştı.Not defterini bir yana bırakıp günlüğü aldı. Bak-tı.Tamam. Sonuçta annesi fikrini değiştirmiş ve bebeğini doğurmuştu. Harika. Ama onu doğurmayı istememişti; sorun da buydu zaten ve Tessa, annesinin onu hayatına dâhil etme düşüncesinden ne kadar nefret ettiğiyle ilgili daha fazlasını okuma fikrine tahammül edemedi.Odanın diğer tarafındaki çöp sepetini hedef aldı ve günlüğü fırlattı. Günlük; çöpün dibine büyük bir kuvvetle çarptı.Çantasına sakladığı jileti çıkardı. CJzun zamandır kendini yara-lamamıştı;

ama her zaman yardımı olur gibi geliyordu. En azından kısmen. Bluzunun kolunu katladı; kolundaki ince uzun kesik yaralar meydana çıktı. Jileti koluna, en alttaki kesiğin aşağısına dayadı.

Koluna baktı... Kesiklerin sadece bir acıyı diğeriyle değiştirmeye yaradığını biliyordu. Bunu elbette biliyordu, ama en azından günlük, aklını daha fazla kurcalamayacaktı; en azından bunu yapabilirdi.

Yaptı da!

“Patrick.” dedi annem. “Artık çık, yoksa uçağı kaçıracaksın.”

Christie’yi düşündüğüm birkaç dakika boyunca davayı aklımdan çıkarmayı başarmıştım; fakat annemin sözleriyle, bana fısıldayan sesler, Basque’ın duruşması, bütün o kan ve cesetler, hepsi zihnimde canlanıverdi.

“Patrick!” dedi yeniden.

“Biliyorum.”

Uçağım bir saate kadar kalkmış olacaktı.

'United Airlines aradım; ama sonraki hiçbir uçakta yer yoktu. FBI kimliğimle dahi bana bir yer ayarlayamadılar.

Telefonu kapatırken annem beni izliyordu. “Tessa’nın bana burada ihtiyacı var.” dedim. “Onu bırakmayacağım.”

“Onunla ben ilgilenirim. Hem belki bu daha iyi bile olabilir... Yani demek istediğim, kadın olduğum için daha rahat hissedebilir...”

“Anlıyorum ama...”

“Sorun değil.” Bu, Tessa’nın sesi idi. Merdivenin başında duruyordu. “Gidebilirsin Patrick, ben iyiyim.”

Dönüp baktım; bir ayağı yerde, diğeri merdivenin son basamağında bekliyordu.

“Tessa, her şey yolunda mı?”

Başını salladı.

“Günlüğü vermenin işe yarayacağını düşünmüştüm.”

“Sorun o değil. Sen değilsin. Annem.”

Bu şekilde davranmasının sebebini bildiğim hâlde böyle konuştuğunu duymak beni üzüyordu.

“Bütün bu olanlar için üzgünüm.”

“Senin suçun değil.” Haliya bastı, ardından tekrar bana baktı. “Bu katil, şu davadaki adam;bana, insanlara çok kötü şeyler yaptığını söylemiştin değil mi? Kadınlara?”

Cuma sabahı yaptığımız konuşmayı hatırladım. “Evet.”

“Birbirimize kötülük etme kapasitemizin seni sorgulamaya ittiğini, bunun seni korkuttuğunu da söylemiştin.” Bana yirmi dakika önce kürtaajla ilgili yaptığı ayrıntılı açıklamanın, şu anda söylediği sözlerin duygusal

yoğunluğuna katkı yapıp yapmadığını düşündüm.

“Evet.”

“O zaman başka bir kadına daha zarar vermesine izin verme.” dedi. “Benim için de endişelenme. Ben, Martha ve kendilerini kamufle etmek için çok zekice bir taktikle araba değiştirmiş olan dışarıdaki o iki polisle iyi olacağım.”

Harika.

“Emin misin? Çünkü...”

“Git artık, yoksa uçağı kaçıracaksın.”

Beni ikna etti. Alnından öptüm ve elimden geldiğince çabuk döneceğimi söyledim - her şey planlandığı gibi gittiği sürece yarın altıda- ve onu sevdiğimi. Ardından anneme, Tessa'nın yanında kalmasına izin verdiği için teşekkür ettim, o da “Her zaman.” dedi ve endişelenmemem gerektiğini söyledi. Bavulumu ve bilgisayar çantamı aldım, arabaya

bindim; bu gri Colorado gününde havaalanına doğru sürdüm.

İlk kar taneleri düşerken.

15:48

225.341.

Amy Lynn, üç saat önce internete koyduğundan bu yana makale bu kadar okunmuş.Sersemlemiş gibiydi.Bir katilin on cinayetini, antik bir kitap üzerine işliyor olması fikri ona, internette yayımlanacak bir yazı dizisi için mükemmel malzeme sağlamıştı ve ana hatlarını şimdiden yazmaya başladığı gerçek suç romanı için. Ayrıca bulduğu “Dördüncü Gün Katili” sözü de hiç fena fikir sayılmazdı.Kablolu yayın haber ağı, bu haberi kapmıştı; tüm Denver met-ropleksi, spikerin “bir son-raki akıllalmaz kötülük destanı” olarak adlandırdığı şeye hazırlanıyordu.Ve Amy Lynn, bunun her anından zevk alıyordu.Ari aradığından beri en iyi yaptığı şeyi yapıyor,

site site dolanıyor ve bilmemesi gereken bilgileri öğrenmeye çalışıyordu.Eğer kurbanlardan bazılarının geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenebilirse ikinci makaleyi, yarın sabah yayımlamak üzere hazır edebilecekti.Telefonu titremeye başladığında internette, cinayet saatlerinin doğruluklarını teyit etmeye uğraşıyordu. Arayan Reggie'ydi.

“Selam canım.” dedi, sevgi dolu bir tonla.

“Şendin değil mi?” Reggie'nin sesi karanlık ve suçlar gibiydi. “Sen gönderdin o makaleyi.Bana doğru söyle.”

“Ne makalesi?” “İnternetteki şu makale işte. Herkesin sözünü ettiği. Cinayetlerle ilgili olan.”

“Tabii ki hayır. Rhodes, cinayetlerle ilgili bir şey yazmamamı söyledi bana.” Bu sözcüklerin ağızdan çıkmasının hiç de zor olmadığını fark etti. Sonuçta, bir yayıncı bulduğunda Reggie'yle işleri düzeltebilirdi. Durumu yumuşatabilirdi; ama şu an için biraz

zamana ihtiyacı vardı. “Ayrıca şu beyzbol yazısıyla meşgulüm.” Onu dün teslim etmişti; ama mantıklı bir bahane gibi görünüyordu.

Sessizlik.

“Yemin ederim Reggie.”

Yine de cevap yok.

“Sana yalan söyler miyim? Bilmiyor musun?”

Nihayet Reggie, bir iç çekti ve “Tamam haklısın. Sadece bunlara bulaşmanı istemiyorum.” dedi.

“Biliyorum.”

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ne kadar korumak istediğimi.”

“Biliyorum.”

“Sadece Jayson ve seni koruması gereken federaller yerine ben olmalıymışım gibi geliyor.”

FBI'ı hor gördüğünü saklama gereği duymamıştı. Ardından koruyucu nezaret altında kalması gerekmediğine dair ikna etmeye çabaladı. “Birkaç gün izin alabilirim. Size göz kulak olabilirim.”

“Biliyorum olursun.”

“Şuna ne dersin? Yarın izin alayım. Hep beraber eve gidelim. Günü birlikte bir aile olarak geçiririz.”

Reggie'nin teklifini düşündü, bu fikri gerçekten cazip bulmuş olmak şaşırtmıştı onu. Evet, belki sükûnet içerisinde çalışabilme ayrıcalığının tadını çıkarıyordu bugün; ama yarın muhtemelen dışarı çıkıp bazı işleri halletmesi, birkaç röportaj yapması gerekecekti...

“Reggie, bence seninle olmak harika olur ama etrafımızda bütün o polisler, ajanlar bizi gözlüyorken...”

“Bunu halledebilirim.”

“Emin misin?”

“Evet. Elbette.”

“Sadece sen olursan çıkarım.”

“Harika. Süper. Bu akşam altıda çıkıyorum. Sonra gelip sizi alırım.”

“Yok. Arabam burada, unuttun mu? Evde buluşuruz.”

Kısa bir duraklamanın ardından
“Tamam. Pekâlâ. Böyle daha iyi olacak. Göreceksin.” dedi Reggie.

Sonra telefonu kapattılar.

O hâlde, bu tam aradığı şey olabilirdi.

Federaller onu eve kadar izlemesi için peşine birilerini taksa da Reggie geldikten sonra onlardan kurtulabilirdi. Reggie’nin onlardan kurtulmasını sağlayabilirdi. Ardından, yarın onunla yalnızken oradan sıvışmanın bir yolunu bulur, Jayson ve

Reggie de baba oğul birlikte bir gün geçirebilirlerdi.

Ah evet. Bu iş, çok iyi gidecekti.

Jayson'ın diğer odada sızlandığını duymazdan gelerek yeni makalesi üzerinde çalışmaya başladı.

Tessa'nın kolu acıyordu.Kendini eskisi kadar sık yaralamıyordu artık; bu yüzden bu kez jileti biraz fazlaca bastırmıştı.Akan kan onu ürkütmüştü, olması gerekenden fazlaymış gibi görünüyordu, galiba kolunu sarması gerekti.En azından Patrick ve Martha'nın haberleri yoktu. Muhtemelen çıldırırlardı ya da daha kötüsü, hayal kırıklığına uğrarlardı.İşin kötüsü, bunun hiç de faydası olmamıştı.

Pek sayılmaz.

Yarım saat önce Patrick, havaalanına doğru yola çıkmış, o da Martha'yla eve gelerek okul çantası ve giysilerini almıştı.

Siviller, tüm yol boyunca onları takip etmişti; çaktırmadan.

Ne hoş!

Geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki Patrick, bir davada şahitlik ederken zaman zaman birkaç gün boyunca her duruşmada kürsüye çağrıldığı olurdu; bu nedenle pazartesi öğleden sonra evde olacağından şüpheliydi. Ne olur ne olmaz diye çantasına fazladan birkaç parça giysi koydu. Takı kutusunu ve Rubik küpünü aldı. Martha'nın evine doğru yol alırken üvey babaannesinin kendisine olanlarla nasıl baş etmesi gerektiğine dair fuzuli öğütler vermediğine memnundu; çünkü bunun yararı olmazdı. Öğüt vermek yerine yanında sessizce arabayı sürüyordu. O anda, belki ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi göründü Tessa'ya. Belki de değildi, çünkü bütün o moloz yığını, hâlâ içindeydi. O karmaşık, öfke dolu duyguların hiçbir yere gittiği yoktu. Tam oradaldı. Martha Yun evine vardıklarında

Tessa, kolunu, annesini ve babasını, reyhan saksısını ve son birkaç günde olan her şeyi düşünmekten kendisini alıkoymanın bir yolunu, cidden bulmak zorunda olduğunu fark etti.

Yazmak yetmiyordu. Kesmenin de bir faydası yoktu.

Başka bir yol bulmalıydı.

Bu hafta ***Pandora'nın Kutusu*** hikâyesini okuyacağına söz vermişti dün Dora'ya.

Belki bu işe yarardı.

İnternette öyküyü aradı ve sonuçlardan birine tıkladı.Prometh'eus ve Pandora'nın öyküsünün dört değişik versiyonunu okumak fazla zamanını almadı; sonunda Dora haklı çıkmıştı; hikâyenin gerçekten sürpriz bir sonu vardı. Tessa,kutuda kalan son şeyin hastalık, açlık veya ölüm gibi bir şey

olduğunu sanmıştı ama öyle değildi.Aslında kutuda tam aksi bir şey kalmıştı.

“Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı Tessa?” diye seslendi Martha, merdivenlerden yukarıya.

“Hayır yok.”

Laptop'ını kucağından yana kaydırırken gözüne, ders kitapları ilişti ve sabah başlayacak olan sınavlar geldi aklına. Normalde çalışmadan yüksek not alabilirdi ama kafasını dağıtmak için ihtiyacı olan şey tam da buydu.Böylece Tessa, trigonometri kitabını açtı ve sayılarla denklemler arasında kaybolmaya çalıştı;fakat Paul'ü, annesine yazarak onun hayatının bir parçası olmak için yalvaran adamı, aklından çıkaramıyordu. Bunu düşünürken artık vücudunun en çok acıyan yerinin kolu olmadığını fark etti!..

17:02

Bu gece, Denver'dan ayrılamayacakmışım gibi görünmeye başlıyordu.Daha şimdiden varış saatimiz, Rocky Dağları'ndan gelen mevsim sonu kar fırtınası yüzünden neredeyse bir saat gecikmişti. Yer hostesinin yine de uçağın kalkacağı yönünde bizi telkin etmeye çalışmasına rağmen piste düşen kar miktarına bakılırsa bu pek mümkün görünmüyordu.Beklerken önce Tessa'yı kontrol etmek için annemi aradım; daha az önce konuştuğunu, iyi olduğunu, odasında ders çalıştığını söyledi.Ardından, en azından yarın akşama kadar Tessa'nın telefonunu kullanacakmışım gibi görüldüğünden federal hesabıma girip adres listemi Tessa'nın telefonuna yönlendirdim;böylece tüm bağlantılarıma ulaşabilecektim.Telefonu kapattığımda Cheyenne'den bir cevapsız çağrı olduğunu gördüm ve onu aradım.

Cheyenne, Jake'in ikinci brifinginden yeni çıktığını ve bunun da ilki kadar

“bilgilendirici ve yaratıcı” (!) olduğunu söyledi.

“Kaçırdığımı üzıldüm. Bryant’la ilgili yeni bir şey var mı?”

“Şu var: **Denver News** binasından Benjamin Rhodes’la birlikte ayrıldılar.”

“Rhodes? Amy Lynn’in patronu mu?”

“Evet. Öğleden sonra bir şeyler yemek için Denver üniversitesi yakınlarında bir Meksika restoranına girmişler, oradan da Bryant’ın evine geçmişler. Az önce onları izlemek için görevlendirilen memurlardan biriyle konuştum. İkisinin hâlâ evde olduklarını söyledi.”

İlginç...

Ardından Cheyenne, yeni bir şeyler öğrenir öğrenmez arayacağını söyledi. Telefonu kapattıktan sonra Dr. Bryant’la ilgili biraz araştırma yapmaya karar verdim ve evindeyken bilgisayarından aldığım IP

adresini girerek sisteme bağlandım.Şu anda çevrim içi değildi; ama yine de tarayıcısından internet geçmişine erişmeyi başarmıştım.İşte tam orada, porno siteleri karşıma çıktı.Yüzlercesi, özellikle erkekleri içeren en sert sado-mazo siteler.Bryant'la olan konuşmamızı düşündüm; hazırladığı kahveyi, Rhodes'la olan akşam yemeği randevusunu ve eşcinsel porno-sunu...

Öyleyse Rhodes ve Bryant?..

Bunlar zayıf bağlantılardı, elle tutulur bir şey yoktu; fakat ilgimi cezbetmeye yetmişti.İhtimalleri düşündüğüm sırada, uçuş görevlisi, yolcuların uçağa alınmaya başlayacağını ve gecikme nedeniyle tüm koltuklardaki ve sıralardaki yolcuların beraber alınacağını anons etti.Uçağa bindik. Davaya ilişkin bilgileri hızla aklımdan geçirdim.Yirmi dakika kadar sonra, havada, Basque'ın Chicago'daki duruşmasına doğru yol alıyorduk.Giovanni, öğleden sonra erken saatte zehri yerleştirmiş, ardından Bearcroft

Madeni'ne gitmişti.Başının hemen üstündeki lambayı yaktı ve dağın batı yakasındaki tünele girdi.Bu giriş, mevcut haritaların hiçbirinde yer almıyordu. Binlerinin bu girişten haberdar olma ihtimaline rağmen, madenin sahibi Thomas Bennett artık ölü olduğuna göre, Giovanni'nin,burayı bilen tek canlı kişi olduğuna dair inancı, oldukça kuvvetliydi.Tünelden geçerek madenin ikinci en basık geçidine: ulaşması neredeyse yarım saatini almıştı.Bir fener yakarak tavanı destekleyen ahşap kirişlerden birindeki kancalardan birine astı.Tünel, sağına doğru bir iki metre sonra sonlanıyordu. Yanı başında, 1800'lerde madencilerin maden arabalarını yaklaşık on metre aşağıdaki başka bir tünele indirmek için kullandıkları yaklaşık bir metrekarelik platform mevcuttu. Platform, Giovanni'nin başının üstündeki kirişe,sabit çift makaranın ucundaki halatta asılıydı. Çürümüş halatı yeni naylon bir halatla değiştirmişti geçen ay. Makaralar,

platformu aşağı indirmek ve yukarı çekmek için harcanması gereken gücü azaltıyordu; böylelikle tek bir kişi bu işi yapabilirdi.

Tek bir madenci...

Tek bir katil...

Tek bir hikâyeci,..

Platforma çıktı, halatın bir ucunu yakaladı; makaranın kenarında, halatı sıkıştırarak platformun iniş hızını kontrol eden basit bir dişliyi gevşeten, başının üzerindeki kirişe monte edilmiş bulunan kolu indirdi.Yavaşça kuyudan inmeye başladı.Aşağıya inerek ulaşmaya çalıştığı tünel, maden 1900'lerin başında terk edildiği tarihte tamamlanmadan yarım bırakılmış bir tüneldi. Yalnızca oh metre kadar genişliği ve taş çatlasabir buçuk metre kadar yüksekliği vardı. Bu demek oluyordu ki Patrick Bowers buraya tıklandığında, ömrünün sonuna kadar

iki ayağı üzerinde dik duramayacaktı.Giovanni, kuyu boyunca döşediği plastik patlayıcıları inceledi. Patlayıcı maddeler konusunda resmî bir eğitim almamış olduğu hâlde, profesyonel bağlantıları sayesinde C-4 bulması ve kuyuyu patlatıcıyla donatmak için gerekli temel beceriyi edinmesi kolay olmuştu. Geçen birkaç ayda, terk edilmiş başka madenlerde pratik yapmış ve maden kuyularını kapatmak konusunda nispeten yetkin hâle gelmişti.Dibe ulaştığında halatı bıraktı, manuel fünüyle C-4'e bağlı dört kablosuz alıcının zaman ayarını yaptı, ardından etrafına bakındı.Aylar önce, bu madeni ilk kez incelemeye başladığında birkaç parça paslanmış madenci edevatı dışında bu tünel, tamamen boştu; fakat şimdi bir insanı on on iki hafta boyunca hayatta tutacak kadar erzak ve şişe suyuyla doluydu.Sonuçta Ajan Bowers'in canlı canlı yandıktan sonra hemen ölüvermesi, öykü için yeterince tatmin edici bir doruk noktası sayılmazdı.Eğer

tünele ulaşılan kuyu, tünelin ortalarında olsaydı Giovanni, patlamadan sonra tüm tünelin yıkılmasından endişe edebilirdi. Fakat bu kuyu, tünelin sonunda olduğu ve kolonlarını desteklerle güçlendirdiği için tünelin patlamaya dayanacağından emindi.

Kontrol edilmesi gereken bir şey daha...

Matheson analizörünü çıkarttı.Hava bir mekânda sıvı gibi hareket eder; Matheson'ı kullanarak duyardaki beş santimetrelik bir gedikten gelen hava akımındaki oksijen seviyesinin sayısal sıvı dinamiklerini, kuyunun tamamen kapanacağını da göz önünde bulundurarak hesap etti. Mekanizmanın bu ölçümü yapması, birkaç saniye sürmüştü.Evet, yeterince oksijen olacaktı. Bowers ya açlıktan ölene ya da aklını kaçırana kadar hayatta kalacaktı.Planının başında Giovanni, Bowers'in mezarını kendi gözleriyle görmesinin daha ürkütücü olacağına karar vermişti; duvarları, tavanı bir çıkış yolu bulmak için araştırarak;

ama bulamayacaktı. Ardından feneri yavaş yavaş sönecek; küçük, izole dünyası sonsuza kadar'karanlığa gömülürken yavaş yavaş ölecekti. O zaman geldiğinde Giovanni, esirinin bir feneri olduğundan emin olacaktı.Böylesi daha iyi bir son olacaktı.Giovanni; fenerini kapatarak koyu karanlığın kendisini sarmasına izin verdi. Gözlerini açıp kapattı.

Bowers'in da başına gelecek olan buydu en sonunda.

Kalp atışlarını dinledi, nefesinin düzenli ritmini...

Nihayet, fener yandı, saatine baktı.

Denver'a kırk beş dakikalık yolu vardı daha.

Yarın, Bowers'ın işini görmeden önce, bu depolama ünitesine iki kişiyi yerleştirecekti ve buradaki ikametleri için her şeyin **hazır** olduğundan emin olmalıydı, Giovanni, öyküsünün en heyecanlı yerinde;

Bowers'ın can vereceği tünele son bir kez şöyle bir baktı ve Bearcroft Madeni'nden çıkıp arabasını, tatlı tatlı yağan kar altında Denver'a doğru sürdü.

Yapabileceğim bin tane başka şey olduğu hâlde, Chicago uçuşunu, cuma günü mahkemede yaşanan olayın raporunu -Grant Sikora'nın ölümünü atlamadan- FBI Müdür Yardımcısı Margaret Wellington'a sunulmak üzere hazırlamakla geçirdim.O'Hare'e vardıktan sonra raporu, e-postasma gönderip havaalanından ayrıldım.E-postamda Calvin'den yeni bir mesaj olmadığını fark ettim. Onun yerine FBI'm Siber Suç Biriminden arkadaşım Angela Knight'tan bir posta vardı:

Pat,Şu 911 'e yapıları çağrılarla ilgili.Hiçbirinin yapıldığı yeri tespit edemedik. Senin sabit hattına yapılan çağrıyla da ilgili bilgi yok. Arayan

her kimse, izlerini temizlemeyi biliyormuş.911 bantlarının ses spektografından da pek bir şey çıkmadı; ama seni temin ederim tüm aramalardaki kişi aynı.İlk çağrındaki arka plandaki gürültüler dispeç ofisinden yansıyan sesler, ikinci kayıt tâki, ise bir aracın ön camına uuran yağmurun sesi; ama maalesef hangi model ve kaç yıl yapımı olduğunu söyleyemem;araştırıyorum.

Hepsi bu. Gerisi yarın. Kendine iyi bak.AK

O hâlde Cowler, arka plandaki sesler hakkında haklı çıkmıştı, ayrıca ikinci kayıttaki yağmur sesi, aramanın yapıldığı gün John'un Chicago'da olduğunu kanıtlamasa da o sabah, şehirde bir fırtına yaşanmış olması, bu hipotezi destekler nitelikteydi.Sesli mesajlarımı kontrol ettim.

Hiçbir şey yok.

Ardından çantalarımı kaptım, bir taksi çağırıp otelime geçtim.

Reggie, işten eve gelmekte birkaç saat gecikmişti; ama nihayet vardığında Amy Lynn onu öperek karşıladı, onu görmenin ne kadar güzel olduğunu söyledi ve pencereden dışarı işaret ederek kaldırımın kenarında arabada bekleyen iki ajanı gösterdi. “Şu adamları gönder. Senin yanında güvende olurum. Sen, beni koruyabilirsin.”

“Tamam.” dedi Reggie centilmence. “Onlarla ben ilgilenirim.”

Dışarı çıktı.

Evet, Amy Lynn, geceyi Reggie’nin sakalarına gülerek, dokunuşlarına karşılık vererek, onu memnun ederek geçirecekti; böylece ertesi gün yalnız kalmak istediğinde

kocası,şüphelenmeyeceğinden ve daha az kontrolcü davranacağından sıvışması daha kolay olacaktı.Dr. B'ryant, büyük bir hikâyeye ulaşmak için insanları nasıl kullanmak gerektiğini ona öğreten profesör, bu yaklaşımından gurur duyardı.

Birkaç dakika sonra Reggie geri dönmüş, gülümsüyordu. “Her şey tamam.”

O da muzip bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi: “Baş başa kaldık artık.”

“Bir de Jayson.”

“Doğru.” dedi. “Bir de Jayson.” “Onu da erkenden yatırabiliriz.” “Mükemmel.”

Reggie’nin elini tuttu.

Evet, bu gece Reggie’nin olacaktı. Kendisi de yarın özgür kalacaktı.

Hyatt Regency Otel Chicago, Illinois

22:10 Merkezi Saat

Bavulumu boşaltmakla uğraştım biraz; sonra, uykum olmadığı için dava dosyasına göz atmaya karar verdim. Dizüstü bilgisayarıma sehpa koydum ve notlarımı yer açmak için mektup kâğıtlarını, otel broşürünü, yerel gezi rehberlerini bir kenara itiyordum ki oda telefonunun yanındaki Gideon İncili'ni fark ettim.

Durdum.

Sonra aklıma geldi.

O gün erken saatte Richard Basque'la yaptığım video görüşmesinin sonunda, İncil'den bir öyküye atıfta bulunmuştu; şu ana kadar okumaya fırsat bulamadığım bir öyküye. Öyküyü hatırladığımı

düşünüyordum; ama doğru hatırladığımdan emin olmak için görüşmemizin video dosyasını açtım ve son saniyelere geldim.

“Şansımı deneyeceğim. Hoşça kal Richard.”

“Senin için dua ediyor olacağım. Hatırla, **Çıkış** 1:15-21. Hatırla.”

Tam burada görüşmeyi bitirmiştım.

Incil'in sayfalarını **Çıkış'ın** ilk kısmına gelene kadar çevirdim.Hikâye, Musa'nın doğumuyla ilgiliydi. Bu hikâyeyi, annemin beni kiliseye götürdüğü çocukluk günlerimden hatırlıyordum.Hikâyede, Yahudilerin yaşadığı Mısır'ın kralı Firavun, Yahudilerin nüfusunun artışından endişe duymaktadır.'Bir savaş hâlinde düşmanlarıyla iş birliği yapmalarından korkarak Yahudi' ebelere, Yahudi kadınlardan doğan erkek bebekleri öldürmelerini emreder.

İşte on yedi ila yirminci ayetlere gelmiştim.

Ama ebeler Tanrı'dan korktular ve Mısır'ın kralının buyurduğu gibi yapmadılar, erkek bebekleri kurtardılar.Ve Mısır kralı, ebelen huzuruna çağırttı ve onlara seslendi: "Neden böyle yaptınız ve erkek bebekleri sağ bıraktınız?"

Ebeler de Firavun'a dedi ki "Yahudi kadınlar, Mısırlı kadınlar gibi değil. Onlar güçlüler,daha ebe gelmeden doğuruyorlar. "

Tanrı, ebelere iyilik etti ve insanlar çoğaldıkça çoğaldı.

Sonraki ayet, ebelerin Tanrı'dan korktuklarını ve Tanrı'nın da bu nedenle onları kutsayıp onlara ev vererek kendi aileleri olmasını sağladığını bildiriyordu.Öyküyü düşünerek bir süre ayetlere baktım. Bölümün ana fikri açıktı: Ebeler, kanuna

karşı gelerek masum yaşamları korumak adına yalan söylemiş ve sonuç olarak Tanrı tarafından kutsanmışlardı.

Bunu aklımda tutmalıydım.

Ayetleri, tekrar tekrar okudum sonra da sayfaları karıştırarak, diğer meselleri, masumları korumanın gerçeği söylemekten daha önemli olduğu prensibini örnekleyen diğer öyküleri hatırladım. Rahab, Yahudi hafiyelele korumak için yalan söylemiş ve seçiminden ötürü Tanrı tarafından yüceltilmişti. Jonathan, babasına Davud'un bulunduğu yer hakkında yalan söyleyerek onu ölümden kurtarmıştı. İsa'nın havarileri bile otoritelere "gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği" söylemeyerek onun bulunduğu yeri gizlemişti, zira bunun, İsa'nın ölüm fermanı olacağını biliyorlardı. Bulunduğu yerle ilgili tüm "gerçeği" söyleyen tek kişi de Yehuda'ydı; dünyanın en meşhur haini. Doğrusu, İncil'de az çok bildiğim mesellere göz gezdirdikçe fark ettim

ki Tann'nın, günahsız bir hayatı korumak adına yalan söyleyen birinden memnuniyetsiz kaldığına ilişkin tek bir örnek dahi yoktu. Her zaman Tanrı'nın doğruluğa değer verdiğini düşünmüştüm. Bundan asla şüphe etmemiştim. Ancak şimdi öyle görünüyordu ki bundan daha çok önemseydiği başka bir şey vardı. Görüşme sırasında Basque, kendisine yaptığım saldırıyla ilgili olarak yalan söylememi istemiş, ardından Incil'deki bu ayetleri hatırlamamı rica etmişti.

Bir fikir...

Şok edici bir fikir: Belki de Basque, gerçekten Tann'ya sığınmıştı, her şeye rağmen. Bu ihtimali düşünebildiğime dahi inanmakta zorlanıyordum. Ama ya doğru idiyse? Belki Richard Basque, eğer ona saldırdığımı itiraf edersem serbest kalabileceğinin farkına varmıştı. Kişiliğinin yeni ruhani yapısına rağmen, eski alışkanlıklarına, heveslerine bağlı olabilirdi; bu nedenle belki adaletin

sağlanabilmesi için kendisinin gözetim altında kalması gerektiğini biliyordu.

Kes artık Pat. Fazlaca düşünce üretiyorsun. “Eğer”ler, “belki”ler çok fazla. Sen böyle çalışmazsın. Gerçeklere bağlı kal, bildiklerine.

Hayır, söz konusu olan Basque'm gerekçeleri değil, benim şahitliğimdi. Ebeler, günahsız hayatları kurtarmak için yalan söyledi. Onlar için önemli olan buydu, başka bir şey değil. Benim için önemli olan da buydu. Tamam öyleyse. Sabah kürsüye çıktığımda ne söyleyeceğimi biliyordum.

19 Mayıs Pazartesi 06:54

Merkezi Saat

Telefonumun çaldığını duyduğum sırada, dizüstü bilgisayarımı çantasına koymuş, kahvaltı için lobiye inmeye hazırlanıyordum. Telefona cevap verdim: “Efendim?”

“Uyandırdıysam kusura bakma evlat.”

“Calvin! Nerelerdesin?” Sesim öfkeli ve bıkkın çıkmıştı. “Tüm hafta sonu sana ulaşmaya çalıştım.”

“Evet, biliyorum, üzgünüm. Biraz meşguldüm. İşlere gömülmüştüm maalesef; fakat **bugünkü ifadeni** etkileyebilecek bir şeyler öğrendim.” Bir nefes aldı. “Basının davayla ilgili açıklamalarından önce eminim Boccaccio’nun **Decameron’uyla** ilgili bağlantıyı kurmuşsundur değil mi?”

“Evet.” Calvin’in benden bile önce bunu keşfetmiş olup olamayacağını düşündüm. “Ama sen nasıl...”

“Ona ne ad verdiniz? Ümarım ‘Dördüncü Gün Katili’ değildir.”

Calvin bir an sessiz kaldı. “Evet bu uygun.” dedikten sonra ekledi: “Patrick, bunu daha önce de yaptığını sanıyorum.”

Yatağa çöküverdim. “Daha önce de cinayet işlediğine dair delilin mi var?”

“Evet, başka hikâyeleri canlandırarak. Tam olarak **Hukuk Adamının Hikâyesini** geçen mayısta İngiltere’de canlandırarak. Bu, Chaucer’m **Canterbury Tales** adlı kitabında yer alan bir öykü. Biliyorsundur, **Canterbury Tales**’teki öykülerin yüzde yirmisinden fazlası...”

“Evet evet biliyorum **Decameron’a** dayanıyor.”

“Aynen. Şey, **Hukuk Adamının Hikayesi'nin** 428 ila 437. satırlarında birkaç kişinin bir masa başında otururken bıçaklandığı ardından parçalara ayrıldığı anlatılıyor. Aradığınız adam John'un bu suçu yeniden canlandırarak 17 Mayıs'ta, Canterbury'de bir düğünde dört kişiyi öldürdüğüne inanıyorum, ayrıca suçun işlendiği şehrin de rastgele seçilmediğinden eminim.”

“Hayır.” dedim uyuşmuş bir hâlde, tüm bunları sindirmeye çalışırken. “Eminim rastgele seçilmemiştir.”

“Öyküde, daha sonra bir adamın boğazı kesiliyor ve kanlı bıçak, sevgilisinin yatağına bırakılıyor. Bu suç da ertesi gün, 18 Mayıs'ta Gloucester'da gerçekleşmiş.”

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Araştırma.” dedi sadece. “Ama iki tane daha var. Öykünün bir sonraki kısmında bir adam yalan söylediği için -belki de Tanrı tarafından- öldürülüyor. Fakat öykünün

bağlamı yorumu açık, yere öyle büyük hızla çarpıyor ki gözleri yuvalarından fırlıyor.” Ardından vahşi detayı ekledi: “19 Mayıs’ta Dr. Roland Smith’in gözlerini yerlerinden çıkarmış John; ama adamı öldürmemiş. Profesör bir hafta sonra intihar etmiş. Öldüğü sırada İngiltere’nin önde gelen Geoffrey Chaucer uzmanlarından biriymiş.”

Şoke olmuş, ses çıkarmadan oturuyordum. Calvin’in söyledikleri, insanın kanını donduruyordu.

“Son olarak 687-688. sayfalarda sahte bir şövalye katlediliyor.20 Mayıs’ta da Byron Night isimli bir adam, Londra’da öldürülmüş. Londra Chaucer’ın yaşadığı şehir. Bunun bağlantısını kurmak zor oldu ama...”

“Cinayetlerin zamanlamaları, suçlan tesadüfmüş gibi göstermiş olmalı.”

“Tam üstüne bastın.”

“İnanılmaz.”

Calvin, bu son cinayetten söz ederken dün telefonu kapatmadan az önce John’un bana, şafağın “aynı Londra’da olduğu gibi” bugün sökeceğini söyleyişi aklıma geldi.

Bu o Pat. Noktaları senin için birleştiriyor.

Böyle başka cinayet silsileleri olabilir mi? Haberdar olmadığımız cinayetler, Boccaccio’dan etkilenmiş başka yazarların, Tennyson’ın, Longfellow), Shakespeare ya da Faulkner’in yazdıklarına dayanarak işlenmiş... Şu anda bunu düşünmeye tahammül edemeyeceğim. Bu çok fazla.

“O hâlde bundan önce...” dedim. “Kimse İngiltere’deki suçlarla bir bağlantı kurmadı; çünkü her biri çok farklıydı.”

“Doğru. Farklı bir modus operandi (yöntem), imza, ölüm sebebi söz konusu; ayrıca kurbanlar arasında bağlantı kuracak bir ipucu ya da cinayetler için benzer gerekçeler de mevcut değil.”

“Bağlantı körlüğü.”

“Aynen.”

Calvin’in verdiği bilgiler, Colorado’da işlenen suçlarla benzerlik taşımaktaysa da konuşmasına, yaptığı araştırma sonucunda, vereceğim ifadeyi etkileyecek bazı şeyler keşfettiğini söyleyerek başlamıştı. “Calvin az önce bütün bunların bugünkü ifadeyle bir alakası olduğunu söylemiştin. Bununla neyi kastettin?”

“Richard Basque’ın yargılanmakta olduğu suçları işlediğini düşünmüyorum artık.”

Donakalmış bir hâlde gözümü yere dikmiş bakıyordum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bence bu suçlardan, en azından dördünden, hatta belki daha fazlasından, John sorumlu. Şu anda buna inanmak için tüm nedenlerimi sayamayacağım ama. Profesör Lebreau’nun Michigan State üniversitesindeki öğrencilerinin ortaya koydukları ve Basque’a yeniden yargılanmanın yolunu açan DNA uyuşmazlıklarını hatırlıyor musun?”

Ne söyleyeceğini tahmin ettim. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Ben o DNA’nın, sizin John adını verdiğiniz adama ait olduğuna inanıyorum.”

“Delilin var mı?”

“Toplamakla meşgulüm.”

Davanın detayları aklımdan bir çırpıda geçiverdi. Ayıkladım, analiz ettim. Bir an için her şey mantıklı gözüküyordu, bir saniye sonra tam tersi. Eğer on üç yıl önce o suçları Basque değil de John işlediye bu, hem DNA

uyuşmazlıklarını açıklıyordu hem de çift-
likteki gazete kupürlerini: John, Basque'in
suçlarını kayıt altına almıyor, kendininkileri
kutluyordu. Bu, aynı zamanda Basque'a
yapılan saldırıyı da açıklayabilirdi. Sonuçta
Basque ölseydi dava büyük bir ihtimalle
düşer ya da kapanır, John da hiçbir zaman
şüpheli durumuna düşmezdi.

Calvin'in az önce söylediği'her şeyi topar-
lamaya çalıştım. "Neredesin?" .

"Denver."

Alnımı ovuşturdum. "Ne?"

"Sanırım John'un kim olduğunu biliyor
olabilirim. Ben..."

Adrenalin patlaması. "Kim?"

"Öncelikle doğru düşündüğümünden emin
olmalıyım."

"Söylemek zorundasın." İçimi bir telaş
sarmıştı.

“Üzgünüm Patrick, ama adalet sistemimize eskiden olduğu kadar güven duymuyorum artık.

Doğruyu söylemek gerekirse...”

“Hayır. Calvin, bir dakika. Bugün öğleden sonra gibi döneceğim sana. Beni bekle. Buna...”

“Bu dava, o zamana dek çözülmüş olacak. Umarım.”

“Beni dinle!”

Kapattı.

Telefonun yerini tespit etmeleri için hemen Siber Suç Biriminin numarasını çevirdim. Bir taraftan da Calvin’in, bulunduğu yeri tespit etmemize izin vermeyecek kadar dikkatli davrandığını düşünmüyordum. Ne var ki onu buldular ya da en azından kullandığı telefonun yerini. Arama, Denver merkezdeki polis merkez binasından yapılmıştı. Hızlı aramayla Kurt’ü arayıp neler

olduğunu anlattım. “Calvin şu anda orada, merkezde. Beni sizin telefonlardan birinden aradı az önce.”

“Bir dakika. Bekle bir saniye.” Beklerken Calvin’in bana söylediklerini düşündüm:

‘İngiltere’deki kurbanlardan biri ülkenin önde gelen Chaucer uzmanıydı.

John, Boccaccio’nun öyküsünü bizim kültürümüze göre re-üze ettiğini söyledi.

Bir fikir...

Dizüstü bilgisayarımı açarak kayıtlı dosyalara göz gezdirdim. Kurt, başka bir hatta merkezin danışmasındaki memurlarla konuştuğu esnada ben de Elwin Daniel’in çiftlik evinde kaydettiğim videoyu çalıştırdım.

Media Player ekranda göründü.

Telefonda Kurt un, binanın her bir çıkışını tutması için birkaç memur

görevlendirdiğini duyuyordum. Nihayet bana dönerek, “Dr. Werjonic’i bulursak ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu.

“Sorgu için tutun.” Ne aradığımı biliyordum; kaydın ortalarında bir yerlerde olmalıydı. “Calvin’in suça kastı olduğunu düşünmek için yeterli sebebim var.”

Tereddüt anı... “Bundan emin misin?”

Calvin’in telefonda belirgin biçimde tehditkâr konuşmamış olmasına rağmen ne ima ettiğini biliyordum. “Birinin hayatı tehlikede olabilir.”

Banyoda yapılan kayda kadar ilerlemişti video. “Tamam.” dedi Kurt. “Bu konuda sana güveniyorum Pat; ama Dr. Calvin Werjonic’i yakalamamı istediğine inanamıyorum.”

Ecza dolabı... Lavabo tezgâhı...

“Durdur”a bastım. Görüntüyü olabildiğince büyüttüm ve aradığım şey tam

karşımdaydı: Dört tüp diş macunu üzerindeki ufacık, neredeyse gözle görülemeyecek benekler. “Bir de Kurt, Dr.Adrian Bryant ve Benjamin Rhodes’un evlerine birkaç adam gönder. Önce Braynt’a.”

“İkisinden birinin katil olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Sıradaki iki kurbanın onlar olabileceğini düşünüyorum.”

“Ne?” diye çıkıştı.

“Sonra anlatırım.” Denver’da bütün bunlar yaşanırken Chicago’da olmaktan ötürü çok çaresiz hissettim kendimi. “Ama adamları bulursan derhâl hastaneye yetiştir. Zehirlenmiş olduklarını düşünüyorum. John, diş macunlarına bufotoksin koydu.”

“Hiç mantıklı değil bu söylediklerin Pat.”

“Sadece söylediğimi yap Kurt. Hadi.” Daha fazla bilgi edinir edinmez bana döneceğini söyledi. Beni Tessa’nın telefonundan

araması gerektiğini hatırlattım. Telefonu kapatırken saatin 07:14 olduğunu fark ettim. Adliyeye, protestocular ve gazeteciler oraya üşüşmeden varmak istiyorsam hemen çıkmalıyım. Eşyalarımı kaptım ve Cheyenne'in Assisiii Aziz Francesco maskotunun cebimde olduğundan emin olarak otelden ayrıldım, bir taksi çağırdım ve yalancı şahitlik etmek için adliyeye doğru yola koyuldum. Amy Lynn Greer'in BlackBerry'sine mesaj geldiği sırada Reg-gie, sabah duşu için banyoya henüz adım atmıştı. Mesajı atan kişi, "Dördüncü Gün Katili"yle ilgili içeriden bilgiye sahip olduğunu iddia ediyordu, ayrıca kendisine ulaşması için bir telefon numarası da bırakmıştı. Amy Lynn, gecikmeden numarayı çevirdi.

"FBI için çalışıyorum." dedi aceleci, fısıldayan bir erkek sesi. "Bir fırsatla ilgili sîzle görüşmek isterim."

"Ne gibi bir..."

“Polisin dosyalarına erişim imkânım var. Bana yardımcı olursanız ben de size yardım ederim.

Bu konuyla ilgileniyor musunuz?”

İşte bu. Bu çok iyiydi.

“Evet. Elbette.”

“Bir adres göndereceğim e-postanıza. Yalnız gelin. Öğlen buluşacağız. Geç kalmak yok. Ayrıca şahsen görüşmeden de yeni bir makale yayımlamayacaksınız.”

“Bir dakika. Gerçekten FBI’dan olduğunuzu nereden bileceğim?” “Bana güvenmek zorundasınız.”

Ona elbette güvenmiyordu, kimseye güvenmiyordu. Ancak bu, ondan faydalanmayacağı anlamına gelmezdi. “Orada olacağım.”

Adam telefonu kapattı.

Musluğun açıldığını duydu. Reggie, en azından on dakika duşta kalırdı.

Tam zamanıydı.

Jayson, bir avuç kahvaltılık gevrek yiyerek odaya daldı.

“Gel bakalım.” dedi oğluna. “Baba duştan çıkana kadar burada kelime oyunu oynayabilirsin.

Anneciğin birkaç işi var.”

“Ne işi annecim?”

“Henrien yan odadayım.” Yalan söyledi. “Merak etme.”

Oğlunu, bilgisayarın önüne oturttu ve okul öncesi çocuklara yönelik kelime oyunlarından birini açtı. Çocuk, babası duştan çıkana kadar, bilgisayarda oyun oynayarak vakit geçirebilirdi. Jayson, kendini oyuna yeterince kaptırdıktan sonra Black-berry'sini ve ses kayıt cihazını çantasına atıp

arabasının anahtarını aldı ve arka kapıdan sığıştı.

Ridgeland Lisesi az ilerideydi.Tessa, sabah trafiğiyle boğuşmaktan nefret ettiği için Martha'nın o sabah, briç kulübüne giderken kendisini de okula bırakma teklifinden ötürü müteşekkirdi.Martha, hâlâ ne günlükle ne de Paul'ün önceki gün haberdar olduğu mektubuyla ilgili tekkeline etmemişti. Ancak okula yaklaştıkları şu sırada Tessa, bu konuda bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.

“Şey, bak, dün olanlarla ilgili. Hani salonda...”

“Bunları şimdi konuşmak zorunda değiliz.”

“Tamam.”

Okulun önünde uygun bir yerde durdular.

“Her şey yoluna girecek.” derken Martha, Tessa’nın bacağına hafifçe dokundu.

Tessa “Evet. Sağ ol.” dedi fakat arabadan inmedi. “Tamam. Durum şu: Bunun, annem hakkında kötü düşünmemen neden olmaması gerektiğine inanıyorsun muhtemelen. Annemi affetmem gerektiğini ya da her neyse işte! Affetmeyeceğim, affedemem!”

Martha, uzunca bir süre sessizliğini korudu ve sonunda, “O hâlde, onu düşündüğün her an canın yanacak.” dedi.

Tessa böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. “Sanırım öyle.”

“Bu, kendini cezalandırmak için bayağı acımasız bir yol. Sence de öyle değil mi? Senin elinde olmayan bir şey için?”

Bunu da söylemesini beklemiyordu.

Arkadan , bir korna sesi duyuldu ve nihayet Tessa arabadan inebildi.

“Sınavlarında başarılar.” dedi Martha.
“Koluna da dikkat et.”

“Sen nasıl...”

“Dün gece çöpe attığın bandajı buldum.
Çöp kutundaydı. Günlüğün hemen
üzerinde.”

“Hmm evet. Bekle, kolum olduğunu nere-
den bildin?”

“İzlerini gördüm canım.” dedikten sonra
Tessa’ya gülümsedi.

Tessa kapıyı kapattıktan sonra karşıya
geçti.

Birkaç adım attıktan sonra Martha’nın
orada bekleyip beklemediğini görmek için
arkasına baktı ama o çoktan gitmişti
bile.Ardından beş dakika zili çaldı ve Tessa
sırt çantasını omzuna atarak basamakları
çıktı. Aklı,önündeki sınavlarda değil, gün-
lükte ve üzerine attığı kanlı bandajdaydı.

Kendine verdiği ağır cezada.

Çok çeşitli yara izleri vardı.

Ve Martha'nın, kolunda olanları gördüğü kadar olmayanları da gördüğü hissine kapıldı.

Cook Eyalet Ceza Mahkemesi Chicago, Illionis

08:27 Merkezî Saat

Bugünkü medya çılgınlığının cuma gününden çok daha yoğun olacağını biliyordum ve kesinlikle gazetecilerle karşılaşmak istemiyordum; bu nedenle Ralph'in beni arka kapıdan alması için bazı ayarlamalar yaptım. İşte şimdi, bana kapıyı açmış ve içeri girmem için işaret ediyordu; fakat yüzünde bir şişlik vardı. "Ne oldu sana?"

"Kuru üzüme alerjim varmış." diye söylendi.

"Neredeyse kırk yaşma geldin ve yeni mi öğreniyorsun?"

"Ne bileyim. Sanırım daha önce bu kadar kısa zamanda bu kadar çok yememiştim. Gir hadi."

İçeri girdim. “Belki de kelliğe alerjin vardır.”

“Hiç komik değil.”

“Biraz komik bence.” “Biraz daha konuşursan profilci bey, görürsün ne olacağını.” Ana lobiye doğru yürüyecektim ki beni, doğu koridoruna doğru yönlendirdi. “İkinci bir güvenlik gözlem alanı oluşturmaları için ikna ettim onları. Böylece davaya müdahil kişiler, bütün o protestocuların arasından geçmek zorunda kalmayacak. Buradan.”

“İyi düşünmüşsün.”

“Epey bir şeyler oldu.” dedi. “Birkaç şey hakkında seni bilgilendirmem gerek.”

“Calvin’den mi bahsediyorsun?”

“Calvin?”

“Evet. Bu sabah konuştum onunla. Denver’da olduğundan haberin var mı?”

Durdu. “Calvin’le mi konuştun?”

“Otelden ayrılmadan az önce.”

“Ne söyledi?”

Ralph, meraklanmış görünüyordu; ama altında başka bir şey vardı bunun. Calvin’le yaptığım görüşmenin özetini geçerken dikkatle dinledi, ardından tekrar yürümeye başladı. “Başka bir şey söylemedi mi? Calvin yani?”

“Hayır.” Güvenlik kontrol noktasına vardık. “Neden? Neler oluyor?”

Geçen hafta yaşanan saldırı olayından sonra güvenlik önlemleri, cumaya oranla daha da artırılmıştı ve içeri giren insanların çoğunun üzeri aranıyordu. Neyse ki silahlarımızı teslim etmemiz gerektiği hâlde Ralph ve benim bunlarla uğraşmamız gerekmiyordu.

“Dün onu bulamayınca...” diye söze başladı Ralph. “Biraz araştırma yaptım.

Derinlemesine bir geçmiş araştırması.” Ralph yüzüme bakmıyordu, gözlerini özellikle kaçırmış hisnine kapıldım. “Tıbbi kayıtlara dahi baktım.”

Bu konuşmanın gidişatını beğenmemiştim. “Bir şey buldun.” Eşyalarımızı X-ray cihazının diğer tarafında toparlarken sessizliğini koruyordu. “Ne buldun?”

Koridorun iki tarafına baktıktan sonra koridorun sonunda, sola bir köşeye geçmemiz için işaret etti.

“Söylesene Ralph. Ne var?”

Yalnız kaldıktan sonra, “Calvin’in, adaletin gerçekten yerine geldiğini görmeye kafayı bu kadar takmasının bir nedeni var.” dedi. Düşünceleri, beni en aşîkâr açıklamaya yönlendiriyordu; doğru olmamasını istediğim açıklamaya. Doğru olması mümkün olmayana. “Ne söylediğinin...”

Ralph, cevap vermedi. Bekledim. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Yıpranmıştı. Nihayet elini, ağır ağır omzuma koydu. “Evet. Farkındayım.”

“Yoo.” Başımı salladım. “Bu olamaz. Bana söylerdi.”

“Ailesinden bir iki kişiyle görüştüm. Anladığım kadarıyla onlara bile söylememiş.”

Kederin' eziciliği altında kalmıştım. “Denver’a dönmeliyim Ralph. Onu bulmam gerek.”

“Önce şahitlik etmelisin.”

“Hayır Ralph. Benim...”

“Az önce Kurt’ün, onun peşinde olduğunu söyledin.” dedi Ralph sertçe. “O, Calvin’i bulur;sen de bu gece oraya döndüğünde görürsün onu, olur biter. Şu anda burada, mahkemede olmak zorundasın.” Başımı okşadı, “Her şeyinle burada olmalısın.”

Haklıydı, tabii ki. Fakat bunları düşünüp toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

“İyi misin?”

Grant Sikora’nın son dileği kulağımda cınladı.

“Söz ver bana bir kez daha yapmasına izin vermeyeceksin.”

“Söz veriyorum.”

“Pekâlâ.” dedim Ralph’e. “İyiyim, gidelim.”

“Şimdi, orada ne söyleyeceğini biliyor musun?” Bu, Emilio Vandez’di ve duruşmanın başlamasına yalnızca bir dakika kalmıştı. Masum yaşamları korumak için yalan söyleyen ebeleri ve Tanrı’nın onları nasıl ödüllendirdiğini düşündüm. Calvin’in, suçları onun işlemiş olduğuna ilişkin şüphesine rağmen, ben o cinayetlerden Basque’ın

sorumlu olduğuna ve serbest bırakıldığı takdirde yeniden öldüreceğine inanıyordum.

“Evet.” dedim Emilio’ya. “Ne söyleyeceğimi sanırım biliyorum.”

“Tamam.” Dostça omzuma vurarak, “Bu işi yapalım o hâlde.” dedi.

Tessa’nın telefonunu çıkartıp baktım; fakat Kürt’ten Calvin’i bulup bulamadığına ya da Adrian Bryant’la Benjamin Rhodes’un hâlen hayatta olup olmadıklarına dair bir mesaj gelmemişti. Mübaşir ayağa kalktı, telefonu kapattım ve duruşma başladı.

Duruşmayı açış prosedürü bitmek bilmedi; ama sonunda gerçeği söyleyeceğime dair yemin edebilmişim. Gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği. Ardından, şahit kürsüsünde yerimi aldım -ki Tessa bir keresinde

bunun tezat bir durum olduğunu ileri sürmüştü- ve mahkeme salonuna göz attım.

Emilio Vandez, endişeli görünüyordu.

Hâkim Craddock, gergin.

Jüri, bitkin.

Richard Basque, kendinden emin.

Ve Priscilla Eldridge-Gorman, yeniden spot altında olmaktan memnun görünüyordu.

İlk başta, müvekkilinin canına kastedilmesi girişimine dikkatleri çekmekten özenle kaçınarak,geçen hafta salonda tartışılanların hatırlatmasını yaptı. Anladığım kadarıyla bu teşşebüsü hatırlatmanın, jüri üyelerinde, Basque'in gerçekten suçlu olduğu kanaatini güçlendireceğinden çekiniyordu. Sonuçta suçsuz olsa Grant Sikora, neden onu öldürmeye kalksm-
dı ki?Ne var ki gereğinden fazla konuşuyordu. İtiraz edeceğini düşünmeye

başladıktan beş dakika sonra Emilio, nihayet itiraz etmiş, eğer soru sormayacaksa beni neden kürsüye çağırdığını sormuştu.

Hâkim Craddock, Bayan Eldridge-Gorman'a sadede gelmesini söyledi,

“Elbette, Sayın Hâkim.” Bir dosyayı derleyip topladı.

“Jüri üyelerine hatırlatmak adına, cuma günü yaşanan o korkunç olaydan hemen önce Dr.Bowers'a, on üç yıl önce müvekkilimi mezbahada tutukladıktan sonra, ona saldırıp saldırmadığını sormuştum. Sorguma buradan devam etmek isterim fakat eğer Sayın Hâkim izin verirse mazbata muharririnin, cuma günkü tutanağın son satırlarını okumasını rica edeceğim. Böylelikle jüri, tam olarak sorgunun hangi aşamasında kaldığımızı hatırlayabilir.”Hâkim Craddock muharrire onay verir şekilde işaret etti ve kâğıt desteleri

arasında doğru yeri bulmaya çalışan adam, okumaya başladı:

“Müdafaa: ‘Richard Basque’in çenesini yumruklayarak kırdınız mı? Kelepçelendikten sonra ona saldırdınız mı?’ ” Durdu ve Priscilla’ya dönerek “Buradan mı başlayayım?” diye sordu.

“Evet. Lütfen.”

Muharrir devam etti: “Müdafaa: ‘Dr. Bowers, mezbahadaki o geceyi hatırlamakta zorlanıyor musunuz? Bir kez daha soruyorum; gözetiminiz altına girdikten sonra, Richard Devin Basque’a, mezbahada, fiziki şiddet uyguladınız mı uygulamadınız mı? Hâkim Craddock,lütfen şahide soruyu cevaplaması gerektiğini hatırlatır mısınız?’ Hâkim Craddock: ‘Dr.Bowers, avukatın sorusuna yanıt verin lütfen! Avukatın sorusuna cevap verin!’ Şahit: ‘Hayır.’

Hâkim Craddock: ‘Hayır mı?’ ” Muharrir bir an duraksadı. “Ardından...”

“Evet, tamam.” dedi Priscilla. “Bu kadari yeterli.” Bana baktı. “Dr. Bowers yanıtınız ‘hayır’ oldu. Bu, benim soruma mı bir yanıtı yoksa Hâkim Craddock’ın sorusuna mı?”

İkisinden birinin sorusuna yanıt vermiş olmam gerektiği üzerinden atağa geçebilirdi; fakat o kadar ileri gitmedi. Bir kez daha, birkaç dakika önce “korkunç olay” olarak nitelediği mevzudan olabildiğince uzak kalabilmek için tutanağın o satırından kaçındığını düşündüm.

Onun yerine manila dosyayı açtı.

“Elimde on üç yıl öncesine, Milwaukee’de görülen davaya ait orijinal dosyalar mevcut. Hafızaları tazelemek adına, Dr. Bowers tutuklamaya ilişkin burada şöyle yazmışsınız: ‘Bir münakaşa yaşandı ve daha sonra şüphelinin tutuklandığı esnada çenesinin kırılmış olduğu fark edildi.’ Bunlar sizin sözleriniz mi?”

“Evet benim ayrıca...”

“Dava dosyalarını kontrol ettim.” Sözümü kesmişti. Bu, beni rahatsız ettiği hâlde kaba davrananın o olmasına izin verdim. Benim de zamanım gelecekti elbet. “Ayrıca sizin olayları tarifiniz, müvekkilimin sorgusu sırasında verdiği tarife uymaktadır. Şöyle ki çenesinin, sizin,yüzüne doğru savurduğunuz bir et kancası nedeniyle kırıldığını ifade etmiş. Ne var ki bu duruşmaya hazırlık aşamasında, kendisine bu yaralanmayı sorduğumda, sizden korktuğunu ve sorgusu esnasında bu nedenle doğruyu söylemediğini ifade etti.”

Basque’a bir bakış atmak için duraksadı.

“Müvekkilim, siz silahınızı ona doğrultuktan ve o kaçmaya yeltendikten sonra onu yakaladığınızı, kelepçeledikten sonra ise dövdüğünüzü iddia etmektedir. Elbette yalan söylüyor olabilir. Bunu yalnızca serbest kalmak amacıyla da söylüyor olabilir. Şu anda bunları açığa kavuşturabilirsiniz, jüri size

inanacaktır, Özel Ajan, doktora derecesi sahibi Bowers.”

Ah, bu kadın işini biliyordu. Gerçekten biliyordu.

Gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği.

Bekledim; fakat sorusu gelmedi.

Beklerken aklıma mezbahada geçen o gece, Sylvia Padilla'nın son nefesini verirken gözlerinde beliren o çaresiz ve dehşet dolu bakışlar geldi. Pantolonumun cebinde Cheyenne'in maskotunu hissettim ve yalnız Ölmenin en kötü ölüm biçimi olduğunu söylediğini hatırladım.

“Öyleyse başta sorduğum soruya dönmeme izin verin.” dedi Priscilla. “Cuma günü sorduğum soruya.”

Calvin'le adalet üzerine yaptığımız konuşmayı düşündüm. O bebekleri koruyan ebeleri.

“Richard Devin Basque’a fiziki saldırıda bulundunuz mu bulunmadınız mı?..”

Ve Basque’ı tutukladığım anı.

Ve çenesine inen yumruğumun rahatlatıcı darbesini.

“Mezbahada kendisini gözetim altına aldıktan sonra?”

Mahkeme salonlarımızda, adalet ve gerçeklik her zaman birbi-riyle çekişme hâlinde.

Her zaman.

Cuma günü Calvin’e gerçek sansürlendiği zaman adaletin yerine gelmediğini söylemiştim.Şimdi fark ediyordum ki yargılanan tek kişi Basque değildi. Ben de yargılanmaktaydım.

Geçmişim. Vicdanım.

Priscilla’nın sorusuna cevap vermek için ağzımı açtım. Tereddüt ettim.

“Bir kez daha...” dedi Priscilla huysuzlanarak. “Bir cevap bekliyoruz.”

Bir karar verdim.

“İşte başlıyoruz.” dedi.

“Olan şu.” Ardından mahkeme salonuna, o gece mezbahada olanları olduğu gibi anlattım.

Olanların tamamını, anlatırken itibarımın ölüm fermanını imzaladığımın farkındaydım; muhtemelen kariyerimin de. Daha da kötüsü jüri üyeleri arasında Basque’a sempati duyulmasına neden olduğumu fark ettim ki bu duygular, bir ihtimal verecekleri kararı etkileyecekti. Ne var ki şu anda benden beklenen şey, o ebeler ya da Incil’de yer alan öykülerdeki diğer insanlardan beklendiği gibi masumları, bir biçimde ölümün eline teslim etmem değildi. Benden yalnızca doğruyu söylemem bekleniyordu. Eğer Basque serbest

birakılırsa bu konuyla vakti geldiğinde ilgilenirdim.

“Davalının çenesine vurdum.” dedim. “Elleri kelepçelendikten, gözetim altına alındıktan sonra ona iki kez vurdum. Çenesini kıran şey et kancası değil benim yumruğumdu.”

Hâkim Craddock, öne doğru eğildi, dava gerçekten ilgisini çekmeye başlamış gibi görünüyordu. Jürinin söylediklerim karşısında şaşkına döneceğini düşünmüştüm; ama birçoğu yalnızca hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Priscilla gülümsedi. “Hepsi bu.” Bir an için gözüme az önce bir fareyi midesine indirmiş bir yılan gibi göründü. “Başka sorum yok Sayın Hâkim.”

“İddia makamının sorusu var mıdır?” diye sordu Hâkim Craddock.

“Evet Sayın Hâkim.” Emilio ayağa kalktı.

Doğu duvarındaki saate baktım.

12:04 .

13:59'daki uçuş için O'Hare'e yetişmeye yeterince vaktim vardı hâlâ, eğer Emilio işi uzatmazsa.

Fakat uzattı.

Toparlandı, bana soru sormadan önce mezbahadaki tutumumu, Basque'ın işlediği iddia edilen suçlardan ayırt etmek için epey bir vakit harcadı. "Ajan Bowers'ın tepkisi, o gün, mezbahadaki o manzara karşısında herhangi birimizin duyacağı büyük öfkenin yansımasından başka bir şey değildir." dedi jüriye. "Deliller, Bay Basuqe'in suçunun hikâyesini anlatmaktadır. İşte bu delillerdir ve sadece delillerdir, sizler kararınızı verirken dikkate almanız gereken."

Nihayet, bana birkaç soru sormuş ben de cevaplamıştım, fakat yine de tahminimce olan olmuştu bile. Basque'm ne kadar suçlu olduğuna aldırmaksızın, benim ona saldırmış olduğum, ardından da orijinal polis raporunda yeterince açık sözlü davranmayarak, açıkça bunun üstünü kapatmaya çalıştığım gerçeği, ifademin inanırlılığma gölge düşürmeye yetecekti.

Ve her savunma avukatı bilir ki iddia makamının şahitlerinden yalnızca birinin ifadesinin doğruluğundan şüphe duyulmasını sağlamak - özellikle de davalıyı tutuklayan polisin - jüri üyelerinin akıllarında soru işaretleri oluşmasına yeterlidir. Üstelik yargı sistemimiz, jürinin bir sanığı, oy birliğiyle makul şüphenin ötesinde suçlu bulmasını talep ettiğinden, bir beraat karan için tek ihtiyacınız olan birkaç sorudur. Emilio lafını bitirdiğinde Hâkim Craddock, kısa bir öğle yemeği arası verdi, şahit kürsüsünden

indim ve Chicago'daki işim bu anda resmen bitmişti.

12:28.

Eşyalarımı toplayıp oradan ayrılmaya hazırlanırken Emilio, yanıma yaklaşarak “Şey...” dedi.

“Biraz zorluydu; ama sanırım her şey yolunda gidecek.” Az önce yaşananlar hakkında olabildiğince iyimser düşünüyordum, anlıyordum. “Ayrıca Basque'm aleyhine dava açacağından endişe duymana gerek olduğunu sanmıyorum, zira Wisconsin'de fiziki saldırı durumunda, zaman...”

“Zaman aşımı süresi doldu. Evet biliyorum. Beni endişelendiren gerçekten bu değil.”
Richard

Basque'in beni izlediğini fark ettim, doğru söylediğimden ötürü beni kmarmışçasına başını sallıyordu.

Ardından seslendi: “Herkes günahlarından arınabilir Ajan Bowers.”

O eski, tanıdık öfkenin içimde kabardığını, dışarı çıkmak için yer aradığını hissettim. Şeytana uyup, onu tutukladığım gece yaptığım gibi üstüne atılmamak için sustum, önüme döndüm.

O da daha fazla konuşmadı.

Neden yalan söylemeni istedi?

Hâlâ bir fikrim yoktu. :

Emilio, hukuk ekibiyle sohbet eden Bayan Eldridge-Gorman’ı izliyordu. “Gelgelelim...” dedi.

“İşlerin biraz sarpa sardığı da yalan değil.”

Bunca yıl sırtımda taşıdığım yükü, Basque’in sırrımı bilmesinden ötürü üzerime uyguladığı gizli baskıyı düşündüm. Artık sır yoktu. “Hayır.” dedim Emilio’ya. “İşler sarpa sarmıştı, artık çözülüyor.”

Sonra yanımdan ayrıldı, saatime baktım.

12:32

Uçağım bir buçuk saat içinde havalanmış olacaktı ve O'Hare Havaalanına kırk dakikalık yolum vardı daha. Cıcu ucuna yetişecektim.Koridora çıkarken Kurt'ü arayıp Calvin'i sordum. Lafını esirgemedен eğer bir şey bulursa beni haberdar edeceğini, bunun için sürekli kendisini arayıp durmamam gerektiğini söyledi.Bir de anlıyor muymuşum diye sordu.Bu sert tonunu nasıl karşılamalıydım bilemedim. Bir anlığına ikimiz de konuşmadık,sonrasında “Kurt, sorun nedir? Ne oldu?” diye sordum.

“Ya, işte...” Kurt sert bir adamdı; fakat sesinde inceden bir mağlubiyet seziliyordu. Canını sıkan her neyse önemli bir şeydi. “Cheryl.” dedi sonunda.

Bir anda kaygılandım, kapının kenarında durakladım. “Ne oldu?”

Sessizlik.

“O iyi mi?” dedim. “Bir şey mi ol...”

“Beni terk etti.”

Sözcükler yüzüme tokat gibi çarptı. Ne diyeceğimi bilemez hâle geldim. “Kurt, ben...

Üzgünüm.”

“Breckenridge’deki kız kardeşinin yanına gitti.” Daha fazlasını söylemek ister gibi bir tonu vardı; ama söylemedi.

Onu yüreklendirmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim; ama ikisinin ilişkilerini yoluna koymak için ne kadar uzun zamandır uğraştıklarını biliyordum ve işler bu noktaya geldiğinde kolay tamir olmuyordu. Nihayet yapabileceğim herhangi bir şey olup olmadığını sordum.

“Biraz zamana ihtiyacım var.” dedi. “Seni yarı yolda bırakmak değil amacım; ama oraya gitmem gerek, belki bir iki gün izin

alır, durumu kurtarabilir miyim bakarım. Her şeyin öylece...”

“Git tabii. Biz idare ederiz. John’u yakalayacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni tamam mı?”

Arayacağını söyledi: “Dağda telefon pek çekmiyor; ama tabii ararım.” Telefonu kapattık.

Daha fazlasını yapabilmeyi istedim; fakat aktarmasız bir uçuş olmadığından Denver’a ancak akşam altı gibi varacaktım. Belki Cheyenne, oradan ayrılmadan önce Kurt’ü yoklayabilirdi. Onu aramayı düşündüm; ama önce bir taksi bulmalıydım. Bu nedenle Sauer’imi ve bıçağımı almak için güvenlik kontrol noktasına ilerlerken taksi durağını arayıp aracın beni adliyenin iki blok ötesinden almasını söyledim. Sonra da Cheyenne’in numarasını çevirdim.

“Pat.” diyerek açtı telefonu. “Bu çok tuhaf; ben de tam seni aramak için telefonu almıştım elime.”

“Kurt ve Cheryl’den haberin var mı?”

Kısa bir sessizlik. “Evet.” dedi. “Bunun olması çok sinir bozucu.”

“Belki gitmeden yanma uğrayıp bir bakarsın diye düşünmüştüm.” dedim.

“Az önce konuştuk salonda.”

Bir kez daha sessizlik oldu. Anlaşılan ikimiz de söyleyecek şey bulamıyorduk.

Sonunda Cheyenne’in iç çektiğini duydum. “Sana söylemem gerek: Benjamín Rhodes ve Adrián Bryant’ın cesetlerini bulduk; Bryant’ın evinde.”

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. “Dış macunu değil mi?”

“Evet. Dışlerine zehri sürdükten sonra, aynı yedinci öyküdeki Simona ve Pasquino

gibi. Hem sadece öylece ölüvermemişler. 5-MeO-DMT'nin ve bufoteninin ne derece etkili olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet." Dava dosyaları içindeki araştırma notlarından bir pasajı hatırladım: **Çoğunlukla kişinin vücudunda böcekler dolaşıyormuş hissine kapılmaya sebep olan halüsinasyonlarla karakterizedir.**

"Duvardaki kan lekelerine dayanarak..." Sesi ciddi ve gergindi. "Bryant ölmeden önce yüzünü yirmi otuz kez vurmuş olmalı! Rhodes da bir bıçak almış ve..

O noktada sözünü yarım bıraktı.

Daha fazla ölüm. Peşimi kovalayacak daha fazla suret. Parçaları daha hızlı birleştirebilseydim yapabileceklerime ilişkin duyacağım daha fazla suçluluk. "Tamam, o hâlde..."

“Bekle.” dedi. “John’un, onların peşinde olduğunu nasıl anladın?”

“Dün beni aradığında şafağın, Londra’da olduğu gibi, yaklaştığını söyledi. Bu sabah Calvin, John’un geçen sene 19 Mayıs’ta, İngiltere’nin önde gelen Chaucer uzmanlarından birini öldürmüş olduğunu söyledi, bir yıl önce tam bugün.”

“Ne, söylüyorsun!”

“Hayır, sonra anlatırım. Sadece, Boccaccio uzmanımız Profesör Bryant’ı aklıma getiren şeyin bu olduğunu söylüyorum. Dün gece, internet sunucusuna bağlandım. Cinsel tercihinin ne olduğu açıldı ve ben de bunu John’un, Boccaccio’nun öyküsünü politik olarak daha doğru hâle getirmekle ilgili sözleriyle birleştirdim.” Güvenlik kontrol noktasına ulaşır silahımı ve bıçağımı aldım ve adliye binasının arka kapısına yöneldim. “Sen de dün gece Rhodes’un,

Bryant'ın evine gittiğini söyleyince aynı ekran koruyucuna sahip olduklarını anımsadım birden.”

“Aynı ekran koruyucusu mu?”

“Akvaryum görüntüsü. Maalesef tesadüflere inanmam ben.”

“Ya diş macunu?” diye sordu.

Aramızdaki söz sırası şimdi daha hızlı değişiyor ve heyecanı artıyordu.

“Çiftlikteki hipodermik iğneler ve diş macunu tüpleri. John, uygulama metodunun alıştırmasını yapıyordu herhâlde. Elwin'in evinden diş macunu örneği alıp bufo-toksin var mı yok mu kontrol etmedik değil mi?”

“Hayır. Niye yapacaktık ki zaten?”

“John da buna güveniyordu muhtemelen.”

“Ama bütün bu detaylar biraz farazi değil mi?” Ses tonundan, kendi sorusuna cevap vereceği anlaşılıyordu. “Öyle olsa bile, içgüdülerine güvenmen gerekiyordu.”

Tereddüt ettim. “Sanırım. Birazcık.”

Cevap vermesini, beklerken Bryant ve Rhodes’u düşündüm -Basitçe dişlerini fırçalayıp kendilerini ölümcül dozda zehirlemişler-di. Diş macunu tüpü, bir daha asla gözüme aynı görünmeyecekti.

“Bir şey daha var.” dedi. Konuştuğu sırada, tanıdığım günden bu yana Cheyenne Warren’in sesi ilk kez afallamış gibi çıkıyordu. “Buraya gelmeni beklemeli miydim bilmiyorum ama...”

Şey... Tamam söylüyorum: John, Bryant’ın ecza dolabına senin için bir not bırakmış.”

Durakladım; pencereden, dikenli tellerle çevrelenmiş Cook Eyalet Hapishanesine doğru baktım. “Okusana.”

Kısa bir duraklamanın ardından okumaya başladı:

Bowers, sanırım son üç öyküyü bu akşam siz Denuer’a döndükten sonra gerçekleştireceğiz. Harika bir doruk noktası olacak öykü için. Yakında görüşürüz... John.

İçimde öfke ve hiddet artıyordu.

“Calvin’den haber var mı?” Sesim çelik gibiydi.

“Hayır.” dedi. “Buraya gelmelisin Pat. Biz...”

“Yoldayım.”

Ralph, beni yakaladığında arka kapıdaydım.

İyi haber getirmiş gibi görünmüyordu; gerçi işler daha ne kadar kötü olabilirdi onu da bilmiyordum ya. “Yürürken konuşalım.” dedim yanıma hızlı adımlarla yaklaşıırken. “Taksiye yetişmem lazım. Haber?”

Dışarı çıktık. “Müdür Yardımcısı Wellington aradı şimdi.”

“Vay be. Haber hızlı uçmuş.”

“Evet, neyse, sana takık zaten. Şimdi de...” Sesi canlılığını yitirmişti; ama ben boşlukları doldurabiliyordum.

“Dur tahmin edeyim. İçişleri benimle görüşmek istiyor.” Güney Francisco Bulvarına doğru Batı 26. Sokak’tan karşıya geçtik, taksicinin beni almasını istediğim yere.

“O da var. Ayrıca ikinci bir emre kadar Denver’daki tüm görevlerinden alındın ve Quantico’daki geçici eğitim görevin de

tam bir değerlendirme için beklemeye alındı.”

Söyledikleri tam bir sürpriz olmasa da beni ciddi den etkilemişti. Margaret, dün hayatımı çekilmez hâle getirebileceğini söylemişti; ancak bu kez ben de kürsüde doğruyu söyleyerek işini kolaylaştırmıştım.

“Bir de...” diye ekledi Ralph. “Dün gece teslim ettiğin raporun ‘kapsam ve derinlik bakımından yeterli’ olduğunu düşünmüyormuş.”

“Tabii ki düşünmez.”

Francisco’ya vardık. Yaklaşık yirmi metre ileride bir taksi, yol kenarına park etti, ona doğru ilerledik.

“Yani aslında...” dedi. “Bu açığa alınma işini daha önce söyleyecektim; ama ben mesajlarımı kontrol ettiğimde sen çoktan Chicago’ya doğru yola çıkmıştın. Cep telefonun da bozuk olduğundan haberi sana

ulaştırmak için akşam 10'a kadar vaktim vardı.”

“Sağ ol Ralph, sana borçlandım.”

“Kaç borçlanma hem de.”

“Doğru.” Taksi şoförü binmem için başıyla işaret etti, kapıyı açtım.

“Margaret ve İçişleriyle ben ilgilenirim.” diye seslendi Ralph. “Burada İşleri ben hallederim.

Sen o saykoyu yakala Denver’da.”

“Öyle yapmaya niyetliyim.”

Taksiye bindim.

O hâlde yapılacak iki şey var: Calvin’i bul ve John’u yakala. Üstelik bu iki işi bu gece saat ondan, FBI’daki görevlerimden resmen azledilmeden önce yapmalıydım.

Denver, Colorado 11:56 Dağ Saati

Amy Lynn Greer, terk edilmiş deponun yanına park etti.O sabah kendisini arayan adam, adresi göndermişti; ama etrafta başka bir araba görmüyordu.Belki de henüz gelmemişti.Buraya yalnız gelmenin risk almak olduğunu biliyordu ve korkudan çok heyecan duyuyordu.Bu hikâye, biraz risk almaya değerdı.Arabadan indi.Reggie ve Jayson'ı kahvaltıdan sonra evde bıraktıktan sonra tüm sabahı, cinayetlerle ilgili mahallere giderek geçirdi: Cherry Creek Baraj Gölü, polis merkezi, Bennett ve Nash'in evleri ve diğerleri. Gittiği her yerde fotoğraflar çekmiş, notlar almış ve kitabına gördüğü manzaraları tüm açıklığıyla aktarabilmek için ses kayıt cihazına gözlemlerini kaydetmişti.Ama bütün bu süreçte aklı, bu randevudaydı.Bağlantısı mesajında, deponun çevresindeki zincirli çitin güney batı köşesinde bir açıklık olduğundan ve yükleme bölümüne

açılan, kilitli olmayan, mavi bir kapıdan söz etmişti. Çitin kırık kısmını bulması, bir dakika bile sürmedi.

İçeri süzüldü.

Yükleme bölümünün mavi kapısını gördü, içeri girdi.

Ağır, tozlu bir hava. Puslu ışık hüzmelerinin içeri dolduğu yüksek pencereler.

“Merhaba?” Sesi odada ince ve cılız çıkmıştı.

“Makalenı beğendim.” Ses solundan, karanlık bir köşeden geldi. Tanıdık değildi, yüzünü göremiyordu. “Teşekkürler.”

“Profil unsurları sağlam, oldukça iyi kavramışsın mevzuyu.”

Hâlâ kendisiyle kimin konuştuğunu göremiyordu ve şimdi, ilk defa, buraya yalnız gelme kararını sorgulamaya başlamıştı. “Öne çıkarsan seni görebilirim.”

Kendini gösterince şaşırdı.

Yakışıklı, kendinden birkaç yaş daha büyük bu adam, Amy Lynn'e yaklaştı. Kendisinin bir profilci olduğunu söyleyerek FBI kimliğini gösterdi ve teklifini açıkladı.O konuşurken Amy Lynn, ne kadar ortak yönleri olduğunu fark ediyordu ve amaçlarının ne kadar benzeştiğini. Bir süre iş birliğinden ne gibi ortak faydalar elde edebilecekleriyle ilgili konuştular. Ardından adam, polisin kamuoyuna hiçbir bilgi vermemesine rağmen, Dördüncü Gün Katili'nin o sabah yeniden saldırdığını açıkladı. "İki kişi; biliyorsun değil mi?" dedi.

"Kim?"

"Benjamin Rhodes ve Dr. Adrian Bryant."

Şaşkınlıkla karışık bir hüüzün duydu; ancak bu duyguların yerini kısa zamanda heyecan aldı.Zira kurbanlarla olan kişisel bağlantısı nedeniyle kendini inanılmaz şanslı hissediyordu. Biri için çalışıyordu ve

diğerinin de eski bir öğrencisiydi. Bu kitabı yazacak kişi olmak için biçilmiş kaftandı; hem kişisel olarak hem de profesyonel olarak neredeyse tek mükemmel yazar oydu. Bu konumuyla bir sözleşmeyi garantiliyordu. Galiba profilci de bunun farkındaydı. Belki de bu yüzden kendisiyle irtibata geçmişti. Profilcinin, iki kişinin ölüm haberine vereceği cevabı hâlâ beklediğini fark etti. “Ah!” dedi.

“Bu korkunç!”

“Evet.” diye cevap verdi adam öylesine. “Şimdi dinle. Kitap çıkana kadar FBI’dan bir kaynağın olduğunu açık edemezsin.”

“Elbette hayır.”

“Ve ben söyleyene dek yeni bir makale yayımlamayacaksın. Zamanlama çok doğru olmalı.”

Bu taahhüitten pek hoşlanmamıştı; fakat kabul etmek durumunda kaldı.

“Bu hikâyenin, hayatının fırsatı olduğunu ikimiz de biliyoruz.” dedi.

Hayatının fırsatı.

Evet, evet öyleydi.

“Herhangi bir anlaşma imzalamadan önce onu görmek istiyorum.”

Büyük bir heyecan duydu içinde. Oluyordu. Nihayet işler onun istediği yöne dönüyordu.

“Evet, tamam.”

Ardından detaylara geçtiler: Kitabın lansmanına dek adamın kimliği gizli kalacaktı, sonra FBI’dan istifa edecek ve kitabın tanıtımı için onunla birlikte seyahat edecekti. Bu fikir, Amy Lynn’in hoşuna gitti. Hoş bir adamdı. Kim bilir, arkadaşlık ilişkileri, iş ortaklığından ikisi için de daha tatmin edici bir boyuta kayabilirdi.

Bir an duraksayarak, görev bilinciyle “mutlu bir evliliği olan bir kadın” olduğunu

hatırlattı kendisine. Bu hoş profilciyle ilgili düşler kurmaktan vazgeçerek kitaptan kazanacağı parayı ve ardından geleceği neredeyse kesin olan film yapım haklarını elde etmeyi hayal etti.İmtiyazlar milyonlarca lira edebilirdi.

Evet, özellikle de Dördüncü Gün Katili, tüm suç serisini tamamlayıp on öyküyü de anlatabilirse.

“Yüzde 55 alırım.” dedi bağlantısı. “Ve kapakta adım yazacak.”

“Hayır.”

“Benimle tartışırsan yüzde 60 olur.”

“Bunu yapmayaca...”

“Keyfin bilir.” Gitmek üzere arkasını döndü.

Amy Lynn’in ona ihtiyacı vardı. Onu kaybedemezdi. “Bekle. Yarı yarıya yapalım. Elli elli.

Artı kapak.”

Bunu kabul etmiş gibiydi. “Arayacağım.”

“Beni izliyorlar. Biri seni fark edebilir.”

“Onu, bana bırak.”

“Bir de, bununla ilgili yazmakla uğraşan tek biz olmayacağız. Bundan sonraki suçlarla ilgili bilgi alır almaz bana aktaracağına söz ver ki yazmayı sürdürebileyim ve onların önünde gidebilelim.”

“Söz veriyorum bir sonraki kurbanın kimliğini ilk sen öğreneceksin.”

Gölgelere karıştı.

Ve ortadan kayboldu.

Amy Lynn, deponun kapısının kapandığını duyana kadar bekledi. Sonra ses kayıt cihazını çantasından çıkartıp tüm konuşmayı kaydettiğinden emin oldu. Şimdilik profilciyle çalışacaktı; fakat eğer gerekirse

adamın dizginlerini ele alabilmek için bu ses kaydını kullanabilirdi.

Hayatının fırsatı karşısına çıkmıştı işte. Gerçekleşiyordu...

Parçalar nihayet yerlerine oturuyordu.Yazıştığı üç yayınevine hemen e-posta göndererek yardımcı yazarının özelliklerinden ve son iki kurbanla arasındaki bağlantıdan söz etti.Postalar gönderildikten sonra FBI profilcisiyle yaptığı konuşmanın ses kaydını bilgisayarına aktarmak üzere depodan ayrıldı.

Ve kontrolün elinde olduğunu hissetmekten ne kadar çok zevk aldığını fark etti.

Vazgeçmeyi, aklının ucuna bile getirmediği bir histi bu.

Ne olursa olsun vazgeçmeyeceği...

Tessa Ellis...

Tessa Ellis!

Tessa Bernice Ellis!..

Her sınavda adını yazması gerekiyordu. Adını ve soyadını... Ve bu aptal kimya sınavında da tam adını.

Tessa Bernice Ellis.

Annesi, hamile olduğunu öğrendiği günün hayatının en kötü günü olduğundan yakınmıştı ve sonrasında kürtaj olmaya karar vermişti. Bak sen şu işe!Gel gör ki Tessa onu hiçbir zaman istememiş bir kadının soyadına takılı kalmıştı sonsuza dek. Onu bedeninden söküp atmak istemiş olan bir kadının!..

Ellis...

Adını'düşündüğü sırada, Pandora'ya öyküsünü okuduğunu söylemeyi unuttuğunu anımsadı.

Daha sonra...

Çok da önemli değil.

Sadece şu teste odaklan şimdi.

Kimya sınavı kâğıdına bakıyordu; fakat düşünceleri öyle allak bullak, öyle yoğundu ki normalde ona çocuk oyuncağı gibi gelen finallere, şimdi kafasını yorduğu bütün her şey yüzünden konsantre olamıyordu bir türlü. Gözleri, kâğıdın üst köşesinde yazılı ada takılı kalmıştı.

Tessa Bernice Ellis.

Birkaç soruya daha şöyle böyle cevap verdi.

Hiç değilse gerçek adını öğrenseydi bari.

Ama annesi günlükte soyadlarını kullanmamıştı. Bu durumda Paul'ün soyadını nasıl bulacaktı?

Of, Tessa: Günlüğe kartpostallar yapıştırmış. Kartpostalların üzerinde, gönderen adresi yazar.

Evet. Bu, mümkündü.

“İki dakika!” uyarısı geldi öğretmenden. Tessa soruların dörtte üçünü cevaplamıştı ancak. Ağır ağır soruları çözüyor; fakat bir taraftan hâlâ günlüğü düşünüyordu. Günlüğün geri kalanını okumaya dayanamayacağını düşünmüştü... Ya annesi kürtaşı yaptırmadığına pişman olduğuna ilişkin bir'şeyler yazdıysa!

Zil çaldı. “Tamam.” diye seslendi öğretmen. “Kalemleri bırakın ve çıkarken kâğıtlarınızı masama bırakın.”

Tessa, kapıya yönelen çocukların arasına karışarak yarım kalan sınav kâğıdını teslim etti. Dora'yı bulmak ve ondan öğleden sonra - babasının soyadını öğrenmek için- günlüğü okumasını rica etmek üzere koridora çıktı.

John'un, Dr. Bryant'm evine bıraktığı, son üç suçun bu gece tamamlanacağını

bildiren notun, birkaç FAA yönergesi çiğneme-
meyi haklı kıldığına karar verdim. Böyle
olunca ticari uçuşlarda,verici cihazların
çalıştırılmasını yasaklayan yönetmelik-
lere rağmen Denver'a uçarken bilgisayarımın
kablosuz bağlantısı aracılığıyla FALCON
üzerinden,askeriyenin savunma amacıyla fir-
lattığı uydu ağından yararlanıp coğrafi pro-
fili, yenidenyapılandırmaya giriştim.Salı
günü kaybolan Rahip Hughes'tan hâlâ haber
alınamamıştı. Kaçırıldığından tam emin ol-
masam da suçların zamanlaması ve gidişatı
göz önüne alındığında bu kayboluşun, göz
ardı edilmek için fazla tesadüfi olduğuna
kanaat getirdim. Bu nedenle rahibin,
Rachel's Cafe'den yalnızca iki blok uzaklık-
taki evini ve Aziz Michael Kilisesi'ni de
coğrafi profile ekledim.Ardından son iki kur-
ban, Benjamin Rhodes ve Profesör Adnan
Bryant'ın ev ve iş adreslerini,bir de Bryant'm
Denver Mews binasına giderken izlediği
güzergâhı kaydettim.Güncellenen bilgiler

yardımıyla suçların dağılımını ve zamanlamalarını analiz ederek kurbanların kullandıkları güzergâhların dört bölgede kesiştiğini buldum: Denver Üniversitesi yakınları, Cherry Hill Alışveriş Merkezi, şehir merkezinin bir bölümü ve City Park dolaylarındaki mahalleler. FALCON bana onun, **%58.4** ihtimalle bu dört bölgeden birinde yaşadığı ya da çalıştığını söyledi.

“Çok şey” olmasa da “bir şey”di bu.

Çoğu suç, uygun zaman ve arzunun kesiştiği noktada ortaya çıkar. Saldırgan, paçayı sıyrabileceği ihtimalini görür ve hamlesini yapar. Ancak John, farklıydı. Onun yaptığı herşey, taammüdüydü. Her şey dikkatlice planlanmıştı. Doğrusu, şu ana kadar yalnızca bulmamızı istediği kadarını bulmuş olduğumuz düşüncesini kafamdan atamıyordum.

Bunlarla meşgulken, Poe'nun dedektifi, C. Auguste Dupin'dan çıkardığım ders geldi aklıma: "Bir dedektifin, düşmanının zekâsını, eğitim düzeyini, derinliğini anlaması ve buna göre hareket etmesi hayati önem taşır."

İhtiyacım olan şey buydu. Ona göre davranmak...

Önümdeki belgeye üç başlık attım ve altlarına notlarımı yazdım.

Fiziki tanımlama:

Erkek, beyaz, orta ölçülere sahip, yaklaşık 1.80 boylarında, atletik vücutlu.

Eğitimi:

En az altı kişiye ilaç verdi ya da zehirledi. Ölümcül dozajları / insan kalbini yerinden çıkarmayı biliyor. Tıbbi eğitim... Tıbbi geçmiş...

Sebastian Taylor'ı etkisiz hâle getirdi. Savunma sanatları... müdafa teknikleri...

Ahır tamamen yakabilmek için saman ve kalasları nasıl yerleştirmesi gerektiğini biliyordu.

Şaşırtma taktikleri... Patlayıcı maddeler eğitimi... Kundakçı...

Aramalarını yaptığı telefonların yer tespitini engellemek için GPS'leri engelledi. Bilgisayar korsanı... Askeriye... Haberleşme deneyimi...

Zekâ / Beceri:

Taylor'ın ve Dr. Bryant'ın evlerine girdi.

Morgun kilidini kırdı. Güvenlik sistemlerini etkisiz kılmada, kilit açmada, güvenlik kameralarını tespit etmede başarılı.

Parmak izi ya da DNA bırakmaktan kaçındı. Adli tıp konusunda bilgili.

Baptist Memorial'ın kameralarının yerlerini biliyordu. Hastane güvenliğine erişimi mi vardı?

Madendeki cinayet için, benim de mensubu olduğum Rocky Dağları Şiddet Suçları Kuvvet Gücü'nün işi ele almasını talep etti.

Kayıtlı olmayan telefon numaramı buldu.

Listeyi incelerken Tessa'nın Dacoit'lar hakkındaki görüşlerini hatırladım: Hintli yetkililer,onları yakalamak için kullanmaları en muhtemel yolları değerlendirip arazi kullanım şablonlarını çıkarmaya çalışarak bunları, suç mahallerinin birbirlerine olan yakınlığıyla karşılaştırıyor ve bu şekilde şüpheli listesini daraltıyorlardı.

Evet. Şüpheli listemi daraltmalı...

Hâlâ Jake'in, katilin federal dijital veri tabanına erişimi olabileceği yönündeki şaşırtıcı derecede ikna edici fikrini araştırma şansı bulamamıştım. Böylece sisteme giriş yaparak tüm federal ve yerel çalışanlarla eyalet hükümetlerine mensup kişilerin yer aldığı erişim dizinine ulaştım.

Denver, Birleşik Devletler'de çalışan federalilerin sayısı bakımından, .Washington DC'nin ardından ikinci sıradaydı. Bu nedenle oldukça uzun bir liste çıkmıştı karşıma: 21.042 isim. Ne var ki bu liste, her eklediğim arama ölçütüyle büyük ölçüde kısaldı: erkek, beyaz, 1.80-1.85 boy, 80-85 kilo. Ardından bu aramayı askerî ya da tıbbi geçmiş, sabıka kaydı, adli tıp ya da yakın dövüş eğitimi, şüpheli listesinde olup olmama ya da dört sıcak bölgeden birinde oturmak ya da çalışmak kıstaslarıyla birleştirdim. Boyum birkaç santim daha kısa olsaydı listeye ben de dâhil olabilirdim. Sonuçta elimde elli bir isimden

oluşan bir liste vardı.Son olarak bu isimleri, Chicago civarındaki havaalanlarından ya da buralara, perşembe ve cuma günü yapılan uçuşların yolcu listeleriyle karşılaştırdım. Bundan bir şey çıkmadı; fakat listeye bir kez daha göz atınca bu elli bir isimden birkaçını anımsadım: İki dispeçer, Bearcroft Madeni'nin sahibini araştıran Memur Jameson da dâhil olmak üzere altı polis memuru ve adli tabibin ofisinden Lance Rietlin, Cheyenne ve beni morga götüren genç stajyer.Lancaster Cowler, daha önce ME ofisinden binlerinin 911 kayıtlarına ulaştığını söylemişti.Burası, Lance'in çalıştığı yerd. Aynı zamanda Cheyenne, morgda anons sistemiyle yardım istediğinde gelen üç kişiden biriydi de.

Listeyi, internetteki dava dosyalarına yükledim ve bir kopyasını Cheyenne'e göndererek listedeki isimler, özellikle de Rietlin hakkında takibat yapmasını rica ettim.Ardından hostes, Denver Uluslararası

Havaalanına inişe geçtiğimizi anons etti. Emniyet kemeri ışığı yanarken bilgisayarımı kapatıp işe gitmek üzere hazırlandım. Son dört saatte Giovanni, bir adam ve bir kadını - iradeleri dışında- kiralık deposuna getirmişti. Ondan sonra işle ilgili bazı konuları halletmesi gerektiğinden ancak şimdi gelip onları kontrol edebiliyordu.

İkisi de hâlâ güvende, hâlâ hayattaydı.

İyi... Bunun icabına bakmak için gece geri gelecekti.

Kiralık depodan ayrılmadan önce gerekli tüm malzemenin çamaşır torbasında olduğundan ve elektrikli battaniyenin 84 dereceye ayarlı olduğundan emin oldu. Mükemmel... Battaniyeyi arabasının arka koltuğuna yaydı, elinde kalan son üç çingiraklı yılanın içinde bulunduğu çamaşır torbasını battaniyenin üzerine koydu, depoyu kilitledi ve

Amy Lynn'i bulmaya gitti.

16:40

“Eee?” dedi Tessa.

“Sakin ol.” diye cevap verdi Dora, ağzında sakızla. “Bakıyorum.” O gün, Martha günlüğü Tessa’nın çöp kutusundan çıkarmış ve Tessa okuldan döndükten sonra günlüğü sorduğunda ona geri vermişti. Tessa şu anda, Hz. Eyüb sabrıyla, Dora’nın babasının soyadını bulmasını beklerken iki kez çözdüğü - ama bunlar sayılmazdı; çünkü gözleri açtı - Rubik küpüyle uğraşıyordu.

Tessa beş dakika daha bekledikten sonra yeniden sordu: “Bir gelişme?”

“Olabildiğince hızlı gidiyorum ama bu zor. Annen soyadlarını kullanmamış.”

Bunu, sana ben söyledim zaten.

“Biliyorum.” diye söylendi Tessa. “Daha önce de söylediğim gibi, ne yazdığına çok takılma.

Başka şeylere bak. Mektuplara. Kartpostallara. Oraya yapıştırdıklarına bak.”

“Bakıyorum.” Dora, daha önce Tessa’nın, ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla çıkıştı.

“Pardon.”

“Neyse. Biliyorum. Sadece, elimden geleni yapıyorum tamam mı?”

Gergin bir sessizlik bir süreliğine odaya hâkim oldu.

Nihayet Tessa, “Dün gece öykünü okudum.” dedi.

“Öykümü mü?”

“Adınla ilgili olanı. Pandora’nın Kutusu. Daha önce, çok önce okumalıydım biliyorum. Ama yine de sen haklıymışsın. Bir tür hastalık ya da salgınla filan son bulacağını düşünmüştüm;ama öyle değilmiş.”

Dora, başını günlükten kaldırdı. “O hâlde kutuda kalan son şeyin ne olduğunu biliyorsun.”

“Evet.” dedi Tessa. “CJmutmuş.”

Dora, yeniden parmaklarını günlüğün sayfalarında gezdirmeye başladı yavaşça.

Fakat şimdi, sayfaları çevirmeyi bırakmış gözünü günlüğe dikmişti.

“Ne var?” diye sordu Tessa.

Arkadaşı sessizliğini korudu.

“Ne yazıyor?” Tessa küpü bırakıp yatağa, arkadaşının yanına kıvrıldı. “Ne buldun?”

Dora, günlüğü Tessa’nın eline tutuşturdu ve Tessa sayfaya yapıştırılmış olan kart-postalı gördü:

Christie,

Adresini internetten buldum. Hâlâ seni düşünüyorum.

Umarım iyisindir.

Paul

Yalnızca üç yıl önce postalanmış, Tessa ve annesinin daha Patrick'le tanışmadan önce birlikte yaşadıkları New York'taki adrese gönderilmiş. Bir de gönderen adresi mevcuttu, el yazısıyla yazılmış:

P. Lansing, 1682 Doğu Hennepin Bulvarı,
Minneapolis, MN 55431.

Bir anda babasıyla ilgili her şey, hep olduğundan daha gerçek göründü. Belit bir tarihte, gerçek bir adreste yaşayan gerçek bir insandı o...

Soyadın Lansing olmalıydı...

Tessa Lansing.

Tessa Lansing.

Tessa Bernice Lansing.

Notu yeniden okudu; fakat bir sonuca varmak için fazla kısaydı. Sadece, Paul

Lansing,annesini hiç unutamamıştı. Usulca biraz kendi kendine, biraz arkadaşına, “Benimle ilgili bir şey dememiş.” dedi.

Dora, bir süre sakızı cak cuk çiğnedikten sonra çöpte duran bir parça kâğıda yapıştırdı. “Belki senden haberi yoktur.”

“Ne?” Tessa, Dora’nın çöp kutusunu yataktan uzağa ittirmesini izledi “Ne demek istiyorsun?”

Hamileyken ona yazıp...”

“Yoo, onları biliyorum. Demek istediğim, ya doğduğundan hiç haberi olmadıysa?..”

“Bu mümkün değil.”

“Neden?” diye sordu Dora.

“Bilmem, sadece... Biliyordur işte.”

Duraksama...

“Annen, açık açık bırakıp gidenin o olduğunu söylemiş mi hiç?” ’

Günlüğün elleri arasından yatağa kayıp düşmesine izin veren Tessa, arkadaşının yanında yastığa yaslandı.

“Annemin mi uzaklaştığını söylüyorsun?”

Dora, omuzlarını silkerek “Evet. Bilmiyorum, yani neden olmasın?” dedi. Yeni bir sakızı çıkarıyordu. “Yani, korkmuştu ve onu hayatında istemiyordu. Belki de öylece eşyalarını toplayıp başka bir yerde, yeniden başlamak için ayrıldı ondan.”

İnanılır gibi değildi.

Ama bir taraftan da inanılmayacak gibi de değildi.

Paul, senin yetiştirilmene yardım etmek istedi. Yaşadığını bilseydi seninle olmak için gelirdi, özellikle de annem öldükten sonra.

Bir yandan aklından bunlar geçerken diğer yandan annesinin, onları bırakanın babası olduğunu dosdoğru herhangi bir

zamanda söylediğini hatırlayamadı. Belki de terk edenin o olduğunu farz etmişti.

“Şimdi ne olacak Tessa?” Dora, yeniden sakız çiğniyordu.

Tessa’nın çırpınan, titreyen kalbi, düşünmeyi, seçenekleri değerlendirmeyi güçleştiriyordu.

“Bilmiyorum.”

Hatıra kutusunu, günlüğü ya da Paul’ün mektubu ve kartpostalını hiç bulmamış gibi yapabilirdi bir ihtimal ve bunların hiçbirisi yaşanmamış gibi hayatına devam edebilirdi.

Evet doğru. Bu çok da işe yarardı ya...

Diğer taraftan...

Tessa kartpostala baktı.

Adres...

Okul çantasını kaptı, bilgisayarını çıkardı ve açtı.

“Bir dakika.” Dora yanında bitiverdi. “Sen bunu...”

“Evet.” dedi Tessa. “Yapacağım!”

Martha’nın evinde kablosuz bağlantı yoktu; ama komşulardan birinde vardı ve Tessa onlarınkinden internete girdi. Sarı sayfalar sitelerinden birine girip arama kutusuna Paul Lansing’in adını yazdı ve “ara’ya bastı.

Uçak, iner inmez telefonumu açtım. Cheyenne’e ulaşım şu elli bir isimli listeden herhangi bir şey çıkıp çıkmadığını öğrenmek istiyordum; fakat John’un o gün erken saatlerde suç mahalline benim için özel bir not bırakmış olduğu gerçeği, hiç hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden gecenin geri kalanında onu aramak üzere işe koyulmadan önce Tessa ve annemin güvende olduğundan emin olmak istedim. Eğer Cheyenne,

annemin evinde benimle buluşabilirse bir taşla iki kuş vurabilirdim. Numarasını tuşladım; fakat hat meşguldü, ben de bir sesli mesaj bırakarak benimle derhâl buluşmasını rica ettim. Adresi bıraktıktan sonra maskot için teşekkür edip duruşmanın iyi gittiğini bildirdim.

Ki bu doğruydü; adalet yerine gelmiş olsun ya da olmasın. Birkaç dakika sonra kapıya doğru ilerlerken telefonum titremeye başladı. Arayanın çağrımageri dönen Cheyenne olduğunu düşünürken telefonu açtığımda karşımda Dr. Eric Bender'ı buldum.

“Ah!” dedi. “Yanlış numara çevirdim galiba. Bunun Tessa'nın numarası olduğunu sanıyordum.”

“Ödünç aldım şimdilik.”

“Şey, madem öyle Pat, aramamın sebebi - bu gece bir otopsi daha yapmam gerekiyor - alakasız bir şey ama Dora telefonunu

açmıyor da... Ben Dora'nın evde yalnız kalmasını istemiyorum.

John, hâlâ ortalıktayken yani. Ben sadece... Merak ettim de..."

Endişeli olmasını anlıyordum.

Pilot, kapıya doğru manevra yaptı.

"Biliyorsun eşim bu hafta şehir dışında. Dora, okuldan sonra Tessa'yla beraber size gitti; bu gece orada kalabilir mi diye soracaktım. Buradan on buçuk on birden önce çıkabilmişim gibi görünmüyor; ama erken çıkarsam uğrayıp alırım."

"Gerek yok. Merak etme. Tessa annemde; kızlar orada kalabilirler. Evi iki memur izliyor."

Emniyet kemeri ışığı söndü, ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. "Aslında ben de tam oraya gidiyordum; kolağan etmek için. Bir sorum var ama. Stajyerin, Lance Rietlin,

cumartesi öğleden sonra seninle birlikte çalışıyor muydu?”

“Evet. Akşam altıya kadar falan beraber hastanedeydik. Niye ki?”

O hâlde çiftlikteki o olamaz. John, o olamaz...

Çıkamaz sokak...

“Yalnızca davayla ilgisi olan herkesi öyle bir soruşturuyorum.” Yolcular, uçaktan inmeye başlamıştı, ben de onlara katıldım.

“O hâlde...” dedi. “Bu akşamki planımda bir değişiklik olursa sana bildiririm, sen de Dora’yı gördüğünde beni bir aramasını söyler misin?”

“Elbette.- Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp uçaktan indim, termin-alden çıkarak arabama yürüdüm.

Amy Lynn, arabasıyla sokağına döndüğü sırada gülümsemek-ten kendini alamıyordu.FBI profilcisiyle buluşmasından -ve konuşmalarını kaydetmesinden- bu yana birkaç saati yazarak geçirmiş, Sebastian Taylor'm Evergreen'deki evini kendi gözleriyle görmek için oraya kadar gitmiş ve New York'tan, onu temsil etmekle ilgilenen -daha doğrusu onu ve yardımcı yazarını- iki yayıneviyle konuşmuştu.Ayrıca Black-Berry'sini günün büyük bir kısmında kapalı tutacak kadar dikkatli olduğundan ve GPS'i olmayan daha eski model bir araba kullandığından yalnız ve bir polis ya da FBI ajanı tarafından her yerde takip edilmemiş olmanın tadını çıkarmıştı. Yine de Reggie'nin, ondan kaçtığı için kızgın olacağını biliyordu. Şimdi eve dönme zamanıydı. Öpüşme ve telafi zamanı... Ancak eve yaklaştığında Reggie'nin arabasının orada olmadığını **fark** etti.

Hmm...

Onu arıyor olabilirdi dışarıda. Ne tatlı...

Bu durumda, eve girdiğinde kendisi için bir not bırakıp bırakmadığını görebilirdi, eğer yoksa sesli mesajlarını kontrol ederdi. BlackBerry'sini açtı. Garaj kumandasına bastı.

İçeri girdi.

Sonra kapıyı kapattı.

Tessa, Minneapolis, Minnesota'da yaşayan bir Paul Lansing bulamamıştı; bu yüzden arama kıstaslarını genişletti ve sonuçta tüm ülkede toplam seksen iki kişiden oluşan bir listeye ulaştı. Annesinin okula babasıyla birlikte gittiğini biliyordu. Bu durumda bu seksen iki kişiden her birinin şu anki adreslerinde ikamet sü.reileri, doğum tarihleri veya gittikleri okul, onları babası olma ihtimalinden bertaraf edebilirdi kolayca.

En sonunda sonuncuda da başarıya ulaşamayınca bezgin bir hâlde iç geçirdi.

Dora, saçını yapıyordu. “Bir şey bula-
madın mı?”

“Hayır.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

Tessa ofladı. “Bilmiyorum. İnternette çık-
mıyor; ama kişisel geçmişini de öyle pat di-
ye silemez ki insan. Sonuçta bir kere inter-
nete giren bir şey... Biliyorsun.”

Dora, omuz silkti, “ülkeden ayrılmıştır
belki ya da başka bir şey.”

“Belki de.”

Dora bir saniyeliğine sakızını ses çıkar-
madan çiğnemeyi becerdi. “Şey
olduğunu düşünmüyorsun ya, yani... İşte...”

“Ne?”

“Bilirsin, onun, hmm... İşte... Ölmüş
olabileceğini.”

Tessa, bu ihtimalin gerçekleştiğini kabul etmek istemiyordu. “Bilmiyorum.” dedi yavaşça.

Bunu düşünürken Dora, saçlarıyla oynamayı bırakmıştı, öyle boş boş aynaya bakıyordu.

Tessa’ya gülümsedi; ama gözleri onu ele veriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Tessa.

“Onun öldüğünü düşünürken aklıma... Şey.

“Hannah.”

“Evet...”

“Cidden Dora... Bu olanlar için kendini bu kadar, tüketmemelisin. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Dora susuyordu.

“Tek yaptığın mesaj atmaktı. Hepsi bu. Tüm yaptığın bu. Diğer kızın hatası, bakıcının. Bebeği yalnız bırakan o.”

Tessa, bunun faydası olmadığını fark etti. Her şeyi tek tek anlatmaya devam etmek, işleri ancak daha kötü hâle getirebilirdi. Söyleyecek daha iyi şeyler bulamadan ya da babasının ölmüş olduğunu, o korkunç ihtimali yeniden düşünmeye başlayamadan evin kapısının açıldığını ve Patrick’in seslendiğini duydu: “Tessa? Dora? Kızlar orada mısınız?”

O ve Patrick, birlikte zor zamanlardan geçmişlerdi; yeteri kadar. Bir üvey baba ve kızı için yeterince tuhaf dönemlerden geçmişlerdi. Şu anda en son ihtiyacı olan, öz babasını, Patrick’le konuşmadan aramaya kalkışmasını, onun öğrenmesiydi. Sayfayı kapattı, merdivenlerden aşağıya seslendi: “Yukarıdayız.”

Amy Lynn, mutfığa girip çantasını masaya bıraktı.

Ve buzdolabının yanında, yerde duran siyah çamaşır torbasını fark etti.

Bu da?

Ancak arkasında duyduğu ayak sesleri, düşüncesini orta yerinden bölmüştü.

“Merhaba Amy Lynn.” Bu sesi ve kumaşı tanıdı, siyah kar maskeli adamı gördü. “Dördüncü güne hoş geldin.”

Nefesi kesildi, karşısındakinin kim olduğuna inanamadı ve tek bir söz söyleyemeden, kaçmaya yeltenemeden yüzüne şiddetli bir yumruk yedi ve dünya karardı.

Tessa’nın odasının kapısı aralıktı, buradan Patrick’in alt katta kapıları açıp kapattığını duyabiliyordu. Ne dediği tam anlaşılmıyordu ama bir süre Martha’yla konuştu. Merdivenleri çıktı ve bir kez tıklattığı kapıyı iterek ardına kadar açtı. “Selam

Tessa, Dora.” Odayı süzdü.Etrafta dolaştı, dolabı açıp baktı. “İyi misiniz kızlar?”

Tamam, bu garip bir soruydu. Tessa “Neden olmayalım?” dedi. Dizüstü bilgisayarı kapattı.

Dora, oturduğu yatakta bacaklarını altına aldı. Parmaklarını endişeyle yastığa vuruyordu.

“Hiç.” Patrick ne diyeceğini bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Pencereye doğru yürüdü.

“Sınavların iyi geçti mi?”

Tessa omuz silkti. “Sanırım ama kimyadan 85’in üstünde bir şey alarhayacağım galiba. Öyle işte.”

“Senin için fena olmaz. Değişiklik olmuş olur.” Dikkatle sokağa baktı..

“Bu da beni bayağılaştırmaya çalışmanın bir biçimi tabii.” “Her konuda yardımcı olurum. Bir saniye.” Odadan çıktı. İkinci kattaki

kapılar açılıp kapandı ve geri geldi. Dora'ya dönerek

“Hey, baban aradı. Bu gece halletmesi gereken bir iki iş varmış, burada kalıp kalamayacağını sordu.” dedi.

“Burada kalmak mı?”

“Evet. Aramanı istedi.”

Dora, biraz endişelenmiş gibiydi. Cep telefonunu çıkardı ve bir saniyeliğine onu izledikten sonra Tessa'ya dönen Patrick'in yanından sıyrılıp geçti.

“Neler oluyor?” diye sordu Tessa.

“Bir şey yok. Her şey yolunda.” Konuşmaya devam etmek için doğru sözcükleri bulmaya çabaladığını görebiliyordu. “Daha iyi misin? Yani dünden sonra, günlük falan?”

“Evet tabii.” Bu konulara girmek için kesinlikle uygun bir zaman değildi. “Duruşma nasıldı?”

Patrick'in gözleri, yatağın üstündeki Rubik küpüne takıldı.

Duruşma hakkında konuşmak istemiyordum.

Küpü elime aldım.

Yüzlerin hiçbiri çözülmüş değildi, Tessa pek ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyordu. “Bu şeyler oldukça karmaşık değil mi?”

“İdare ediyorum. Duruşma hakkındaki soruma cevap vermedin.”

“Beklediğim kadar iyi geçti.” Küpü birkaç kere çevirdikten sonra ona verdim, “Göstersene bana.”

Aldı, ellerinde çevirdi, inceledi, ardından çabuk çabuk çevirmeye başladı; yalnızca birkaç saniye sonra iki yüzü çözülmüştü.

“Süpermiş. Aferin.”

“Bu sadece iki yüzü. Ayrıca hile yapıyordum. Onu içeri atacaklar mı?”

“Emin değilim.” dedim. “Nasıl?” “Ne nasıl?”

“Nasıl hile yaptın?”

Yüz ifadesi haftanın en salak sorusunu sormuş bulunduğumu anlattı bana. “Gözlerim açıktı.”

“Ah, peki... Ve...”

“Youtube’daki çocuklar gözleri bağlıyken yapıyorlar.”

“Vay be.” Küpü tekrar aldım. İyice inceledim. Birinin bunu gözleri kapalı yapabileceğine inanamıyordum, tabii eğer hareket dizisini ezberlemediyse. “Tamamını çözdün mü hiç?”

“Tabii ki, o kadar zor değil, sadece parçaların birbirlerine göre nasıl hareket ettiklerini anlamak gerekiyor. Bu durumda ne zaman karar verecekler? Jüri? Yani?”

“Tessa, bu işler zaman alır.”

Dora, yanı başımda bitti. Yanımdan sıyrılarak geçip “Uğrayıp beni almak için elinden geleni yapacağını söyledi. Ben de ‘Önemli değil.’ dedim.” dedi. Tessa’ya döndü. “Senden giysi ödünç alabilirim değil mi?”

“Tabii ki. Sorun değil.”

Kızlar iyi Pat. Davaya odaklan.

Küpü, Tessa’nın, ben Chicago’dayken evden getirdiğini tahmin ettiğim takı kutusunun yanına, dresuara bıraktım. “Gitmem gerek. Gece uğrarım. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın beni.”

“Bu arada...” dedi Tessa. “Telefonumu bu yüzyıl içinde geri alır mıyım?”

“Kendime yenisini alır almaz.”

Kızlar, bana “hoşça kal” dedikten sonra odadan çıkmak için dönmüştüm ki yan yolda durup

“Bir dakika...” dedim. Geri dönerek bir adım yaklaştım Tessa’ya ve “Sen az önce ne dedin?” diye sordum.

“Hmm, telefonumu geri almak istediğimi söyledim.”

“Hayır küple ilgili. Az evvel. Küpü çözmekle ilgili bir şey söyledin.”

Şaşkın şaşkın bakıyordu yüzüme. “Ne bileyim. Sadece parçaların birbir...”

“Birbirlerine göre nasıl hareket ettiklerini anlamak gerek.” diyerek cümlesini tamamladım.

“Evet n’olmuş? Ne var?”

“Evet.” Düşünceler zihnimde bükülüyor, dönüyor ve yerlerine oturuyordu. “İşte bu. Sen dâhisin!”

“Peki tamam.” diye homurdandı.

“Gitmem gerek. Sonra ararım sizi.” Merdivenlerden aşağıya koşarken düşüncelerim de aynı hızla işliyordu.

Davanın parçalarını görebiliyordum. Küpün bir yüzü, her şeyin yerli yerine mükemmel biçimde oturduğu terk edilmiş maden... Cherry Creek Baraj Gölü... Uluslararası Denver Havaalanından morga giden yol güzergâhı... Elwin Daniels'ın kredi kartıyla alınan tazılar, bir yüz çözüldü. Evet, cumartesi tüm deliller çiftlik evini gösteriyordu. Çünkü John, orayı göstermesini istemişti.

“Kurbanları nasıl seçtiğimi daha tespit edemediniz mi?” diye sormuştu telefonda. “İşin kilit noktası bu olabilir sanırım.”

Bilgisayarımı almak için arabaya koştum, mutfak masasına koyup açtım.

Bağlantılar.

Evet, kilit nokta buydu.

“Giovanni, sana ne hakkında mektup yazmıştı?” diye sormuştum Basque’a.

“Sen.” diye yanıtlamıştı.

***Evet, evet, evet. Onuncu hikâye.
Biri canlı canlı gömülür...***

Annem mutfağa geldi; fakat harıl harıl çalıştığımı görmüş olacaktı ki gerisin geri salona, çapraz bulmacasına geri döndü.

***Bir dedektifin, düşmanının
zekâsını, eğitim düzeyini, derinliğini
anlaması ve buna göre hareket etmesi
hayati önem taşır.***

Ancak ben, şu ana kadar böyle yapmamamıştım. John’u da diğer katilleri araştırdığım gibi araştırmıştım. İpuçlarına bakmış, şablonları, işlediği suçların zamanlamasını ve lokasyonlarını incelemiştim; ama o, diğer katiller gibi değildi. O zekiydi, hem öyle bir zekiydi ki her şeyi en başından

planlıyordu.İşte tam da bu, onu yakalamama yardım edecek şeydi.Çevirim içi dava dosyalarını açtım.

“Kurban Dosyalarım.

“Yeni”yi seçtim.

John hep bir adım önde olmuştu.

Dün telefonda, onu yakalamanın tek yolunun bir adım önüne geçmek olduğunu söyleyerek benimle alay etmişti. Ama şimdi haklı olduğunu anlıyordum; fakat nereye gittiğini bilmeme izin vererek hata yapmıştı.

Basque'a seninle ilgili mektup yazmış.

Sana telefon etti.

Seni seçti.

Onu yakalamanın sırrı, öldürdüğü kurbanları araştırmakta değil seçtiği kişileri incelemekteydi.

Ve hakkında bilgi sahibi olduğum bir kurban, yapbozun coğrafi profile henüz işlemediğim parçası, hikâyedeki son kurbandı.

Ben!

Giovanni, mutfak zemininde bilinçsiz yatan Amy Lynn'i, sıkıca bağladı ve olduğu yerde bırakıp çamaşır torbasını da alarak yatak odasına geçti.Birlikte geçirecekleri akşamın sorunsuz geçmesini istiyordu; bu nedenle beraberinde getirdiği polis tarayıcısını çalıştırıp dis-peç frekansına ayarladı.Ardından çamaşır torbasından on tane Chantel mum çıkardı ve dresuarın üzerine yerleştirdi.Az sonra kullanacağı bıçakları da çıkanp mumların yanına koydu.

Ve mumları yakmaya başladı.

FALCON'u kullanarak Denver'in bir haritasını açıp suç mahallerini ve şimdiye kadarki tüm kurbanların, mağdur bilimi bilgilerini, bu harita üzerine işaretledim. Sonra, başka herhangi bir kurban için yapacağım gibi kendi kişisel bilgilerimi de coğrafi profile ekledim: Ev ve iş adreslerimi, düzenli olarak kullandığım güzergâhları, rutin aktivite şablonlarımı, her şeyi. Kendi coğrafi düzenimin kapsamını, bugüne dek analiz ettiğim diğer kurbanşarınkinden çok daha iyi bildiğimden, kariyerimle ilgili en detaylı mağdur bilimi bilgisine sahiptim. Cuma günü yapılan duruşmada, Richard Basque'm avukatına daha fazla lokasyon bilgisiyle coğrafi profilin daha büyük bir kesinliğe sahip olacağını söylemiştim. Şimdi kendi bilgilerimi de eklemekle yeteri kadar bilgi yüklemiş olmayı umuyordum.

Parçaların birbirlerine göre nasıl hareket ettiklerini anlamalısn.

Uçakta girdiğim verilerle bilgisayar, dört sıcak bölge belirlemişti; arria şimdi “enter’a bastığımda yalnızca tek bir coğrafi bölge belirliyordu. Yazılımın hesaplamalarına göre saldırgan yüzde 71.3 ihtimalle şehir merkezinde, dört blok çapında bir alanda yaşıyor ya da çalışıyordu.Şimdilik bu kadarla uğraşmak da yeterliydi benim için.Fareye tıkladım ve Denver merkezinin üç boyutlu görüntüsü, ekranda belirdi. İmleci uçak gibi kullanarak binalar arasında gezdim. Binalar, son teknoloji üç boyutlu bir bilgisayar oyununda olduğu gibi yan yatıyor, dönüyor ve yanımdan süzülüp geçiyordu. İş merkezlerinin,apartmanların ve sokakların konumlarını inceledim.Neredeyse tüm kurbanların -ben de dâhil- kullandığı güzergâhlar, merkezdeki o bloklardan birinin güneydoğu köşesinde kesişiyordu.

O noktaya yaklaştım.

Yolları yeniden gözden geçirdim.

Her şey o biricik noktanın çevresinde dönüyordu.

Hayatlarımız onunkiyile işte tam bu noktada kesişiyordu. Bu noktada seçiyordu kurbanlarını.

Ah, evet.

İşte bu.

Köşedeki iş merkezi.

Bir kahve dükkânı.

Racheis Café.

Tessa'nın telefonunu çıkarttım. Kapıya koştum. Cheyenne'in numarasını tuşladım. Kapı arkamdan çarptığım sırada o da telefona cevap verdi: "Hey yoldayım, sadece..."

"Rachel's Cafe'de buluşalım. Hatırladın mı?" Arabaya depar atmıştım. "Geçen akşam gitmiştik. Acele etmeliyiz."

“Meler oluyor?”

“Hepsi parçalara bağlı. Birbirlerine göre nasıl hareket ettiklerine.”

“Parçalar mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Kaç dakikaya orada olursun?”

“Bilmiyorum. Belki on beş dakika.”

“On dakika.”

Arabaya atladım ve gazı kökledim.

T'essa, kapının çarptığını ve bir saniye sonra da Patrick'in arabasının sokakta kükreyerek uzaklaştığını duymuştu. Neler olduğunu merak edip aşağıya indiği sırada, Dora da peşinden geliyordu. “Hep böyle midir?” diye sordu arkadaşı.

“Hayır. Zaman zaman, biraz içgüdüsel hareket edebiliyor sadece.”

“Oh!”

Tessa mutfağa bakındı, salonun kapısında Martha'yı gördü. "Gitti mi?"

"Evet." Bir iç çekiş... "Her zamanki gibi. Sizin bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yok. Biz iyiyiz." dedi Tessa.

Küçük bir onay ifadesinden sonra Martha, salona, çapraz bulmacasına dönerken Tessa, Patrick'in mutfak masası üzerindeki bilgisayarını fark etti. Bilgisayarını bırakacak kadar acelesi vardı demek. Bilgisayarını almadan asla bir yere gitmezdi. Asla.

Bekle bir dakika.

Martha, çoktan bulmacasına dalmıştı. Tessa, parmağını dudaklarına götürerek Dora'ya sus işareti yaptı ve Patrick'in bilgisayarını alarak çaktırmadan odasına döndü.

Hiç hissettirmeden...

Odaya girip kapıyı kapadıktan sonra Dora, Tessa'ya ne yaptığını sordu.

“Belki babamı ben bulamıyorum...” dedi.
“Ama Özel Ajan Patrick Bowers bulabilir.”

Patrick’in e-posta programını açtı, FBI’nın Siber Suç Departmanının adresini bularak acil bir rica mesajı yazdı. Onlardan, daha önce 1682 Doğu Hennepin Bulvarı, Minneapolis, MN 55431 adresinde ikamet eden Paul Lansing’in şu anda ikamet ettiği yeri bulmalarını istedi.

Başını kaldırdı.

Dora’nın ağzı açık kalmıştı, sakızı dilinin üzerinde duruyordu. “Cidden bunu yapacak...”

Tessa e-postayı “Özel Ajan Patrick Bowers” adıyla imzaladı. Federal kimlik numarasınıNbilmiyordu; fakat onun şahsi bilgisayarından gelen bir postanın, ricasının yerine gelmesi için yeterli olacağını düşündü.

“Gönder”e bastı.

“Tamam.” dedi Dora yavaşça. “O hâlde sanırım sen.”

“Şimdi...” dedi Tessa. “Tek yapmamız gereken beklemek. İşlerinde iyiler. Patrick onları hep arar. Bahse girerim, bir saate babamın nerede yaşadığını öğrenmiş oluruz.”

Giovanni, Amy Lynn’in ağzına bir tıkaç tıkamıştı.

Şu anda ona bakıyordu, elleri ve ayakları arkadan bağlı, öylece sakın sakın yatıyordu mutfak zemininde. Aklına, uzun zaman önce başka bir mutfağın zeminine yatan büyükannesi geldi.

Gün ışığı, üzerinde oynarken...

Yıllar boyunca birçok kez güneş ışığını görmüştü. Amy Lynn’in yanında diz çökerek onu ayıltmak için yüzüne tokat attı. Bu iz

bırakacaktı; ama birkaç saat sonra bunun bir önemi kalmayacaktı.

Gerçi'bu tokat işe yaramamıştı, o yüzden yeniden vurdu. Daha sert... Bu kez aniden irkilerek kendine geldi. Gözlerini kırptı. Göz bebekleri büyüdü.

“Merak etme...” dedi kadına. “Seni öldürmeyeceğim.” Bu sözleri duyunca aklına bir fikir -çok korkunç bir fikir- gelmiş olmalı ki geriledi, ondan uzaklaştı. “Hayır. Buraya bunun için gelmedim. Sana dokunmayacağım.”

Amy Lynn, hızla nefes alıp veriyor, bir çıkış bulmak ümidiyle gözleriyle etrafı tarıyordu.

“Her ne kadar ben öldürmeyecek olsam da seni, bu gece maalesef ölmen gerekecek.” Amy Lynn yardım çığlıkları sayılabilecek sesler çıkardı; fakat ağzındaki tıkaç yüzünden adam ne dediğini anlamıyordu. “Seni, dokuzuncu öykünün başkahramanı

olarak seçtim. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?”

Amy Lynn çırpındı ama adam onu iyi bağlamıştı. Sol gözünden bir damla yaş aktı.

“Evet, doğru. Hikâyeyi okudun. Biliyorsun: Bu gece ölü sevgilinin kalbini yedikten sonra kendini öldüreceksin.”

Başını çılgınca, umutsuzluk içinde iki yana sallıyordu.

Giovanni, saatine baktı. “Ona senin adına bir mesaj atıp acilen buraya gelmesini söyledim.

Herhâlde buraya varması an meselesidir.”

Ardından kadını ayak bileklerinden yakalayıp yatak odasına sürükledi. Amy Lynn, sağa sola dönerek karşı koydu; fakat elinden kurtulamadı.

“Ellerinle kulaklarını kapatmana müsaade edemeyeceğim, o yüzden sanırım

seslerin bir kısmını duyacaksın. Kusura bakma. Şimdiden özür diliyorum bunun için.”

Amy Lynn’i dolabın içinde, yere oturttu ve dolap kapısını kapattı. Ardından mutfağa giderek fırını önceden ısıtmak için çalıştırdı.

Rachel’s Café’ye daldım.Taze kavrulan kahvenin tanıdık kokusu geldi burnuma, tezgâhın ardındaki Janie’yi gördüm.Gazetecilik bölümü ikinci sınıf öğrencisi. Son moda gözlük, retro giysiler. Tezgâhın üzerinde,önünde açık duran gazete; her zamanki gibi. Kulağında kulaklıklarla kahve kavurma makinesinin yanındaki masada oturmuş müziğin ritmiyle başını hafif hafif sallayan yirmilerinin başında bir adam. Önünde bir yığın ders kitabı. Bu ikisi dışında Rachel’s Café boştu.

Janie, neden sağa sola dikkatle baktığımı merak etmiş olacak ki “Her şey yolunda mı Dr.Bowers?” diye sordu. Doktor olduğumu ve devlet için çalıştığımı biliyordu; ama tüm bildiği bu kadardı. “Bir işinizi halletmeye mi geldiniz?”

Bir işi halletmeye mi geldim? Evet.

Hayır!

Ne yaptığımın farkına vardım; bilgisayarı evde bırakmıştım.

Nasıl bu kadar aptal olabildin?

Bekle.

Tessa'hin cep telefonu.

“Dr. Bowers?”

Çevirim içi dava dosyalarına cep telefonundan da ulaşabilirsin.

“Janie.” Telefonu çıkarttım. “Bu kulağa tuhaf bir ricaymış gibi gelebilir; ama sana göstermek istediğim birkaç fotoğraf var ve

bunlardan herhangi birini daha önce burada görüp görmediğini söylemeni istiyorum. Düzenli olarak gelenlerden mi bak bakalım?”

“Düzenli gelenlerden olsa...” dedi uyanık bir edayla. “Tanırdınız.”

Başımı salladım. “Ben sadece öğleden sonraları geliyorum. Sabahları kahvemi kendim yapıyorum.” Telefonun ekranına dokunarak dava dosyalarını açtım. “Fotoğraflara bakar mısın lütfen?”

Kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. “Tamam.”

Dosyaların “Bilinen Kurbanlar” bölümüne çabucak tıklayıp Chris Arlington, Brigitte Marcello, Benjamin Rhodes ve diğerlerinin fotoğraflarını indirdim ve bunları telefonun resimler programında açtım ki Janie, “kurban” sözcüğünü görmesin.

“Dikkatle bakman çok önemli.” dedim.

Ön kapı açıldı. Cheyenne...

“Pat, sen iyi misin?”

“Evet. Buraya gel.”

Janie, önce bana, ardından Cheyenne’e ve sonra telefona baktı. Artık gergin değil, korkmuş görünüyordu. Bu nedenle ne iş yaptığımı ona açıkça söylemenin vaktinin geldiğine kanaat getirdim. Köşede oturan gencin kulaklıklarını çıkartıp söylediğim şeyi duymasını istemediğimden sesimi alçaltıp “FBI için çalışıyorum ben Janie ve sanırım bir konuda bize yardımcı olabilirsin.” dedim.

“FBI için mi çalışıyorsunuz?”

“Lütfen yalnızca fotoğraflara bak.” Telefonu ona vererek ekranı nasıl kaydıracağını, fotoğraflar arasında nasıl geçiş yapacağını gösterdim, - bir süre telefona baktıktan sonra tek tek fotoğrafları gözden geçirmeye başladı. Cheyenne, yanıma biraz

daha yaklaştı. Parçaları birleştiriyordu. “John’un seçimini buradan mı yaptığını...”

Başımı salladım. “Evet.”

Janie, ekrana vurdu. “Bu kadın. Evet. Onu gördüm ve bu adamı da.” İki fotoğraf - Heather Fain’in ve çarşamba günü zehirlenen Ahmed Mohammed Shokr’un fotoğrafı- arasında gidip geldi.

Janie, bfr sonraki resme geçtiğinde ekrana yeniden dokundu. “Bu adam bir rahip, onu tanıdım... Dr. Bıyant’ı da elbette, hocalarımdan biridir. Arada gelir...” Geri kalan fotoğraflara da baktı. “Hepsi bu. Tanıdıklarım bunlar.”

Bu da bir başlangıç sayılırdı; ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kafeye şöyle bir baktım ve aklımdaki her şeyi bir daha gözden geçirdim. Zamanlama.... Bağlantılar.... Konumlar...

Telefonu alarak elli bir isimli listeyi taradım ve dikkatle inceledim. Rachel's Cafe'de karşılaşmış olabileceğim birileri var mı diye baktım. ..

Amy Lynn elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir hâlde dolapta yattığı yerden tencere, tava gürültüsünü ve dispeç kodlarının anons edildiği polis telsizinin belli belirsiz cızırtılı seslerini duyabiliyordu.Ona vuran ve sonra da bağlayan bu adamın, Dördüncü Gün Katili olamayacağına inandırmaya çalışıyordu kendisini, zira dünya üzerinde şüpheleneceği en son kişiydi o.Ancak bu oydu ve bundan kaçış yoktu.Kapının çaldığını duydu, çığlık atmaya, yardım çağırmak için bağırmaya çalıştı; ama sesini bile zar zor çıkartabilirdi.Dispeç radyosunun sesi kesildi.Kapı zili tekrar çaldı.Ardından evin içinde gezinen birinin güçlü ayak seslerini

duydu. Kurtulmak için çırpındı durdu.Ön kapı açıldı. Biri bağırdı. Kısa bir boğuşma...Bir şey yere çarptı.

Ardından saldırganının sesi: “Aklımdaki tam olarak bu değildi aslında; ama idare edersin.”

Elli bir ismin de üstünden geçtim ama hiçbirini Rachel’s Cafe’den gördüğümü hatırlayamadım. Ayrıca hangisinin John olduğunu tespit etmek için de yeterli bilgim yoktu.Ardından aklıma bir fikir geldi: John, reyhan saksısını ve el yazısıyla yazdığı notu Amy Lynn’e göndermişti. Benim dışımda şahsen temas kurduğu diğer tek kişi de oydu.

Onu seçti, Pat. Aynı seni seçtiği gibi.

Janie’nin gazetesi, tezgâhın üzerinde açık duruyordu. Amy Lynn’in politikayla ilgili

yazdığı köşeyi açarak başlığın hemen altındaki fotoğrafını işaret ettim. “Janie, bu kadın hiç buraya gelir miydi?”

Onayladı.

“Evet. Onu daha önce görmüştüm.”

“Hiç ona takılan birilerini gördün mü? Onu izleyen, belki takip eden?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.” “Peki, onunla buluşan birileri oldu mu?” diye sordu

Cheyenne. “Flört etmeye çalışan, asılan birileri mesela?”

“Genelde şu sarışın adamla olurdu; ama bana gösterdiğiniz fotoğraflar arasında onunki yoktu.”

“Reggie’nin saçları kahverengi Pat. Bu başka biri.” dedi Cheyenne.

Janie’ye yalnızca bilinen kurbanların resimlerini göstermiştim; o elli bir adamın her birinin değil.Devletin personel dosyalarının

çoğunda bilgi eksikliği olduğunu ve fotoğrafların da eksik olabileceğini düşünerek isimleri kopyalayıp Motorlu Taşıtlar Departmanının kayıtlarını kontrol ettim ve bu elli bir adamın ehliyet fotoğraflarını hızlıca indirdim. Telefonu tekrar Janie'ye vererek “Tamam, bir daha bak bakalım. Birlikte geldiği kişiyi bunlar arasında görebilecek misin?”

“Yardımcı olabildiğimden pek emin değilim.”

Cheyenne rica etti: “Lütfen. Harika iş çıkarıyorsun.”

Nihayet, Cheyenne'in de cesaretlendirmesiyle Janie, telefonu aldı. Gözlerimi kapattım ve Rubik küpünü zihnimde çevirmeye başladım.

Amy Lynn umutsuzca kurtulmanın bir yolunu aradı. Ancak dolapta ayakkabılar, askılar, elbiseler ve gömleklerden başka bir şey yoktu.

Bir şey... 'Bir şey olmalıydı...

Kapıdan loş bir ışık sızıyordu.

Dolabın içindekilere göz gezdirdi.

Yok. Hiçbir şey yok!

Döndü. Pozisyonunu değiştirdi.

Bacağı, elbiselerinden birine takıldı ve askının asılı olduğu demir çubuğun üzerinde sallandığını duydu.

Ve oradan nasıl çıkabileceğini buldu.

Bir sürü parçası olan bir yapboz...

Sebastian Taylor'ı bulmayı kim başarabilirdi? Kim Grant Sıkora'yla iş birliği yapıp Richard Bas ***qeu'in*** suikastını

planlayabilirdi? Kim benim görev gücü men-subu olduğumu bilebilir, kayıtlı olmayan telefon numarama ulaşabilir ve...

“Budur!”

Cheyenne kaşlarını çatarak “Ne?” diye sordu.

Eğer haklıysam, katil burnumuzun dibindeymiş başından beri. Üstelik yaptıklarını örtmek için iyi de bir mazereti varmış; ama henüz emin değilim. Kontrol etmem gereken bir şey daha var.

Denver ve DC arasındaki saat farkını hesap ettim ve Angela Knight’ın hâlen Siber Suç Departmanındaki masasında olabileceğini tahmin ettim.

“Pat, söyle.” dedi Cheyenne. Sinirlenmeye başladığını seziyordum.

“Önce ‘Siber Suç’la bir konuşayım... Ama yine de John’un kim olduğunu biliyor olabilirim.”

Cheyenne’in telefonuyla Angeia’yı aradım.

Janie, hâlen elli bir kişinin ehliyet fotoğraflarına bakıyordu. Belki de yanıliyordum. Belki...

Angela yanıtladı: “Buyurun Özel Ajan...”

“Angela. Benim Pat.”

“Ah, az önce adresi gönderdim.”

“Ne adresi?”

“Paul Lansing’in.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Angela. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Altı dakika önce, geçmişte Minneapolis, Minnesota’da yaşayan Paul Lansing’in adresini belirlemem için e-posta attın ya.”

Huzursuz olmaya başladım. “Ben öyle bir talepte bulunmadım.”

“Senin bilgisayarından geldi.”

Paul Lansing için bir talep? Benim bilgisayarımdan?

Bilgisayarını annende unuttun Pat!

Tessa, babasının eski bir adresini bulmuş olmalı.

Kızgınlıkla karışık tuhaf bir yalnızlık dalgası kapladı içimi. “An-gela, cevap gönderdim dedin değil mi?”

“Evet.” Şaşkınlığı endişeye dönüştü. “Meler oluyor?”

Bu bekleyebilir. John’u bul.

“Sonra anlatırım; ama ben seni tekrar arayana kadar bana başka posta gönderme. Şimdi sana daha önce gönderdiğim ses

dosyalarını aç. Arayanın bulunduğu bölge konusunda merak ettiğim bir şeyler var.”

“Söylemiştim sana, yerini tespit etmeyi...”

“Biliyorum, biliyorum fakat ilk çağrıdaki arka plan seslerini ay-rıştırabilir misin?

Konuşmanın iki tarafından alınan kayıtları birbirinden ayırıp her birini kendi başına analiz edebilir misin? Bu mümkün mü?”

“Tabii.” derken sesi pek isteksizdi. “Biraz bekle.”

Amy Lynn, ellerini arkasında bağlayan iplerden kurtulmaya çalışarak başka bir elbiseyi daha yakalamaya çalıştı. Metal elbise askılarından birine bir ulaşabilseydi askının kancasını,düğümüleri çözmek için kullanabilirdi.Ancak şimdiye kadar beş elbiseyi aşağı indirmeyi başarmasına rağmen askılar yere düşmemişti.

Kendisini tutsak eden adamın yatak odasına doğru birini sürüklediğini duydu.

Acele et! Acele etmelisin!

Sağa doğru olabildiğince eğildi ve bir elbise daha yakaladı.

Çekti. Çevirdi.

Elbise, yere düştü; bu kez omzuna çapıp yüzünün hizasına gelen askısıyla birlikte.

Sadece birkaç saniye sonra Angela'nın mırıldandığını duydum: “Bu çok garip.”

Bu sözleri söylediğinde neyi kastettiğini anlamıştım.

“Çevre sesleri.” dedim. “Konuşmanın iki tarafında da aynı değil mi?”

“Evet. Ama bu demek oluyor ki ilk anonim ipucu...”

“Dispeç Ofisinin içinden gelmiş.”

“Fakat bu...”

“Evet.”

“İşte!” diyerek ekrana vurdu Janie. “Bu adam.” Cheyenne ve ben fotoğrafı görebilelim diye telefonu bize çevirdi. “Birkaç kez o muhabirle birlikte geldiklerini görmüştüm.”

Daha fotoğrafa bakamadan kimi gösterdiğini biliyordum. Ari Ryman, dispeç ofisinde ses kayıtlarını bize dinleten eski denizci.

Dördüncü Gün Katili.

Cheyenne’e telefonunu geri vererek “Çabuk. Merkezi arayıp Ari Ryman orada mı öğren bakalım.” dedim.

Ari’nin fotoğrafına bakarken yüzü sekilden şekile girdi. “Dispeçer çocuk mu? John’un o olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Düşünüyorum. Hadi lütfen, birazdan anlatacağım.”

Cheyenne, aramayı yaparken ben de Janie’ye dönüp “Emin misin? O muhabir, bu adamla mı gelirdi buraya?” diye sordum.

“Evet.” Sesini alçalttı. “Sanırım bir ilişkileri vardı. Burada uzun zaman çalışınca insanları izlemeye başlıyorsun, böylece insanlar birbirleriyle... Bilirsin işte, anlıyorsun genelde.”

Ari’den şüphelenmeme yol açan bulgular üzerinde düşündüm: Bir acil servis dispeçeri olarak kayıtlı olmayan numaralara ulaşabildi, görev gücü mensuplarının adlarını bildirdi, hastane ve morgla ilgili bilgiye ulaşması da mümkündü, ayrıca eski bir denizciydi.

Yakın dövüş eğitimi almış olmalıydı.

Dispeç ofisinden yapılan arama...

Bir de Amy Lynn'le birlikte Rachel's Cafe'de takılıyor oluşu var ki burası, açıkça katilin kurbanlarının peşine düştüğü yerd.

Cheyenne, telefonunu cebine koydu. "Ari Ryman, bugün öğle yemeğinden sonra işe dönmemiş."

Nerede olabileceğini düşünürken tekrar etrafıma bakındım.

Buraya Amy Lynn'le birlikte geliyor. "Elimiz mi mahkûm insanların gözyaşlarını ifşa etmeye? Lütfen Bayan Greer, kalpsiz olma. -John."

Arkamı döndüm. Cheyenne'le yüz yüze geldik. "Amy Lynn hâlen o korunan yerde mi?"

Kafasını salladı. "Bilemiyorum." Telefonuna el attı yeniden.

Janie'ye yardımı için teşekkür ettikten sonra Tessa'nın telefonunu cebime attım ve dışarı çıkmaya hazırlanıyordum ki Cheyenne

seslendi: “Amy Lynn, dün gece evden ayrılmış BlackBerry’si-nin GPS’i, ev adresini, 7881 Doğu 8. Cadde’yi gösteriyor.”

“Hadi.” Kapıya koştum. “Sırada o var. Katil, ona bir kalp vermek istiyor!”

Evet!

Amy Lynn, nihayet askıyı yakalamayı başardı.

Çılgınca metal ucu çevirerek ellerinin bağını çözmeye çalıştı.

Arabaya bindik.

Sürüyle düşünce: Tessa tepemi attırmıştı, Ari’yi yakalamayı kafama koymuştum ve Amy Lynn ile kocasının başına gelmiş olabilecekleri düşünmekten kaçmıyordum...

Hayır Pat. Bryant’ın evine bıraktığı notta katil son üç öyküyü bu gece anlatacağını yazmıştı, sen Denver’a döndükten sonra. Bu durumda hâlen yaşıyor olabilirler.

Motoru çalıştırdım. “Cheyenne, Greer’lere bir iki ekip gönder.”

“Onu hallediyorum zaten.” Telefonu kulağındaydı.

Arabayı gürültüyle sürmeye başladım.

Giovanni, baygın yatan adamın üstündekileri çıkarttı ve yanına, yatağın üzerine özenle yerleştirdi. Ardından neşteri aldı.Çevresinde mumların ışıkları kırışırmaktaydı.Amy Lynn’in dolabın içinde kıvrandığını duyabiliyordu, bir an onu dinlemek için durdu.Elinde neşterle odanın diğer tarafına geçerek dolabın kapısını açtı ve kadının yarım düzine elbiseyi çekerek yere indirdiğini gördü. Askılardan birini ele geçirmeyi başarmış, ucuyla ellerini çözmeye uğraşıyordu.

“Etkilendim.” dedi. “Gerçekten. Etkilendim. Bu iyi bir fikir. Biraz daha uğraş

bakalım. Birkaç dakika sonra yanına uğrarım. Bakalım ne kadar ilerleme kaydedebileceksin!”

Yatağın başına döndü, neşteri adamın çıplak göğsüne yaklaştırdı, tam batıracaktı ki Dedektif Warren’m 7881 Doğu 8. Cadde’ye iki ekip göndermelerini isteyen anonsunu duydu polis telsizinden.

Giovanni durdu.

Onu bulmuşlardı. Geliyorlardı.

O hâlde?..

Yataktaki adama ve elindeki neştere baktı.

Planda ufak bir değişiklik...

Neşteri bırakıp Amy Lynn’i dolaptan çıkartmaya gitti.

“Evine iki ekip gidiyor.” dedi Cheyenne.
“Şimdi anlat bakalım.”

Bir iki saniyede Ari'yi şüpheli bulamama neden olan hipotezi özetleyiverdim.

Cheyenne dinledi. Yorum yaptı, sonra başını sallayarak “Peki ya gerekçe? Gerekçesi ne?” diye sordu.

“Onu bulduğumuzda sorarız.”

Küpün, bir araya gelmesi gereken çok fazla yüzü vardı. Önceliği belirlemek zordu. Derhâl aramamız gereken en az dört kişi vardı. Bir köşeden öyle hızlı döndüm ki az kalsın aracın kontrolünü kaybediyordum.

“Cheyenne, benim için binlerini arar mısın lütfen.”

“Söyle.”

“Reggie ve Amy Lynn'i bulmaya çalış. Hemen FBI saha ofisine gitsinler, merkeze değil.

Hayatları büyük tehlike altında.”

Tessa'nın, babasını bulmak için benim bilgisayarımdan FBI'nın Siber Suç Departmanına e-posta gönderdiğine hâlâ inanamıyor-dum. Benden yardım isteyebilirdi. Arkamdan iş çevirmemeliydi. Onunla konuşmadan önce kesinlikle sakinleşmem gerekiyordu. Ne söyleyeceğimi bulmalıyım.

Bu yüzden onu aramadım. Aradığım yer dispeç ofisiydi. “Evi izleyen memurlara içeri girmelerini bildirin, bilgisayarına el koysunlar ve kızlarla kalsınlar.”

Tereddütlü bir ses tonuyla “Evet efendim.” cevabını aldım.

Kırmızı ışıktaki geçerek 1-25'e döndüm.

Amy Lynn, kendi aracının bagajında yatıyordu.

Adam bacaklarını çözmüştü; ama elleri hâlâ arkasında bağlıydı. Ağzı da hâlâ tıkalı...

Garaj yolundan geri geri çıkıyorlardı.

Garaj kapısının kapandığını duydu, araba yola çıkarken korku dolu ve ironik bir sükûnet anında, kaçmak için bir yol bulamazsa başka birinin kitabında yalnızca bir bölüm olmaktan kurtulamayacağını fark etti.

Ve bu, birinin hayatının fırsatı olacaktı.

Onun!

Araba hızlandı.

Ağızındaki tıkacın ya da motorun sesinin kendi yakarışlarını bastırmasını umursamadan bagajın kapağını olabildiğince hızlı tekmeledi.

Ve haykırdı.

Amy Lynn Greer, telefonuna cevap vermiyordu ama Reggie'ye ulaşmıştık. Birkaç dakika konuştuktan sonra bana bilgi verdi: O

sabah, Amy Lynn'in evden çıktığını anladıktan sonra, oğlunu kreşe bırakmış ve onu aramaya koyulmuştu. Cheyenne "Bana onun için arama emri çıkarttırmadığını, çünkü onu kendi bulmak istediğini söyledi; onu korumak için. Onu gözünün önünden ayırdığı için kendini suçluyormuş." dedi.

Direksiyona vurarak "Aman ne iyi." dedim.

Hızlandım. Sol şeride geçtim.

"Bu öğleden sonra BlackBerry'sine bir GPS kilidi koydurmuş. Anlaşıyor ki Sebastian Taylor'ın evinin yakınlarında New York'la bir görüşme yapmış. Bunu öğrenince Reggie de onu aramaya oraya gitmiş ama orada yokmuş. Yaklaşık yirmi dakika önce evdeyim diye mesaj atmış. Şimdi eve gidiyor; ama ancak on beş dakikaya ulaşabilir."

Jake'i arayarak durumu bildirdik. Kurt'ü aramak geçti aklımdan; ama hâlâ Breckenridge'de evliliğini kurtarmaya çabalıyordu,

Biz de patronunu, Yüzbaşı Terrell'ı aradık. Cheyenne ona

“Ari Ryman olduğunu düşünüyoruz.” dedi ve bu bana bir şeyler çağrıştırdı.

Mırıldanmaya başladım: “Ari... Hurry... Ari... Hurry

Bir iki saniye sonra Cheyenne Terrell'la olan konuşmasını bitirmiş, yüzüme bakıyordu. “Sen iyi misin?”

“‘Hurry’ demiyordu.”

Başını salladı. “Kim ‘hurry’ demiyordu?” “Cuma günü Grant Sikora ölmek üzereyken, ambulansın yolda olduğunu söyledim önce, **sonra da** silahı ona kimin sağladığını sordum. O da yarım yamalak ‘Onu yakala, acele...’ gibi bir şey söyledi.”

Parçaları birleştirdi: “Sen de ‘Ari’ dediğini düşünüyorsun.”

“Emin olamam tabii ama evet. Sanınm bana bir isim söylemeye çalışıyordu; yardım istemeye değil.”

“Şu ana kadar öğrendiklerimize dayanarak bu mantıklı bir çıkarım olur.” dedi Cheyenne.

Evet, .değil mi?

Doğrusu fazlasıyla mantıklı.

Eğer Grant, Ari'nin adını verdiyse bu her şeyi değiştirir.

“Cheyenne, geçen haftanın mesai listesini görmek istiyorum. Bu davayla uzaktan yakından bağlantısı olan herkesi arıyoruz. Polis memurları, dedektifler, OYİ görevlileri ayrıca hastane personeli ve adli tabibin ekibi. Babtist Memorial'ı ara, bir de merkezi; insan kaynakları bunları çevirim içi dava dosyalarına yüklesinler...”

“Ne düşünüyorsun?”

“Hemen bir sonuca varmak istemediğimi düşünüyorum. Bir teorim var.Umarım yanılıyordumdur.”

En azından yetmişle gitmesi gereken iki arabaya makas attım.Dört dakikadan kısa sürede Greer’lerin evinde olacaktık.Polis merkezine giderken Giovanni, dispeç ofise anons geçerek Özel Ajan Bowers için bir görev gücü helikopteri göndermelerini söyledi.Onun dışında hemen hiç kimse, dispeç ofisini böyle bir talebi bu kadar hızla gerçekleştirilmeye ikna edemezdi. “Albay Freeman merkezde göreve hazır.” dediler. “Sizi helikopter pistinde bekleyecek.”

“Teşekkürler.”

Görüşme tamam.

Giovanni, işlerin bü yönde ilerlemesini pek beklemediği hâlde beklenmedik

durumlara karşı bir iki plan geliştirmişti ve hazırdı: Yanında bir polis rozeti vardı. Böylece merkezin kapalı garajına girebilecekti. Buradan Amy Lynn'i servis asansöründen çatıdaki piste çıkarabilir ve madene uçabilirdi.

Tessa, başının ciddi belada olduğunun farkındaydı. Biraz önce o ve Dora, “Siber Suç” takilerin cevabını bekledikleri sırada Dora, günlüğün geri kalanını da incelemiş, okumayı bitirmek üzereyken son birkaç gündür sözüm ona evi koruyan o iki sersem polis içeri dalmış, Patrick'in bilgisayarını odasından çıkartmış, Dora'yla beraber ikisini alt katta, salonda onlarla oturmak durumunda bırakmışlardı. Şimdi, ikisini de ne odadan dışarıya bırakıyorlar ne de telefonu kullanmalarına izin veriyorlardı. Patrick, gönderdiği postadan haberdar

olmuş olmalıydı.Bu da mesajı o görmeden silmek imkânsız demekti.

Bu da öldü demekti.Özellikle FBI merkezinden gönderilen cevabı, polisler gelmeden önce okumayı başardığı için.

Yaklaşmıştık.

İki dakika, belki daha az...

Cheyenne, telefonunu indirip küfretti. “Merkez, mesai listelerini bir saat içinde hazır edebileceklerini söyledi.”

“Bir saatte mi? O kadar...”

“Biliyorum.” dedi dişlerinin arasından. “Biliyorum!”

Başka. Başka.

Thomas Bennett’in cinayetinin zamanlaması... Ciğuş programları... Brigitte

Marcello'nun Çin yemeği aldığı saat...
Madende iki saat öncesinden beri yanan
mumlar...

Telefon çaldığında derin düşünceye
dalmıştım. Kurt'ün numarası ekranda be-
lirdi, açtım. Önce bir cızırtı geldi ardından
adımı duydum. “Pat. -zbaşı aradı.” Sesi ke-
siliyordu. “Neler -düğünü duydum.”

“Buradan sola dön.” diye bağırdı
Cheyenne.

Arabayı kaldırıma sürtüp gaza bastım.

“Dinle Kurt.” Breckenridge’de telefonun
zar zor çektiğini biliyordum; ama söyledik-
lerimi duyduğunu ümit ettim. “İki hafta önce
Sebastian Taylor’ın arabasından aldığımız
tekerlek izlerinin takibatını kim yaptı?”

“Ne?”

“Lastik izleri. Onlar incelenmesi için kime
gönderdin?”

“-gie.”

“Reggie Greer.

Cheyenne seslendi: “İşte! Sağa dön. Dört bina aşağıda.”

Siren sesi yok.

Yanıp sönen ışıklar yok.

Devriye ekipleri şimdiye burada olmalıydı.

Kurt bir şey söyledi; ama anlamadım.

“Denver News Hannah’nın ölümüyle ilgili haber yapıyor mu? Makale yazıyorlar mı?”

“Eve-”

“Seninle kim röportaj yaptı?”

Sesini alçalttı, “-urada Cheryl’le birliktim, ben... Hat kesili—” “Amy Lynn Greer miydi?”

“-vet.”

“Cheryl ve sen tehlikedesiniz Kurt.”

“Seni -rayacağım.”

“Kurt!”

Sesi kesildi.

Telefonu fırlattım.

Greer’lerin evine vardık.

Arabadan atladım, silahımı çıkartıp verandaya doğru koştum.

Kahverengi.

Alçı.

İki katlı.

Gün dönüyordu, şehir alaca karanlık.

Cheyenne, sağa işaret etti. “Arkaya bakıyorum.”

Garaj yoluna araç yok. Ev karanlık.

Bağırdım: “Yılanlara dikkat.”

“Anlaşıldı.”

Verandada kapının kolunu zorladım.

Açık.

İterek açtım, bir elimde Sauer, diğerinde fener. “Reggie? Amy Lynn?”

Ses yok.

Feneri, salona doğru tuttum. Yılan var mı kontrol ettim. Yoktu. **Dikkat, Pat, dikkat.**

Ardından başka bir kapının gıcırdadığını duydum, Cheyenne Amy Lynn’e sesleniyordu. Bir ışık huzmesi yemek odasından geçti. Olduğum yeri belirtmek için bağırdım, Cheyenne yanıtladı ve mutfığa yaklaştım.

Kimse yoktu. Ocağın yanında bir iki tane tava duruyordu. Fırın çalışıyordu.

450 dereceye ayarlanmıştı.

Yaklaştığım sırada termometre 450’ye yükseldi.

Dokuzuncu öykü: Kadının sevgilisini öldürür, kalbini çıkarır ve akşam yemeğinde kadına

yedirir.

Korkunç bir ürperti... İlk kaygı...

Fırına bakmaya çekiniyordum; ama bunu yapmak zorunda olduğumuzun farkındaydım. Odayı bir kez daha inceledim. Fırının kapağına elimi attım. Kendimi hazırladım.

Açtım.

Boş.

Şükür...

Tezgâha, lavaboya hızlı bir bakış...

Kirli tabak yok... Kan yok... Et yok...

John fırını yakmış; ama öyküsünü tamamlamaya fırsat bulamamış gibi görünüyordu.

“Hâlâ burada olabilir.” diye seslendim Cheyenne’e.

Fırını kapattım. Isıyı da.

Koridorun sonundan seslendi Cheyenne:
“Pat! Buraya.”

Sesi endişeli geliyordu; fakat tehlikede değildi. Bu nedenle yanına giderken her odanın boş olduğundan emin olmak için odaları kontrol ede ede ilerledim koridorda.

Kimse yok...

Yılan yok...

Onu yatak odasında, yatağa eğilmiş telefonda konuşurken buldum; birinin nabzını yokluyordu. Kim olduğunu göremiyordum, sadece üzerinin çıplak olduğu görülüyordu. Sonra 91 l’le konuştuğunu fark edip yanına yaklaştım. Ve yataktakinin kim olduğunu gördüm.

“Calvin!” Yanına koştum.

“Bilinci açık değil.” dedi Cheyenne. “Ama nabızı atıyor.” Telefon kulağındaydı ama benimle konuşuyordu. “Ambulans gönderiyorlar.”

Devriye ekipleri neden hâlâ gelmedi?

Sekiz adet Chantel mum dresuarm üzerinde titreşiyordu. İkisi sönmüştü. Nazikçe Calvin'in alnına dokunurken katilin onu tuzak olarak kullanmak niyetiyle canlı bırakıp bırakmadığını düşündüm, bir kedi fare oyunu gibi. Benimle oynamak için...

Dolabın kapısı biraz aralıktı.

Cheyenne, oraya baktığımı gördü. "Kontrol ettim. Temiz."

Gidip baktım. Yerde altı elbise ve kancası düzeltilmiş metal bir askı...

Koridora yöneldim.

Cheyenne sordu: "Ne oldu?"

"Çevreye bir kez daha göz atacağım." dedim yavaşça. "Hemen dönerim."

O, Calvin'in durumunu kontrol ederken ben odadan çıkıp evin içinde bir yerlerde,

bizi birilerinin bekleyip beklemediğinden emin olmak istedim. Ya da garajda.

Dora ve Tessa, salonda polislerle birlikteydi. Martha, mutfığa gitmişti. Tessa, onun gizlice

telefonu aldığını gördü. Tessa'nm dikkati, Patrick döndüğünde ne kadar öfkeli olur düşüncesiyle hâlâ dağınıktı; bu yüzden deli gibi, kolyesiyle oynadığını ancak Dora kolunu tuttuğunda fark edebildi.

“Sen iyi misin?”

“Evet.”

Yine de kolyesinin ucundaki siyah taşı elinden bırakmıyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var.” dedi Dora. “Yukarıda söyleyecektim ama polisler geldi.”

“Nedir?”

“Annen günlüğün sonunda sen küçükken sana o takı kutusunu neden aldığını söylüyor.”

Tessa kolyeyi çekiştirmeyi bıraktı.
“Söyle.”

“Fikrini değiştirdiği günü ona hatırlatsın diye.”

Sonra Dora, ona annesinin günlüğündeki son üç yazıdan bahsetti.Evi dikkatle inceledim; kimse yoktu. Amy Lynn’in çantası mutfaktaydı. İçindekilere şöyle bir baktım; son mesaj kocasının numarasına gönderilmişti.Yatak odasına döndüğümde Calvin, henüz kendine gelmemişti. Yavaş ve kısa nefesler alıyordu.

Cheyenne, üzerine bir battaniye örtüyordu.

Yatağın kenarında diz çöküp nasıl olduğunu sordum.

“Stabil görünüyor. Nefes alış verişleri sabit. Ambulans her an burada olabilir.”

“Geldiklerinde hemen kan alıp tam toksin taraması yapmaları gerek.”

“Halledilir.” dedi. “Yanlarında bir doktor da var.”

Mumlara baktım.Mumların, oldukça kısa zamandır yanıyor olduklarını tespit ettim.

Fırının termomteresi 440 dereceye indi...

Dışarıda bir arabanın durduğunu duydum. Çarpan bir kapı sesi... Silahımı kılıfından çıkartıp Cheyenne’e seslendim: “Calvin’le kal!”

Kapı çarparak açıldığında kapının önüne kadar gelememiştim.

“FBI!” diye bağırdım.

“Kımıldama!” diye bağırdı o da.

Bu ses tanıdıktı.

“Jake, benim. Pat.”

Jake Vanderveld içeri girdi, bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama “Seni gördüğüme sevindim.” dedim.

“Ben de seni Pat. Ne biliyoruz?”

Yatak odasında Cheyenne’le birlikte Jake’e bildiklerimizi anlattık. “Şimdilik...” dedi

Cheyenne. “Calvin idare ediyor gibi.”

“Amy Lynn’in buraya gerçekten gelip gelmediğini biliyor muyuz?” diye sordu Jake.

“Çantası burada ama anahtarları yok. Arabası da gitmiş.” dedikten sonra dolap kapısını işaret ettim. “Yatak odasının kapısından dolaba kadar sürüklenme izleri var; ama dışarı sürüklenme yok. John onu dolaba kapatmış; ama sonra ya taşımış ya da yürümesine izin vermiş.”

“Nereye olduğuna dair bir fikir?..”

Başımı salladım. “Arabasında GPS yok ve BlackBerry’si de çantasında.” Sonra aklıma bir fikir geldi. “Cheyenne, onun adına bir arama bülteni çıkartalım, bir de Daniels’ın çiftliğine bir devriye ekibi gönderelim, her ihtimale...”

Jake’in telefonu çalınca söylediklerim yarım kaldı. Yanıtladıktan sonra şaşkınlık içinde yüzme baktı. “Tam karşımda duruyor.” dedi, ardından telefonu bana uzattı. “Sana.”

“Kim?”

“Polis merkezi.”

Telefonu aldım. “Özel Ajan Bowers.”

“Ajan Bowers?” Konuşan kadındı ve Jake’ten daha da şaşkın geliyordu sesi. “Ne pilotunuza ne de sizin cep telefonunuza ulaşabildik. Düşündük ki Ajan Vanderveld size...”

“Pilotum mu? Siz neden bahsediyorsunuz?”

Duraksama... “Efendim, helikopteriniz üç dakika önce havalandı ama...”

Of, bu iyi değildi. “Ben helikopter istemedim.”

“Siz istemediniz...”

“Helikopterde kim vardı?”

Bir duraksama daha...

“Kim!”

“Emin değilim efendim. Fakat uçuş planına ihtiyacımız var ve...”

“Beni dinle.” Telefonda bağırdığımı fark ettim; ama şu noktada bu, umurumda değildi. “İkinci helikopter orada mı?”

“Evet efendim.”

“Pilot, hazır bir pilot da var mı?”

“Efendim, anlamıyorum; şimdi sizin helikopterde olmadığınızı mı...”

“Bir pilot! Cliff orada mı?”

“Albay Freeman istediğiniz helikopterde ya da isteyen her kimse...” Kafasını toplayamıyor gibiydi. “Cody Howard burada.”

Cody, Cheyenne’in eski eşiydi, birlikte uçmayı reddettiği pilot; fakat bu konuyla az sonra ilgilenebilirdim. “Hemen piste gidip helikpoteri uçuşa hazırlasın. Beş dakikaya orada olacağım ve Uluslararası Denver Havaalanındaki hava trafik kontrolöründen de az önce havalanan helikopterin transponder kodlarını alsın. Nerede olduğunu öğrenmeliyiz. Hadi!”

En uzun duraksama...

“Evet efendim.” Arama sonlanır.

Telefonu Jake’e uzattım. “John bir helikopterde fakat havalanalı yalnızca birkaç

dakika olmuş. Onu yakalayacağız. Cheyenne benimlesin.”

Jake, Calvin’i işaret ederek “Ambulans gelene kadar onunla kalacağım.” dedi.

“İyi.”

“Dikkat et.” dedi Jake.

Bu pek de benim uzmanlık alanım sayılmazdı; ama buna gerek yoktu. “Ederim.”

Cheyenne’le arabaya atladık.

Giovanni, Ajan Bowers’ın ikinci helikopteri istediğini kulaklığından duydu. Mükemmel. Her şeye rağmen işler yolunda gidecekti. Beş dakika önce, boğazına ustura dayadığı Amy Lynn’le birlikte pistte belirdiğinde Cliff Freeman, şok olmuş vaziyette ona bakakalmış; ancak Giovanni, kadının ağzındaki tıkaçı çıkarttıktan sonra ve kadın

da hayatı için yalvarmaya başlayınca nihayet kokpite geçivermişti.Şimdi Rocky Dağları üzerinde uçuyorlardı ve Bearcroft Madeni'ne yalnızca birkaç dakikalık yolları kalmıştı.Giovanni arkada, kadının yanında oturuyordu. Kadının elleri hâlâ arkasında bağlıydı.Usturayı bir hamlede açmıştı ve rahata fazla alışmasın diye yüzüne olabildiğince yakın tutuyordu! “Evde sana, seni öldürmeyeceğimi, senin kendini öldüreceğini söylediğimi hatırlıyor musun? İşte o vakit geldi.”

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı Cliff kokpitten. “Seni pislik...”

Giovanni, usturayla adamın sağ kolunu, onu bağırtacak kadar derin; ama kolunu kullanmasına engel olmayacak kadar yüzeyden kesti. “Lütfen.” dedi. “Bize bir daha müdahale etme.”

Ardından Amy Lynn'e dönerek gömleğinin düğmelerini yukarıdan başlayarak çözmeye başladı.

Amy Lynn, ondan kurtulmaya çalıştıysa da gidecek yer yoktu. “Lütfen, yapma.” diyerek yalvardı.

İkinci ve üçüncü düğmeleri de açtı. “Daha önce de söylediğim gibi sana dokunmayacağım.Şimdi lütfen kıpırdanmayı kes.”

“Dur, yap...” Cümlesini bitiremeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Giovanni, beraberinde getirdiği bez çantaya uzandı. Pistte, kadını içinde bulundukları helikoptere bindirmeden önce bir dakikalığına diğer helikoptere götürüp getirdiği çantaya.

Çantanın içinde bir şey hareket ediyordu.

“Teknik olarak...” dedi Giovanni. “Pencereden atlamam gerekiyor; ama şu anda

buna yeltenmek, pek iyi bir fikir değil. Bedeninden her türlü kurtulabilirim nasıl olsa, o yüzden...”

Albay Freeman, kontrol kolunu bırakıverince helikopter bir anda sağa yattı. Arkaya uzanıp usturayı Giovanni'nin elinden almaya çalıştı; fakat Giovanni, adamın bileğini kesti. Derin bir kesik... Kokpitin her yanına kan fışkırıyordu.

“Kumandayı tut yoksa onun boğazını keserim!” Helikopterin çarpmasını engellemek için albayın bacağıyla kontrol kolunu - neyse ki- ittiğini fark etti Giovanni.

Freeman başını salladı. “Hayır! Bırak...”

Giovanni, bıçağı Amy Lynn'in boğazına bastırdı. “Yap, yoksa ölür.”

Freeman, bir an tereddüt ettiyse de nihayet önüne dönerek helikopteri dengede tuttu;bileğinden kan fışkırırken küfür edip

Giovanni'ye tehditler savurdu; ama Giovanni bunu hiç umursamadı.

“Bileğine dizinle bastır, yoksa kan kay-
bından öleceksin.”

Freeman, dediğini yapana kadar bekledi Giovanni, ardından çantanın ağzını bağlayan ipi çözdü. Adamın bileğini bir dakikada sarabilirdi; ama önce Amy Lynn'in icabına bakması gerekiyordu.

Çantayı kadının gömleğin açık düğmelerine doğru kaldırdı.

Amy Lynn bağırdı: “Hayır!”

“Unutma, seni ben öldürmeyeceğim. Bu öyküde senin kendini öldürmen gerek. Çıngıraklı yılanlar harekete duyarlıdır. Şimdi, eğer ölmek istemiyorsan hiç hareket etmeden oturmak durumundasm.”

Gömleğini çekti ki yeterince yer açılsın. Ardından birer metrelik çıngıraklı yılanları Amy Lynn'in gömleğinden içeri bıraktı.

Amy Lynn ılık attı.

ıngıraklı yılanların kuru, kaslı vücutlarının çıplak karnının üstünde kıvrıldıklarını, kaydıklarını hissettikçe hareket etmeden duramıyordu.

Hem de hiç.

Hava Trafik Kontrol, bize diğerk helikopterin yerini bildirdi. Koordinatları kulaklığımda duyar duymaz Cody'ye "Sanırım Be-arcroft Madeni'ne gidiyor. Nerede olduğunu biliyorum. Clear Creek'in güney sınırına doğru gidelim." dedim.

"Anlaşıldı, tamam."

Helikopteri güneybatıya çevirdi ve gün batarken madene doğru uçmaktaydık.

Cheyenne ve Cody hâlâ birbirleriyle konuşmamıştı. Boşanmalarının ne kadar

sıkıntılı geçtiği hakkında bir fikrim olmamasına rağmen bu gergin sessizlikten, bunun her ikisi için de yıpratıcı olduğu izlenimini edindim. Bir an Lien-hua'yla olan kendi sorunlarım geldi aklıma; fakat o konuda fazlaca düşünmeme fırsat kalmadan yerde, ilk yardım çantasının yanında bir hareketlilik fark ettim.

Ve bunun ne olduğunu anladım.

“Kıpırdamayın!” diye bağırdım.

Çıngıraklı yılan, Cheyenne'in ayakkabısının üzerinden kayarak bileğine -dolanmaya başladı. Cheyenne, kaskatı kesildi. Yılanın dikkatini çekecek bir şeyler bulabilirdim; ama başını kaldırmış, geriye doğru atmıştı, saldırabileceğinden korktum. Bu nedenle elimi yüzüne doğru hızla uzattım ki Cheyenne yerine beni soksun. Dişlerini gösterip tısladı; ama ben diğer elimle, o saldırmaya karar veremedi başının hemen altından yakalayabilmiştim. Yılanın halatvari

bedeni, ellerimin arasında çılginca kıvranıyordu; fakat bırakmaya niyetim yoktu.Serbest elimle bıçağıma uzandım. Yılanı gerçekten öldürmek istemiyordum; ama içinde bulunduğumuz şartları düşününce Tessa'nm dahi beni affedebileceğini düşündüm.

Her canlının bir son saati vârdır...

Yılan tısladı, yalpaladı, başını koluma doğru çevirmeye çalıştı.Bu yılanın da son saati gelmişti.Wraith'imi çıkartıp bıçağını açtım ve yılanın icabına baktım.Gövdesi, helikopterin zemininde çırpınıyordu, başını da yanına atıp ayakkabımın topuğuyla bu ızdırabına son verdim.

Cheyenne yutkundu. “Sağ ol.”

“Ayaklarını kaldır. Daha olabilir.”

Ayaklarını önündeki koltuğun arkalığına dayadı. “Ne yaptığını gördüm.” dedi. “Elini uzattın ki benim yerime...”

“Şşşt. Lütfen. Bakmama yardım et.”

Birlikte kabini, daha fazla yılan olup olmadığını görmek için didik didik ettik.

Giovanni, Amy Lynn'in cesedini helikopterde bıraktı.

Kıpırdamaması konusunda uyarmıştı onu. Dediğini yapmış olsaydı belki de yılan onu boynunun ön kısmından sokmamış, boğazı da bir dakikadan az sürede şişerek kapanmamış olabilirdi.

Bir rehine, Ajan Bowers'ı tünele çekmekte kolaylık sağlayabilirdi. O yüzden pilotun yaşamasına şimdilik izin vermeye karar verdi. Önce adamın kanamasının kontrol altına alındığından emin oldu, sonra da onu Bearcroft Madeni'ne indirdi.

Kabinde başka yılan yoktu; fakat tam kokpite bakacakken Cody acıyla

inledi. Helikopter, dağlara doğru düşmeye başladı, bu manevrayla öne doğru savruldu.

“Isırdı!” diye haykırdı.

“Kolu tut!” diye bağırdım ama dinlemiyordu. Öne atılıp kontrol kolunu yakaladım; fakat düşüşümüzü sadece bir an için durdurabilmişim. “Tut şunu!”

“Cody, kolu tut!” diye bağırdı Cheyenne. Kokpite doğru atıldı, o kontrol kolunu yakalarken ben de **sağa** kaydım. Ardından yılanı yakalamak için yere eğildim. Görünmüyordu.

Cody, feryat etti: “Beni soktu!” Neyse ki sol elini kolektif hatve kumandasında tutuyordu; sağ eliyle de bâcağına bastırıyordu. Cheyenne, irtifamızı yükseltmeye çalışıyordu. İki gün önce helikopterle uçuş dersleri aldığını söylemişti. Bunu yere indirmeyi biliyor olmasını yürekten istiyordum.

“Yılan nerede?” diye bağırdım. Cody, başını iki yana salladı.

Elini, bacağına bastırıldığı noktaya bakarak yılanın bacağının iç kısmından, uyluk atardamarının yakınından soktuğunu düşündüm. Isırılmak için fena bir bölgeydi bu. Kalbinin her vuruşunda zehir, bedenine yayılarak daha fazla dokuda hasar bırakıyor, daha fazla kanamaya neden olarak nefes alışını yavaşlatıyordu.

Kalbi daha hızlı atmaya devam ederse bilinci daha çabuk kapanacak.

“Cody, rahatla.” Hâlâ yılanı arıyordum. “Sakinleşmeye çalış.” Titriyordu. Bir saniyeliğine camdan dışarı baktım. Etrafı saran dağlan tanı mı ş tım. Bearcroft Madeni’nin yakınlarındaydık; bir iki kilometre kadar.

Yerleri tekrar taradım.

Ve yılanın, kontrol pedallarının altına doğru süründüğünü gördüm.

“Kimse kıpırdamasın.”

Ancak Cody, nereye baktığımı görüp korkuya kapılarak pedallardan ayaklarını bir anda çekiverdi. Helikopter havada sağa sola yalpalayarak dalışa geçti.

“Hayır!” diye haykırdı Cheyenne.

Dünya etrafımızda büyük hızla dönüyordu. Bir karmaşa... Yılanın yerde bana doğru sürünerek ilerlediğini gördüm, boynunu yakalamaya çalıştım, kaçırdım, gövdesinden yakaladım. Cheyenne, Cody’yi kapıya doğru itekledi, böylece kendisi pedallara ulaşabilecekti. Bir tur daha döndük, bir daha, ardından nihayet, bir şekilde, Cheyenne bizi kurtardı; fakat yere yüz metreden yakındık ve hızla düşmeye devam ediyorduk.

“Düzelt şuhu!” diye bağırdım.

Hâlâ yılanı tutarken bıçağıma uzandım; fakat kontrol kolunu yakalamak için uğraşırken bıçağı düşürmüştüğümü fark

ettim.Yılanın saldırmaya hazırlanan gergin gövdesini hissettim.

Pekâlâ... Radikal önlemler...

Silahımı çıkarttım.

Helikopter öylesine sarsılıyordu ve yılan da öyle kıvranıyordu ki onu vurabilirmiyim bilemedim; ama başka bir şeyi kesin vururdum.Kabin basınç altında olmadığı hâlde, havanın pervaneler aracılığıyla aşağı yöne uyguladığı güç, bir miktar emiş gücüne neden olabilirdi.Sağımdaki pencereye ateş ettim.Cam dışarı doğru patlarken kokpitteki hava da aynı yöne hareket ediyor, yılanı da beraberinde götürüyordu.

Bıraktım.

Başka yılan yok.

“Helikopteri indiriyorum!” diye bağırdı Cheyenne.

Bir güneş gözlüğü ve bir tomar kâğıt, kırılan pencereyi kapattı.

Aşağıya baktım.

Bearcroft Madenine giden yol, yalnızca birkaç yüz metre kuzeyimizdeydi. Hemen yanı başında Cheyenne'in helikopteri indirebileceği kadar düz bir çayırılık vardı.

“İşte!” diyerek işaret ettim.

Dağın beş altı yüz metre yukarısında, diğer helikopter çoktan yere inmiş, madenin girişinin yakınında duruyordu.

Bu kadarı yeterliydi. Buradan koşabilirdim. Cheyenne, bizi yere indirirken telsizden, destek ve Cody için de bir ambulans istedim. Ardından, madenin dar ve derin kuyularıyla katilin buraya birini -beni- canlı canlı gömmek niyetinde olduğunu hatırlayıp bir de Ulusal Arapaho Ormanı yüksek açığı kurtarma ekibine haber vermelerini söyledim. Arada ekipten bazı çocuklarla tırmanış yapardık; eğer dikey durumda yardıma ihtiyacımız olursa bu işi ancak onlar başarabilirdi.

Yerden yirmi metre yüksekteydik.

Cheyenne, bizi dengede tutmak için uğraşıyor, Cody'nin bilinci gelip gidiyordu.

On metre.

Başka yılan var mı görmek için tekrar yere baktım.

Temiz.

Beş metre.

Ve işte yere iniyorduk. Bir miktar sar-sıntılı, ama hepsi bu.

“İyi iniş.” dedim. Yaşıyorduk ve ayak-larımız yere basıyordu. “Mükemmel.”

Bir oh çektik.

Biraz bekledik.

Düşünmek için bir dakika.

Cheyenne ve ben iyiydik; ama Cody kıs-men baygındı. Uyandırmaya çalıştım. Yanıt yok.Nabzına baktım. Belli belirsiz. Nefesini

kontrol ettim, acil servisin yanıtlama zamanını düşündüm. Pek de iyi görünmüyordu. “Cheyenne, eğer hastaneye götüremezsek kurtulma şansı olur mu emin değilim.”

Kulaklıklarımız hâlâ kulaklarımızdaydı; pervaneler tepemizde hâlâ dönüp duruyordu.

Bana baktı. “Nasıl?”

“Uçurarak.”

Başını salladı. “Yapamam.”

“Ben John’u bulmalıyım. Cody’yi yalnız bırakamayız.”

“Biliyorum, ama ben... Hayır. Yapamam.”

“Evet yapabilirsin. Az önce bizi bir vrilden çıkartıp sorunsuzca yere indirdin.” Yerde duran bıçağımı gördüm. Uzandım. “İçgüdülerine güven.”

“Ambulansı buraya çıkartırız.”

Bunu tartışarak bir yere varamayacaktık. Isırığa yakından bakmak için dikkatle Cody'nin pantolonunu sıyırdım. Isırığı çevreleyen bölge, şimdiden simsiyah olmuş ve şişmişti. İkimiz de yaraya bakıyorduk. Durumu kötüydü ve bunu o da görebiliyordu. Elini şefkatle dizine koydu ve gözlerini kapattı.

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş boşalttı. “Tamam!” Gözlerini açtı. “Ama sana yardıma geleceğim!” Barut fıçısı gibiydi.

“Dört gözle bekleyeceğim.”

Cody'yi başka bir koltuğa yerleştirdikten sonra kokpite geçti.

“Her şey yolunda gidecek!” diye bağırdım. Helikopterden inmiş, kapısının başında duruyordum. Motor gürültüsü yüzünden bağırmak durumundaydım.

“Bul onu!” diye karşılık verdi. “Ve durdur!”

“Aynen!” dedim.

Kapıya uzandım; fakat kapatmama fırsat vermeden elini elime koydu. Bir şey söylemedi ama anlaştık. Ne var ki o anda karşımdakinin Cheyenne yerine Lien-hua olmasını dilediğimi fark ettim. Az da olsa hissettiğim suçlulukla elini sıktım nazikçe, sonra el sallayarak “Git!” dedim.

Kapıyı kapattım. Kulaklıkları taktı ve önündeki kontrol panelinin tuşlarına bastı. Pervanenin yarattığı akımdan on metre kadar uzaklaştıktan sonra dönüp eflatuni Colorado alaca karanlığında havalanışını izledim.

Hafif yalpalayarak ama kötü değil...

Cheyenne havalandıktan sonra madene giden yola fırladım. Tessa, Dora’nın anlattıklarını takip etmekte güçlük çekiyordu. Açıkça anlaşılıyordu ki annesinin kürtaajla ilgili fikrinin değişmesine Paul’ün mektubu neden olmuştu. “Bana bir avuç dergi reklamı

olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordu. "Hani şu takı kutulu kızın resmi gibi."

Dora başını salladı. "Günlükte öyle yazmış."

Kapı zili çaldı.

İki polis memuru bir an bakiştılar.

Zil bir kez daha çaldı ve Martha, "Ben bakarım." dedi.

"Olmaz." dedi kısa boylu olan. "Biz ilgilendiriz." İki birden kapıya yöneldiler.

Kabzalarının düğmesini açtılar. Uzun boylu polis kapıyı açtı yavaşça ve Tessa, Dora'nın babası Dr. Bender'm verandada dikildiğini gördü. "Burada neler oluyor?" diye sordu; altüst olmuş gibiydi. "Kızımın beni aramasına izin vermediğiniz doğru mu?"

Tessa, başını kaldırıp baktı ve Martha'nın kendisine hınzırca ve "büyükannece" gülümsediğini gördü. Birkaç

dakika önce Martha'nın telefonda konuştuğunu gördüğünü hatırladı.

İşte bu be, süpersin!

“Dora!” dedi Dr. Bender. “Git ve eşyalarını topla. Seni almadan gitmeyeceğim.”

Diğer helikoptere ulaştım ve kokpitin kan gölüne döndüğünü gördüm. Kan ince, düzensiz çizgiler hâlinde kontrol paneline, koltuklara sıçramıştı.

Cliffi kesmiş. Kötü kesmiş.

Ne Clifften ne de katilden bir iz vardı, fakat Amy Lynn arka koltukta yatıyordu. Hareketsizdi, nabzına baktım, boğazının acayip derecede şişmiş olduğunu fark ettim. Nabzı atmıyor, nefes almıyordu ve boğazı da böylesine tıkalıyken kalp masajı yapamazdım. Onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Ardından, gömleğinin altında kayan şey, katilin ne yaptığını anlamamı sağladı. Dişlerimin gıcırdadığını

duydum.Yılanı yakalayıp çıkardım ve helikopterden dışarı attım.Katilin beni beklediğini biliyordum; ama Cliffin ciddi şekilde kan kaybettiği aşikârdı.Desteğin gelmesini bekleyemezdim. Helikopterin ilk yardım çantasını kaptım, elastik bandı çıkarıp cebime koydum.Kan izleri helikopterden madenin içine doğru gidiyordu. Silahımı girişe doğrulttum. Fenerimi çıkarttım.

Ve tünele girdim.

Serin hava...

Gözden uzak bir köşede damlayan suyun zayıf sesi dışında ortalık sessiz...Fenerimi tünelde gezdirdim. Kalın destek kirişlerini, duvarlarda parıldayan mineral tabakalarını ve John'un, Heather Fain'in cesedini bıraktığı, dar aralıklı rayları gördüm.Bir an, göğsünün üzerinde Chris Arlington'ın kalbiyle raylar arasında, etrafını saran on mumun ortasında yatan bedeni, gözümün

önüne geldi. Öfkemin azme dönüştüğünü hissettim. John'un vahşi öyküsü, bir hafta önce bu madende başlamıştı ve bu gece burada son bulacaktı. Tünelde kimse görünmüyordu. Kan izleri ayaklarımın dibinde kesiliyor, fenerimin ışığının ulaştığı son noktada bulunduğum tüneli kesen bir başkası, doğuya doğru uzanıyordu. Oraya koştum, Maglite'ımı söndürüp çömel-dim. Sakinleşmek ve silahımı hazırlamak için bir nefes aldım ve köşeyi dönerken feneri yeniden yak-tım. Işık, karanlığı yarıyordu.

Kimse yok.

Işığı söndürüp karanlığa karıştım. Önce bu, ardından ana tünel; ama başka ışık kaynağı görülüyordu. Bir şey duyulmuyordu.

Hangi tünelden gittiler?

Maglite'ı yeniden yaktım, madenin iki kolunu da kontrol ettim. Ana geçitte hiçbir iz yoktu; ancak bununla birleşen tünelin beş

metre kadar içerisine doğru daha fazla kanla karşılaştım. Birkaç adım sonra o da yok oldu. Kan damlaları ovaldı; büyüklüklerine, biçimine ve sıklıklarına bakılırsa o ikisinin hızlı hareket ediyor olması gerekiyordu. İzler hâlâ tazeydi; fakat koyu toprak üzerinde takip etmek zordu. Durup tüneli işaretledim, böylece Cheyenne ve yüksek açılı kurtarma ekibi, geldiklerinde burayı bulabilirdi. Ardından bir sonraki kesişme noktasına doğru geçitten hızla ilerledim.

Dora, okul çantasının fermuarını kapattı. “O hâlde, yarın görüşürüz.”

“Evet.” dedi Tessa. “Bugünkü yardımların için de teşekkür ederim ayrıca. İşte günlükle...”

“Sorun değil. Umarım babanı bulursun.”

“Ben de.”

Dora, çantasını omzuna atarken dressuarın üzerindeki takı kutusuna çarpıp yere düşürdü, tüm kolyeler, küpeler halıya saçıldı.

“Ay, özür dilerim.”

“Önemli değil.” Tessa onları toplamak için yere eğildi. “N’olcak.”

“Hazırlanıyor musun?” Dr. Bender aşağıdan seslendi.

“Hemen geliyorum!” diye seslendi Dora. Eğilmiş Tessa’ya yer-dekileri toplamada yardım ediyordu. “Gerçekten, daha dikkatli olmalıydım. İşleri karıştıran Pandora, değil mi? Çok mantıklı.”

Tessa eli takı kutusunda, duraksadı. “Bir dakika. Annem ne yazmış demiştin? Bu kutuyla ilgili?”

“Fikrini değiştirdiği günü hatırlatmak istediğini.”

“Doğru.” Tessa kutuyu kaldırdı, içindeki her şeyi çıkartıp Dora’ya verdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Bunu almanı istiyorum.”

Dora, şaşkınlıkla bakıyordu. “Olmaz. Annen bunu sana bıraktı.”

“Öyküyü unuttun mu? Öykünü? Kutuda kalan son şeyi.”

“Dora!” Dr. Bender’ın sesi yukarıda yankılandı. “Her şey yolunda mı?”

“Hemen geliyorum!” diye bağırarak cevap verdi Dora.

“Bu sabah Martha, bana elimde olmayan şeyler için kendimi cezalandırmamam gerektiğini söyledi.”

“Annenin seni istememiş olmasından mı söz ediyorsun?”

“Evet. Ama aynını sen de yapıyorsun. O bebeğin ölümü, senin suçun değildi. Bunu hatırlamanı istiyorum, tlmüt. Yeni biri başlangıç. Kutuda kalan son şey...”

Dora, nihayet kutuyu aldı. “Teşekkürler.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Alıyorum.”

Odadan çıkarlarken Tessa, yatağın üstündeki günlüğü gördü.

Eline aldı ve merdivenlere yürüdü.

Hiç...

Tünelde olabildiğince hızlı hareket ediyorum; ama on dakika geçti, hâlâ ne Al-bay Freeman’dan ne de katilden bir iz vardı. Kan izleri ara ara kesilip yeniden beliri-yordu; ama ya hep kesişme noktalarında ya da madenin daha da derinlerine giden tahta merdivenlerde karşıma çıkıyordu. John, Cliff in kanamasını kontrol ediyor, kanın beni yönlendirmesini sağlıyordu.

Kurbanlık koyun gibi...

Bu merdivenlerin birinden inecek ya da birkaçından başka bir tünele çıkacak, kanı takip edecektim. Ardından, başka bir kesişme noktasına veya kanla işaretlenmiş bir kuyuya kadar kan izleri yeniden kaybolacak; burada yeniden aşağı inmek durumunda kalacaktım.

Hepsi, girift bir oyunun parçası...

Ama bu kez kazanan o olmayacaktı.

Daha önce, Grant Sikora'nın bana "hurry" mi "Ari" mi dediğini düşünürken bir de Ari'nin Amy Lynn'le birlikte görünmekten çekinmediğini öğrendikten sonra, onun John olduğundan şüphe etmeye başlamıştım. Gerçek katil çok özenli, çok dikkatliydi. Hakkında tüm bildiklerimize dayanarak, bu kadar zeki, bilgili biri, Sikora'ya gerçek ismini söylemiş olamazdı, dahası Amy Lynn'le ulu orta görüşmezdi. Kimden geldiği belli olmayan ihbarı, dispeç ofisinden yapmış olduğu fikri dahi fazlasıyla iyiydi. Çok

mantıklıydı. Oklar, direkt ona yöneliyordu. Kanla işaretlenen bu karmaşık yollar, beni madenin daha derinine, daha ilkel, daha az korunmuş olan bölümlerine çekiyordu. Burada duvarlar daha hasarlıydı ve daha fazla çatlak vardı. Daha az sayıda kiriş çatıyı destekliyordu. Ayrıca göçük izlerine de daha sık rastlıyordum.

Fakat eğer Ari katil değilse kimdi?

Hâlâ bilmiyordum.

Üç merdivenden daha indim, her biri de kanla işaretlenmişti. Dördüncüden de inmek üzereydim ki altımda birilerinin hareket ettiğini fark ettim. Fenerimi söndürdüm. Dinledim.

O kadar...

Öylece karanlığa bakarken tünelin ilerisinde bir yerde, merdivenin on beş metre kadar altımda bittiği noktada, az da olsa bir parça ışık hüzmesi gördüm. Fenerimi

yakmadan inebildiğim kadar hızlı -basamakları görmeden; el ve ayaklarımla hissederek-aşağıya indim.Onuncu basamağa gelmiştim ki bir ses duydum, kıpırdamadan bekledim ve etrafı dinledim.Evet, bu Cliffti, en azından bu kadarını söyleyebiliyordum. Bağırıyordu. Her dediğini anlayamadıysam da sesi tamamen duyulmaz olmadan önce “hile” ve “patlama” sözcüklerini seçe-bilmiştim.Aşağıda olabilecek en ufak bir hareketi yakalamak adına tekrar inmeye başladım.Düşüncelerim altüst oldu.

Chicago'daki delil odası... Denver'daki dispeç ofisi... Hastane güvenlik kameralarının yerleri... Bütün bunlara kim ulaşabilirdi?

Adli tıp konusunda bilgili... Zehirlerden ue zehirli maddeler-den, kundakçılıktan anlıyor;yakın dövüş sanatını, GPS engellemeyi biliyor...

Tünele ulaştım.

Stratejik olarak çok kötü bir noktadaydım. Eğer merdivenin sonunda, önceden kurulmuş bir silah düzeneği var idiyse yere iner inmez her şey bitmiş olacaktı. Beni kimse bekleyip beklemediğini öğrenmem gerekiyordu ve bunu yapmaya ancak yetecek kadar ışık varmış gibi görünüyordu. Ayaklarımı kuyunun duvarlarına sağlam basıp tek elimle merdivenin bir basamağına, garajımın tavanında yaptığım gibi asıldım, diğer elimle silahımı çıkartıp başımı hızlıca tünele uzatıp çektim. Kimseyi görmedim.

Çabucak pozisyonumu değiştirip silahımı hazırladım ve yere atladım.

Hâlâ kimse yoktu.

Yalnızca aşağı yukarı on metre ötedeki bir dönemecin ardından bulunduğum tarafa doğru süzülen hafif bir ışık görünüyordu. Oynuyor, kıpraşıyordu. Muhtmelen bir meşale ya da gaz lambasından geliyordu.

Heather Fain'in etrafına dizilen mumlar geldi aklıma.

Oraya vardığımızda onu da yanmaktaydı.

Onu da...

Parafin akış ölçümüyle, mumların iki saattir yandığı ortaya çıkmıştı.

Reggie'nin evinde de mumlar vardı.

Katil, ona acele eve gelmesini söyleyen bir mesaj atmıştı.

Reggie, Amy Lynn'i, koruyucu nezaret altında tutmaktan kaçınmıştı... Saldırganın robot resmini yapmak üzere Kelsey Nash'e ve Thomas Bennett'a giden memura o eşlik etmişti...

Heather'm cesedini incelerken mumlardan üçü sönmüştü.Greer'in odasında iki tanesi sönüktü.Madende, çiftlik evinde ve Taylor'ın garajında çalışması için Reggie çağırılmıştı... Lastik izleri... Reyhan saksısı, karısına gönderilmişti...

Bütün her şey, fazlasıyla mükemmeldi...
Fazlasıyla zekice...

Kurban edilmeye giden bir kuzu...

Fırın hâlâ ısınmaktaydı.

Evet.

Buydu... Kilit nokta buydu...

Küp dönüyordu. Son yüzü de yerli yerine oturmuştu.

Katil, Reggie olamazdı.

Yalnızca tek bir kişi bunca suçun üstesinden gelebilirdi.

Yavaşça, dikkatle Sauer'imi hazırladım; tünelin sonuna, hayatımda gördüğüm en zeki suçlulardan biri olduğunu kanıtlayan adama doğru ilerledim.

John!

Giovanni!

Dördüncü Gün Katili!

Arkadaşım, Teğmen Kurt Mason!

Tünelin sonuna yaklaşmıştım; kırpışan, parlak ışık tam karşımdaydı.

Seslendim: “Kurt!”

Adı tünelin tozlu atmosferinde ürkütücü biçimde yankılandı. “Cliffi bırak. Buna son vermenin zamanı geldi.”

“Tebrikler Pat!” Dönemecin öte tarafından bir yerden cevap verdi. “Öyküye hoş geldin.”

Derin bir nefes alıp Sauer’imi doğrulttum ve köşeyi döndüm.Cliff, on metre ileride ağzı koli bandıyla kapatılmış hâlde duruyordu.Kurt de boğazına bir ustura dayamış hâlde arkasındaydı. Cliffi kontrol altında tutabilmek için bir kolunu arkasına bükmüştü.

Namlunun ucundan karşıya baktım. “İndir ellerini.”

Cliffin sağ kolundan damlayan kan, yerde koyu bir leke oluşturunuyordu. Şimdiye kadar kaybettiği kan miktarına rağmen şuurunu hâlâ yitirmemiş olmasına şaşırmışım. Tıbbi yardım alması gerekliydi ve acilen gerekliydi.

“Fırın. Geldiğimizde hâlâ ısınıyordu.”

Kafa karışıklığı... “Fırın mı?”

Kurt, Cliff in arkasına öyle bir yerleşmişti ki ancak yüzünün küçük bir kısmı görünüyordu. Silahımı gözüne doğrulttum. “Şaka yapmıyorum Kurt. At bıçağı.” Bunları söylemiştim söylemesine ama o atışı yapamayacağımı biliyordum. Kurt’ü bu mesafeden, tam gözünden vurabileceğini bildiğim tek kişi Cheyenne’di.

“Bana ateş etmeyeceksin Pat. Fırınla ilgili ne diyordun onu söyle.”

Tünele hızlı bir bakış: Ortamımızdaki kirişlerin birinde asılı bir gaz lambası. Kurt’ün

solunda,bir ulaşım kuyusunun bir metre kadar içinde asılı, muhtemelen yük arabalarını indirmek için kullanılmış bir platform. Bulunduğum yerden bile kuyu duvarlarına bağlanmış C-4patlayıcıları görebiliyordum. Clifin “hile” ve “patlama” ile ilgili ne demek istediğini anladım.Kurt’un ne düşündüğünü kestirebiliyordum. Platformun üzerindeki bir kirişte çift makara ve halat için bir indirme mekanizması mevcuttu.

“Daha kaliteli mum kullanmalıydın.” dedim.

Cevap vermedi.

“Bir fırının ısısının 450 dereceye ulaşması ne kadar sürüyor?”

Bir süre düşündü. “O hâlde katilin kısa zaman önce oradan çıktığını biliyordun.”

“Evet; Ayrıca dresuann üzerindeki mumlardan ikisi sönmüştü; yerlerine yeni yakılmış oldukları hâlde. Bu, bana madeni

hatırlattı. Biz oraya vardığımızda mumların biri bile nasıl sönmemiş olabilirdi? O da iki saattir sürekli yanıyor olabilir miydi? Biz suç mahallini incelerken üç tanesi sönmüştü bile.”

“Ah!” dedi. “Çok güzel.”

“Madene gelen ilk kişi şendin Kurt; öyle söylemiştin ve Heather’ın cesedini bıraktığın zaman değil, 911 çağrısına cevap verdikten sonra, biz oraya varmadan hemen önce yakmıştın mumları.”

“Gerçekten başarılısın Pat; ama bu tamamen bir tesadüf.”

“Belki de içgüdülerime güvenmeyi öğreniyorumdur.” Parmağımı tetiğe koydum. “Şimdi sana söylüyorum. Ellerini kaldır!”

“Bunu yapmayacağım. Şimdi bana silahını at.”

“Clsturayı at Kurt, yoksa yemin ederim seni vururum.”

Cliffin sağ elinden akarak yerde biriken kana baktı. “Gerçekten oyalanmaya devam edecek misin? Bu şekilde ölmesine göz yumma Pat. Bir ailesi var. Bana yardımcı olursan onun gitmesine izin veririm. Şimdi lütfen silahını bana at.”

Öfke ve umutsuzluk girdabı...

Düşün **Pat. Düşün.**

Seçenekler: 1) Ateş et ve Cliffi vurma riskini göze al. 2) Vakit geçir ve ölmesini izle. 3)Dediğini yap ve biraz zaman kazan.

Kurt un yüzü, hemen hemen hiç görünmüyordu. Hemen hemen...

Ateş et Pat. Ateş et.

Küçük bir nefes aldım.

Silahı doğrulttum.

Doğrulttum...

Fakat yapamadım. ClifFi suratının ortasından vurma ihtimalini göze alamadım.

Dediğini yap Pat. Zaman kazan.

Sauer'imin kabzasını bırakıp tetik parmağımda sallanmasına izin verdim. Sonra, yavaşça ellerimi kaldırdım. “Bundan kurtuluşun yok Kurt.” Bu adamın benim arkadaşım olduğuna inanamıyordum. Ona güvendiğime... “Destek kuvvetler her an burada olabilir.”

Başını salladı. “Madene girdiğinde yalnızdın. Cheyenne, helikopterle ayrıldı. Yeterince vaktimiz var. Şimdi silahını bana fırlat. Birini boğazı kesilirken izlemek iç karartıcı bir şeydir.Bunu bir kez gördün mü görüntü gözünün önünden hiç gitmez.”

Cliffin kıvrandığını gördüm.Kurt C-4 kaplı kuyuya doğru yürüdü. “Önümüzdeki üç ay boyunca sürekli bu manzarayı hatırlayıp durmak istemezsin.”

Üç ay?

Bir an kuyuya baktım ve ne söylemeye çalıştığını idrak ettim.Usturayı Cliff in boğazına daha da sert bastırıyordu şimdi, kan incecik bir çizgi hâlinde belirdi boynunda.

“Tamam!” diye bağırdım.

“Bir dahaki sefere daha derin bir kesik olacak.”

“Tamam. Yapıyorum.” Yere eğildim.

“Yavaş.”

Sauer’i ileri ittim, ortalığa...

“Merak etme.” dedim Cliff e. “Seni kurtaracağım.”

Hafifçe başını salladı; “tamam” der gibi.

“Şimdi de bıçağın ve telefonun.” dedi Kurt. “Bu kez bana kadar ulaşsınlar.”

“Önce şu kanamasını durdurmama izin ver Kurt, sonra...”

“At şunları!”

Bir an tereddüt ettim; fakat ardından Wraith’imi fırlattım ona doğru. Ayaklarının dibine düşen bıçağımı bir tekmeyle kenara savurdu. Bıçak kuyudan aşağı düştü. Ardından Tessa’nın telefonunu attım, o da bir topuk darbesiyle parçalara ayrıldı.

“Üvey kızım bu işe pek sevinmeyecek.”

“Ceplerini boşalt Pat. Yavaşça. Aklından da bir şey geçireyim deme!”

Ceplerimde yalnızca Mini Maglite’ım, araba anahtarım ve helikopterin ilk yardım çantasından aldığım elastik bandaj vardı. Hepsini tek tek göstererek çıkarttım. “Cheryl, kız kardeşinin evinde değil; öyle değil mi Kurt?”

“Ari’yle beraber. Arka ceplerini de.”

“Öldü mü? İkisi de öldü mü?”

Cevap vermedi. Feneri, anahtarı ve bandajı tekrar cebime koydum. “Neredeler

Kurt? En azından bu kadarını söyleyebilirsin.”

“Şu işe bak ki Ari, kendisine bir depo kiralamış, burada işimiz bittiğinde onları ziyarete gideceğim. Şimdi arka ceplerini de boşalt.”

Onları görmeye gidecekse henüz ölmemişler demektir.

Arka ceplerimin boş olduğunu gösterdim. Yüzümü ona döndüğümde Cliff'in boynuna bir iğne batırdığını ve emniyet mandalını indirdiğini gördüm.

“Hayır!” Öne doğru atıldım.

“Dur!”

Kurt, ClifTin başını geriye yaslayarak bıçağı boğazına dayadı. Öylece duruyordum; ama bir taraftan da bir şeyler yapabilir miyim diye fırsat kolluyordum. Silahım birkaç metre önümde duruyordu.

Cliffin gözleri kaydı, kendini kaybetti ve Kurt onu tutup yere yatırdı.

“Ona ne verdin?” diye bağırdım.

“Sadece bayıltmak için. Biraz baş başa kalalım diye. Silahtan uzak dur.” -

Olduğum yerde durdum.

Bir Wilson Combat 1911 çıkartıp bana doğrulttu. “Geri çekil.”

Dediğini yaptım.

“Daha uzağa.”

Sauer’ime atılamayacak kadar geri git-tiğimden emin olana kadar bekledi, sonra usturasını kapatıp cebine attı. Silahı hâlâ elindeydi; benimkini de kuyudan aşağıya itti.

“Kelsey’nin o morgda ölmesi gerekiyordu değil mi?” dedim. “Daha sonra seni teşhis edebilir diye robot resim çizecek görevliye eşlik etmesi için Reggie’yi gönderdin ve bu yüzden hastanede odasına girmedin. Yine de

peşlerinden gidecek misin? Onun ve Calvin'in? İşin peşini bırakmak yok öyle mi?"

Cevap vermedi, ben de bu suskunluğunu "evet" olarak kabul ettim. Çıkartıp bana doğru fırlattığı kelepçe, ayaklarımın önüne düştü. "Normalde kalın bir ip kullanırdım; ama insanın kendini bağlaması biraz zor." Kelepçeleri işaret etti. "Tak şunları."

Kıpırdamadım. "Ayrıca, geçen sene Londra'da başka hikâyeler de anlattın mı? Bu işi ne zamandır yapıyorsun?"

Silahıyla kelepçeyi işaret ederek "Ellerini arkadan kelepçele Pat. Aşağıya indiğinde sana anahtarını vereceğim." dedi.

Kımıldamamakta ısrarcıydım. 1911'i ateşleyerek ayaklarımın dibinde bir toz bulutunun oluşmasına neden oldu.

"Kelepçeyi tak, yoksa sıradaki kurşun bacağına isabet edecek."

Dediğini yapardı. Kelepçeyi aldım. “Bir yolunu bulacağım.”

“Öyle- bir yol yok. Kuyu patlayıp kapandıktan sonra öyle bir yol olmayacak.”

“Beni tanımıyorsun. Buradan çıkacağım.”

“Seni tanıyorum Pat. Hatırla. Görev gücüne girerken seninle ben mülakat yaptım. Seni bir süredir izliyorum. Seni gayet iyi tanıyorum. Kaçış yok. Buna hazırlıklıyım. Şimdi şu...”

“İyi.” .

Gözlerini kıstı. “İyi?”

“Kaçış olmaması.” Konuşurken bir yandan da kuyunun tepesindeki makara sistemini inceliyordum, indirme kolunu, halatları. “Çünkü seni aşağıda bıraktıktan sonra tekrar çıkartmak için biraz zamana ihtiyacımız olabilir ve o sırada bir yere kaybolmuş olmanı istemiyorum.” Kelepçeyi sol bileğime taktım.

Beni dikkatle ve biraz da teyakkuz hâlinde izliyordu. “Devam et. Diğer bileğini de.”

Bir plan kurdum.

Diğer bileğimi de kelepçelerken “Hayır. Arkadan. Bekle. Önce bana anahtarını at. Anahtarlığında kilit açmaya yarayan bir alet var. Gördüm.” dedi.

Eyvah. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

Anahtarımı bulmak için fenerimi çıkarttım cebimden.

“Fener sende kalabilir. Birkaç gün yeni evini keşfetmene yardımcı olacaktır!”

Anahtarımı atıp feneri arka cebime koydum. “Rahip Hughes nerede? Boccaccio’nun hikâyesine göre rahibin hayatta kalması gerek. Hâlâ yaşıyor mu?”

“Söylemek zor. Bir kazığa bağlı, aynen Rahip Alberto in Pampinea’nın öyküsündeki gibi.

Fakat o, yaklaşık bir haftadır Dover Tepesi'nin doruğunda bağlı bulunduğu için - bir de biliyorsun dün kar yağdı- pek fazla şansı olduğunu düşünmüyorum.”

İçimdeki öfkenin arttığını hissettim. Sakinleşmem gerekliydi; aksi hâlde bir hata yapabilirdim.

Ölümcül bir hata...

“Şimdi diğer bilek.”

Eğer bu bileğimi de kelepçelersem kaçmak için hiç şansım kalmayacaktı. Her şey bitmiş olacaktı. “Onu bulan kişi sen mi olacaksın? Kahraman?” İki elimi arkama götürdüm.

“Birkaç yolu var; ama bu ihtimal de onlardan biri.”

“Ya Cheryl ve Ari?”

“Sekizinci öyküye Amy Lynn ve Cliffle devam etmeye karar verdim.”

“Cliffi öldürmeyeceğini söylemiştin.”

“Yalan söyledim Pat. Ari ve Cheryl’e gelince; hâlâ anlatmam gereken dokuzuncu hikâye var,yani bu durumda Bay Ryman’ın kalbini, bu akşam yemeğinde karıma sunuy-
or olacağım.”

Kurt, her detayı, her ihtimali düşünmüştü ve her ne kadar açık bir kapı arasam da pek yok gibi görünüyordu. Cıstelik şimdiye kadar bu işi bağlamak adına bir iki adım atmış olduğunu da hissediyordum.

Düşün Pat, düşün.

Ellerim arkamdaydı; ama bileklerimden birini kelepçeleme-miştim. “Neden ama Kurt? Neden bunca insanı öldürdün?”

Bir süre düşündükten sonra, “İnsanların ölüşünü izlemek enteresan bir şey.” dedi.

Başka da bir şey söylemedi. Bu kati ve yalın cevabı, tüylerimi diken diken etti.

“Peki ya Hannah’nın ölümü?” diye sordum. “O öldüğünde acı çekmiştin. Seni izledim.”

“Ben yas tutmam. Öyleymiş gibi yaparım!” Silahı suratıma doğrulttu. “Şimdi, şu kelepçe işini bitir artık! Kilitlendiğini duy-mak istiyorum.”

Artık kurtulabileceğimden şüphe etmeye başlamıştım. “Bunu onun ölümünden bu yana planlıyorsun değil mi? Amy Lynn, sen-inle röportaj yaptığı zaman seçtin onu öykün için.”

Arka cebimde mini Maglite’ımı hissettim.

İşte bu, evet.

“Sen Galeotto musun? Dante’nin ***İnferno***’sundaki? Mevzu bu mu? Kendini, âşık-ları ölümde buluşturan şövalye gibi mi görüyorsun?”

“Bunu Bryant’tan öğrenmiş olmalısın.”
Bana doğru yürümeye başladı. Oyalanmam-
dan bıkmış olmalıydı.

Kelepçeyi kilitledim.

“Arkanı dön.” Yürümeyi kesip silahı in-
dirmeden “Göreyim.” dedi.

Döndüm; kelepçelenmiş bileklerimi
gösterdim.

“Tamam.” dedi. “Buraya gel.”

Yüzümü ona dönerek yavaşça ilerledim.
Arka cebimdeki fenerimi elime alıp ampul
yuvasını ana gövdeden ayırmak için başlığı
çevirmeye başladım.

Gerektiği gibi karşılık ver.

Tamam.

Sanırım yapacağım!

Ana gövdeyi başlıktan ayırabilmişim;
fakat ihtiyacım olan kısmı burası değildi.
Fenerin gövdesini arka cebime attım.

Daha fazla zaman... Biraz daha zaman...

Tünele yeniden göz gezdirdim. Kaya duvarlar ve tavan, garajımdaki tırmanış duvarını hatırlattı, bunu nasıl avantaja çevirebilirdim? Gaz lambasını? Ona fırlatabilir miydim? Silahını ele geçirmeye çalışsam? Kurt, 191 l'ini bana doğrultmuştu; fakat bir parmağı da diğer elinde tuttuğu fününin kumandası üzerindeydi. Göstergesinde otuz saniye yazıyordu; ama geri sayımı başlatmadı, cihazı cebine koydu.

Yürümeyi kestim. “O hâlde, on üç yıl önce, Orta Batı'da... O sen miydin yoksa Basque mıydı?”

“Ben değildim; ama işlenen suçlar ilgimi çekti.”

Yanıma yaklaştı.

Biraz daha fazla...

“Ona hayrandın yani.”

“Hayır. Bir yarışmacıydım. Bir izleyici kitlesi için... Cumartesi söylediğim gibi makaleler benim keşif raporumdu.” Kolumdan yakalayıp beni, kuyunun içinde, bir metre kadar aşağımızda, patlayıcı döşeli platforma doğru çekti. “Şimdi sıra onuncu öyküde.”

Beni yönlendirmesine izin verdim. “Ve Basque’ın duruşması sırasında silahı sen mi doldurdun? Geçen ay, delil odasında?”

Uca geldiğimizde cebindeki fünüyeyi çıkardı. “Aşağı in.” dedi.

Kımıldamadım. “İnmeden önce, sana küçük bir tavsiyem var Kurt.”

“Neymiş?”

“Kilit açmayı bilen kelepçeli bir adamı, Maglite’ının tel yaylarıyla baş başa bırakma.”

Sonra, üzerine çullandım. Elinden silahı kaparak çenesine olabildiğince sert -aynı Basque’a attığım gibi- bir yumruk indirdiğim

anda, yüzündeki şok ifadesini gördüm.Eşit derecede iyi hissettirmişti.

Kurt, geriye doğru yalpaladı, sonra toparlandı. “Pekâlâ, halledelim şu işi.”

Tam silahına uzanıyordum ki usturasını çıkarıverdi. Fünyenin kumandasına bastı ve geri sayım başladı.

-29

-28

“Öyküyü bitirme zamanı Pat!”

Hızla üzerime atılıp usturayı salladı; fakat ben kenara kaçtım. Kolunu yakaladığım sırada usturayı bir kez daha bana doğru salladı. Geri çekildim ve ikimiz birden platformun üzerine düştük.

Patlayıcının göstergesini gördüm.Usturayı boğazıma bastırmaya çalışırken onu ittim ve yuvarlandı.Platformun yanlış tarafındaydım, tünelden en uzak köşeye kısılmıştım.Usturayı manivelaya bağlı

halatlardan birine sürttü ve kesti. Platform sarsıldı; ama düşmedi.Diğer halatı da keserse düşecektim.

-20

Platformdan geriye doğru adım attı; bu şekilde halatı kesmeden önce platformdan inebilecekti. “Hoşça kal Pat.”

“Güle güle Kurt.”

Sıçrayıp makaranın asılı bulunduğu kirişi yakaladım ve ayaklarımı da yukarı çekerken ikisiyle birden Kurt’e vurdum; hızla, tam göğsüne.

-17

Tekrar platforma yuvarlandı; fakat o ayağa kalkamadan ben, kaya tırmanışında yaptığım gibi ayaklarımı yukarı çekmiştim. Bir ayağımı, halatı tutan manivelaya yasladım, diğerini de halatın hareketini kontrol eden kola. Hızla vurdum ve kol, halatı serbest bıraktı.

Ve platform düşmeye başladı.

-13

“Yoo!”

Kurt’ün kuyudan yükselen çığlığını duyabiliyordum.

İçimden geri saymaya devam ederek kuyunun yanına inecek şekilde yere bıraktım kendimi.

-10

Kuyunun dibinden platformun güçlü çarpma sesi duyuldu. “Peşini bırakmayacağım!” diye haykırdı. Pek yaralanmış gibi gelmiyordu sesi.

Cliff’e koşarak onu tünelin dönemecine doğru sürükledim.

-06

Köşeyi döndüm.

-04

Patlama, sağır edici olacaktı. Yanma eğildim.

-02

Dizlerimle kulaklarını kapattım.

-01

Ellerimi, kendiminkilerin üzerine bastırdım.

Bom!

Yıldırım gibi bir gürleme, her şeyi içine alan bir ses...

Sonra, ciğerlerimi tıkayan hava... Toz... Duman... Çevremde, yuvarlanan kayalar...

Kafama aldığım bir darbe...

53 dakika sonra

Gözlerim kapalı...

Altımda hareket hissediyorum. Kafamın içinde binlerce elektrikli testere zırıldıyor. Hafif bir sallantı, yer kıpırdıyor... Ya da

belki hareket eden yer değildir. Belki sadece bir rüyadır, başka bir rüya... Acıyla inledim. Bir ses duydum, tatlı ve yakından gelen bir ses, bir kadın sesi...

“Pat.”

Başım zonkluyor, kulaklarım uğulduyordu. “Lien-hua” diye mırıldandım.

“Benim, buradayım.”

“Geleceğini biliyordum.” Gözlerimi açtım, bulanık görüyordum, üzerime eğiliyordu. “Bir kez daha...” diye fısıldadım. “Yeniden deneriz... Sana ihtiyacım var!”

Gözlerimi kırparak bu rüyadan uyandım, Lien-hua’nın yüzü buhar oldu ve karşımda onun yerine, Cheyenne’in yüzü belirdi. Arkasında metal duvarlar vardı, bir tavan, ilk yardım malzemeleriyle dolu raflar... Bir ambulansın içindeydik, “üzgünüm.” dedim yavaşça. “Ben...”

“Şşş.” Elini alnımm üzerine koydu. “Önemli değil. Sen... Nerede olduğunun farkında mısın?”

Hafifçe başını salladı. “Kürt’tü.” Sesim kuru ve kaba çıkıyordu.

“Biliyoruz.” dedi Cheyenne. “Cliff, senden önce kendine geldi. Bize her şeyi anlattı.” Anlam vermeye çalışarak başını iki yana sallıyordu. “Akıl alır gibi değil.”

“Evet.” Olanları kavrayabilmek için ondan daha fazla vaktim olmuş olmasına rağmen Kurt’ün katil olduğu gerçeğinin sar-sıntısından kurtulamamıştım.

Kollarımı, bacaklarımı kontrol ettim, hareket etmeye çalıştım. Ağrıyan başım dışında iyi gibiydim. Cheyenne’in yanında bir sağlık görevlisi oturuyordu.

Ona gülümsedim. Ardından, “Demek bıraktığım işaretleri buldunuz.” dedim.

“Her köşe başındaki ilk yardım bantlarını gözden kaçırmak pek mümkün değildi doğrusu.”

“Cliff ne durumda? İyi mi?”

“Olacak.”

Aklım hâlâ karmaşıktı. “Cody?”

“Bir yerlere çarpmadan onu Evergreen Hastanesine yetiştirmeyi başardım aslına bakacak olursan. Durumu iyi, hatta hayatını kurtardığım için bana teşekkür bile etti, sanırım yeniden konuşur hâle geliyoruz. Küçük mucizeler...”

Sağlık görevlilerinden biri, otuzlu yaşlarının başında bir Latin Amerikalı, bileğimi tutarak nabzıma baktı. Ne kadar zamandır baygın olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu.Çorbaya dönmüş belleğimde dikkatimi çekmeye çalışan anılar arasında bir düzen oluşturmaya çalışıyordum: Madene

girdim... Kan izlerini takip ettim... Patlamadan önce Kurt'le konuştum...

“Dover Tepesi...” diye mırıldadım Cheyenne’e. “Rahip Hughes

Dover Tepesi’nde, bir direğe bağlı... Belki elektrik hattına bağlı bir telefon direği olabilir, bilmiyorum... Ve Cheryl’le Ari, bir depodalar, kiralık bir depo... Ari’nin adıyla kontrol et.”

Kendimi yavaş yavaş kaybettiğimi hissediyordum; ama Cheyenne’in telefonunu çıkarttığını gördüm. “Hangi depo bilmiyorum, bakman lazım...”

“Bakacağım. Sen rahat ol.”

Düşünmeye çalıştım; fakat her şey bulanıklaşıyordu. Sağlık görevlisinin üzerime eğildiğini gördüm hayal meyal, bu sırada Cheyenne telefonun tuşlarına basıyordu. Görüntü kararmaya başladı.

Ve yeniden uykuya daldım.

Rüyalar... Sesler... Fısıltılar... Verilen ve bozulan sözler...

Ardından sağ elimde hafif bir basınç... Ve gözlerimi yeniden açtım.

Hâlâ ambulanstaydım. Yanımda Cheyenne, eli elimin üzerinde. Telefonda biriyle konuşuyordu. Elimi elinin altından çektim ve sağlık görevlisine ne kadardır baygın olduğumu sordum.

“Sadece birkaç dakika. Seni bir saat kadar önce bulduk. Yüksek aç tırmanış ekibindeki arkadaşların bayağı sıkılaşmış.”

Başımı salladım. “Ne oldu bana?” Sesim hâlâ bana aitmiş gibi gelmiyordu.

“Başına bir kaya düşmüş. Konküzyon gibi görünüyor, onun haricinde...”

“Beni kaldırır mısın?”

İkna olması biraz zaman aldı; ama sonunda sedyemin başını biraz kaldırmaya yardımcı oldu. Cheyenne; hâlâ telefonla

konusuyordu. Ben de sağlık görevlisinden telefonunu kullanmak için izin istedim. İstemeden de olsa telefonu uzattı.Siber Suç Biriminin numarasını tuşladım. Yeniden bilincimi kaybetmekten korkuyordum, bu nedenle Angela telefonu açar açmaz konuşmak için fazla vaktim olmadığını söyledim. “Bana Paul Lansing’den söz et. üvey kızımın biyolojik babası olabilir bu adam.”

Hemen cevap vermedi.

“Angela, sorun nedir?”

“Şimdilik bilmen gerekenler şunlar: Wyoming Dağlan’nda yaşıyor. Ehliyeti yok. Banka hesabı yok. Telefonu ya da bilgisayarı da yok, hatta kredi kartı kullanmıyor, ayrıca elektrik,su faturası bile mevcut görünmüyor.”

“Sistem dışında yaşıyor.” diye mırıldandım.

Ambulans yavaşladı.

“Kayıtları tertemiz.” dedi.

“Fazla mı temiz?”

“Belki.”

“Dinle. Hakkında ne öğrenebiliyorsan öğren. Bilgisayarıma ulaşınca seni arayacağım. Sadece benim aramamı bekle olur mu?”

“Tamam.”

“Araştırmaya devam et bakalım, daha neler çıkacak.”

“Tamam.”

Ambulansın arkasındaki pencerelerden hastaneye vardığımızı görebiliyordum. Angela’nın söyledikleri kafamı karıştırmıştı. Bir insan bir şeyden kaçmıyorsa genelde dağlara saklanıp kendini görünmez kılmaya çalışmazdı. Sağlık görevlisine telefonunu geri verdim, Cheyenne de konuşmasını bitirdi ve

“Pat, Kurt’ün patlamadan kurtulup kurtulmadığını biliyor musun?” diye sordu.

“Kuyu patlamadan önce tünele doğru kaçmak için yeterince vakti olmuş olmalı; ama emin değilim.”

“O geçitten çıkmanın başka yolu var mı?”

“Sanmıyorum. O tüneli tek bir nedenden ötürü seçti, o da muhtemel bir çıkış yolunun olmaması.”

Kurtarma ekibinin onu oradan çıkarması için ne kadar zamana ihtiyacının olabileceğini düşündüm. Belki haftalar alırdı bu. Belki de uğraşmazlardı bile. Bu, tatmin edici bir düşünceydi. Cheyenne, bir süre söylediklerimi düşündükten sonra, “Thomas Bennett ve karısıydı madenin sahipleri. Başka geçitleri olup olmadığını biliyordur herhâlde.” dedi.

“İyi akıl ettin.” dedim.

Ambulans durdu; sağlık görevlisi kapıları açtığı sırada Cheyenne, yeniden telefonuna sarılarak merkezden Marianne Bennett'in telefonunu istedi.Hastaneden ambulansa doğru iki sıhhiye görevlisi koştu ve benimle araçta gelenle birlikte sedyemi dışarı çıkardılar.

“İçeride görüşürüz.” diye seslendim Cheyenne'e, acil servisin kapıları açıldı ve bu üçü adam sedyemi binaya sürdü.

6 dakika sonra

Hemşirem tansiyon aletini kolumdan çıkardı. “Doktor birazdan gelir.”

“Teşekkürler.”

Ambulansta o kadar dermansızdım ki Cheyenne'e Calvin'in durumunu sormayı akıl edememiştim. Bu yüzden hemşire odadan çıkar çıkmaz kalkıp onu bulmaya

gittim.Biraz başım dönüyordu; ama kapı tekrar açılana kadar kendimi toparlayabildim.

Cheyenne.

Küçük bir gülümseme... “Nereye gidiyosun, pardon?”

Elimi duvara yasladım. “Calvin’in nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Az önce onunlaydım. Bir değişiklik yok.” Yüzüme endişeyle bakıyordu. “Ayakta olman gerek.” “İyiyim ben.”

Elimi duvardan çekip ayakta durabildiğimi göstermek istedim; ama kolumu yakalayıp banadestek oldu. “Pat, cumadan beri başına gelenleri düşün: Neredeyse canlı canlı yanıyordun,çingiraklı yılan tarafından sokuluyordun, bir madene hapsedilip havaya uçurulacaktm ve bir kayanın altında kalıp ezilme tehlikesi atlattın!”

“Hareketli birkaç gün geçirmişim desene.” dedim.

Hafifçe gülümsedi.

Kapıyı araladı. Arkasından hastanenin ön kapısını görebiliyordum.

“Beni o madenden çıkardığın için teşekkürler.” dedim.

Hâlâ kolumu tutuyordu. “Geri döneceğimi söylemiştim.”

Söyledikleri, ambulansa uyanırken aklımdan geçenleri hatırlattı. Lien-hua’nın adını sayıklıyordum ve geri geldiği için minnettar olduğumu söylüyordum. Ona ihtiyacım olduğunu...

Cheyenne’in elini nazikçe kotumdan çektim. “Cheyenne, ambulansa kendime gelmeye çalışırken senin başkası olduğunu sanıyordum.”

“Lien-hua-.”

“Evet.” .

“Öneli değil. Biliyorum. Hâlsizdin.”

Hassasiyetle dürüstlüğü en iyi ne şekilde dengeleyebilirim diye düşündüm. Açıkçası hem Lien-hua’dan hem de ondan hoşlanıyordum; ama Cheyenne’e dürüst olmam gerektiğini hissediyordum. Her şeyi anlatmalıydım. Cheyenne, ne söylemem gerektiği konusunda kafa yorduğumu fark etmiş olacaktı ki

“Gerçekten Pat. Sorun değil. Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin.” dedi.

İşte işler, bu noktada karışıyordu.

“Şey... Aslında... Zorunda olabilirim.”

Sessizlik...

“Hmm...” dedi yavaşça. Ses tonu aramıza girmeye başlayan mesafeyi yansıtıyordu.

“Anlıyorum.”

“Dinle, ne hissettiğimi anlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardır belki.”

“Doğru, haklısın. Bu mantıklı.”

Her sözcüğünde inceden bir kırgınlık hissediliyordu.

O da senin kadar yalnız ve sen onun kalbini kırdın.

Onu kırdın.

Onu kollarımın arasına almak, sarılmak ve üzgün olduğumu söylemek istedim; ama biliyordum ki böyle yaparak kalbimin tutmaya hazır olmadığı bir söz vermiş olacaktım.

“Cheyenne, bu gerçekten...”

“Bana tek bir şey söyleyebilir misin Pat. Lütfen?”

“Elbette.”

“Geçen seneden beri sana, birlikte bir şeyler yapmak için birden fazla teklifte

bulundum; ama zamanlama hiç doğru olmadı ve bunu anlayışla karşılıyorum ama...” Hafif bir nefes aldı. “Bir gün ‘doğru zaman’ olacak mı?”

Eyvah!..

Bu konuşma bu şekilde olıtiymalıydı. “Cheyenne, harika bir kadınsın ve ben... Yani, eğer ben...”

Elini kaldırarak sözümü kesti: “Hayır. Bu iyi. Bu kadarı yeterli.”

“Üzgünüm.”

“Lütfen. Olma. Doğrusu...” dedi sakince. “Bu sana yakışıyor.”

Bir saniye sonra aramızdaki bağ kopmuştu artık ve kendimi çaresiz ve ikisi de farklı biçimlerde ulaşılmaz görünen bu kadınlara duyduklarım arasında kapana kısılmış hissettim.Lien-hua geçmişim yüzünden, Cheyenne’se Lien-hua yüzünden uzaklaşmıştı benden.Ardından, kapı

aralığından, Tessa ve annemin acil servise girdiklerini gördüm.

“Belki bu konuyu daha sonra tekrar konuşabiliriz.” dedim.

Cheyenne kime baktığımı görmek için başını, baktığım yöne çevirdi. “Sorun değil. Bence yeterince konuştuk zaten. ” Sesinde hiç düşmanlık yoktu; fakat nedense bu daha da kötü hissetmeme neden oldu.Cevap vermemeye fırsat bırakmadan kapıdan çıkıp Tessa ya el salladı, ardından köşeyi dönüp gözden kayboldu.Annem ve üvey kızım gözlem odasında beni görmek için aceleyle içeri girdiler.Ve Tessa’yla, babası hakkında konuşma vaktinin artık geldiğini fark ettim.Başım hâlâ ağrıyordu; ama onun dışında fena değildim. Annemi iyi olduğuma ikna ettikten sonra, Tessa’yla yalnız konuşmak için, bekleme salonuna gidip bir süre orada oturmasını rica ettim.İyi olduğuma ikna olmuş görünmüyordu. “Bize, başına bir kayanın yuvarlandığını söylediler.”

“Küçük bir kaya.” dedim.

Düşünceli ve endişeli bir biçimde gülümsedi. “Tamam, ama bir doktor seni görmeden bu hastaneden gitmeyeceğiz.”

“Anlaştık.”

Bu cevap onu tatmin etmişti; bekleme salonuna doğru giderken ben de Tessa’yı bir hemşire bankosuna doğru yönlendirdim. Bankodan Calvin’in 131 no’lu odada olduğunu öğrendik.

“Patrick.” dedi Tessa. “Daha büyük bir kaya olmadığına sevindim.”

“Teşekkür ederim. Bunu söylemen güzel.”

Koridorda yürüyorduk, tam “Siber Suç”a attığı postadan söz edecektim ki Dedektif Warren’ı odamdan çıkarken gördüğünü söyledi. “O bakışı biliyorum.” dedi.

“Ne bakışı?”

“Lütfen.”

Varmaya çalıştığı nokta hoşuma gitmedi.
“Tessa seninle konuşmak istediğim...”

“O hâlde, kabaca: Çocuk kızla karşılaşır,
kıza âşık olur, kızı kaybeder, son.”

İç çekmek yerine kendimi zapt ettim.
“Kabaca!..”

, “Ne tür bir hikâye ki bu zaten?”

Hayatımın hikâyesi...

“Sanırım bazen işler umduğun gibi gitmiyor.” Söylemek için aklıma gelen tek şey buydu.

“Umduğun şey Dedektif Warren mıydı?”

Kesinlikle konuyu değiştirme zamanıydı.
“Demek babanı arıyorsun?”

Cevap vermeden önce birkaç adım attı.
“Soyadım Lansing olmalıydı.”

“Siber Suç Biriminin gönderdiği postayı okudun mu?”

“Evet.”

“Onunla tanışmak istiyorsun öyle mi?”

“Evet. İstiyorum.”

Duygularım fena hâlde birbirine karışmıştı. Tessa, öz kızım olmadığı hâlde öyleymiş gibi hissediyordum ve bu sözlerini duymak canımı yakmıştı. Bu adamla ilgili ciddi endişelerim olmasına rağmen “Olur.” dedim.

“Olur mu?”

“Eğer Paul Lansing babansa -gerçek babansa- onunla tanışmaya hakkın var tabii ki. ” Bu nasıl söylenirdi. Bunu söylemenin yumuşak bir yolu yoktu. “Fakat.

123 no’lu odayı geçtik.

“Fakat?”

“Annenin şey yaptırıp yaptırmamak konusunda kararsız kaldı-ğımı öğrendiğinde neler hissettiğini hatırlıyor musun?”

“Kürtaj. Evet, hatırlıyorum.”

Bir nefes aldım. “Peki hiç düşündün mü acaba Bay Lansing seni...”

“Ne? Sevmiyor mu? İstemez mi?”

“Bu mümkün.” dedim.

Oda 127. Calvin’in odası biraz ilerideydi.

Çenesini öne çıkartıp geri çekti. “Ben sadece gerçeği bilmek istiyorum. Yani, o benim babam...” Sonra bana baktı. “Anlıyorsun değil mi?”

Tuhaf.bir sessizlik... “Evet. Anlıyorum.”

Calvin’in odasına vardık, kapıyı iterek açtım ve onu yatakta buldum. Tanımadığım bir doktor, dosyasını okuyordu. Yatağın yanı başında da Jake Vanderveld vardı.Calvin, hareket etmiyordu. En kötüsünü düşündüm. “Ne biliyoruz?” diye sordum.

Doktor bana doğru bakarak “Durumu stabil; ama henüz bilinci açılmadı.”

Tessa, önceden Calvin'le birkaç kez karşılaşmıştı; yüzünden endişesi okunuyordu. "O iyi mi?"

"Annemin yanına gider misin?" dedim. "Birazdan konuşmaya devam ederiz tamam mı?"

Gözlerini, Calvin'den ayıramıyordu.

"Tessa git, Martha'yla otur. Az sonra gelirim ben."

Nihayet odadan çıktı ama sonra dönüp bana baktı. "Ciddisin değil mi? Yani babamla gerçekten tanışabilirim. Bunu öylesine söylemedin."

"Ciddiyim. Ayarlayacağız, söz veriyorum. Şimdi lütfen..." Bekleme salonuna doğru işaret ettim.

Calvin'e son bir bakış attıktan sonra gitti. Hastasının ölmekte olduğunu söylemek için doktoru, bir kenara çektim.

Doktora, Calvin'in durumunun tam olarak ne olduğunu bilmediğimi söyledim; ama Özel Ajan Ralph Hawkins biliyordu. Ralph'in numarasını verdikten sonra doktor, odadan hızla ayrılıp onu aramaya gitti.

Calvin'e yaklaştım. Akıl hocam... Arkadaşım... Çok yaşlı ve çelimsiz görünüyordu.

“Kurt'müş öyle mi?” dedi.

“Evet.” dedim sadece.

“İnanılmaz. Bunca zamandır onu tanıyordum; ama hiçbir şeyden şüphelenmedim.”

“İnsanları tanımak zor.” Gerilim, göğsüme yumruk olup oturmuştu. “Gerçekten tanımak ve neler yapabileceklerini idrak etmek...”

“Bu doğru Pat. İyi bir gözlem.”

Jake, derin bir nefes alıp devam etti: “Rahibi buldular. Depodaki o adamla kadını

da. Hepsinin durumu iyi. Hepsine zamanında yetişebildik.”

İyi haber almak güzeldi.

Aklım yeniden Calvin’e kaydı. Sorulacak çok soru vardı: Gre-er’lerin pvine gitmeyi nasıl akıl etmişti? Neden beni polis merke-nde;> aradı? Richard Basque’m suçsuz olduğuna dair ne gibi bir delil ele geçirdi? Duruşma esnasında notlar aldığını görmüştüm. Belki de not defteri bana gerekli cevapları verirdi. Elbiseleri ve kişisel eşyaları, komodinin yanındaki sandalyenin üzerindeydi. Onlara doğru yürüdüm.

“Dizüstü bilgisayar kayıp.” dedi Jake pat diye.

“Pardon?”

Calvin’in not defterini göremiyordum; ama pantolonunun cebinde bir kâğıt vardı.

“Amy Lynn Greer’in...” dedi Jake. “Anlaşılan makaleleri gönderen oymuş. Tabii

tam olarak bilemiyoruz çünkü dizüstü bilgisayar kayıp.”

Calvin, Dr. Renée Lebreau’nun adını ve telefon numarasını yazmış kâğıda. Basque’in yeniden yargılanmasının yolunu açan DNA tutarsızlıklarını bulan hukuk profesörüydü bu; Michigan State üniversitesindeki. Kâğıtta şifreli bir mesaj da vardı: “H814b Patricia E.”

Bunun ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bir bilinmezlik daha...

Şifreyi ezberleyip kâğıdı yerine koydum.

“Bana sorarsan...” dedi. “Kurt alıp ortadan kaldırdı.”

Neden bilgisayar hakkında konuştuğumuzu anlayamamıştım. “Hmm, belki ses kayıt cihazından bir şeyler çıkar.” Calvin’in eşyaları arasından sorularıma cevap olacak başka bir şey bulamadım, yanma döndüm.

Jake.'in tutumu değişti, sakinleşti.
“Neyinden?”

“Evdeyken çantasında bir ses kayıt cihazı olduğunu görmüştüm.”

Jake içinden bir şeyler hesaplıyor gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Saatine bakıp ayağa kalktı. “Gitmem gerek. Yüzbaşı Terrell’la bir basın bildirisi vereceğiz az sonra.” Omzuma yumuşakça vurup “Endişelenme Pat. Davada bize ne kadar yardımcı olduğunu herkese anlatacağım.” dedi.

Jake’le konuştukça baş ağrım artıyordu. “Lütfen...” dedim. “Zahmet etme. Sadece doğruyu söyle yeter, yani senin profilin olmasa davayı asla çözemeyecek oluşumuzu...”

“Sağ ol Pat. Bu çok şey ifade ediyor.”

“Ne demek.”

Jake gittikten sonra birkaç dakika sessizce Calvin'in baş ucunda oturdum. Sonra yavaşça,

“Onu yakaladık. Kurt'ü yakaladık.” dedim.

Şu anki durumunda beni duyup duymadığını bilmiyordum; ama devam ettim: “Ve bugün gerçeği söyledim. Kürsüde. Yapılacak en iyi şey bu muydu bilmiyorum; ama doğru söylediğime memnunum. Neler olacak göreceğiz.”

Calvin, öylece yatıyordu. Ses çıkarmadan...

Birkaç dakika sonra doktor döndü ve bana az önce Calvin'in Chicago'daki dâhiliye uzmanıyla görüşüğünü söyledi.

“Ve?”

“Üzgünüm ama ailesi durumunun gizli tutulmasını istiyor. Onlarla görüşmeniz gerek.”

Duymak istediğim bu değildi; fakat tartışma çıkarmak için uygun zaman da değildi. Calvin'in ailesiyle yarın görüşebileceğimi düşünerek "Gitmeliyim." dedim. "Ama durumunda bir değişiklik olursa bana haber vermenizi istiyorum. En azından bunu yapabilirsiniz. Bu, gizliliği bozmak sayılmaz."

Doktor başını salladı. Ofis numaramı verdim, kısık sesle Calvin'e yakında onu görmeye geleceğimi söyleyip Tessa ve anemin yanına gittim.

Saate baktım: 22:02.

O hâlde, eğer Ralph iç işlerinde araya adam sokmayı başara-madıysa FBI görevimden uzaklaştırılma cezam, şu anda resmi olarak başlamıştı.

Bir hafta sonra Toprak bir yol

Riverton, Wyoming'ın 60 km batısı

14:51 Dağ Saati

Uçağımız, iki saat önce inmişti ve şu anda, kiralık arabayla Paul Lansing'in dağdaki kulübesine doğru yol alıyorduk. Tessa, yanımda oturmuş, arkadaşının verdiği Rubik küpünü gözleri kapalı çözmeye çalışıyordu. Bir taraftan güneş ışığı Wind River Sıradağları üzerinde basamak basamak yayılıyor, diğer yandan bulutlar, yavaş yavaş toplanıyordu. Kulübeye on dakika kadar yolumuz kalmıştı. Geçen hafta boyunca Angela, Paul Lansing hakkında negatif herhangi bir bilgi bulamamıştı. Tehlike işareti yoktu. Bu durum, tuhaf bir biçimde canımı sıkıyordu. Tessa ya onunla tanışabileceği konusunda söz vermiştim ve Angela, bana bu

sözümü bozmama neden olacak hiçbir neden sunmamıştı.

Ve, işte buradaydık.

Ne var ki Tessa'yı, Lansing'le bir an dahi yalnız bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Bir saniyeliğine dahi!..

Bulutların batıda toplanmasını izlerken Tessa, gözlerini açmadan “Bu sabahtan beri Dr.

Werjonic'le ilgili yeni bir şey öğrendin mi?” diye sordu.

Küpü çevirdi.

Klik. Klik.

“Henüz bir değişiklik yok.” dedim.

Calvin'in ailesi, hastalığını gizli tutmaya karar vermişti. Her ne kadar başka kanallardan detayları öğrenme imkânım olsa da bu isteklerine saygı göstererek bu bilginin doktorla aralarında kalmasına göz yumdum.

Ailesi, Calvin'in hastalığını kendilerinden önce Ralph'in keşfetmiş olmasından ötürü zaten deliye dönmüştü, suyu daha da bulandırmak istemedim. Calvin'in durumu aynıydı, tedavisini görüyordu ve ailesi de durumuyla ilgili olarak beni bilgilendirmeye devam ediyordu. Bu şimdilik yeterliydi.

"H814b Patricia E." şifresinin ne anlama gelebileceği hakkında Profesör Renée Lebr-eau'ya çağrı bırakmıştım; ama henüz ondan da bir haber çıkmamıştı.

Yani bu cephede de bir gelişme yoktu.

"Bitti sayılır, bitti sayılır..." Tessa, küpü hızlı hızlı çevirerek mırıldanıyordu.

Yine de güzel bir haber almıştım bu arada: Ralph iç işlerinin değerlendirmesini hızlandırmayı başarmıştı. Basque'a vurduğum dönemde, FBI'la çalışmadığım için yalnızca kınama almakla kalmıştım. Bu yazki ilk öğrencilerim, iki güne geliyorlardı.

“Yaptım!” Tessa küpü havaya kaldırmıştı. Gözlerini açtı.

Küpün hiçbir yüzü yerine oturmamıştı.

Homurdandı. “Off!” Küpü omzunun üstünden arka koltuğa attı. “Bu imkânsız! Bu şeyi asla çözemeyeceğim!”

“Bozma moralini.” dedim. “Bu sabah uçakta, senin küple uğraşmanı izlerken YouTube’deki küpü gözü kapalı çözen o çocukları düşündüm. Bence bunun bir numarası var. Hatta o kadar basit ki başta pek göz önünde bulundurmamıştım bile.”

“Ne numarası?”

“Çözülmüş bir küple başla, biri, sen gözlerini bağlarken seni kameraya kaydetsin, sonra yüzleri karıştır, göz bağını çöz ve kaydı tersten oynat.”

Duraksadı. “Dalga geçiyorsun.”

Omuz silktim. “Sonra bunu kontrol edebiliriz ama videoları daha dikkatli izlersek farkı anlayabileceğimizden eminim.”

Elleri kucağına düştü. “Of, bu kötü oldu. Bütün hafta sonu, bu aptal şeyi çözmeye uğraştım.”

“Eee, Kuzgun.” dedim. “Bazen problemi çözme süreci, bir çözüm bulmaktan daha kıymetli olabiliyor.”

Yüzüme baktı.

Ben de ona baktım. “Ne?”

“Dr. Phil?”

“Ne? Hayır. Dr. Phil izlemiyorum.”

“Bu kesinlikle tam Dr. Phil’i bir şey.”

“Hayır değil.”

“Oprah öyleyse.”

Dönüp yola baktım. “Bu çok saçma.”

“Gözünü kaçırdın işte. Aha, Oprah demek ki. Biliyordum.”

Bir süre sadece arabayı sürdükten sonra, “Zap yapıyordum. Karşıma çıktı. Sadece birkaç dakika izledim.” dedim.

“Evet, tabii ki.”

“Yine de iyi bir tavsiye.”

“Bu bir tavsiye değil, bir aforizma.”

“Hı hı.”

Glory View ve Eastern Timber yollarının kesişimine gelmiştik.

Paul Lansing’in evine ulaşmak için Glory View’dan yaklaşık altı yüz yedi yüz metre gidip sonra da kulübenin önüne kadar giden eski bir ormancı patikasına sapmamız gerekiyordu.Yavaşladım, -hatta belki gereğinden fazla yavaşlamış olabilirim- bir süre tereddüt ettikten sonra Glory View’e döndüm.

Tessa yerden günlüğü aldı, kucağına koydu. Bir an parmağıyla günlüğe vurup “Demek doksan dakika. Karar vermeleri bu kadar mı sürmüſ?” dedi.

Cevap vermeyi ağırdan alıyordum. Bunun olacağını biliyordum; ama sadece ne zaman olacağını kestiremiyordum. “Bazen böyle olur.” dedim. “Bazı jüriler fazla ölçüp biçmeye gerek görmez.” Bu sabah verilen karar, havaalanında tüm ekranlardaydı. Ayrıca adım ve yüzüm de Richard Basque ef-sanesinin(!) bir parçası olduğundan parçaları birleştirmek,Tessa’nın ancak saniyelerini almış olmalıydı.

“Eee ſimdi ne olacak? Serbest mi kalacak? Öylece?”

Emilio Vandez, delil yetersizliğinden hükümsüz yargılama kararı için çabalıyordu; ama ſu an için sorusunun cevabı “evet”ti. “Sistem bu ſekilde iſliyor. Bay Basque, suçsuz bulundu.”

“Ama suçlu yine de değil mi?”

“Suçsuz bulundu.” diye tekrarladım beklediği cevabın bu olmadığını bildiğim hâlde. “Kanuna göre, o masum bir adam.”üzün bir sessizlik...

“Kanuna göre!” dedi.

Glory View'den tangır tungur ilerliyorduk.

Cevap vermedim.

Tepemizde bulutlar toplanmaya devam ediyordu.

“Başka kadınların peşine düşecek, değil mi?”

“Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Başka kimsenin canını yakmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim.”

Yüzüme baktı. “Bunu nasıl yapacaksın?”

Düşündüm... “Bilmiyorum.”

Birkaç dakika sonra, “Biliyordun değil mi? Onca zamandır? Annemin beni aldırma niyetinde olduğunu?” dedi.

Uzun bir süre ona, ne şekilde yanıt vermem gerektiğini düşündüm, nihayet doğruyu söylemek yönünde karar verdim. “Evet biliyordum. Bir dergideki reklamdı, fikrini değiştiren şey.”

“Küçük bir kız. Arkasında da bir takı kutusu var.”

Merak içinde Tessa’ya baktım.

“Hikâye kötü sonla bitmiyor.” dedi yumuşak bir ses tonuyla, gizemli biçimde. Sonra devam etti: “Ama sen bana bunu hiç söylemedin; çünkü üzülebileceğimi düşündün değil mi?”

Bu, gerçekten zor bir konuşmaydı. “Tessa bazen insanları korumak için bazı şeyleri saklamak gerek... Bu... Yani söylemeye

çalıştığım, gerçekte merhamet arasında denge kurmak zor bir şey.”

“Teşekkür ederim.”

Bu sözleri beni şaşırtmıştı. “Sana söylemediğime memnun musun?”

“Hayır.” dedi. “Ama bana söylememe nedeninden memnunum.”

Paul Lansing’in evine çıkan toprak yolun başına geldik ve vitesi boşa aldım.

“Pekâlâ.” dedim. “Bunu hâlâ yapmak istiyor musun?”

“Hayır” demesini, yolda fikir değiştirmiş olmasını ve bütün bunların hata olduğuna karar vermiş olmasını, eve dönmemizin herkes için daha iyi olacağını düşünmüş olmasını ümit ettim. Fakat onun yerine başını salladı ve parmaklarını günlüğün üzerinde gezdirerek “Gidelim.” dedi.

Kafamda binlerce soru dönüyordu.

Sevsem de sevmesem de en önemlisine verilecek cevap, yolun sonundaydı.

Güneş, bir bulutun arkasına girerken birkaç yağmur damlası ön cama çarptı, köşeyi döndümve Paul Lansing'in evine doğru sürdüm. .

SON SÖZ

Zaman hiçliğe dönüştü.

Belki bir hafta geçmiştir. Ya da bir ay. Veya daha fazla. Bilemeyiz. Böyle zifirî karanlıkta zaman, bir şey ifade etmiyordu. Ne var ki sonunda Giovanni, patlatıp kapanmasına neden olduğu kuyunun tepesinden motor sesleri geldiğinin farkına vardı.

Onu çıkarmak için birileri gelmişti.

Falan filan...

Biraz daha zaman geçmişti, kum saatiyle ölçemiyordu.

Sesler, kayalar ve moloz temizlendikçe artıyor, netleşiyordu.

Nihayet, kuyuya güneş ışığı sızmaya başlamıştı inceden; koyu karanlık atmosferde parıldayan kılıçlar gibi kayıyorlardı.

Yaz güneşi ışınları gibi.

Ardından boğuk sesler duydu.

Başta seçilemeyen sözcükler vardı; fakat üzerindeki toprak yığını temizlendikçe anlaşılır hâle geliyorlardı.

Biri seslendi: “Merhaba? Orada mısınız bayım? İyi misiniz?”

“Yaralıyım.” diye cevap verdi Giovanni, rol kabiliyetine bir kez daha sığınarak. “Lütfen, yardım edin.” Usturasını çıkartıp gölgelerin ucunda yerini aldı.

Dakikalar içinde son üç kaya da kaldırılmış ve iki SWAT mensubu, kuyudan aşağıya halatla inmişlerdi; ikisinin de üzerinde ağır silahlar vardı ve çelik yelekler giymişlerdi. Fakat bu, Giovanni için pek önemli değildi; çünkü her hâlükârda boyunlarına ulaşabilirdi.

Ve sonunda bu iki adam, Giovanni’nin usturasıyla müşerref oldular.

Gün ışığı etrafını sarıyor, çevresine saçılıyordu.

Çığlıklar .tünelde yankılandı.

Ve Şövalye, merak içinde bekleyen dünyaya yepyeni bir öykü anlatmaya başladı!

